

FROM THE AUTHOR OF STARCRAFT: QUEEN OF BLADES

WORLD WARCRAFT

TIDES OF DARKNESS

AARON ROSENBERG

Tides of Darkness – Chương mở đầu

Một bóng đen đứng trên đỉnh ngọn tháp, đưa mắt nhìn xuống thế giới phía dưới. Từ điểm này, hắn có thể quan sát được cả thành phố và các vùng lân cận. Mọi nơi hiện giờ đang bị bao phủ bởi những vòng xoáy của bóng tối, những đợt liên tục trùm lấy các ngôi nhà và nhấn chìm chúng trong đồng đồ nát.

Bóng đen ấy vẫn đứng nhìn. Rất cao lớn và mạnh mẽ, cùng những đường cơ bắp cuộn cuộn, hắn đứng như bất động trên mỏm đá, đôi mắt sắc nhọn không ngừng quan sát những gì ở dưới. Mái tóc đen dài được tết lại ngang gương mặt chỉ chút những vết sẹo, vết lớn nhất chạy dọc xuống tận đôi răng nanh nhô ra từ miệng. Mặt trời chiếu xuống thân hình vạm vỡ, khiến làn da ánh lên màu ngọc lục bảo, cùng những chiến vật hắn đeo quanh cổ và ngực lóe sáng dưới ánh phản chiếu. Bộ áo giáp che phủ khắp phần ngực, vai, cánh tay và bắp chân, cùng những vết trầy xước lấp lánh một màu đen ngoại trừ màu đồng chói ra từ thắt lưng. Ánh vàng lóe lên từ những đường chạm trổ, thể hiện tầm quan trọng của nhân vật này.

Cuối cùng hình dáng ấy cũng chuyển động. Hắn giơ cao chiếc búa chiến khổng lồ, đầu chiếc búa lấp lánh nhưng không phải vì phản chiếu ánh mặt trời mà như hấp thụ tất cả những năng lượng đó, rồi hắn gầm vang. Đó là một tiếng hô xung trận, một lời kêu gọi, với âm thanh mạnh mẽ lên phía trước, đập vào những căn nhà và vang lại từ những vách núi.

Dưới chân hắn, những làn sóng đen dần dần chuyển động, rồi ngưng lại và ngược mặt lên. Tất cả các chiến binh Orc đứng im và nhìn về phía thân hình rắn chắc phía trên chúng.

Lại một tiếng hét lớn nữa, chiếc búa vẫn giương cao. Và lần này đám đông vỡ òa với những tiếng hét hưởng ứng. Quân đoàn Horde đang tỏ sự tôn

kính đối với thủ lĩnh của mình.

Thỏa mãn, Orgrim Doomhammer đưa chiếc búa chiến xuống thấp ngang tầm người, và làn sóng đen lại tiếp tục những bước tiến quân hủy diệt của chúng.

Phía dưới, ngay trước cổng thành, một tên Orc đang nằm trên võng. Thân hình gầy guộc thấp bé của hắn được bao bọc bởi một lớp áo lông thú dày, một dấu hiệu của tầng lớp cao quý, cùng một mớ quần áo sang trọng bên cạnh. Nhưng những bộ quần áo đó chưa được đung đến, cả tuần nay rồi. Hắn nằm lơ đễnh, bất động như một xác chết. Khuôn mặt xấu xí nhăn nhó như bị đau hay tập trung vào một cái gì đó, bộ râu rậm rạp tua tủa quanh cái miệng đang làu bàu của hắn.

Đột nhiên, tất cả mọi thứ thay đổi. Hít một hơi thật sâu, tên Orc lập tức ngồi thẳng dậy, lông bay tứ tung từ bộ quần áo của hắn. Đôi mắt mở to, đang rất vô hồn, ngay lập tức rũ bỏ được sự đờ đẫn, và nhìn xung quanh.

“Ở đâu...?”, tên Orc hỏi. Một thân hình cao to hơn xuất hiện ngay bên cạnh hắn. hai cái đầu đều tỏ rõ sự ngạc nhiên, và khi tên Orc nhìn thẳng với một ánh mắt sắc lẹm, điều đó thật đáng sợ. Những nét bản khoản lập tức biến mất, thay vào đó là sự tinh quái và giận dữ. “Ta đang ở đâu?”, nó hỏi như ra lệnh, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ngài đã ngủ một giấc dài, Gul’dan”, sinh vật kia trả lời, cúi xuống chiếc võng và đưa hắn một cái ly nhỏ. Tên Orc cầm lấy và uống, rồi vứt chiếc ly ra sau với một điệu bộ khó chịu, lấy tay quệt ngang miệng mình. “Ngài ngủ như chết. Mấy tuần rồi ngài cứ nằm bất động, có lúc cũng chẳng còn thở nữa. Chúng tôi nghĩ hồn ngài đã lìa khỏi xác rồi cơ đấy.”

“Thật à?”, Gul’dan cười khẩy. “Mày thật sự nghĩ rằng tao đã bỏ mày đi à, Cho’gall? Bỏ mặc mày với tên Blackhand mềm yếu kia sao?”

Tên Ogre hai đầu nhìn chăm chăm vào hắn. “Blackhand đã chết rồi, Gul’dan”. Một cái đầu thở dài, cái kia thì gật gật đồng tình.

“Chết?”- Lúc đầu Gul’dan nghĩ mình đã nghe nhầm, nhưng vẻ nghiêm trọng của Cho’gall đã cho hắn biết điều đó là sự thật thậm chí trước khi hắn thấy Cho’gall gật đầu. “Chuyện gì.., như thế nào?”. Hắn cố gắng vươn

người ngồi dậy, nhưng hành động đó làm thân thể hắn co rúm lại và toát mồ hôi lạnh. “Điều gì đã xảy ra khi ta ngủ?”

Cho’gall đang định trả lời thì bỗng im bật khi căn lều bị một nhát chém xé toạc, để lại một lỗ hổng rất to. Hai chiến binh Orc vạm vỡ gạt Cho’gall sang một bên và xốc lấy hai cánh tay Gul’dan, buộc hắn phải đứng dậy. Con Ogre định phản ứng lại, hai cái đầu của nó tỏ rõ sự giận dữ, nhưng ngay lập tức, thêm hai chiến binh Orc nữa đã bước vào và chặn ngang đường, trong tay lăm lăm những chiếc rìu chiến. Họ cứ đứng im như vậy cho đến khi hai chiến binh Orc vào trước mang Gul’dan ra khỏi căn lều.

“Các người đưa ta đi đâu thế này?”, hắn hỏi, vùng vẫy trong vòng tay của hai chiến binh Orc. Tuy nhiên, hành động đó là vô nghĩa. Ngay cả khi khỏe mạnh nhất thì hắn cũng chẳng thể nào cưỡng lại sức mạnh của một chiến binh như thế này, giờ đây hắn thậm chí không thể tự mình đứng lên được. Họ vừa kéo vừa hướng hắn về một căn lều lớn, được dựng rất khéo và đẹp. Lều của Blackhand.

“Họ đã chiếm quyền kiểm soát, Gul’dan”, Cho’gall thì thào trong lúc đi bên cạnh, nhưng vẫn giữ khoảng cách với các chiến binh. “Trong lúc ngài bất tỉnh! Hắn đã tất công Shadow Council và giết chết hầu hết mọi người! Chỉ có ngài và tôi, cùng một vài Warlock khác là còn sống sót.”

Gul’dan lắc đầu, cố gắng tiếp thu những câu nói vừa rồi. Hắn vẫn cảm thấy choáng váng, không thể tập trung được, nhưng sau những điều vừa nghe được từ Cho’gall, đây là lúc hắn buộc phải tỉnh táo. Nhưng điều mà con Ogre vừa nói thật sự khiến hắn hoảng loạn. Giết chết Blackhand? Tàn sát Shadow Council? Thật là một chuyện điên rồ!

“Ai?”, hắn lại hỏi, rướn người qua vai các chiến binh, hướng về phía Cho’gall. “Ai làm chuyện này?”

Bỗng Cho’gall khựng lại, lùi ra sau, một nét sợ hãi đáng ngạc nhiên thoáng qua mặt nó. Gul’dan quay đầu lại, vừa đúng lúc một thân hình vạm vỡ hiện ra ngay trước mặt. Và ngay khi nhìn thấy một chiến binh lực lưỡng trong bộ giáp trụ màu đen, tay cầm cây búa chiến to lớn một cách dễ dàng, Gul’dan đã hiểu ra mọi chuyện.

Doomhammer.

“Vây là người đã tỉnh lại rồi à”. Doomhammer nói ngay khi hai chiến binh Orc dừng lại trước mặt ông. Họ buông tay bất thành linh khiến Gul’dan không kịp phản xạ và đổ sập ngay xuống đất. Hắn nhìn lên, sợ hãi nuốt nước bọt khi thấy sự giận dữ và căm hận trong ánh mắt người đứng trước mặt.

“Tôi—“, Guldan định nói, nhưng Doomhammer đã cắt ngang, nhắc bổng hắn lên và ném hắn về phía một đồng rác cách đó vài mét.

“Im ngay!”, thủ lĩnh mới của Horde lớn tiếng. “Ta chưa cho người được phép nói”. Ông tiến lại gần, dùng vũ khí đáng sợ của mình dí sát vào mặt Gul’dan khiến hắn phải ngược cảm lên. “Ta biết người đã làm gì, Gul’dan. Ta biết người đã điều khiển Blackhand ra sao, người và lũ Shadow Council của người.” Ông cười, một tiếng cười khàn đục pha lẫn sự tức giận và khinh bỉ. “Đúng vậy, ta đã biết tất cả về chúng. Nhưng lũ Warlock của người giờ sẽ chẳng giúp ích gì cho người được nữa đâu. Chúng đã chết, rất nhiều, còn một số sống sót thì đã bị bắt và tống giam hết rồi.” Ông tiến lại gần, “hiện giờ ta là thủ lĩnh của Horde, Gul’dan. Không phải nhà người, không phải lũ Warlock, mà là một mình Doomhammer này, và từ giờ sẽ không còn những chuyện mất danh dự như vậy nữa! Không còn sự phản bội! Không còn sự lừa dối bẩn thỉu!” Doomhammer đứng thẳng người lên, nhìn xuống Gul’dan. “Durotan đã chết vì âm mưu của người, nhưng cậu ấy sẽ là người cuối cùng. Và cậu ấy sẽ được báo thù! Người sẽ không bao giờ có thể lãnh đạo bọn ta từ trong bóng tối nữa, sẽ không bao giờ có thể điều khiển số phận bọn ta và bắt mọi người phải làm theo những mục đích bẩn thỉu của người. Dân tộc ta sẽ được giải thoát khỏi nhà người!”

Gul’dan khom người, suy nghĩ. Từ lâu hắn đã biết Doomhammer sẽ là một cái gai cản đường. Tên chiến binh này quá thông minh, quá trọng danh dự, quá cao quý để có thể dễ dàng bị điều khiển hay dụ dỗ. Hắn là người có quyền lực thứ hai sau Blackhand, kẻ đã được Gul’dan chọn đưa lên làm thủ lĩnh bù nhìn của bộ tộc. Blackhand là một chiến sĩ mạnh mẽ, nhưng lại nghĩ là mình quá thông minh, và chính vì điều đó làm cho hắn ta dễ bị điều khiển. Gul’dan và lũ Shadow Council mới chính là sức mạnh thực sự, và

Gul'dan đã dễ dàng thống trị Shadow Council cũng như gã thủ lĩnh bù nhìn kia.

Nhưng đối với Doomhammer thì không như vậy. Hắn đã không chịu theo sự dẫn dắt, một mình đi con đường riêng mà không màng tới bất cứ chuyện gì ngoài sự thủy chung với dân tộc của mình. Chắc chắn hắn đã biết được âm mưu đứng sau mọi chuyện, chứng kiến những sự việc mà hắn coi đó là sự tha hóa. Và khi hắn đã nhìn thấy đủ, khi hắn không thể nhẫn nhịn được nữa, hắn đã hành động.

Hiển nhiên là Doomhammer đã chọn thời điểm rất chính xác. Không có Gul'dan bên cạnh, Blackhand chỉ là một tên khờ. Không rõ bằng cách nào mà ông ta biết được vị trí của Shadow Council, nhưng thực tế là ông đã giết gần như toàn bộ chúng. Chỉ còn lại Gul'dan, Cho'gall và một vài tên khác. Và giờ đây, ông đang đứng trước Gul'dan, giơ cao chiếc búa, chuẩn bị kết liễu mạng sống của hắn.

“Xin dừng!”, Gul'dan hét lên, hai tay giơ lên theo phản xạ để che chắn phần mặt và đầu. “Tôi xin ngài, dừng!”

Câu nói đó làm Doomhammer ngưng lại. “Người, một Gul'dan oai phong, đang van xin ư? Tốt thôi, vậy thì hãy cầu xin đi, đồ rác rưởi! Hãy cầu xin ta tha mạng!” Chiếc búa vẫn đang được giơ cao, nhưng ít nhất nó chưa quật xuống đầu Gul'dan.

“Tôi –“ Gul'dan bỗng cảm thấy chán ghét bản thân mình, chán ghét bởi hắn vẫn còn rất ham muốn quyền lực. Bây giờ là lúc hắn phải biết mình cần làm gì. Doomhammer cũng rất căm hận hắn, vì chính hắn là đầu mối gây nên cái chết của người bạn thân Durotan và biến cả bộ tộc từ những người thợ săn hiền lành thành những tên đồ tể điên loạn. Vì vậy, hình phạt nhẹ nhất lúc này cũng phải là một nhát búa thẳng vào đầu. Hắn không thể để chuyện này xảy ra được.

“Tôi quỳ phục trước sức mạnh của ngài, Ogrim Doomhammer,” Hắn cố gắng nói, âm thanh vừa đủ lớn để cho mọi người xung quanh có thể nghe thấy. “Tôi tâm phục sự lãnh đạo của ngài, xin hãy để tôi được đi theo ngài. Tôi nguyện phụng sự cho ngài suốt đời!”

Doomhammer cười lớn. “Người chưa bao giờ là một con người chịu thuận phục ai, Gul’dan! Vậy tại sao ta phải tin những lời người nói chứ?”

“Vì ngài cần tôi.” Gul’dan trả lời, ngẩng đầu nhìn vào mắt của thủ lĩnh. “Ngài đã tàn sát Shadow Council, phải, và ngài giờ đây đã trở thành thủ lĩnh của bộ tộc. Điều đó là đương nhiên. Blackhand không đủ sức để lãnh đạo một mình. Còn ngài, đương nhiên là dư sức, vì vậy ngài cũng sẽ chẳng cần đến Shadow Council nữa.” Hăn liếm mép. “Nhưng ngài vẫn cần những Warlock. Ngài cần phép thuật của bọn họ, vì phía loài Người cũng có phép thuật của riêng mình và nếu ta không chuẩn bị kỹ, ngài sẽ thất bại dưới phép thuật của chúng.” Hăn lắc đầu. “Và ngài bây giờ còn lại rất ít Warlock. Chỉ còn tôi, Cho’gall và một vài tên nữa. Cái mạng của tôi không đáng bị chết lúc này, nếu chỉ vì ngài muốn trả thù.”

Doomhammer như định nói gì đó, nhưng rồi ông hạ chiếc búa chiến xuống. Ông nhìn Gul’dan một lúc lâu, nhưng không nói gì, đôi mắt xám rực cháy ngọn lửa hận thù. Nhưng cuối cùng, ông gật đầu.

“Những gì người nói không sai.” Ông thừa nhận, mặc dù phải ép mình lắm ông mới nói ra được những câu này. “Ta sẽ đặt lợi ích của toàn bộ tộc lên trên sự thù hận cá nhân.” Ông nghiêng rãnh. “Ta sẽ để cho nhà người được sống, người và lũ lâu la của người. Tuy nhiên, chỉ đến khi nào người vẫn còn hữu dụng.”

“Ah, đương nhiên là chúng tôi hữu dụng rồi ạ”, Gul’dan nói, cúi thấp đầu. Những suy nghĩ ngay lập tức được hình thành trong đầu hăn. “Tôi sẽ tạo ra cho ngài một loại chiến binh mới mà ngài chưa bao giờ thấy, thừa Doomhammer vĩ đại – những chiến binh chỉ phục vụ cho một mình ngài thôi. Với sức mạnh của chúng, và phép thuật của tôi, chúng ta sẽ bóp nghẹt những phù thủy của thế giới này như những chiến binh Horde đã nghiền nát quân đội của của chúng.

Doomhammer gật đầu. Khuôn mặt tức giận từ từ biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng. “Được lắm,” ông lên tiếng. “Người đã hứa với ta rằng sẽ cho ra đời những chiến binh có thể chống lại phép thuật của loài Người. Ta sẽ nhớ điều này. Ông quay đầu và bước đi dứt khoát. Các cận vệ của ông cũng

theo bước, bỏ lại Gul'dan vẫn quỳ cùng Cho'gall đang đứng gần đó. Chúng nghe thấy tiếng họ cười sau khi quay đi.

Lũ khốn! Gul'dan nghĩ, nhìn người thủ lĩnh đi về phía căn lều của ông. Và cả tên pháp sư của loài Người kia cũng là đồ khốn! Gul'dan lắc đầu. Nhưng có lẽ hẳn nên đổ lỗi cho sự thiếu kiên nhẫn của mình. Vì đó chính là điều khiến Gul'dan phải cố gắng nhập vào trí óc của Medivh, tìm kiếm những thông tin mà người Đại Pháp Sư đã hứa sẽ cho hẳn. Và thật sự là quá xui xẻo khi đúng lúc Gul'dan đang nhập vào người pháp sư, thì ông chết, và ngay lập tức, linh hồn của Gul'dan cũng bị một đòn trí mạng. Tâm linh của hẳn không thể trở về thân xác hẳn, và suốt thời gian đó, hẳn cứ mê man vô tận. Đó chính là cơ hội lớn nhất để Doomhammer đoạt lấy quyền kiểm soát bộ tộc.

Nhưng bây giờ, cuối cùng thì hẳn cũng đã tỉnh lại. Và còn hơn thế nữa, hẳn vẫn có thể tiếp tục theo đuổi kế hoạch của mình. Ít ra việc đó cũng chưa ai thực hiện được. Gul'dan đã có những thông tin hẳn cần. Và sẽ nhanh thôi, khi đó hẳn không cần Doomhammer hay bộ tộc nữa. Sẽ sớm thôi, chính hẳn mới là kẻ mạnh nhất và quyền lực nhất.

“Tập hợp chúng nó lại”, hẳn nói với Cho'gall, đồng thời đứng lên để thử xem chân còn cảm giác không. Hẳn đang rất yếu, nhưng hẳn sẽ quyết tâm. Thời gian không còn nữa. “Ta sẽ tụ họp chúng lại thành một nhóm, nhóm người chỉ biết giúp ta thực hiện mục đích riêng của mình và cũng là để bảo vệ ta khỏi sức mạnh của Doomhammer.” Nó sẽ có tên là Stormreavers, và nó sẽ chỉ cho bộ tộc thấy năng lực thật sự của một Warlock, thậm chí ngay cả Doomhammer cũng sẽ không thể phủ nhận sự hữu dụng của chúng. “Tập hợp nhóm của mày luôn nhé”. Cho'gall hiện là thủ lĩnh của Twilight Hammer – sở hữu những chiến binh rất đáng sợ. “Còn quá nhiều việc để làm.”

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 1

Bỏ qua sự ủ rũ của mình, Lothar thực sự cảm thấy ấn tượng.

Stormwind là một thành trì vững chắc, là sự hòa đồng của những ngọn tháp hình xoắn ốc và những hành lang rộng làm từ nhiều viên đá lớn được đánh nhẵn như gương, nhằm chặn những cơn gió mạnh. Nhưng Thủ Đô này cũng có những nét đáng yêu riêng của nó.

Tuy nhiên những nét đẹp đó không giống với Stormwind. Ở đây không có những tháp quá cao. Nhưng bù lại là sự trang nhã. Nằm bên bờ phía bắc của Hồ Lordamere, thành phố lung linh một màu trắng bạc. Thành phố này không hoành tráng như Stormwind, nhưng lại mang một nét rực rỡ riêng biệt, như thể mặt trời mọc từ những tòa nhà ở đây thay vì đang chiếu sáng lên chúng. Một chốn tĩnh lặng, thanh bình và thiêng liêng.

“Quả là một thành phố mạnh mẽ,” Khadgar đồng tình, “mặc dù nếu có thêm chút ấm áp thì tốt hơn.” Anh nhìn ra sau, về phía bờ phía nam của mặt hồ, nơi đó là một thành phố khác nữa. Về bề ngoài hơi giống với thành phố Thủ Đô nơi đây, nhưng vẻ đẹp của nó để lại ấn tượng rất riêng, những bức tường nổi lên màu tím rực rỡ thay vì màu tím nhạt. “Đó là Dalaran,” anh giải thích, “là quê hương của hội Kirin Tor và rất nhiều pháp sư khác. Quê hương của tôi, trước khi tôi được gửi cho Medivh.”

“Có lẽ sẽ có thời gian cho cậu trở về thăm nơi đó đấy, dù là rất ngắn,” Lothar nói. “Nhưng bây giờ chúng ta phải tập trung về Thủ Đô này.” Ông nhìn kỹ thành phố tráng lệ một lần nữa. “Hy vọng suy nghĩ của những con người ở đây thật sự cao quý đúng với tầm vóc của họ.” Ông thúc ngựa, đi nhanh về phía khu rừng Silverpine rộng lớn, đằng sau là Varian cùng người phù thủy, sau đó nữa là đoàn người của ông.

Hai giờ sau, họ đến được cổng chính. Lính canh đứng trước cổng, dù cánh cửa đã được mở sẵn, đủ cho hai, thậm chí là ba chiếc xe hàng đi qua. Đương nhiên là lính gác đã thấy họ từ trước khi họ tới cổng, và người bước tới trước họ mặc một chiếc áo choàng đỏ tía phủ qua ngực, ánh vàng lấp lánh quanh bộ giáp trụ. Người này trông rất lịch sự, nhưng Lothar không thể không chú ý cách anh ta dừng lại với thanh kiếm trong tay. Ông tự trấn an bản thân mình và bỏ qua sự lỏng lẻo này. Đây không phải là Stormwind. Những con người ở đây không phải là những chiến binh lão luyện, được trui rèn từ những trận chiến khó khăn. Họ chưa bao giờ phải chiến đấu vì sự sống còn của họ. Ít ra là cho tới bây giờ.

“Chào đón mọi người vào thành phố,” người đội trưởng nói và cúi đầu chào. “Marcus Redpath đã cho chúng tôi biết trước việc các ngài sẽ đến và hoàn cảnh của mọi người. Ngài sẽ gặp Đức Vua trong cung điện”

“Cảm ơn.” Khadgar trả lời với một cái gật đầu. “Đi nào, Lothar”, anh thúc nhẹ ngựa của mình. “Tôi biết đường đến nơi đó.”

Họ đi xuyên qua thành phố, dễ dàng quan sát những con phố rộng lớn nơi đây. Khadgar thật sự đã quen với nơi này, anh không lưỡng lự hay cần dừng lại hỏi đường, mà cứ thế thúc ngựa đi một mạch cho tới khi họ đến được cung điện của Nhà Vua. Khi đến nơi, họ xuống ngựa và đưa chúng lại cho những người đi cùng. Lothar và hoàng tử Varian đã nhanh chóng bước lên những bậc thang vào cung điện, Khadgar theo ngay phía sau họ.

Họ đi qua cửa ngoài cung điện, vào trong một khoảng sân rộng rãi. Phía xa kia là những bậc thang dẫn đến cánh cửa thứ hai, và đằng sau nó là chính điện của Nhà Vua.

Đó là một khán phòng kiên cố, với mái vòm uốn cong, cao vùn vút khiến người nhìn có cảm giác trần nhà là một khoảng không vô tận. Chính điện được thiết kế hình tròn, với những đường cong và cột lớn ở khắp mọi nơi. Ánh sáng vàng rọi xuyên qua những tấm kính trên cao, phản chiếu lên những đường trạm trở khó hiểu trên nền nhà: một loạt những đường tròn đan vào nhau, mỗi đường mang một vẻ riêng, bên trong là những hình tam giác, trong cùng là biểu tượng được mạ vàng của Lordaeron. Có một vài ban công phía cao xung quanh khán phòng, và Lothar đoán rằng nó được

dành cho những người có địa vị ở đây. Quả là một kiến trúc hoàn hảo, Lothar nghĩ. Một vài lính gác mang cung tên có thể hạ bất cứ ai trong khán phòng này từ những vị trí như vậy.

Phía trước các tấm rèm là một bệ cao với những bậc thang dẫn đến ngai vàng oai vệ. Ngai vàng này được làm từ những viên đá óng ánh cùng những góc cạnh sắc sảo. Một người ngồi trên đó, cao lớn, mái tóc vàng chỉ mới điểm xuyết vài vết bạc, bộ giáp của ngài lấp lánh, vương miện trên đầu được trạm trổ như một chiếc mũ nhọn oai phong hơn là một vương miện bình thường. Đây đúng là một Nhà Vua mạnh mẽ, Lothar lập tức nhận ra điều này, một Nhà Vua như Vua Llane của ông, không bao giờ ngần ngại đứng lên chiến đấu vì đất nước của mình. Niềm hy vọng dâng trào trong ông.

Có rất nhiều người vừa ở đây, những người dân thường, người khuân vác, nông dân, tất cả đều tụ tập ở đây trước ngai vàng với thái độ rất kính trọng. Họ đem theo các lễ vật, da thú, thậm chí là cả thức ăn, nhưng họ đã im lặng rời đi ngay khi Khadgar và Lothar bước vào.

“Ta nghe đây!”, người đàn ông trên ngai vàng nói to khi họ bước tới. “Các người là ai và muốn gì ở ta?” Từ khoảng cách này Lothar vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt xanh, màu xanh lam pha lẫn chút xanh lục, rất sắc sảo và tinh anh. Niềm hy vọng trong ông lại càng dâng cao hơn. Đây đúng là một Đức Vua uyên bác và biết lắng nghe.

“Thưa bệ hạ,” Lothar nói, giọng nói trầm vang vọng khắp khán phòng. Ông dừng lại trước ngai vàng và cúi người chào. “Tôi là Anduin Lothar, một hiệp sĩ của thành Stormwind. Đây là người đồng hành, Khadgar đến từ Dalaran.” Một số âm thanh thì thầm nổi lên từ đám người phía sau ông. “Còn đây,” ông quay sang phía cậu bé để nhà Vua có thể thấy được Varian, người đang đứng ngay cạnh ông, không hề tỏ vẻ e ngại trước nhưng tiếng thì thầm vừa rồi, “là Hoàng tử Varian Wrynn, người sẽ kế vị ngai vàng của Stormwind.” Đám đông vỡ òa với những tiếng ồn cùng những tiếng thở mạnh khi nhận ra cậu bé hóa ra lại có một xuất thân quý tộc như vậy, nhưng Lothar không màng tới họ, mà vẫn tiếp tục nói với Nhà Vua. “Chúng tôi

phải nói chuyện với ngài, thưa bệ hạ, đây là một chuyện rất khẩn cấp và quan trọng.”

“Đương nhiên rồi.” Terenas lập tức đứng dậy và đi xuống phía dưới. “Hãy để bọn ta một mình nhé.” Ông nhẹ nhàng nói với đám đông, mặc dù vậy ai cũng hiểu đó là một mệnh lệnh. Mọi người chấp hành nhanh chóng, và trong thời gian ngắn chỉ còn một số người thân cận với Nhà Vua còn ở lại. Người cận vệ đã đưa Lothar vào cũng dạt sang một bên, để Lothar, Varian và Khadgar cùng Terenas đứng giữa khán phòng.

“Xin chào ngài”, Terenas cúi người ngang bằng với Varian và chào cậu bé.

“Chào ngài,” Varian đáp trả bình tĩnh, bản lĩnh của cậu bé đã chiến thắng sự ngạc nhiên lúc đầu.

“Chúng tôi rất buồn khi nghe tin về Cha của Ngài,” Terenas chậm rãi nói. “Vua Llane là một Đức Vua tốt, và chúng tôi luôn coi người là bạn thân, là một đồng minh mạnh mẽ. Vì vậy, xin hãy yên tâm rằng chúng tôi sẽ làm hết sức mình để ngài khôi phục được vương quốc của mình.”

“Cảm ơn ngài.” Varian trả lời, môi cậu bé thoáng khẽ rung lên.

“Giờ thì hãy đến đây và ngồi xuống, rồi kể ta nghe chuyện gì đã xảy ra.” Terenas nói và dắt Varian lên ngai vàng. Ông ngồi xuống và ra hiệu cho Varian ngồi ngay bên cạnh mình. “Ta đã nhiều lần đến Stormwind, tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ và vẻ đẹp của nó. Cái gì có thể phá hủy một thành phố như vậy được?”

“Bọn Horde”, Khadgar lên tiếng lần đầu tiên từ khi anh bước chân vào căn phòng này. Terenas quay về phía anh, và Lothar có thể thấy được sự chăm chú từ đôi mắt của Nhà Vua. “Chính bọn Horde đã làm chuyện này.”

“Nhưng chúng là cái gì?”, Terenas hỏi, đưa mắt về phía Varian, và sau đó là Lothar.

“Đó là một đội quân, hơn cả một đội quân,” Lothar trả lời. “Chúng nhiều vô số kể, nhiều đến nỗi có thể phủ kín cả vùng đất này.”

“Vậy ai là chỉ huy của nhóm người này?” Terenas hỏi.

“Không phải người”, Lothar nói. “Orc”. Trong khi Nhà Vua đang tròn mắt vì ngạc nhiên, Lothar tiếp tục nói. “Một giống loài mới, chưa từng xuất hiện trên thế giới này trước đây. Chúng cao ngang tầm với con người chúng

ta, nhưng vạm vỡ hơn, với làn da xanh và ánh mắt rực đỏ. Và còn cả bộ răng nanh chìa ra từ miệng của chúng nữa.” Một tiếng khúc khích từ đám người phía sau vang lên, Lothar lập tức quay sang phía đó. “Ngài nghi ngờ những gì tôi nói ư?”, ông nói lớn, nhìn qua hết tất cả các hành lang phía trên, tìm người vừa mới cười. “Các người nghĩ ta nói dối sao?” Ông lấy tay chỉ lên một vết lõm lớn trên áo giáp của mình. “Đây là dấu vết từ chiến búa của loài Orc!” Ông chỉ sang một chỗ khác. “Còn đây là do một chiếc rìu của chúng!” Ông chỉ lên vết sẹo dài dọc theo cánh tay mình, “còn đây là vết răng của một trong số bọn chúng, khi nó nhảy quá gần vào tôi và không thể sử dụng vũ khí được! Lũ sinh vật khốn kiếp này đã phá hủy quê hương tôi, đất nước tôi, giết chết người dân của tôi! Nếu có ai đó nghi ngờ hãy bước ra và nhìn thẳng vào mặt tôi đây! Tôi sẽ cho các người thấy tôi là loại người như thế nào, và kết quả của những kẻ cho rằng tôi bịa đặt sẽ ra sao!” “Được rồi!” Terenas nói to, giọng có chút giận dữ, nhưng khi ông nhìn về phía Lothar, người chiến binh nhận ra rằng sự giận dữ đó không phải dành cho ông. “Đủ rồi đấy!”, Nhà Vua lại nói tiếp, khẽ hơn. “Không ai ở đây nghi ngờ lời người nói đâu, hiệp sĩ,” Ông trấn an Lothar, và đưa mắt nhìn quanh xem có ai dám phản đối ý kiến vừa rồi không. “Ta biết người là một người thật thà và trọng danh dự, vì vậy, đương nhiên ta không chút nghi ngờ, mặc dù lũ sinh vật kia nghe quả rất lạ lẫm đối với ta.” Ông quay sang và gật đầu với Khadgar. “Và với một phù thủy từ Dalaran bên cạnh làm chứng, chúng ta lại càng không có cơ sở để không tin chuyện vừa rồi, cũng như sự xuất hiện của một giống loài mới.

“Cảm ơn ngài, Vua Terenas,” Lothar đáp lời rất nghiêm trang, nuốt sự tức giận của mình vào trong lòng. Ông không biết phải nói gì tiếp theo, nhưng thật may mắn là Terenas thì lại biết điều này.

“Ta sẽ mời các thủ lĩnh của những vùng lân cận đến đây.” Ông thông báo. “Sự kiện này liên quan tới tất cả chúng ta.” Ông quay về phía Varian và nói. “Thưa ngài, hãy cứ ở đây và coi mảnh đất này như nhà của mình cho tới khi nào ngài muốn rời đi.” Ông nói, đủ lớn để tất cả mọi người trong phòng có thể nghe được. “Cho tới khi nào ngài chuẩn bị xong, chúng tôi sẽ luôn ở

bên cạnh và trợ giúp hết sức có thể để ngài xây dựng lại vương quốc của mình.”

Lothar gật đầu. “Thưa bệ hạ, ngài thật là tử tế,” ông nói thay cho Varian, “và tôi thì không thể nghĩ ra được chỗ nào an toàn hơn, đằng hoàng hơn Thủ Đô này, cho hoàng tử của chúng tôi sống qua thời niên thiếu. Nhưng, ngài đừng nghĩ rằng chúng tôi tới đây đơn thuần chỉ là tìm kiếm sự che chở. Chúng tôi đến để cảnh báo mọi người.” Ông đứng thẳng, giọng nói vang khắp khán phòng, mắt vẫn nhìn thẳng vào Vua của Lordaeron. “Lúc này đây, bè lũ Horde chắc chắn không chỉ dừng lại ở Stormwind. Chúng thật sự muốn thống trị cả thế giới này, và chúng có sức mạnh cũng như số đông để có thể biến điều đó thành sự thật. Chúng cũng không thiếu những phép thuật mạnh mẽ. Một khi chúng đã tàn phá xong quê hương của tôi—” Giọng nói của ông bỗng trở nên trầm và thô hơn trước khi buộc mình nói tiếp. “Chúng sẽ tìm cách vượt đại dương, và chúng sẽ tới đây.”

“Vậy người nói chúng ta phải chuẩn bị cho chiến tranh sao?”, giọng Terenas khẽ vang lên. Đó chẳng phải là một câu hỏi, nhưng Lothar đã tiếp tục trả lời.

“Đúng vậy.” Ông nhìn xung quanh đám người trong khán phòng. “Một cuộc chiến vì sự tồn vong của loài Người chúng ta.”

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 2

Orgrim Doomhammer, người đứng đầu của tộc Blackrock đồng thời cũng là thủ lĩnh của phía Horde, đang đứng quan sát. Ông đứng ngay trung tâm của Stormwind, nhìn các chiến binh của mình từng bước quật ngã thành phố này. Bất cứ nơi nào ông nhìn đến đều chỉ còn là dấu vết của sự đổ nát và hư hại. Nhà cửa cháy rụi dù cho tường được xây bằng đá. Xác người chất đầy trên phố. Máu chảy trên tất cả các viên đá, ở khắp mọi nơi. Những tiếng thét vang lên là minh chứng cho sự sống sót của một số người, nhưng lại đang bị tra tấn.

Doomhammer gật đầu. Điều này thật tốt.

Stormwind từng là một pháo đài vững chắc và là một vật cản đáng ngại. Đã nhiều lần chính ông cũng không chắc rằng mình có thể phá vỡ được những bức tường này, hay có thể phá tan hàng rào phòng thủ của quân đội nơi này. Mặc dù đối đầu với số lượng vượt trội của phe Horde, phía loài Người cũng đã chiến đấu rất dũng cảm và kiên định. Doomhammer kính trọng họ vì điều đó. Quả thật là những đối thủ xứng tầm.

Nhưng giờ đây họ đã ngã gục, tất cả bọn họ, gục trước sức mạnh của quân đội Horde. Thành phố bị tàn phá, hàng phòng thủ cũng đã bị đánh tan tác, và giờ đây mảnh đất này là của ông. Sự màu mỡ, đầy sức sống ở đây giống hệt như ở quê hương của ông trước đại họa ấy, trước khi bị Gul'dan và bè lũ của nó tàn phá.

Suy nghĩ của Doomhammer bỗng chốc chuyển thành sự tức giận và ông siết chặt cây búa màu nhiệm trong tay mình. Gul'dan, tên phản bội, đã từ bỏ con đường của các Shaman và đi theo phép thuật đen tối của lũ Warlock, đã gây ra quá nhiều phiền phức. Duy chỉ có hành động mở cổng vào thế giới này là còn tạm chấp nhận được, và điều đó cũng đã cứu lấy mạng sống

của nó. Thậm chí, điều này còn trở nên rất có lợi cho Doomhammer vì nhờ vậy, ông đã vượt lên nắm quyền cai trị Blackhand, nhưng thật sự thì, từ lâu ông đã là người quyền lực nhất nơi đây. Doomhammer đã quan sát tên thủ lĩnh quá cố của Blackhand, hẳn đúng là khôn ngoan hơn nhiều so với những tên Orc khác. Nhưng chỉ khôn ngoan thôi thì chưa đủ. Chính điều đó đã khiến Gul'dan dễ dàng lung lạc và dần dần điều khiển luôn Blackhand. Chính hắn là người đứng sau của kế hoạch thống nhất các bộ tộc với tên gọi mới là Horde, Doomhammer chắc chắn như vậy. Và Shadow Council của Gul'dan đã tiếm quyền thống trị mọi người từ trong bóng tối, cố vấn cho Blackhand bằng những cách thức mà thật ra là những sự ra lệnh.

Doomhammer cười lớn. Điều đó ít ra cũng đã kết thúc. Ông không vui sướng gì khi buộc phải giết chết Blackhand. Ông đã từng là người kè cận với người này, và đã thề sẽ chiến đấu đến cùng bên cạnh hắn, chứ không phải chống lại hắn. Nhưng truyền thống cho phép tất cả mọi người đều có quyền thách đấu thủ lĩnh để lên chức vị cao nhất, và Doomhammer cuối cùng cũng phải chọn con đường này. Ông đã thắng, như ông biết ông sẽ phải như vậy, và với cú đánh quyết định đập nát đầu của Blackhand, ông đã trở thành thủ lĩnh của thị tộc mình – và của tất cả quân đội Horde.

Vẫn còn Shadow Council cần phải được giải quyết, và ông thấy hài lòng vì điều này.

Ông khẽ cười khi nghĩ về quá khứ. Rất ít người biết về sự tồn tại của Shadow Council, và còn ít hơn nữa biết về những thành viên của chúng. Nhưng Doomhammer biết phải hỏi ai. Garona, một sát thủ lai Orc, đã bị tra tấn và khai ra vị trí của Council. Quả đúng là nửa dòng máu còn lại của ả không phải là Orc, nên quá yếu để có thể chịu đựng sự tra tấn. Về mặt của lũ Warlock khi ông phá cửa xông vào hội nghị của chúng thật khiến ông mãn nguyện. Cảm giác ấy được nhân lên gấp nhiều lần khi ông tung hoành ngang dọc, chém nát bất cứ tên nào cản đường mình. Ngày hôm đó, Doomhammer đã gần như xóa sổ Shadow Council. Ông sẽ không để mình bị điều khiển như Blackhand. Ông sẽ tự chọn cho mình những trận đánh kiêu hùng, tự mình lên kế hoạch, không phải với mục đích củng cố quyền lực cho một cá nhân nào, mà cho cả dân tộc của ông.

Đang suy nghĩ, Doomhammer nhìn thấy hai dáng người phía xa đang tiến lại mình. Một tên thì thấp bé, một tên cao to cục mịch. Ông biết ngay hai tên này là ai.

“Người đã hoàn thành nhiệm vụ của mình chưa?”, ông hỏi Gul’dan và đồng bọn của hắn, Cho’gall, khi chúng tiến gần về ông. Mắt ông nhìn chăm chăm vào tên Warlock, không thèm để ý tới tên cận vệ cục mịch kia. Doomhammer đã chiến đấu với Ogre trong suốt quãng đời của ông, và hầu như tất cả Orc đều như vậy. Ông đã rất tức giận khi Blackhand buộc Orc phải liên minh với loài sinh vật này, mặc dù ông công nhận rằng chúng rất đáng sợ trong chiến trận. Ông chưa bao giờ thích và tin tưởng loài sinh vật này. Còn Cho’gall thì lại là một tên Ogre đáng khinh bỉ. Cho’gall là một pháp sư trước đây, và cái ý nghĩ này thật sự làm Doomhammer e ngại. Ngoài ra, Cho’gall hiện đang là thủ lĩnh của Twillight Hammer, trong đó có cả các chiến binh Orc. Điều này khiến tên thủ lĩnh Ogre hai đầu này trở nên rất nguy hiểm. Doomhammer không bao giờ bộc lộ điều đó ra bên ngoài, nhưng tay ông luôn nắm chặt chiếc chiến búa của mình mỗi khi tên Ogre này lại gần.

“Tôi chưa thực hiện xong, thưa Doomhammer cao quý,” Gul’dan trả lời. Tên Warlock vốn đã gầy gò nay lại trông thâm hơn sau thời gian vài tháng chìm vào giấc ngủ. “Tuy nhiên, tôi đã hoàn toàn tỉnh táo từ sau giấc ngủ đó, và tôi đã nhận ra vài điều quan trọng từ nó.”

“Ồ? Thế giấc ngủ đó đã đem sự thông thái đến cho người à?”

“Nó đã chỉ đường đi tới những quyền lực tối cao.” Gul’dan nói, ham muốn dâng trào trong mắt hắn. Doomhammer biết đó không phải là những ham muốn bình thường. Không phải ham muốn nhục dục, không phải ham muốn tiền bạc của cải. Gul’dan chỉ biết tới quyền lực sức mạnh, và sẽ làm mọi thứ để đạt được điều đó. Hành động của hắn ở quê hương mình chính là minh chứng cho điều này.

“Sức mạnh cho người hay cho chúng ta?” Doomhammer hỏi.

“Cho cả hai.” Hắn trả lời. Giọng hắn nói như thì thầm. “Tôi đã thấy một nơi, cổ xưa đến mức chúng ta không thể hình dung được, thậm chí còn có trước cả ngọn núi thiêng liêng ở quê hương chúng ta. Nó nằm sâu dưới đáy

đại dương, và quyền năng trong đó mạnh mẽ tới mức có thể tái tạo cả thế giới này. Chúng ta sẽ chiếm lấy quyền năng này, và khi đó không gì có thể chịu được sức mạnh của quân đội Horde.”

“Bây giờ thì cũng không có gì chịu được sức mạnh của chúng ta rồi,” Doomhammer gầm gọng. “Và ta muốn chiến đấu với sức mạnh thật sự từ những chiến búa và rìu, hơn là những trò phép thuật ngu ngốc người đang che giấu. Hãy nhìn xem người đã làm gì với thế giới này, với người của chúng ta! Ta không cho phép người lại phá hủy hoặc làm chết dần thế giới mới này khi chúng ta gần chinh phục được nó!”

“Sức mạnh đó lớn hơn những gì người nghĩ đấy,” tên Warlock lèm bèm, sự tức giận sôi sục trong lòng hẳn khi phải đóng vai một kẻ nô lệ như thế này. “Số phận của ta nằm sâu dưới đáy đại dương, và người sẽ chẳng thể làm gì để ngăn cản được ta đâu! Lũ Horde này chỉ là bước khởi đầu của ta, và ta sẽ là thủ lĩnh của chúng, chứ không phải người!”

“Hãy cẩn thận đấy, Warlock,” Doomhammer nói, cây chiến búa được đưa lên sát mặt Gul’dan. “Hãy nhớ những gì đã xảy ra với Shadow Council của nhà người. Ngay lúc này ta có thể nghiền nát sọ của người với chỉ một cú đánh, rồi thì số phận nhà người sẽ ra sao?” Ông hét lớn và chỉ về phía Cho’gall. “Và đừng nghĩ rằng tên cục mịch kia sẽ có thể cứu người,” ông đưa cao chiếc búa và cười lớn khi thấy Cho’gall lùi lại, trên cả hai cái mặt hiện rõ nỗi sợ hãi. “Ta đã giết không biết bao nhiêu Ogre, kể cả những tên thủ lĩnh. Đương nhiên ta vẫn sẽ tiếp tục làm được điều đó.” Ông tới gần và nói, “mục đích của người là gì không quan trọng. Chỉ có sự tồn vong của giống loài chúng ta phải được đặt lên trên hết.”

Ông thấy nét giận dữ thoáng hiện lên trong mắt của Gul’dan và nghĩ rằng hẳn sẽ không chịu nhượng bộ. Một phần trong ông cảm thấy hoan hỉ. Doomhammer luôn kính trọng và ngưỡng mộ những Shaman, và tất cả mọi người trong bộ tộc cũng vậy, nhưng lũ Warlock này là một cái gì đó khác xa. Sức mạnh của chúng không đến từ những nguyên tố tự nhiên hay từ tổ tiên mà từ những nguồn khủng khiếp khác. Chính những phép thuật đó đã làm thay đổi màu da của loài Orc, làm chúng giết chóc lẫn nhau, buộc chúng phải đến thế giới này để được sống sót. Và Gul’dan chính là kẻ cầm

đầu, kẻ chủ mưu, là tên khôn ngoan nhất, quyền lực nhất và ích kỷ nhất trong tất cả bọn chúng. Doomhammer biết rằng lũ Warlock có giá trị như thế nào đối với phía Horde, nhưng giờ đây ông chỉ muốn quét sạch chúng ngay lập tức.

Như thấy được điều đó, cơn giận dữ trong mắt Gul'dan lập tức tan biến, thay vào đó là sự thận trọng pha lẫn chút kính trọng giả tạo. “Đương nhiên rồi, thưa Doomhammer quyền năng,” Tên Warlock nói, cúi đầu xuống. “Ngài nói đúng, giống loài chúng ta phải được đặt ở vị trí cao nhất.” Hắn cười, hoàn toàn rũ bỏ được sự đờ đẫn lúc nãy, nỗi tức giận đã biến mất, hoặc ít ra nó cũng đã được chôn sâu trong lòng. “Tôi có rất nhiều ý tưởng có thể phục vụ cuộc viễn chinh của chúng ta. Nhưng đầu tiên, tôi sẽ giới thiệu những chiến binh của tôi như đã hứa, những chiến binh không thể khuất phục nhưng hoàn toàn nằm dưới quyền điều khiển của ngài.”

Doomhammer gật đầu chậm chậm. “Được lắm.” Ông nói. “Ta sẽ không bỏ qua thứ gì có thể làm chiến thắng của chúng ta thêm chắc chắn.” Ông quay đi, ra hiệu cho tên Warlock và tên thân cận của hắn rút lui, và Gul'dan cũng hiểu ý, cúi chào rồi lùi lại. Doomhammer biết rằng sẽ phải canh chừng hai tên này rất nghiêm ngặt. Gul'dan không phải loại có thể bỏ qua những lời sỉ nhục, hay để bất cứ ai điều khiển hắn trong thời gian dài. Nhưng cho tới khi tên Warlock này bị loại ra khỏi con mắt ông, hắn vẫn còn rất hữu ích, và Doomhammer sẽ tận dụng điều này. Những đối thủ càng sớm bị tiêu diệt ngày nào thì người của ông cũng càng có cơ hội được buông vũ khí, trở lại săn bắn, dựng nhà... ngày đó.

Với những suy nghĩ đó, Doomhammer đi tìm một đại úy khác, và gặp được hắn trong căn lều trước đây là nhà kho, cung cấp lương thực cho tất cả mọi người nơi này.

“Zuluhed!”, tên Orc Shaman liếc nhìn khi Doomhammer gọi tên mình và lập tức đứng dậy, bỏ ly chén đang ăn uống dở sang một bên. Mặc dù hơi già và nhìn gầy gò, đôi mắt đỏ của Zuhuled vẫn rất sắc sảo bên dưới cặp lông mày đã bạc.

“Doomhammer.” Không giống như Gul'dan, Zuluhed không giả vờ nịnh bợ và cũng không cúi đầu, và Doomhammer tôn trọng điều đó. Dù sao hắn

cũng là một tộc trưởng, lãnh đạo thị tộc Dragonmaw. Hãn cũng là một Shaman, người Shaman duy nhất theo phò tá quân đội Horde. Khả năng và những gì hãn có thể đem lại khiến Doomhammer rất nể trọng.

“Công việc thế nào?” Doomhammer không để ý đến thức ăn và rượu, mặc dù ông cũng nhận một cốc từ phía Zuluhed. Rượu bên trong quả thật rất ngon, nhưng vị máu của người hòa lẫn trong đó khiến ông thêm sảng khoái hơn bao giờ hết.

“Vẫn thế”, tộc trưởng của Dragonmaw trả lời, sự bức mình hiện rõ trên khuôn mặt hãn.

Vài tháng trước Zuluhed đến tìm Doomhammer, kể với ông về những giấc mơ ám ảnh mình. Giấc mơ về những ngọn núi, và những kho báu được chôn dưới đó – không phải những kho báu của cải tầm thường mà là kho báu của quyền năng. Doomhammer kính trọng người tộc trưởng già, và cũng biết về sức mạnh của những Shaman ngày xưa. Ông đã chấp nhận lời đề nghị của Zuluhed để hãn dẫn thị tộc của mình đi tìm những ngọn núi và kho báu ấy. Phải mất nhiều tuần, cuối cùng thị tộc Dragonmaw cũng đã tìm thấy một hang sâu trong lòng núi, và ẩn trong đó là một chiếc đĩa vàng mà họ đặt tên là Demon Soul. Mặc dù Doomhammer chưa tận mắt thấy được vật đó, Zuluhed quả quyết với ông rằng đó là một cổ vật có sức mạnh phi thường. Điều không may là sức mạnh này tỏ ra quá khó khăn để có thể được thuần phục và nắm giữ.

“Người nói rằng người có thể phát huy được sức mạnh đó.” Doomhammer nhắc, vớt chiếc cốc rỗng sang một bên.

“Tôi sẽ làm được,” Zuluhed quả quyết. “Trong Demon Soul này chứa những quyền lực vô hạn, đủ để chúng ta đập tan những quả núi này hay xé toang bầu trời.” Giọng hãn run lên. “Nhưng tới giờ nó vẫn đang chống lại phép thuật của tôi.” Hãn lắc đầu. “Nhưng tôi sẽ tìm ra cách! Tôi biết sẽ như vậy! Tôi đã thấy chúng trong giấc mơ! Và một khi chúng ta hấp thụ được sức mạnh này, chúng ta sẽ dùng để khống chế những nô lệ do chúng ta lựa chọn! Với chúng, chúng ta sẽ thống trị bầu trời, và tạo ra những cơn mưa lửa hủy diệt tất cả những ai cản bước!”

“Hay lắm!” Doomhammer vỗ vai tên Orc khích lệ. Sự cuồng tín của tên Shaman này luôn làm ông phải lo lắng, đặc biệt khi Zuluhed không được coi như là đang sống trên thế giới này, nhưng sự trung thành của hắn thì ông không chút nghi ngờ. Đó là lý do vì sao ông hết lòng ủng hộ kế hoạch này của hắn, trong khi ông không cho phép Gul’dan làm điều này, mặc dù bản chất của hai kế hoạch này là gần giống nhau. Doomhammer biết rằng, dù điều gì xảy ra đi nữa, Zuluhed sẽ không bao giờ quay lưng lại với bộ tộc của mình. Và nếu Demon Soul này có thể làm được một nửa những gì mà Zuluhed nói, nếu nó có thể biến giấc mơ của Shaman này thành sự thật, thì dĩ nhiên nó sẽ hỗ trợ quân đội Horde trên chiến trường. “Báo với ta khi mọi thứ đã xong nhé.”

“Đương nhiên rồi.” Zuluhed chào ông bằng cách giơ chiếc cốc của mình lên. Doomhammer để mặc người Shaman với bữa tiệc nhỏ của hắn và đi dạo quanh thành phố đổ nát. Ông thích được nhìn thấy những chiến binh của ông làm những công việc thường nhật, và ông biết nếu nhìn thấy ông trong công việc hàng ngày, họ sẽ có cảm giác như ông là một người bạn của họ, cũng hòa cùng với mọi người trong mọi công việc, và như vậy, họ sẽ trung thành với ông hơn. Blackhand cũng đã từng làm điều này, luôn luôn tham gia mọi hoạt động thường ngày cùng mọi người, vừa đóng vai là một người bạn, vừa là thủ lĩnh. Đây là một kinh nghiệm mà Doomhammer đã học được từ hắn. Cuộc gặp gỡ với Zuluhed đã hoàn toàn xua tan những cảm giác khó chịu trước đó với Gul’dan, và ông cảm thấy tinh thần của mình lên cao hơn bao giờ hết khi tản bộ qua những con phố này. Người của ông đã có một chiến thắng oanh liệt nơi này, và họ xứng đáng được ăn mừng. Ông sẽ để cho họ vui chơi trong vài ngày. Sau đó là những mục tiêu tiếp theo.

Gul’dan quan sát Doomhammer từ cách xa vài căn nhà.

“Không biết hắn và Zuluhed bàn bạc cái gì thế nhỉ?”, mắt vẫn không rời khỏi lưng người thủ lĩnh bộ tộc.

“Tôi cũng chẳng biết nữa”, Cho’gall thú nhận. “Họ luôn bí mật về những việc này. Tôi biết nó liên quan tới vật gì đó mà Dragonmaw đã tìm thấy

trong hang núi. Một nửa số quân của thị tộc họ đã đến đó, nhưng tôi cũng không biết vì lý do gì nữa.”

“Điều đó cũng chả sao cả.” Gul’dan lạnh lùng nói. “Bất kể nó là cái gì, nó cũng đang khiến Doomhammer phân tâm, và đó là lợi thế của chúng ta. Ta sẽ không để hắn biết được kế hoạch của mình trước khi nó chính thức khởi động.” Hắn cười. “Và khi đó – khi đó là quá muộn cho hắn rồi.”

“Thế ngài có thay thế hắn làm thủ lĩnh bộ tộc không?” Cái đầu còn lại của Cho’gall hỏi khi chúng dờ đi về phía quảng trường.

“Ta à? Không,” Gul’dan cười to. “Ta không có hứng thú đi tản bộ qua các con phố với rìu hay búa trong tay, tàn sát quân địch với những nhát chém vào thịt da chúng.” Hắn thú nhận. “Con đường của ta vĩ đại hơn nhiều. Ta sẽ tóm lấy linh hồn chúng và bóp nghẹt nó, nuốt chửng cả trăm thậm chí cả ngàn tên.” Hắn cười khi suy nghĩ tới đó. “Sẽ sớm thôi, tất cả những gì được hứa cho ta sẽ là của ta, và khi đó thì Doomhammer chả là cái thá gì trước mặt ta cả. Thậm chí sức mạnh của quân đoàn Horde này cũng phải nể sợ quyền lực của ta, và chỉ cần một cái đưa tay của ta là cả thế giới này sẽ được san bằng, và được xây dựng lại theo ý muốn của ta!” Hắn lại cười lớn, tiếng cười được vang vọng lại bởi những vách tường như thế cả thành phố đang cười cùng hắn vậy.

Tides of Darkness – Chương 3

Khadgar đứng lặng im quan sát từ một góc khán phòng. Lothar muốn anh có mặt ở đây như một người chứng kiến, cũng như một gương mặt quen thuộc trên mảnh đất lạ lẫm này, và sự tò mò của Khadgar đã khiến anh nhận lời đề nghị này. Nhưng anh cũng biết mình nên tỏ ra ngang bằng với mọi người ở đây, mặc dù sức mạnh của anh giờ là rất lớn, nhưng những người đứng đây lúc này đều là những thủ lĩnh và họ có thể giết anh bất cứ lúc nào. Mặt khác, anh luôn cảm thấy mình là tâm điểm của quá nhiều chuyện, trong khi lúc nhỏ anh chỉ thích đứng nhìn, nghe ngóng và phán xét sự việc trước khi hành động. Anh rất vui khi được sống lại những kỷ niệm thời xưa, mặc dù có thể chỉ là một chút thôi.

Anh nhận ra rất nhiều người ở đây. Bộ dạng cao lớn, râu ria xồm xoàm và dáng người đậm kia, cùng với bộ giáp màu xám là Genn Graymane. Ông là người trị vì của vương quốc phía nam Gilneas, và người ta nói ông mưu trí hơn nhiều so với vẻ bề ngoài này. Người cao và mảnh khảnh kia với nước da ngăm đen cùng bộ đồng phục thủy quân chính là Đô Đốc Daelin Proudmoore. Ông là người trị vì Kul Tiras, nhưng cũng là người đứng đầu của hạm đội thủy quân lớn nhất và dũng mãnh nhất của loài Người, và điều này khiến cho Vua Terenas thậm chí đối xử với ông như ngang hàng. Người im lặng, trông có vẻ rất có học thức kia cùng đôi mắt màu hạt dẻ là Aiden Perenolde, cai trị vùng Alterac. Người này liếc nhìn Thoras Trollbane, vua của nước láng giềng Stromgarde, nhưng người đàn ông cao lớn và cộc cằn này lại không thèm đếm xỉa gì. Thay vào đó, ánh mắt của Trollbane lại hướng về phía một dáng người nhỏ, râu tóc đã bạc cùng gương mặt rất thân thiện. Trên lục địa này, không ai là không biết người đàn ông nhỏ bé đó. Alonsus Faol là Tổng giám mục của Nhà Thờ Ánh

Sáng và được rất nhiều người kính trọng. Khadgar hiểu điều này. Anh chưa bao giờ gặp ông trước đây, nhưng chỉ mới nhìn vào ông thôi đã tạo nên một cảm giác thanh bình và thông thái.

Một vạt áo màu tím phía góc phòng làm Khadgar chú ý. Anh quay về phía đó, và thở dốc. Người đang bước vào khán phòng là một huyền thoại. Cao và hơi gầy, cùng bộ râu dài trắng muốt và lông mày rậm, trên đầu đeo một chiếc vòng bằng vàng, chính là Phù thủy Antonidas. Trong suốt quãng thời gian thơ ấu ở Dalaran, Khadgar chỉ mới được gặp ông 2 lần, một lần là đi ngang qua, lần kia là khi được thông báo rằng anh được chọn đi theo Medivh học phép thuật. Khi nhìn thấy người thầy phù thủy lúc này đang đứng cùng với các thủ lĩnh cao quý khác, trong Khadgar gợi lên những ngạc nhiên pha lẫn nỗi nhớ nhà. Anh nhớ Dalaran, và tự hỏi không biết khi nào mình mới có cơ hội trở về thành phố ấy. Có lẽ là sau chiến tranh. Đương nhiên với điều kiện anh còn sống.

Antonidas là người cuối cùng bước vào khán phòng, và khi ông vừa ngồi vào chỗ của mình thì cũng là lúc Terenas đứng lên và vỗ tay ra hiệu. Mọi ánh mắt lúc này đều tập trung về phía người chủ nhà cao quý này.

“Cảm ơn tất cả mọi người vì đã đến đây.” Terenas bắt đầu, giọng ông vang khắp khán phòng. “Ta biết lời mời quá bất ngờ, nhưng chúng ta có một vấn đề nghiêm trọng cần thảo luận và thời gian đang rất gấp rút.” Ông dừng lại một chút, và rồi quay về phía người đàn ông đứng bên cạnh. “Xin giới thiệu với mọi người, đây là Anduin Lothar, thủ lĩnh của quân đội thành Stormwind. Ông đã đến đây như một người đưa tin, như một đấng cứu rỗi. Ta nghĩ tốt nhất nên để chính ông ta nói về những gì đã trải qua và những gì chúng ta cần phải biết.”

Lothar tiến lên phía trước. Terenas đương nhiên đã cung cấp cho ông những bộ quần áo mới, nhưng ông vẫn kiên quyết mặc trên mình bộ giáp của Stormwind chứ không muốn mặc những bộ quần áo không tì vết chiến tranh của Lordaeron. Thanh trường kiếm vẫn nhô lên từ một bên vai, một sự thật mà Khadgar biết rất nhiều người ở đây đang để ý, nhưng chính nét mặt và lời nói của ông làm những người ở đây tập trung cao độ. Lothar không bao giờ che giấu cảm xúc thật của mình, và hãy để điều này là một

lợi thế khiến các thủ lĩnh ở đây thấy được sự thật trong từng lời nói của ông.

“Thưa bệ hạ,” Lothar bắt đầu, “Cảm ơn ngài đã ở đây, và cảm ơn các ngài đã nghe tôi nói. Tôi không phải một nhà thơ hay một nhà ngoại giao, tôi là một chiến binh, vì vậy tôi lời nói của tôi sẽ ngắn gọn và có thể lỗ mãng.” Ông hít một hơi dài. “Tôi muốn nói rằng, quê hương của tôi, Stormwind, đã không còn nữa.” Một số người thở mạnh. Người khác thì hoảng hốt. “Chúng tôi đã ngã xuống trước sức mạnh của một lũ sinh vật gọi là Orc,” Lothar giải thích. “Chúng là những kẻ thù đáng sợ, cao lớn ngang với con người nhưng sức mạnh thì kinh hoàng hơn nhiều, cùng làn da xanh và ánh mắt đỏ ngầu.” Lần này không có một tiếng cười nào vang lên cả. “Lũ Horde này mới xuất hiện và đánh phá những chốt quân lính của chúng tôi,” Lothar tiếp tục, “nhưng đó chỉ là những nhóm nhỏ. Khi chúng dốc toàn lực thì tất cả chúng tôi đều sững sờ. Chúng có hàng nghìn, hàng chục nghìn chiến binh, đủ để phủ kín mảnh đất này. Chúng là những kẻ địch không biết dừng lại, khỏe mạnh, man rợ và không khoan nhượng.” Ông thở dài. “Chúng tôi đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, nhưng điều đó không đủ. Chúng đã hạ được thành phố của tôi, sau một khoảng thời gian chúng tôi cầm chân chúng thì cuối cùng chúng cũng phá vỡ tất cả. Vua Llane đã ngã xuống trong lúc chiến đấu.” Khadgar để ý thấy Lothar không giải thích tại sao. Có lẽ nếu đề cập đến ả sát thủ mang nửa dòng máu Orc kia lúc này là không cần thiết. Hoặc có lẽ Lothar không muốn nghĩ đến điều đó nữa. Khadgar hiểu điều này. Chính anh cũng không muốn nhắc đến chuyện này. Anh đã từng coi Garona là bạn, và thật sự buồn khi ả phản bội. “Nhân danh cho hoàng gia,” Lothar tiếp tục nói, “tôi có trách nhiệm đưa hậu duệ của nhà vua cùng những thần dân của người đến một nơi an toàn, và thông báo sự việc cho phần còn lại của thế giới. Vì loài Orc là quá xa lạ với mảnh đất này, với thế giới này. Chúng sẽ không dừng lại ở một lục địa như thế. Chúng cũng sẽ tiến quân đến tất cả các phần còn lại của thế giới trong tương lai gần.”

“Ngài nói chúng đang đến đây sao?” Proudmoore hỏi, nhưng với giọng điệu của một câu khẳng định hơn là câu hỏi.

“Đúng vậy.” Câu trả lời đơn giản của Lothar khiến sự hoang mang, thậm chí sợ hãi lan tỏa trong khán phòng. Nhưng Proudmoore gật đầu.

“Chúng có thuyền không?” Ông hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Lothar trả lời. “Chúng tôi chưa thấy một chiếc nào, nhưng cũng như chúng ta chưa từng thấy tên Orc nào trong mấy năm trước. Và nếu lúc trước chúng không có thuyền, thì chắc chắn bây giờ đã có. Chúng đã đánh chiếm dọc khu cảng ở thành phố chúng tôi, trong khi một số chiến thuyền bị đánh chìm, một số khác đã biến mất.”

“Chúng ta có thể giả định rằng, chúng đã có phương tiện để vượt đại dương sang bờ bên này.” Proudmoore không tỏ ra ngạc nhiên, và Khadgar nghĩ rằng Đô Đốc đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất. “Chúng thật sự đang tiến đến đây trên những chiến thuyền đó.”

“Chúng cũng có thể đi đường bộ, đừng quên điều đó.” Trollbane nói to.

“Vâng, đương nhiên rồi.” Lothar trả lời. “Chúng tôi chạm trán chúng đầu tiên là ở phía tây, gần Swamp of Sorrow, và chúng đã đi xuyên qua Azeroth để tới Stormwind. Nếu chúng muốn sang phía bắc này, chúng có thể đi lên Burning Steppes và đến Lordaeron từ phía Nam.

“Phía Nam ư?” Đó là giọng của Genn Graymane. “Chúng không thể qua được hàng phòng thủ của chúng ta đâu! Ta sẽ đè bẹp tất cả những thế lực nào muốn nhòm ngó bờ biển phía Nam của ta.”

“Ngài không hiểu đâu.” Lothar nói với giọng nặng nề. “Ngài chưa từng đối đầu với chúng, chưa biết được sức mạnh và số đông của chúng. Nhưng để tôi nói cho ngài biết, ngài không thể chống lại chúng đâu.” Ông quay mặt về phía toàn thể những người cao quý ở dưới, niềm tự hào pha lẫn nỗi buồn thoáng qua trên khuôn mặt ông. “Quân đội Stormwind là rất mạnh,” ông đảm bảo với họ. “Những chiến binh của chúng tôi đã được trui rèn và có nhiều kinh nghiệm. Chúng tôi cũng đã chiến đấu và đánh bại lũ Horde một vài trận đầu. Nhưng đó chỉ là quân tiên phong của chúng thôi. Trước một đại quân Horde thật sự, chúng tôi như những đứa trẻ, như những ông già, mềm yếu như những cây lúa mạch.” Giọng ông vô hồn, từng chữ nặng nhọc cùng sự giận dữ. “Chúng sẽ băng qua những ngọn núi, che phủ mảnh đất này và tất cả mọi người ở đây.”

“VẬY ngài có cao kiến gì không?” Đó là Giám mục Alonsus Faol, và giọng trầm của ông đã kìm nén được những sự giận dữ đang chuẩn bị trào ra. Không ai muốn bị gọi là kẻ ngốc, đặc biệt là một thủ lĩnh, và đặc biệt là khi đứng trước những người quý tộc ngang hàng như thế này.

“Chúng ta phải liên kết lại,” Lothar kiên định. “Không ai trong chúng ta có thể một mình chiến đấu chống lại chúng, nhưng tất cả chúng ta, thì có thể.”

“Ngài nói hiểm họa này đang đến gần, và tôi không phủ nhận điều đó.” Perenolde lên tiếng, giọng nói mượt mà của người này cắt ngang những lời nói khác. “Và ngài nói chúng ta phải liên kết lại để chống lại mối họa này. Tôi tự hỏi, ngài đã thử các phương thức khác để giải quyết vấn đề này chưa? Đương nhiên rồi... Orc này, là những sinh vật có lý trí chứ? Đương nhiên chúng phải có mục đích nào đó? Có lẽ chúng ta nên thương thảo với chúng?”

Lothar lắc đầu, nét mặt buồn bã thể hiện rằng sẽ chẳng có cuộc thương thảo nào cả. “Chúng muốn thế giới này, thế giới của chúng ta,” ông nói chậm rãi, như thể nói chuyện với một đứa trẻ. “Chúng sẽ không chịu nhượng bộ đâu. Chúng tôi đã cử đi những người đưa thư, những sứ giả.” Ông cười, một nụ cười đầy thù hận. “Hầu hết trong số đó đều được đưa trở lại không toàn thây, đó là những người được gửi trở lại.”

Khadgar nhìn thấy một vài thủ lĩnh thì thầm với nhau, và như cách họ nói chuyện thì họ vẫn chưa thật sự nhận ra được mối hiểm họa đang chờ đón họ. Anh thở dài và tiến lên phía trước, tự hỏi liệu họ có tin những lời anh nói hay không. Dù sao anh cũng phải thử một lần.

May mắn thay, một dáng người khác cũng tiến lên phía trước, và mặc dù người này cũng mặc áo choàng vải thay vì áo giáp, nhưng lời nói của ông thật sự rất có trọng lượng ở nơi này.

“Tất cả hãy nghe ta.” Antonidas nói to, giọng của ông mông nhưng đầy sức mạnh. Ông đưa chiếc gậy phép của mình lên cao, ánh sáng chói lên từ nó khiến mọi người chú ý. “Hãy nghe ta!”, ông yêu cầu một lần nữa, và lần này đám đông im lặng và nghe. “Ta đã nhận được tin báo về sự việc này một vài ngày trước đây,” người phù thủy nói. “Những pháp sư của Azeroth là những người đầu tiên chạm trán lũ Orc, và đã gửi rất nhiều thư cùng

những thông tin cần thiết và yêu cầu được chi viện.” Ông nghiêm nghị. “Ta nghĩ rằng chúng ta đã quá coi nhẹ những thông báo đó. Chúng ta công nhận có loài Orc ở đây, nhưng chỉ nghĩ chúng như những toán quân phiến loạn khác. Dường như chúng ta đã sai. Mọi người nên biết là chúng rất nguy hiểm, vì nhiều người ta kính trọng đã xác nhận như vậy. Chúng ta cần phải tin lời của người thủ lĩnh quân đội Stormwind, bằng không chúng ta đang đánh cược mạng sống của mình với mỗi hiểm họa này đây.”

“Nếu chúng quả thật nguy hiểm, tại sao những pháp sư không có hành động gì thế?” Greymane hỏi. “Tại sao không dùng phép thuật của họ để kết thúc chúng đi.”

“Vì loài Orc có phép thuật riêng của chúng.” Antonidas trả lời. “Những phép thuật mạnh mẽ. Phần lớn lũ Warlock của chúng không thể so với những pháp sư của chúng ta, nhưng chúng lại sở hữu một đội ngũ đông đảo và phối hợp chặt chẽ hơn, điều mà những pháp sư của chúng ta không có được.” Khadgar nghe thấy sự cay đắng trong lời nói của thầy phù thủy già, và hiểu rõ điều đó. Nếu có một điều nào đó mà tất cả các học viên ở Dalaran đều coi trọng, thì đó lại chính là sự độc lập. Muốn hai pháp sư làm việc cùng nhau đã là rất khó – vì vậy ý nghĩ đòi hỏi sự phối hợp của tất cả bọn họ là gần như không thể thực hiện được.

“Những pháp sư, phù thủy của chúng tôi đã chiến đấu.” Lothar nói. “Họ đã giúp xoay chuyển tình thế một vài trận đánh. Nhưng ngài nói đúng. Chúng ta thiếu hẳn số đông khi đối đầu với chúng, kể cả về mặt phép thuật lẫn sức mạnh. Khi một tên pháp sư của loài Orc ngã xuống, lập tức có tên khác đứng lên thay chỗ, và hai tên nữa bên cạnh nó. Và xung quanh đó là sự bảo vệ của các bộ binh, khiến chúng trở nên không thể tiếp cận được, còn những binh lính xung quanh thì nhờ phép thuật, lại được nâng cao sức chiến đấu.” Ông bỗng nghiêm mặt lại. “Pháp sư giỏi nhất của chúng tôi, Medivh, đã ngã xuống trước sức mạnh của chúng. Phần lớn các pháp sư còn lại cũng bị giết. Tôi không nghĩ phép thuật có thể xoay chuyển được cục diện của chúng ta lúc này.” Khadgar để ý thấy Lothar cũng không nói tại sao Medivh lại chết và biết ơn điều đó. Đây không phải là chỗ phơi bày sự thật này. Anh cũng không bỏ qua ánh mắt sắc sảo của Antonidas đang

nhìn về phía mình, và thở dài. Tới một lúc nào đó, anh cũng phải giải trình sự việc này trước hội đồng Kirin Tor. Khadgar hiểu rằng họ cần phải biết sự thật, và anh cũng nghĩ giấu diếm chuyện gì lúc này là rất không hay, vì tất cả mọi chuyện đều liên quan đến sự xuất hiện của loài Orc và những hoạt động trước đây của chúng.

“Tôi cảm thấy lạ.” Perenolde lại cắt ngang mọi người với giọng nói nhỏ nhẹ của mình, “vì một người hoàn toàn xa lạ đến vùng đất của chúng ta và nói những lời lẽ quan tâm tới sự sống chết của mọi người ở đây.” Hẳn nhìn Lothar với ánh mắt ngạo mạn trong khi Khadgar phải rất kiềm chế mới không châm lửa đốt hết bộ râu của hắn. “Thứ lỗi cho tôi khoét sâu vào vết thương lòng của ngài, nhưng vương quốc của ngài đã mất, đức vua của ngài đã chết, còn hoàng tử thì chỉ là một thằng nhóc, không phải thế sao?” Lothar gật đầu, nghiêng răng – cố gắng nén giận để không tung ra một kiếm cắt ngang đầu kẻ ngớ ngẩn kia. “Ngài đã thông báo cho chúng tôi về những hiểm nguy này, và chúng tôi rất biết ơn điều đó. Bây giờ ngài cứ lái nhái mãi về chuyện chúng tôi phải làm gì, chúng tôi phải hợp nhất như thế nào.” Vừa nói, hắn vừa nhìn xung quanh khán phòng. Hoàng tử Varian không có mặt ở đây. Terenas đã đưa cậu bé vào phòng trong, đối xử với cậu như một người thân trong hoàng tộc mình, và cả ông lẫn Lothar đều đồng ý rằng không thể để cậu chịu thêm một sự đau khổ nào nữa. “Tôi chả thấy ai từ vương quốc của ngài ở đây nữa, và ngài thì nói rằng hoàng tử chỉ là một đứa bé cùng với việc vùng đất ấy đã bị xâm lược. Nếu chúng tôi nghe theo lời ngài hợp nhất lại, thì ngài có thể giúp chúng tôi được những gì vậy? Đương nhiên, ngoài cái gọi là sức mạnh cơ bắp của ngài?”

Lothar định phản đòn gã ngạo mạn kia, sự giận dữ thể hiện rõ nét trên từng nét mặt, nhưng một lần nữa, ông lại bị cắt ngang bởi vua Terenas, thật đúng lúc.

“Ta không cho phép bất cứ ai sỉ nhục khách quý như vậy,” người trị vì vùng Lordaeron nói to với giọng đanh thép. “Ông đã bỏ qua sự an nguy của bản thân để đem đến cho chúng ta những tin tức quý báu và không biểu lộ bất cứ thứ gì ngoài danh dự và nhiệt huyết mà không màng đến sự đau khổ của mình.” Perenolde lùi lại và cúi mình nửa vờ, thể hiện một lời xin lỗi mỉa

mai. “Ngoài ra, người đã sai khi nghĩ ông ta chỉ đến đây một mình. Hoàng tử Varian hiện đang là khách quý của hoàng gia, và sẽ mãi là như vậy cho đến khi cậu bé muốn rời khỏi đây. Ta đã hứa với lòng rằng sẽ làm mọi cách để cậu ta gây dựng lại được vương quốc của mình.” Một vài quý tộc thì thầm to nhỏ về điều đó, và Khadgar biết họ đang nghĩ gì. Terenas vừa mới ngụ ý rằng ông sẽ giúp đỡ hết sức mình đối với Stormwind và Varian sẽ nhận được một sự hậu thuẫn lớn lao từ ông. Đây quả là một nước cờ hay, và lòng kính trọng của Khadgar đối với người đứng đầu vùng Lordaeron càng dâng cao hơn nữa. “Ngài Lothar cũng đem theo một vài người từ vương quốc của họ, trong đó có nhiều binh lính.” Terenas nói. “Trong khi số lượng bọn họ là không thể so sánh với những gì chúng ta sắp phải đối mặt, nhưng kinh nghiệm từ những người này là vô giá vì họ là những người đã chiến đấu với loài Orc. Còn rất nhiều người nữa cũng đang mong mỏi về Stormwind, hiện nay đang chưa được ai lãnh đạo. Họ sẽ tụ hợp lại thành nhóm dưới lời kêu gọi của thủ lĩnh quân đội Stormwind, và số lượng nhân lực sẽ càng tăng thêm. Bản thân Lothar là một chỉ huy đầy kinh nghiệm và là một nhà chiến lược tài ba, ta thật lòng rất kính nể điều đó.” Ông dừng lại, và nhìn về phía Lothar như muốn hỏi điều gì. Khadgar bỗng cảm thấy háo hức khi trông thấy Lothar gật đầu. Thủ lĩnh và nhà vua đã có một vài trao đổi trong khi chờ mọi người đến và Khadgar vẫn chưa biết được nội dung của những cuộc nói chuyện đó, và bây giờ là lúc anh muốn biết chính xác, đó là những gì.

“Cuối cùng, ta muốn hỏi tại sao mọi người coi ông ta là người lạ.” Terenas cười. “Mặc dù Lothar trước đây chưa từng đặt chân lên mảnh đất này, ông ấy thật sự chẳng xa lạ gì với nơi đây, vì thật ra có một sự liên kết chặt chẽ giữa ông với nơi này, và với vương quốc của chúng ta. Vì ông chính là người của dòng họ Arathi, chính xác hơn là hậu duệ cuối cùng của dòng họ cao quý này, nên một điều hiển nhiên là quyền được lên tiếng của ông sẽ ngang bằng với tất cả mọi người chúng ta ở đây!”

Sự tiết lộ này lập tức khuấy động cả khán phòng, và Khadgar cũng nhìn người bạn đồng hành của mình với ánh mắt ngỡ ngàng. Một người Arathi ư! Đương nhiên anh đã được nghe kể về dòng họ Arathor như tất cả những

người dân ở Lordaeron này. Họ chính là dân tộc đầu tiên của loài Người trên lục địa này, từ rất lâu rồi, và họ có một quan hệ rất thân thiết với tộc Elf. Hai dân tộc cùng nhau kề vai sát cánh chống lại quân đội đông đảo của loài Troll dưới chân đỉnh Alterac, và họ đã đập tan bè lũ của chúng, vĩnh viễn xóa bỏ sự thống trị của tộc Troll. Hoàng đế của tộc Arathor đã từng mở mang bờ cõi của mình rất rộng lớn, trước khi họ chia rẽ thành từng nhóm nhỏ trên mảnh đất này. Thủ đô của dân tộc, thành phố Strom, đã bị bỏ lại để hướng đến một vùng đất màu mỡ hơn ở phía bắc, và những người cuối cùng của dân tộc này đã biến mất. Một số lời đồn nói rằng họ đã đi về phía nam, qua đỉnh Khaz Modan, đi theo tiếng gọi hoang dã của lục địa Azeroth. Strom ngày nay có tên gọi mới là Stromgarde, và là lãnh địa của dòng họ Trollbane.

“Đó là sự thật.” Lothar nói vang, ánh mắt như thách thức kẻ nào dám gọi ông là một tên nói dối. “Tôi là hậu duệ của vua Thoradin, tổ tiên của dòng họ Arathor. Gia đình tôi sống tại Azeroth sau khi đế chế tan vỡ, và lập nên một dân tộc mới, sau này được biết đến với tên gọi Stormwind.”

“Vậy ngài đến đây để lấy lại quyền cai trị mảnh đất này ư?” Greymane hỏi, mặc dù ánh mắt ông vẫn đầy nghi ngờ.

“Không,” Lothar trấn an. “Tổ tiên chúng tôi đã từ bỏ quyền lực ở Lordaeron từ rất lâu rồi, từ khi họ rời bỏ mảnh đất này. Nhưng tôi vẫn có một mối quan hệ mật thiết với nơi đây, nơi mà cha ông tôi đã góp phần chinh phạt và truyền bá nền văn minh.”

“Và ông ta sẽ có thể kêu gọi sự giúp đỡ từ những đồng minh thời xưa.” Terenas nói thêm. “Loài Elf đã thề sẽ giúp đỡ người của Thoradin khi họ cần. Ta tin rằng họ vẫn giữ lời thề ấy.”

Điều này làm mọi người nhẹ nhõm và phấn khích hơn, còn Khadgar thì gật đầu. Thật bất ngờ Lothar lại trở nên cao quý hơn một chiến binh hay một chỉ huy bình thường. Giờ đây ông là một đại sứ đối với loài Elf. Và nếu dân tộc cổ đại ấy cùng những phép thuật mạnh mẽ của họ đồng ý liên minh với loài Người, thì lũ Horde thật sự không phải là không thể đánh bại.

“Đây quả thật là một tin tốt lành đấy.” Perenolde lạnh lùng nói. “Có lẽ chúng ta cần thời gian để suy nghĩ lại những gì vừa được nghe, và về

những gì cần phải làm để bảo vệ vùng đất này.”

“Đúng vậy.” Terenas nói, không quan tâm đến việc hỏi ý kiến của những người khác. “Thức ăn đã được dọn ra trong phòng tiệc, và ta mời tất cả mọi người ở đây tham gia, không với tư cách là những nhà vua, mà với tư cách của những người bạn, người láng giềng. Hãy tạm quên những gì chúng ta vừa thảo luận ở đây trong lúc ăn uống. Chúng ta sẽ đề cập đến vấn đề này sau bữa tiệc.”

Khadgar lắc nhẹ đầu trong khi các người khác thì gật, và lần lượt tiến về phòng đãi tiệc. Perenolde quả thật là một tên xảo quyệt, anh nhìn thấy điều đó. Anh biết sau khi sỉ nhục Lothar lúc này, tên này đã tìm ra cách để hòa giải điều đó. Khadgar cuộc rảnh sau bữa ăn, hẳn sẽ suy nghĩ về những lời đề nghị của Lothar và nói rằng đó là những lời lẽ đầy trí tuệ. Đó là cách hẳn tránh đi sự mất mặt và tránh được sự thất sủng của mọi người trong liên minh sắp được thành lập.

Khi đang di chuyển vào phòng ăn, Khadgar để ý thấy dáng người di chuyển phía trên khán phòng. Khi quay lại, anh thoáng thấy hai cái đầu lấp ló trên ban công. Một cái đầu đen và nghiêm trang, anh nhận ra ngay đó là Hoàng tử Varian. Đương nhiên là người thừa kế vương miện của Stormwind muốn biết điều gì đang xảy ra trong khán phòng.

Cái đầu còn lại màu vàng, tóc ngang vai, đứng vừa đủ xa để Varian không nhận ra đang có người theo dõi mình. Cậu bé nhìn thấy Khadgar rồi cười toe toét trước khi biến mất sau tấm rèm ban công. Thì ra, hoàng tử trẻ Arthas cũng rất tò mò về những gì cha mình và mọi người đang bàn bạc. Và tại sao lại không nhỉ? Tất cả Lordaeron này một ngày nào đó sẽ là của cậu ấy – đương nhiên là chỉ khi lũ Horde bị đánh đuổi ra khỏi mảnh đất này.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 4

Trong khi Doomhammer đang nói chuyện với một vị tướng của mình, Rend Blackhand của tộc Black Tooth Grin, thì một lính đưa tin chạy tới. Mặc dù chiến binh này hẳn là có điều rất gấp muốn thông báo, nhưng vẫn dừng lại một vài bước trước họ, và kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến khi Doomhammer quay sang và gật đầu.

“Troll”, hắn vừa nói vừa thở dốc. “Một đạo quân, rất đông, theo những gì tôi vừa thấy.”

“Troll ư?” Rend phá lên cười. “Gì thế, chúng định tấn công chúng ta à? Ta nghĩ là chúng khôn hơn lũ Ogre chứ, sao lại ngu ngốc thế?”

Doomhammer cũng đồng ý như vậy. Ông đã từng chạm trán với lũ Troll này và rất ấn tượng và cả một chút lo lắng bởi sự khôn ngoan của chúng. Mặc dù chúng cao hơn Orc nhưng thân hình gầy hơn và nhanh nhẹn hơn, đặc biệt là trong rừng, và chính điều này biến chúng trở nên một mối đe dọa khủng khiếp trong những nơi đó. Tuy nhiên, vượt qua sông để đến nơi này, thì lại không phù hợp chút nào với truyền thống của chúng.

Nhưng chiến binh Orc vội lắc đầu. “Không phải tấn công. Chúng đã lên bờ và đã bị bắt giữ, bởi quân đội loài Người.”

Điều này làm Doomhammer chú ý. “Ở đâu?”, ông hỏi.

“Không xa lắm từ bãi biển, dọc theo sườn đồi, trong khu rừng. Chúng đang đi về phía tây, và đi khá chậm.”

“Bao nhiêu người?”

“Gần bốn mươi người,” hắn nói, “và mười Troll”

Doomhammer gật đầu và quay về phía Rend. “Tập hợp những chiến binh giỏi nhất của người.” Ông ra lệnh. “Và đi ngay.” Trùng mắt về phía Rend, ông nói “Nghe rõ đây. Đó là chỉ là một đội quân nhỏ. Nhiệm vụ của người

là cứu được lũ Troll và đem về đây. Hãy tránh bị phát hiện, và giết ngay bất cứ ai theo dõi. Ta không muốn trận chiến quyết định bị thất bại vì sự bất cẩn của người!”

Tên tộc trưởng gật đầu và lập tức cất bước mà không nói thêm một lời nào, chạy nhanh đến nơi các binh sĩ đang tụ tập. Rend bắt đầu ra lệnh trước khi chạy đến một tên Orc khác, và chiến binh này gật đầu, rồi lại chạy đi tìm thêm lính. Doomhammer kiên nhẫn chờ đợi, và cũng ra hiệu cho người đưa tin đứng chờ. Hai tay ông xoa vào nhau ra vẻ đang cân nhắc một điều gì đó, nhưng suy nghĩ của ông thì đang ở rất xa hiện tại, quay trở về cái lần đầu tiên ông chạm trán tộc Troll.

Thời đó, khi còn ở thế giới của họ, Blackhand đã từng làm mọi người sốc với tuyên bố liên minh với lũ Ogre. Điều đó cũng đã chứng tỏ được sự đúng đắn của nó, khi lũ sinh vật cục súc kia giúp đỡ loài Orc bằng sức mạnh man rợ của mình, tuy nhiên, điều này vẫn đi ngược lại truyền thống. Vì vậy mà nhiều người tỏ ra e dè khi được thông báo rằng có một vài tên như vậy đang ở đây, trên mảnh đất màu mỡ khi ấy, và Blackhand cũng tuyên bố sẽ thu thập được lũ sinh vật đó về chiến đấu dưới cờ hiệu của mình.

Hắn cử Doomhammer và một vài chiến binh Blackrock đến để liên lạc, một động thái cho thấy hẳn tin tưởng tuyệt đối vào Doomhammer. Thậm chí đến lúc này, Doomhammer vẫn cảm thấy tội lỗi vì điều này, vì ông đã phản lại sự tin tưởng của thủ lĩnh và đối đầu với hắn, giết hắn và soán ngôi. Dù sao, đó cũng là truyền thống của các bộ tộc, và cũng vì Blackhand đã dẫn dắt người của mình đến cái chết và sự hủy diệt. Doomhammer buộc phải hành động để cứu họ. Ông lùi lại và ngồi xuống, lướt nhẹ ngón tay qua đầu chiếc chiến búa đang đeo sau lưng, phần chuôi nhô lên ngang vai còn phần đầu thì hơi quá thắt lưng. Từ ngày xưa, các Shaman đã nói rằng vũ khí mạnh mẽ này một ngày nào sẽ là vật hộ mệnh của cả dân tộc. Họ cũng nói, người đeo vũ khí này sẽ là đấng cứu rỗi cho mọi người, nhưng cũng vừa là người dẫn tộc mình đến con đường diệt vong. Doomhammer là hậu duệ cuối cùng của dòng họ. Ông đã luôn lo lắng về điều này, và nỗi lo ngày

một lớn hơn khi ông trở thành thủ lĩnh tối cao của tất cả quân đội Horde. Phải chăng việc soán ngôi của ông sẽ dẫn mọi người tới thành công? Ông luôn tin tưởng như vậy. Nhưng phải chăng chính ông cũng sẽ là người dẫn họ vào con đường tội lỗi? Và dòng họ của ông sẽ chấm dứt ở đây? Ông không hy vọng điều đó xảy ra.

Vào lúc đó, Doomhammer vẫn không bận tâm đến những vấn đề này. Ông vẫn tin vào Blackhand, và ít ra tên thủ lĩnh này vẫn một lòng trung thành với dân tộc và muốn họ thống trị thế giới. Vì vậy ông vẫn nghe theo lệnh của gã, và làm mọi cách để giảm thiểu những sự chết chóc không đáng có. Nhưng không vì điều đó mà Doomhammer ngần ngại trong những trận đánh, và cũng như những chiến binh Orc khác, ông thật sự vui sướng khi được đắm mình trong sự hoành tráng của chiến tranh, nhưng cũng có lúc cần một cách khác để có được chiến thắng. Nhiệm vụ lần này nghiêng về phía đàm phán nhiều hơn là bạo lực, và Doomhammer cảm thấy rất phấn khích, kiêu hãnh, và ẩn sâu trong lòng là một chút hoảng sợ. Cho tới bây giờ, họ mới chỉ chạm trán loài Người trên thế giới này, ngoài ra còn một vài sinh vật thấp bé nhưng mạnh mẽ khác có tên gọi là Dwarf. Nếu thế giới này cũng có loài Ogre, thì quân đội Horde sẽ càng đáng sợ hơn nữa.

Phải mất hai tuần Doomhammer mới gặp được con Troll đầu tiên. Ông và những chiến binh của mình lang thang trong khu rừng nơi được thông báo là đã phát hiện ra tộc này, và không làm bất cứ hành động gì để che giấu tung tích của mình. Thời gian dần trôi, ông đã có lúc nghĩ rằng tên báo tin đã nói dối, hoặc nhìn nhầm, chạy trốn bóng tối và bịa ra câu chuyện này nhằm che dấu sự nhút nhát của hẳn. Bỗng một tối, khi chiều tà buông xuống và trái bóng qua những hàng cây, một hình dáng nhảy từ trên cành cây xuống, tiếp đất nhẹ nhàng ngay trước đồng lửa trại. Một tên khác xuất hiện âm thầm ngay sau đó, và một tên nữa, cho đến khi phe Orc nhận thấy rằng mình đang bị bao vây bởi sáu thân hình lạng lã của bóng tối.

Lúc đầu, Doomhammer nghĩ rằng tên đưa tin đã đúng và họ đang phải đối đầu với lũ Ogre, mặc dù bọn này có vẻ nhỏ người hơn và di chuyển với một sự nhẹ nhàng ông chưa bao giờ thấy được ở lũ cục mịch kia. Nhưng khi tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà chiếu lên thân hình đang bước đến phía

trước, Doomhammer thấy da chúng màu xanh, giống hệt màu da của mình, giống hệt màu lá trên cành cây. Điều đó giải thích tại sao ông lại không phát hiện chúng lúc này – màu da này đã giúp chúng ẩn trong những tán lá, và cũng giúp chúng khi di chuyển từ cành này sang cành khác. Ông cũng thấy bọn này cao hơn Orc nhưng nhỏ hơn lũ Ogre, và gọn gàng hơn. Và cái nhìn của tên đang tiến lại gần này, ánh mắt hấn rục cháy khi hấn đưa mũi giáo về phía Doomhammer, đã thể hiện một sự thông minh nhất định.

“Chúng tôi không phải là kẻ thù của các người!” Doomhammer hét lớn, xé toang màn đêm tĩnh lặng. Ông gạt ngọn giáo sang bên bằng một cánh tay, để ý thấy đầu mũi giáo được đẽo từ đá rất sắc. “Ta tìm thủ lĩnh của các người!”

Một âm thanh rền rã vang lên từ phía sinh vật kia, và Doomhammer nhận ra ngay là hấn đang cười.

“Người đang chờ đợi gì ở thủ lĩnh của ta vậy, tên kia?” Tên cầm đầu hỏi, miệng ngoác ra. Chúng cũng có răng nanh, Doomhammer thấy, dài hơn và to hơn loài Orc, khiến chúng nhìn khá ngu ngốc. Ông cũng để ý tóc của chúng, mọc thành túm thẳng đứng trên đầu. Đương nhiên không phải tự nhiên mà nó như vậy, rõ ràng đã có sự chăm chút ở đây. Vậy thì, lũ này không phải là những con quái vật tầm thường.

“Tôi muốn nói chuyện với hấn, thay mặt cho thủ lĩnh của chúng tôi,” Doomhammer trả lời. Ông vẫn buông thõng hai tay, cho chúng thấy ông không mang theo vũ khí. Nhưng giờ ông lại rất cảnh giác. Thật ngu ngốc khi coi thường chúng.

Sau cùng, tên Troll lại cười lớn. “Thủ lĩnh ta không nói chuyện với những miếng mồi”, hấn nói, “ta sẽ ăn chúng”. Và chúng lia ngọn giáo tới, lần này không phải để hỏi han, mà là một cú đánh mạnh và nhanh. Doomhammer sẽ bị xuyên qua như một con cá. Nếu ông đứng im. Nhưng ông đã lùi lại, lập tức rút chiếc chiến búa ra nghênh đón, và hét lớn tiếng xung trận. Tiếng hét phần nào làm tên Troll nao núng, vì hấn dừng lại một lúc mà không tung ra tiếp đòn thứ hai. Doomhammer không cho hấn thời gian. Ông lao đến, cùng một đường búa cực mạnh, trúng vào đầu gối của kẻ thù. Hấn gào lên trong đau đớn, ôm lấy cái chân bị thương, và Doomhammer một lần

nữa chém xuống, một cú đánh đầy uy lực với ý định đập nát sọ của sinh vật kia.

“Ta nói lại lần nữa, ta tìm thủ lĩnh của các người!” Ông hét lớn, đưa mắt nhìn quanh những tên còn lại đang đứng bất động vì cuộc chiến quá nhanh này. “Đưa ta đến gặp hãn hoặc các người sẽ chết hết và ta sẽ tiếp tục đi tìm kẻ nào nhận lời đề nghị này!” Ông đưa cao chiến búa ra hiệu, và kinh nghiệm của ông nói rằng hình ảnh phiến đá đen tuyền trên đầu búa hòa lẫn màu máu tươi là đủ để làm kinh sợ bất cứ kẻ thù nào.

Cử chỉ này quả thật có tác dụng. Các sinh vật kia lùi lại, giương cao vũ khí ra hiệu rằng chúng sẽ không tấn công nữa. Và một trong số đó tiến lên phía trước. Tóc của tên này được tết lại chứ không tĩa tót như những tên khác, trên cổ hãn đeo một vòng trang sức bằng xương.

“Người muốn gặp Zul’jin?” Hãn hỏi ông. Doomhammer gật đầu, không rõ đó là tên hay là tước hiệu của kẻ cầm đầu. “Chúng tôi sẽ đưa ông ta tới đây.” Nó quay người lại và lập tức biến mất vào bóng tối không một tiếng động, để những tên khác ở lại. Chúng nhìn nhau, và nhìn phía Orc, gần như không biết làm gì khác nữa.

“Chúng ta sẽ chờ.” Doomhammer trấn an người của mình, và cả lũ Troll kia. Ông đặt búa xuống, ngồi nghỉ nhưng vẫn rất cảnh giác. Khi chúng thấy ông không có ý định tấn công nữa, lũ sinh vật kia cũng thả lỏng, và buông vũ khí. Một tên trong bọn chúng còn nằm ườn ra đất, nhưng mắt thì vẫn không rời phía Orc.

“Người tên gì?”, Doomhammer hỏi hãn sau một lúc im lặng.

“Ta là Krul’tan”, hãn trả lời.

“Orgrim Doomhammer.” Doomhammer chỉ vào mình và nói. “Chúng ta là Orc, thuộc tộc Blackrock. Các người thì sao?”

“Chúng ta là Troll.” Một câu trả lời bất ngờ, như thể Krul’tan cũng không ngờ rằng bọn họ lại có thể không biết điều này. “Tộc Amani.”

Doomhammer gật đầu. Chúng là Troll. Và chúng có bộ tộc. Điều đó có nghĩa là chúng có nền văn minh riêng. Hơn xa lũ Ogre. Lần đầu tiên ông nghĩ rằng suy nghĩ của Blackhand có thể là một ý kiến hay. Các sinh vật này có vẻ giống Orc hơn là loài Ogre, nếu không tính đến thân hình và sức

mạnh của chúng. Thật là một đồng minh lý tưởng. Và chúng lại thân thuộc với thế giới này, nghĩa là chúng biết địa hình, thói quen và cả những hiểm nguy nơi đây.

Một giờ trôi qua. Và rồi, không có một sự báo trước nào, những cái bóng tách ra từ bóng cây và tiến về phía trước. Đó chính là tên Troll lúc này đã dờ đi và ba tên khác nữa.

“Người đang chờ Zul’jin?” Một trong số chúng hỏi, bước rất gần đến Doomhammer khiến ông thấy rõ được những hạt trang sức và nhiều mảnh kim loại va vào nhau từ chiếc vòng cổ. “Ta đã tới đây.” Zul’jin nhìn còn cao lớn hơn lũ kia và cũng mảnh khảnh hơn. Hắn mặc một loại vải dày quấn quanh thắt lưng và một chiếc áo khoác bằng da. Một chiếc khăn choàng được đeo quanh cổ hắn và che bớt nửa khuôn mặt, khiến cho sự xuất hiện của hắn trở nên đầy nham hiểm. Với khoảng cách gần như vậy, Doomhammer thấy được trên da hắn phủ một lớp lông, trông rất giống những đám rêu. Hóa ra chúng màu xanh vì được bao phủ bởi một lớp rêu phong. Quả là một lũ sinh vật kỳ lạ.

“Ta là Doomhammer, và đúng vậy, ta muốn được nói chuyện với người.” Doomhammer nhìn lên thủ lĩnh của loài Troll mà không lộ ra một vẻ sợ hãi nào. “Thủ lĩnh của ta, Blackhand, là người cai trị loài Orc. Chắc hẳn là người đã từng thấy chúng ta hành quân qua những cánh rừng kia.”

Zul’jin gật đầu. “Chúng ta thấy bọn người đốn cây, phải. Các người trông vụng về hơn loài Người,” hắn nói, “nhưng khỏe mạnh hơn, và được trang bị để chiến đấu. Vậy các người cần gì ở bọn ta?” Ngay cả khi chiếc khăn choàng cổ đã che đi một phần gương mặt kia, Doomhammer vẫn nhận ra là nó đang cười, và cảm giác lúc này không dễ chịu chút nào. “Người muốn khu rừng của chúng ta ư? Vậy người phải chiến đấu để có được nó.” Hai tay hắn buông xuống đôi rìu đeo bên hông. “Và các người sẽ thảm bại.” Doomhammer cũng cho rằng hắn nói đúng. Quân số phe Horde có thể nhiều hơn, nhưng nếu tất cả lũ Troll đều khỏe mạnh và nhanh nhẹn như bọn này, chúng có thể đánh từ bất cứ đâu trong khu rừng, và biến mất. Chúng sẽ hạ ngay những ai bước chân vào khu rừng này, trong khi phía Horde không thể đưa quá đông người vào khu rừng để chiến đấu được.

May mắn thay, đó lại không phải là mục đích của ông.

“Chúng ta không muốn khu rừng của các người,” Doomhammer trấn an thủ lĩnh phía Troll. “Chúng ta muốn sức mạnh của các người. Chúng ta cần chinh phạt thế giới này, và cần một đồng minh mạnh mẽ như các người đây.”

Zul’jin bất ngờ. “Đồng minh? Tại sao? Chúng ta được gì?”

“Các người muốn gì?”

Một tên Troll lên tiếng, nói với một thứ ngôn ngữ khó hiểu, nhưng Zul’jin đã cắt ngang bằng một giọng sắc lẹm. “Chúng ta chẳng cần gì cả.” Hắn trả lời dứt khoát. “Chúng ta đã có khu rừng này. Không ai dám xâm phạm, ngoại trừ lũ Elf đáng nguyên rủa kia. Nhưng với chúng, ta sẽ có cách riêng của mình.”

“Người chắc chứ?” Doomhammer hỏi, cảm thấy rằng đây chính là cơ hội để bắt đầu. “Lũ Elf ấy, cũng là một dân tộc? Một dân tộc mạnh mẽ?”

“Phải, mạnh mẽ.” Tên Troll trả lời với vẻ khó chịu. “Nhưng chúng ta đã giết chúng từ thời xa xưa, từ lần đầu tiên chúng xuất hiện trên mảnh đất này. Với chúng, ta chẳng cần sự giúp đỡ nào cả.”

“Thế tại sao lại phải giết từng tên một như thế?” Doomhammer hỏi. “Tại sao không tiến quân thẳng lên quê hương chúng và tiêu diệt toàn bộ bọn chúng? Ta sẽ giúp các người! Với quân đội Horde bên cạnh, các người có thể đập nát lũ Elf một lần và mãi mãi và thật sự làm chủ những cánh rừng mà không phải trăn trở nữa.”

Zul’jin có vẻ như đang suy nghĩ về điều đó, và trong một khoảnh khắc, Doomhammer nghĩ rằng tên thủ lĩnh của tộc Troll này sẽ đồng ý với đề nghị ấy. Nhưng cuối cùng hắn lắc đầu. “Chúng ta sẽ chiến đấu với Elf bằng sức mạnh của mình,” hắn giải thích. “Chúng ta không cần sự giúp đỡ nào cả. Và chúng ta cũng không muốn phần còn lại của thế giới. Vì vậy chiến đấu với chủng loài khác sẽ chẳng đem lại cho chúng ta điều gì cả.”

Doomhammer thở dài. Ông thấy rằng tên Troll đã quyết định. Và ông biết rằng gượng ép chỉ gây nên sự phản tác dụng nơi hắn. “Ta hiểu.” Ông nói. “Thủ lĩnh của ta sẽ rất thất vọng, và ta cũng vậy. Nhưng ta tôn trọng quyết định của người.”

Zul'jin gật đầu. “Hãy đi đi, Orc,” hắn thì thào, lùi lại và hòa vào bóng tối. “Không tên Troll nào theo sau người đâu.” Và sau đó hắn biến mất, tất cả tên Troll còn lại cũng theo hắn chìm vào bóng đêm.

Blackhand đương nhiên là rất thất vọng, và cũng khiển trách Doomhammer cùng người của ông đã không hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng cơn giận cũng nguôi ngoai, và đồng ý với Doomhammer rằng ép buộc tộc Troll có thể sẽ khiến chúng quay ngược lại đối địch với mình chứ không phải là một phe trung lập như bây giờ. Điều đó thì chẳng ai muốn cả.

Doomhammer vẫn nuối tiếc về quyết định của thủ lĩnh tộc Troll, tuy nhiên, ông cũng ra lệnh cho binh lính cảnh giác và để ý bất cứ khi nào thấy Troll trong khu rừng. Và giờ đây thì sự canh gác đó đã đem lại kết quả.

Doomhammer trông thấy hai chiếc thuyền nhỏ cập bến ở bờ biển phía bắc. Rend lập tức nhảy lên bờ, tiếp theo sau là một tên Troll với mái tóc được thắt lại thành từng dây. Một chiếc khăn choàng cổ quần cao, che nửa khuôn mặt, và Doomhammer cười trong vui mừng. Đó chính là Zul'jin!

“Họ bị nhốt và xích lại,” Rend thông báo, dừng lại trước Doomhammer một vài bước chân. “Loài Người đã bắt cần, vì chúng nghĩ rằng mỗi họa duy nhất trong rừng đã bị chúng thao túng.” Thủ lĩnh của tộc Black Tooth Grin cười lớn. “Không một ai trông thấy chúng tôi mà sống sót cả.”

“Tốt lắm.” Họ đứng chờ gã thủ lĩnh tộc Troll đi đến. Trông hắn vẫn y hệt lần trước họ gặp, và Doomhammer cũng nhận ra từ gương mặt tên Troll kia rằng hắn cũng vẫn nhớ họ là ai.

“Các chiến binh của người đã cứu chúng ta,” tên Troll nói, tiến đến bên cạnh Doomhammer và gật đầu, một cái gật đầu của những người ngang hàng. “Chúng quá đông, và đã dùng lửa để cầm chân bọn ta tại vịnh này.

Doomhammer gật đầu. “Ta rất vui mừng vì đã trợ giúp đúng lúc,” ông nói. “Khi ta nghe các người bị bắt giữ ta lập tức cử các chiến binh đi ngay.”

Zul'jin cười, “Vậy thủ lĩnh của người cử người đến đây sao?”

“Ta, bây giờ là thủ lĩnh,” Doomhammer cười lớn.

Tên Troll cân nhắc một hồi rồi nói, “các người vẫn đang muốn thống trị thế giới này chứ?”

Doomhammer gật đầu không nói.

“Vâng, chúng ta sẽ giúp sức.” Zul’jin nói sau một hồi lâu suy nghĩ. “Như người đã giúp ta, người đồng minh.” Nói đoạn, Zul’jin đưa tay ra.

“Phải, đồng minh.” Doomhammer vỗ mạnh. Trong lòng rất phấn khích nghĩ đến tương lai. Một tương lai rạng ngời trong sự liên minh của Troll, của Orc và của một lực lượng mới mà Zuluhed đang tạo nên. Không ai có thể cản bước họ nữa.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 5

Hai ngày sau cuộc gặp đầu tiên, Lothar lại đang ở trong phòng của nhà vua và bàn chuyện với người trị vì Lordaeron. Khadgar cũng đi theo ông, và Lothar rất vui vì sự có mặt của người bạn này. Terenas là một người chủ nhà tử tế và tốt bụng, nhưng người bạn trẻ này là người duy nhất mà ông biết từ khi còn ở Azeroth. Mặc dù quê hương của anh không phải ở Stormwind, nhưng sự có mặt của anh luôn làm ông gợi nhớ về quê nhà.

Quê hương. Một nơi đã không còn tồn tại nữa. Lothar biết mình phải chấp nhận sự thật này ở một khía cạnh nào đó. Ông vẫn có cảm giác như đó không phải là thực tế. Ông vẫn hy vọng được thấy vua Llane cười, hay nhìn lên cao và thấy một cặp Gryphon bay ngang qua, hay nghe được những âm thanh quen thuộc mà binh sĩ của ông đang luyện tập ngoài sân. Nhưng tất cả đã không còn nữa. Bạn bè ông đã chết. Quê hương ông đã bị đánh chiếm. Và ông thề sẽ làm mọi thứ để mảnh đất này không chìm vào bóng tối, cho dù điều đó lấy đi mạng sống của mình.

Ngay lúc này đây ông thấy như điều đó đang lấy đi sự tỉnh táo của mình. Lothar chưa bao giờ đủ kiên nhẫn để theo dõi những sự việc chính trị, và rất ngưỡng mộ Llane trong suốt thời gian qua khi thấy người phân tích những lý lẽ, hòa giải những bất đồng, giải quyết những cuộc tranh luận, tất cả những điều đó không bao giờ bị suy nghĩ cá nhân ảnh hưởng đến. Tất cả chúng là một trò chơi, Llane đã không biết bao nhiêu lần nói với ông như vậy, một trò chơi của quyền lực và sự ảnh hưởng. Không ai thật sự thắng, và mục tiêu là giữ được vị trí cao nhất có thể trong một khoảng thời gian dài nhất có thể.

Qua những gì Lothar chứng kiến, thì các nhà quý tộc ở đây thật sự rất thành thạo trò chơi này. Và bị ép buộc phải tham gia cùng họ, với tư cách ngang

hàng, là điều khiến ông rất mệt mỏi.

Sau bữa trưa hôm đầu tiên, họ trở về phòng của nhà vua để bàn bạc tiếp. Người nào dường như cũng chấp nhận ý nghĩ rằng lũ Horde sắp đến, ngay cả gã ẻo lả Perenolde cũng vậy. Câu hỏi bây giờ là phải làm gì với việc đó. Phải mất hết cả phần còn lại của ngày hôm đó, mọi người mới bị thuyết phục bởi ý nghĩ rằng câu trả lời duy nhất cho việc này là sự hợp nhất. Terenas đồng ý việc này ngay lập tức, may mắn thay, cả Trollbane và Proudmoore cũng không phản đối. Nhưng Perenolde và Greymane thì khó khăn hơn. Lothar không ngạc nhiên vì phản ứng của Perenolde. Ông biết vài người như vậy ở Stormwind, ẻo lả, điệu dàng và luôn muốn cái gì có lợi cho mình trước tiên. Hầu hết chúng đều thể hiện sự hèn nhát của mình. Perenolde chắc hẳn rất sợ chiến tranh và thật ra thì có rất nhiều người bình thường nhưng can đảm hơn hẳn. Tuy nhiên, với Greymane thì hơi bất ngờ. Nhìn hình dáng thì chắc chắn hẳn là một chiến binh, với thân hình vạm vỡ và bộ giáp trụ. Hẳn cũng chưa bao giờ nói rằng sẽ không chiến đấu. Nhưng hẳn luôn nhanh nhẹn lái câu chuyện sang một sự lựa chọn khác hơn là chiến tranh, và Perenolde đương nhiên khoét sâu vào việc tán dương những sự lựa chọn như vậy. Chỉ đến khi Proudmoore và Trollbane cùng chỉ trích Greymane là kẻ hèn nhát thì lão già này mới chịu đưa quân đội của mình vào liên minh.

Ngày thứ hai cũng gần như chẳng có gì khác. Nhưng ít nhất thì mọi người cũng đã chung ý nghĩ rằng sẽ phải có chiến tranh, nhưng giờ thì còn nhiều việc hậu cần phải bàn. Quân đội nào cung cấp lính gì, có cần phải dựng doanh trại không, họ sẽ được cung ứng như thế nào – những việc mà Lothar đã làm suốt nhiều năm qua nhưng chỉ với quân đội của một nước. Còn bây giờ là năm, chưa kể đến Stormwind và những người ông đem theo, và mỗi người đứng đầu lại có một ý nghĩ và phương thức riêng.

Và tất nhiên, câu hỏi lớn nhất là ai sẽ là người lãnh đạo.

Mỗi thủ lĩnh đều có ý nghĩ rằng tốt nhất mình nên là người lãnh đạo đội quân liên minh này. Terenas chỉ ra rằng Lordaeron là vương quốc lớn nhất với số lượng binh lính đông đảo nhất. Ngoài ra ông cũng là người mời các thủ lĩnh còn lại đến đây. Trollbane nói rằng ông có nhiều kinh nghiệm

chinh chiến nhất, và khi nhìn vào người này thì Lothar tin rằng điều đó là sự thật. Proudmoore thì đề cập đến uy lực của đội thủy quân, và sự quan trọng của tàu bè trong chiến trận và hậu cần. Graymane là người cai trị của vương quốc phía nam, và ông nghĩ rằng ông phải là người lãnh đạo bởi vì vương quốc của ông là nơi lũ Orc sẽ đặt chân lên đầu tiên – mặc dù đó chưa chắc là sự thật, vì Stromgarde mới là thành lũy đầu tiên mà quân đội Horde chạm phải nếu chúng đi đường bộ từ Khaz Modan qua Dun Modr. Perenolde có ý kiến về việc người lãnh đạo không chỉ cần sức mạnh mà cần cả trí thông minh và có tầm nhìn, những thứ mà hẳn nghĩ hẳn đang sở hữu. Và còn hai người nữa, không chính thức được phong tước vua, nhưng cũng là những người đứng đầu. Tổng giám mục Faol, người mà hầu hết thần dân đều kính trọng, bất kể là người ở vương quốc nào, và Đại Phù Thủy Antonidas, người cai trị một vương quốc riêng, nơi mà sức mạnh phép thuật của mỗi con người là tương đương với cả một đạo quân. Tuy nhiên, hai người này, một người thấp bé và thân thiện, người kia cao và nghiêm nghị, dường như không có hứng thú với chuyện lãnh đạo đại quân. Cả hai đều giữ vai trò là người gây ảnh hưởng đến các nhà vua, giúp cho họ tập trung hơn về sự thật là lũ Horde có thể đến đây bất cứ lúc nào, và cũng nhắc họ rằng một đại quân mà không có người lãnh đạo là vô dụng, bất kể số lượng đông đến đâu đi chăng nữa.

Lothar theo dõi cuộc tranh luận với nhiều cảm xúc vui vẻ và lo lắng lẫn lộn, càng ngày càng bước đến gần bàn họp vì tên ông được mọi người nhắc đi nhắc lại suốt lúc thảo luận. Ông được mọi người nói đến như một chuyên gia chiến đấu với loài Orc. Lần khác, họ lại muốn hỏi ý kiến của ông với tư cách một người ngoài cuộc. Một vài lần thậm chí họ còn để cho ông quyền quyết định, và đề cập đến chuyện gia đình ông từng là người trị vì vùng đất này và vì vậy, ông cũng nên có một số quyền nhất định. Lothar cũng không rõ họ đang mỉa mai ông hay thật sự ngưỡng mộ ông, và ông biết một số nhà vua muốn cái gì đó từ ông, nhưng cái đó cứ thay đổi liên tục từ lúc này qua lúc khác. Ông sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi cuộc tranh luận kết thúc và ông có thể quay trở lại với những người từ Stormwind mà ông đem theo và cố gắng tập hợp một nhóm nhỏ để trợ giúp cuộc chiến này.

Khi đang chờ vua Terenas ra lệnh cho hội đồng, Lothar nhận ra các vị thủ lĩnh khác đang nhìn chăm chăm vào ông. Một vài người, như Trollbane, làm việc đó không ngại ngần và che dấu. Người khác, như Perenolde và Graymane, thì có vẻ lén lút, liếc nhìn rồi lại quay đi. Lothar không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng ông thật sự không thích điều này chút nào.

“Chúng ta đã đến đây đủ rồi phải không?” Terenas hỏi, mặc dù ông có thể thấy được điều đó. Vua của Lordaeron đi ngay vào vấn đề. “Tốt, giờ đây, chúng ta đều đồng ý rằng thời gian là rất cấp bách cho việc liên minh và đối đầu với lũ Horde một khi chúng đến. Và chúng ta cũng đã đồng ý cách thức hành động.” Mỗi vị vua khác đều gật đầu, điều này làm Lothar ngạc nhiên và hơn thế nữa, lo lắng. Họ vẫn đang cãi nhau trong khi ông chịu đựng không nổi và bỏ về phòng khuya hôm qua. Họ đã thỏa thuận xong khi nào thế? Và thỏa thuận đó là gì? Nhưng câu nói tiếp theo của nhà vua khiến Lothar giật mình khi nghe rõ: “Vậy ta xin phép được tuyên bố sự thành lập của quân đội Alliance của vùng Lordaeron! Chúng ta sẽ chiến đấu cùng nhau, như tổ tiên chúng ta đã từng làm ở triều đại Arathi.” Những người khác gật đầu, còn Terenas thì tiếp tục. “Và điều này chỉ có ý nghĩa, khi người lãnh đạo chúng ta thừa hưởng dòng máu anh hùng ấy. Chúng ta, những vị vua của Lordaeron, tuyên bố chọn Ngài Anduin Lothar, Thủ lĩnh của quân đội thành Stormwind, là Chỉ huy tối cao!”

Lothar nhìn chăm chăm vào Terenas, người đang nháy mắt với ông. “Đây là cách duy nhất, thật sự là như vậy,” nhà vua nhẹ nhàng giải thích, giọng rất nhỏ và Lothar biết rằng chỉ một mình ông nghe được. “Ai cũng muốn nhận trách nhiệm này, và họ sẽ không phục khi nhìn một nhà vua khác có được vị trí này. Người không phải vua, và chính vì điều đó khiến họ nghĩ không có một sự đối xử đặc biệt nào, cũng chính người là người kế thừa dòng máu anh hùng, và vì điều đó khiến họ không cảm thấy bẽ mặt.” Nhà vua bước tới trước. “Ta biết đây là một đòi hỏi lớn đối với người, và ta xin lỗi vì điều đó. Nhưng ta đã không làm như vậy nếu đó không phải vì sự sống còn của chúng ta, như người đã cảnh báo. Người có muốn đảm đương trách nhiệm này không?” Câu cuối cùng được nói to, giọng của Terenas trở

lại bình thường, không khí im ắng bao trùm căn phòng trong lúc chờ đợi câu trả lời của Lothar.

Ông không suy nghĩ quá lâu. Không có sự lựa chọn nào khác, và Terenas cũng biết như vậy. Ông không thể lẩn tránh nó, không phải lúc này, sau tất cả những gì đã xảy ra. “Tôi xin nhận trách nhiệm này,” ông trả lời, giọng vang vọng khắp căn phòng. “Tôi sẽ lãnh đạo đại quân Alliance chiến đấu chống lại lũ Horde!”

“Tốt lắm,” Terenas vỗ tay. “Nhiệm vụ của mỗi người chúng ta bây giờ là quay về vương quốc của mình, tập hợp quân đội, vũ khí và lương thực. Ta nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau trong vòng một tuần nữa để báo cáo với Ngài Lothar, để ông biết những gì mình đang có trong tay và chuẩn bị kế hoạch tác chiến.”

Các vị vua khác thì thăm và gật đầu đồng ý. Từng người một tiến đến phía Lothar để chúc mừng vị trí mới của ông và nguyện sẽ ủng hộ hết mình. Duy chỉ có Perenolde và Greymane có vẻ không được thiện chí cho lắm. Sau đó tất cả các vị vua đều đi hết, để lại bốn người trong căn phòng. Lothar nhìn về phía Khadgar, người đang cười với ông.

“Ngoài sức tưởng tượng hả?” Người phù thủy trẻ-già hỏi ông, lắc đầu. “Và chúng đã đẩy ông lên vị trí này, quả thật là một nước cờ thông minh. Chúng chấp nhận hy sinh tính mạng của bất cứ ai để giành được thậm chí chỉ một mảnh nhỏ của vùng đất này! Tôi rất khoái cách mà họ coi như ông đã nhận lời! Nhưng đó là những gì đang diễn ra, dù quyền lực của ông giờ đây đã cao hơn bọn họ, thì lời nói của ông lại chẳng được trọng dụng gì mấy.”

“E hèm..”, tiếng đặng hăng cắt ngang những gì mà người phù thủy định nói tiếp, và anh nhìn lên phía đó, chút xấu hổ thoáng qua gương mặt. “Không phải ai cũng thủ đoạn và ích kỷ như vậy đâu, chàng trai trẻ,” Tổng giám mục Faol nói với nét mặt nghiêm trang. “Cũng có những người sinh ra là để lãnh đạo, như người bạn Lothar của chúng ta đây.”

“Đương nhiên rồi, thưa Cha. Xin thứ lỗi, con không có ý xúc phạm... Con chỉ muốn nói... đương nhiên Cha...” Đây là lần đầu tiên Lothar thấy một Khadgar bình thường rất trôi chảy bây giờ lại ấp úng nói không nên lời, và

ông không nhịn được cười khi nhìn thấy người bạn của mình như vậy. Faol cũng cười, và một cách tự nhiên, Khadgar cũng vậy.

“Được rồi, người bạn trẻ.” Faol nói, giơ một bàn tay lên. “Ta không trách người vì sự kích động lúc nãy. Và Ngài Lothar đây cũng đủ tỉnh táo để không phạm vào cái bẫy đó. Ta cũng thú thực rằng, chính ta cũng cảm thấy rất khó xử trong quyết định này. Ngài là một người tốt, và ta tin tưởng ngài sẽ là sự lựa chọn đúng đắn nhất cho vị trí Chỉ huy của quân đội Alliance. Cá nhân ta cũng cảm thấy yên tâm hơn khi biết ông sẽ là người lên kế hoạch và lãnh đạo lực lượng của chúng ta.”

“Cảm ơn Cha.” Lothar chưa bao giờ tôn sùng một tín ngưỡng nào nhưng có một sự kính trọng rất lớn đối với Nhà thờ Ánh sáng, và tất cả những gì ông thấy được từ Faol cho tới lúc này hoàn toàn gây ấn tượng với ông. Được nghe ngài cầu nguyện cho mình khiến ông có chút không thoải mái nhưng thấy rất tự hào.

“Cả hai người đều sẽ được thử thách với những xung đột này,” Faol cảnh báo, giọng có phần sâu lắng và đầy đặn hơn khi nãy. “Các người sẽ được đẩy tới giới hạn của mình, không chỉ giới hạn của tài năng mà còn của sự dũng cảm và cách giải quyết vấn đề. Ta tin rằng cả hai người đều có khả năng vượt qua được khó khăn này để tới cái đích của sự chiến thắng. Ta sẽ cầu xin Ánh Sáng thiêng liêng ban cho các người sức mạnh và sự thuần khiết, và các người sẽ tìm thấy niềm vui chiến thắng từ đó.” Tay ngài đưa cao để cầu nguyện, và Lothar thấy như một tia sáng ánh lên từ cánh tay, lan tỏa về phía ông và Khadgar. Ông cảm nhận được sự yên bình, thanh thản hòa cùng những niềm vui không thể lý giải được.

“Bây giờ, đến vấn đề khác.” Faol trở lại bình thường. “Đầu tiên, các người có thể nói cho ta biết tình hình của tu viện ở Northshire không? Nó còn tồn tại không?”

“Tôi e là không, thưa Cha,” Lothar trả lời. “Tu viện đã mất, đã bị phá tan thành nhiều mảnh. Có một vài giáo sĩ sống sót và đã theo tôi đến Southshore. Số còn lại....” Ông lắc đầu.

“Ta hiểu.” Gương mặt Faol biến sắc, nhưng vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh. “Ta sẽ cầu nguyện cho họ.” Ông im lặng, chắc hẳn đang chìm trong suy nghĩ,

Khadgar và Lothar kiên nhẫn chờ đợi. Sau một hồi, người Tổng giám mục nhìn về phía hai người, ánh mắt như ánh lên một tia hy vọng.

“Ngài sẽ cần những tướng lĩnh dưới trướng.” Ông tuyên bố. “Và ta nghĩ tốt nhất họ nên đến từ Nhà thờ thay vì từ một vương quốc nào đó. Ta có một số người, và một Hội mới mà ta tin tưởng sẽ chứng minh được giá trị của mình với quân đội Alliance. Ta cần vài ngày để tìm hiểu thêm và chọn ra những ứng cử viên phù hợp. Vậy bốn ngày nữa, ở sân lớn, sau bữa ăn trưa nhé? Ta tin rằng ngài sẽ không phải thất vọng đâu.” Ông gật đầu hài lòng và quay bước đi, chậm, nhưng chắc chắn.

Một người đã đi. Antonidas đã chăm chú theo dõi tất cả mọi chuyện mà không nói một lời, và giờ đây người phù thủy già tiến lại gần họ. “Sức mạnh và trí tuệ của Kirin Tor nguyện theo phục vụ ngài, thưa Chỉ huy.” Ông nói với Lothar. “Tôi biết ông đã từng sử dụng một vài phù thủy ở Stormwind, vì vậy ông hiểu năng lực của chúng tôi. Tôi sẽ sắp xếp để một vài học trò của mình theo sát ngài.” Người phù thủy đầy uy lực dừng lại, nháy mắt về phía bên cạnh của Lothar, và ông cười.

“Ta muốn hỏi liệu có thể để Khadgar đóng vai trò đó được không,” Lothar nói, và nhìn thấy nụ cười trên môi người phù thủy. “Hẳn là một người bạn tin cậy và đã cùng ta chính chiến chống loài Orc nhiều trận rồi.”

“Đương nhiên rồi.” Antonidas quay về phía chàng trai trẻ. Và, thật bất ngờ, ông đưa tay về phía trước, nâng cằm Khadgar lên để nhìn rõ hơn khuôn mặt này. “Con đã chịu quá nhiều đau khổ,” người phù thủy già nói, và Lothar có thể thấy được nỗi buồn và sự thương cảm trong mắt người phù thủy già. “Kinh nghiệm đã làm con thay đổi, tệ hơn, là chúng đã để lại dấu vết trên vẻ bề ngoài của con.”

Rất từ tốn, Khadgar quay đầu đi chỗ khác. “Con chỉ làm những gì phải làm,” anh trả lời nhẹ nhàng, khiến tay của Antonidas vô tình chạm vào bộ râu bạc phơ của anh.

Antonidas đành giọng. “Vì đó là điều tất cả chúng ta cần phải làm.” Ông thở dài, sau đó dường như đã loại bỏ được những ý nghĩ nặng nề trong đầu, quay lại vấn đề trước mắt. “Con sẽ thông báo cho chúng ta tình hình chiến sự ngoài mặt trận, Khadgar, cũng như truyền đạt lại những nguyện vọng

của ngài Lothar càng nhanh càng tốt. Con cũng cần phải phối hợp với các phù thủy khác để tác chiến. Ta tin con làm được điều này chứ?” Khadgar gật đầu. “Tốt lắm. Ta sẽ chờ con ở Dalaran, và chúng ta sẽ bàn tới vấn đề làm thế nào để hỗ trợ quân đội Alliance tốt nhất có thể.” Viên ngọc ở đỉnh mũi gậy của người phù thủy tỏa ra một luồng sáng nhảy múa quanh cây gậy và bao trùm lấy người phù thủy, ngay trước mặt họ. Sau đó, hình ảnh Antonidas nhòa dần và bỗng biến mất.

“Ông ta muốn biết về Medivh.” Khadgar nói sau khi người phù thủy biến mất.

“Đương nhiên rồi.” Lothar quay lại và dẫn người bạn ra khỏi phòng, về phía sau của cung điện. Và họ bắt đầu đi về phía phòng ăn.

“Tôi phải nói gì đây?”, người phù thủy trẻ hỏi.

“Hãy nói với ông ấy sự thật,” Lothar trả lời, cố gắng để vẫn giữ được vẻ bình thường trên khuôn mặt. Trong lòng ông, mọi thứ cũng đang đảo lộn.

“Họ cần phải biết những gì đã diễn ra.”

Khadgar gật đầu, mặc dù có vẻ miễn cưỡng. “Vậy tôi sẽ nói hết với họ,” anh nói. “Nhưng cũng phải đợi đến sau bữa trưa.” Anh cười, một nụ cười thể hiện tuổi tác thật sự của anh bất chấp mái tóc và bộ râu bạc. “Lũ Horde giờ đây cũng không thể cản bước tôi đến với bữa ăn.”

Lothar cười. “Hy vọng là chuyện sẽ không đến mức như vậy.”

Một vài ngày sau, Lothar và Khadgar trở lại đại sảnh. Họ vừa ăn uống no nê xong, và giờ đang đợi sự có mặt của Tổng giám mục Faol. Ông xuất hiện một vài phút sau đó và bước từng bước khoan thai về phía họ.

“Cảm ơn vì đã chờ đợi ta,” người Tổng giám mục nói khi ông đến. “Ta sẽ không lãng phí thời gian của mọi người đâu, nhưng ta tin rằng điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho quân đội Alliance. Nhưng trước tiên,” ông nói, “ta muốn ngài biết rằng Nhà thờ nguyện sẽ trợ giúp cho Stormwind. Chúng ta sẽ quyên góp tiền để xây dựng lại vương quốc của ngài, một khi qua khỏi cuộc khủng hoảng này.”

Lothar cười, một nụ cười thật lòng nhất mà Khadgar thấy từ sau khi Stormwind thất thủ. “Cảm ơn, thưa Cha,” ông nói, giọng run run cảm động.

“Điều này thật có ý nghĩa lớn lao với con, và cả với hoàng tử Varian.”

Faol gật đầu. “Ánh sáng thiêng liêng sẽ lại một lần nữa tràn ngập vương quốc ngài,” ông hứa chắc chắn. Nói đoạn, ông dừng lại và nhìn lần lượt cả hai người. “Lần trước chúng ta nói chuyện,” Faol bắt đầu nói, “ngài đã kể với ta về việc tu viện ở Northshire bị tàn phá. Ta thật sự đã mất hết tinh thần, và nghĩ rằng làm cách nào những tu sĩ có thể sống qua cuộc chiến này khi mà nó đến quá nhanh như vậy. Thật sự lũ Orc là những thử thách quá khó khăn ngay cả với những chiến binh cứng cáp như ngài đây – làm thế nào để một tu sĩ yếu đuối có thể tự vệ, ngay cả khi họ đi với số đông?” Ông cười, một nụ cười mãn nguyện. “Và khi ta suy nghĩ về điều đó, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, như thể Ánh sáng thiêng liêng đã đem nó đến cho ta. Phải có một cách nào đó để các chiến binh chiến đấu vì Ánh Sáng và với Ánh Sáng, sử dụng được cả quyền năng của Người và sức mạnh chiến đấu của bản thân, mà vẫn giữ được sự đúng mực với những gì Nhà thờ đã dạy dỗ.”

“Và ngài đã tìm ra cách ấy?” Lothar hỏi.

“Đúng vậy.” Faol đồng tình. “Ta sẽ lập nên một nhánh khác của Nhà thờ, đó là những Paladin. Ta đã chọn xong những ứng viên đầu tiên cho hội này. Một vài người trước đây từng là hiệp sĩ, số còn lại là những tu sĩ. Ta chọn họ vì cả hai tiêu chí, năng lực chiến đấu và lòng mộ đạo. Họ sẽ được đào tạo, không chỉ với kỹ năng chiến đấu mà còn với cách cầu nguyện cùng quyền năng chữa lành những vết thương. Và những người này sẽ sở hữu cả sức mạnh vật lý cũng như sức mạnh tinh thần, đặc biệt là sự che chở phù hộ của họ lên những người xung quanh bằng quyền năng của Ánh Sáng thiêng liêng.

Ông quay lại và ra hiệu, và bốn người khác xuất hiện, mạnh mẽ bước đến bên người Tổng giám mục. Mỗi người trong số họ đều mặc áo giáp sáng loáng, với một hình khắc biểu tượng Nhà thờ trên ngực, trên khiên, và giữa mũ giáp của họ. Họ đều đem theo kiếm và theo cách Lothar nhìn, thì họ thật sự biết sử dụng nó. Nhưng cả bộ giáp lẫn vũ khí đều quá mới, chưa có một vết trầy xước nào. Họ có trình độ, và đã được khổ luyện, nhưng Lothar lo rằng không hiểu những người này đã từng chiến đấu thật sự chưa. Những

người trước kia là chiến binh thì đương nhiên rồi, mặc dù đó chỉ là chiến đấu với loài Người, nhưng còn những người trước đây là tu sĩ thì chỉ quen với việc cầu nguyện và ban phước cho người xung quanh. Và họ sẽ phải đối đầu với loài Orc ngay bây giờ.

“Cho ta được giới thiệu Uther, Saidan Dathrohan, Tirion Fording và Turalyon.” Faol rạng ngời như một người cha kiêu hãnh. Đây là những hiệp sĩ của hội Silverhand”. Ông cũng giới thiệu Khadgar và Lothar với họ. “Đây là ngài Lothar, Chỉ huy toàn quân của Stormwind và là Chỉ Huy Tối Cao của quân đội Alliance. Còn đây là bạn ông ta, phù thủy Khadgar từ Dalaran.” Faol cười. “Ta sẽ để sáu người trò chuyện nhé.”

Và ông quay đi, để lại Lothar và Khadgar được bao quanh bởi bốn người Paladin. Một số người trong bọn họ, như Turalyon, có vẻ hơi quá căng thẳng. Người khác, như Uther và Tirion, lại rất bình tĩnh.

Uther bắt đầu câu chuyện, nói với Lothar khi mà ông chưa biết nói gì vào lúc này. “Thưa ngài, Tổng giám mục đã kể với chúng tôi về cuộc chiến sắp tới, và về sự tàn quét của loài Horde. Chúng tôi nguyện phục vụ ngài, và thần dân của mình. Hãy sử dụng chúng tôi theo ý ngài muốn, vì chúng tôi sẽ đập tan kẻ thù và đẩy chúng đến bước đường cùng, bảo vệ vùng đất này với quyền năng của Ánh Sáng thiêng liêng.” Ông là một người cao lớn, khỏe mạnh, với đôi mắt xanh biếc mang màu của đại dương. Lothar cảm thấy được lòng mộ đạo và sự dũng mãnh từ người này, rất giống như những gì ông thấy từ Faol, chỉ thiếu sự ấm áp của người Tổng giám mục ấy.

“Người trước đây đã từng là hiệp sĩ?” Ông hỏi.

“Vâng, thưa ngài.” Người Paladin trả lời. “Nhưng chúng tôi là những người đi theo Nhà thờ từ hồi còn trẻ. Tôi gặp Tổng giám mục từ khi người còn là mục sư Faol, và tôi rất biết ơn vì người đã dạy dỗ tôi như một người cha tinh thần và một người thầy. Tôi rất vinh dự khi được ông kể về kế hoạch chiến đấu lần này, và được trở thành một người trong số đó.” Uther nghiêm trang nói. “Với sự xâm lược của những sinh vật ngu ngốc này, tôi biết chúng ta cần sự phù hộ của Ánh Sáng để đánh bại chúng và bảo vệ vùng đất của chúng ta, quê hương của chúng ta, những con người của chúng ta.”

Lothar gật đầu. Ông hiểu tại sao người này dùng niềm tin như một câu trả lời, hoặc ít ra như một phần của câu trả lời. Và ông không nghi ngờ về việc Uther sẽ trở thành một thế lực mạnh mẽ trên mặt trận. Nhưng có một điều gì đó từ lòng nhiệt thành của người này khiến ông lo lắng. Theo ông, người này quá chú trọng đến danh dự và niềm tin và sẽ không bao giờ dùng những phương pháp không chính quy để thành công, và đó chính là điểm yếu. Lothar đã học được nhiều qua những trận đánh với loài Orc rằng, danh dự thôi là không đủ. Để sống sót trước chúng thì ta cần phải sử dụng mọi phương pháp có thể.

Ông và Khadgar nói chuyện với các Paladin một vài giờ, và Lothar hài lòng khi thấy người bạn phù thủy của mình cũng đã hiểu họ. Sau khi các chiến binh thần thánh này quay về nhà thờ để kịp buổi cầu nguyện trưa, Lothar quay sang người bạn phù thủy.

“Thế nào? Cậu có ý kiến gì về bọn họ không?”

Khadgar lo lắng. “Tôi nghĩ rằng họ không quá hữu dụng đối với chúng ta.”

“À, tại sao vậy?”

“Họ không có thời gian chuẩn bị,” người phù thủy trả lời. “Chúng ta dự tính rằng lũ Horde sẽ đặt chân lên đây trong một tuần nữa, có khi còn nhanh hơn thế, trong khi chưa ai trong số họ đã từng thực sự chiến đấu với chúng – ít nhất với tư cách như là một Paladin. Đương nhiên họ biết chiến đấu, nhưng chúng ta cũng có hàng tá các chiến binh khác. Nếu Tổng giám mục chờ đợi một phép lạ nào đó từ họ, thì tôi nghĩ ông ta sẽ thất vọng.”

Lothar gật đầu. “Ta cũng đồng ý như vậy.” Ông thú nhận. “Nhưng Tổng giám mục Faol đã tin tưởng nơi họ, và chúng ta cũng nên như vậy.” Ông cười. “Vậy giả sử như họ đã được chuẩn bị đầy đủ, ý kiến của cậu về bọn họ là gì?”

“Uther sẽ khiến bọn Horde rất vất vả, điều đó là không thể bàn cãi,” Khadgar trả lời. “Nhưng tôi không nghĩ rằng ông ta có thể lãnh đạo được ai khác ngoài những Paladin. Lòng sùng đạo của ông quá lớn, quá rõ ràng, và không mấy chiến sĩ đồng lòng với điều này.” Lothar gật đầu ra hiệu cho người bạn của mình tiếp tục. “Saidan và Tirion cũng vậy. Saidan từng là một hiệp sĩ, còn Tirion là một chiến binh, nhưng họ cũng có lòng mộ đạo

rất cao. Họ có lẽ sẽ ngần ngại khi sử dụng những biện pháp quá đơn giản như một chiến sĩ bình thường.”

Lothar cười. “Còn Turalyon?”

“Là người có ít lòng mộ đạo nhất, và được đánh giá cao nhất trong mắt tôi.” Khadgar vừa nói vừa cười. “Anh ta được đào tạo để trở thành một mục sư và là một con chiên ngoan đạo của Nhà thờ, nhưng lại không có sự nhiệt thành mù quáng như những người khác. Anh ta có tầm nhìn hơn những người còn lại, và cũng lạnh lợi hơn.”

“Ta đồng ý.” Chàng trai trẻ ấy cũng đã để lại ấn tượng trong Lothar. Turalyon có vẻ ngần ngại lần đầu tiên nói chuyện, nhưng sau một vài phút thì lý do ấy đã rõ. Anh đã nghe danh tiếng của Lothar từ Stormwind, và vì vậy, có chút gì đó ngại ngùng khi nói chuyện với ông, một sự thật khiến ông không lấy làm thoải mái cho lắm mặc dù ông đã gặp trường hợp này rất nhiều. Rất nhiều chiến binh trẻ ở quê nhà đã rất tôn thờ ông, và năn nỉ được làm học trò của ông hay xin được làm người bảo vệ cho ông. Nhưng sau khi qua được những ngại ngùng ban đầu, chàng trai trẻ Turalyon đã chứng minh cho ông thấy sự thông minh của mình và cũng không ngần ngại làm những việc bị coi là thấp hèn hoặc mờ ám hơn là những Paladin khác. Lothar thích anh ngay từ lúc ấy, và sự thật là Khadgar cũng có chung ý kiến, khiến Lothar vững tin hơn về sự lựa chọn của mình.

“Ta sẽ nói chuyện với Faol!” Lothar nói. “Những Paladin này chắc chắn sẽ là tài sản vô giá của chúng ta, và ta sẽ để Uther làm người lãnh đạo họ hay tất cả những gì liên quan đến Nhà thờ.” Một ý nghĩ lóe lên trong Lothar. “Ta cũng sẽ đề xuất một người nữa,” ông nói. “Gavinrad. Anh ta là một trong những tướng dưới quyền ta ở Azeroth, người mà ta rất tin tưởng, và là một người tốt. Ta nghĩ anh sẽ trở thành một Paladin giỏi.” Ông cười. “Còn Turalyon, ta sẽ giữ lại như một phó tướng bên mình.”

Khadgar gật đầu. “Một sự lựa chọn hoàn hảo đấy.” Anh lắc đầu. “Giờ chỉ còn hy vọng lũ Horde cho chúng ta thêm thời gian để chuẩn bị lực lượng thôi.”

“Chúng ta sẽ chuẩn bị tốt nhất có thể,” Lothar trả lời, và trong đầu ông đã hình thành ý tưởng quân nào sẽ được phân bổ ở đâu. “Và chúng ta sẽ đối

đầu với chúng khi chúng ta phải như vậy. Cũng chẳng thể làm gì hơn được nữa!”

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 6

Gul'dan giận điên người.

“Tại sao người vẫn chưa làm xong?”, hăn hỏi. Tên Orc kia trông rất sợ sệt. Chúng đã từng thấy thủ lĩnh Warlock tức giận, và chúng biết rằng hăn sẽ có thể xả hết những sức mạnh trong người lên bọn chúng nếu hăn không vừa ý điều gì.

“Chúng tôi đang cố gắng, thưa ngài Gul'dan,” Rakmar trả lời. Tên thầy pháp già nhất sau Gul'dan, Rakmar Sharpfang là thủ lĩnh không chính thức của lũ thầy pháp và thường đóng vai trò là người truyền đạt lại thông tin cho thủ lĩnh Gul'dan. “Chúng tôi đã có thể khiến những cái xác di chuyển, nhưng chưa thể tạo cho chúng những ý niệm. Giờ chúng giống như những cái vỏ thôi. Chúng ta có thể điều khiển chúng như những con rối, nhưng động tác thì còn chậm. Chúng vẫn chưa thể làm hại ai được.”

Gul'dan liếc nhìn cái xác gần phía Rakmar. Họ là những chiến binh loài Người, bị giết trong cuộc chiến ở Stormwind, và sẽ là một thế lực đáng kể của quân đội Horde, đó là những gì Gul'dan đã hứa với Doomhammer. Nhưng đó là khi thuộc hạ của hăn có thể biến chúng thành những sinh vật nguy hiểm chứ không phải cái lũ vô dụng yếu đuối mà hăn đang nhìn thấy ở đây!

“Tìm cách đi!” Gul'dan thét lên, nước bọt bắn tung tóe. Hăn nắm chặt bàn tay, định ra một đòn về phía lũ thầy pháp đang đứng, nhưng điều này không đem lại gì tốt lành cho hăn cả. Nếu chúng chết rồi, chúng sẽ không thể giúp hăn được nữa – Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hăn, và Gul'dan ngồi xuống, choáng váng vì trí tuệ của hăn. Đúng rồi! Đây chính là câu trả lời!

“Người nói đúng, Rakmar,” nói đoạn hăn buông tay xuống và lướt nhẹ trên vạt áo của mình. “Người đang cố gắng. Ta hiểu. Đây là một thứ rất mới mà

chúng ta đang theo đuổi, và đương nhiên là một thử thách lớn cho bất cứ ai. Ta không có quyền tức giận với người khi người chưa hoàn thành. Thôi nào, hãy quay về làm việc đi. Ta sẽ để các người yên tĩnh làm thí nghiệm một lần nữa.”

“Xin cảm ơn ngài,” Rakmar nói, mắt mở to. Gul’dan có thể thấy tên Orc bé nhỏ kia đang ngạc nhiên vì sự thay đổi thái độ của mình, và cả lũ Warlock phía sau cũng vậy. Hãn cười, gật đầu với chúng rồi quay bước đi. Cứ để chúng nghĩ như vậy đi, thậm chí cứ nghĩ rằng hãn bị phân tâm bởi một việc khác và không màng đến việc tức giận với bọn chúng nữa. Cứ để chúng nghĩ những gì chúng thích.

Sẽ sớm thôi, đó không còn là vấn đề nữa.

Trong khi đi, Gul’dan nhìn xung quanh. Cho’gall vẫn ở bên cạnh, như mọi khi. Tên Ogre nằm chờ ở một căn lều phía xa, nhưng đủ gần để có mặt ngay lập tức nếu Gul’dan cần và đủ xa để lũ thầy pháp không bị khiếp sợ vì sự có mặt của hãn. Gul’dan ra hiệu và tên Ogre hai đầu đứng dậy, tiến về phía hãn, cái bóng đồ sộ của hãn ngay lập tức trùm lên người Gul’dan.

“Những tên thầy pháp này đã phục vụ chúng ta đủ rồi,” Gul’dan nói với tên cận vệ của mình. “Giờ là lúc chúng ta cần những thứ lớn lao hơn.” Hãn cười, mân mê bộ râu ra vẻ ngẫm nghĩ. “Tập hợp lũ lâu la lại. Chúng ta sẽ làm lễ tế thần.”

“Chúng ta gọi dậy những chiến binh đã chết à?” Rakmar nhẹ nhàng hỏi. Hãn và các pháp sư khác đang đứng cạnh đèn thờ mà Gul’dan và Cho’gall đã ra lệnh xây lên, nhưng Gul’dan lại thấy chúng có vẻ như đoán biết được điều gì. Cứ mặc chúng, khi chúng nhận ra, thì mọi thứ đã quá muộn rồi.

“Phải,” Gul’dan nói, tập trung cao độ vào câu thần chú hãn đang lầm nhảm. “Doomhammer đã giết chết các Warlock nhưng linh hồn chúng vẫn còn đâu đây. Chúng ta sẽ gọi chúng dậy và nhập vào thân thể các binh sĩ loài Người đã chết.” Hãn cười. “Chúng sẽ rất háo hức được trở lại thế giới này, để phục vụ quân đội Horde một lần nữa.”

Rakmar gật đầu. “Đúng là chúng có thể làm những các xác này cử động,” hãn đồng tình, “nhưng liệu chúng có cho ta sức mạnh không? Hay chúng

cũng chẳng hơn gì một lũ xác biết đi?”

Gul'dan giận dữ, có phần ngạc nhiên và khó chịu khi tên pháp sư đã biết sự thật này quá nhanh. “Im ngay!”, hắn ra lệnh. “Chúng ta bắt đầu nào.”

Hắn bắt đầu cuộc gọi hồn, gọi lên các phép thuật và bao bọc xung quanh người mình. Chưa đủ mạnh, nhưng rồi mọi thứ sẽ sớm thay đổi. Cùng lúc đó, hắn cũng tập trung vào nhiệm vụ của mình, truyền năng lượng vào đền thờ để làm cơ sở cho sự biến đổi mà hắn đang muốn tạo ra.

Rakmar và các pháp sư khác cũng tham gia, truyền những năng lượng của mình bằng nắm bắt những câu bùa chú. Vì vậy, họ đã không để ý thấy Gul'dan từ từ bước ra xa khỏi vị trí của hắn cho đến khi điều đó là quá muộn.

“Rrargh!”, Gul'dan không thể kiềm chế được tiếng gầm của mình, nhưng điều đó cũng không quan trọng. Hắn đã xuất hiện ngay phía sau Rakmar, tay lăm lăm vũ khí, và khi Rakmar quay lại, lưỡi dao lập tức được vung lên, trúng ngay cổ họng của hắn. Máu bắn ra thành một đường vòng cung, dính lên cả hai người, và Rakmar lùi lại, loạng choạng, thở dốc. Hắn ngã xuống bệ thờ, và thét lên một tiếng kinh hoàng khi cố gắng lăn mình ra khỏi nơi ấy. Nhưng Gul'dan đã nhanh hơn, dùng chân chặn hắn lại, và nắm lấy tay hắn. Rồi Gul'dan đâm thẳng con dao vào ngực tên pháp sư, tạo một lỗ sâu hoắm. Hắn đưa tay vào và lấy ra quả tim đang còn thoi thóp của Rakmar. Ngay trước mặt tên phụ tá đang hấp hối của mình, Gul'dan làm phép và ma thuật của hắn bao quanh quả tim đầm máu kia, phong ấn linh hồn của Rakmar vào đó. Lúc này, phép thuật từ đền thờ bay vút ra, làm biến đổi hình dạng quả tim, khiến nó co rút lại, cứng cáp hơn và khiến nó rục rờ hơn. Khi tên pháp sư đã gục hoàn toàn, thân thể chỉ còn là cái xác không hồn, Gul'dan nhìn xuống và đưa viên ngọc chói lọi lên cao.

“Đừng sợ, Rakmar.” Hắn nói với tên Orc đã chết. “Đây không phải là sự kết thúc của ngươi. Mà ngược lại. Ngươi sẽ hoàn thành sứ mệnh của mình với sự giúp đỡ của ta. Ngươi sẽ lại được chiến đấu cho quân đội Horde. Và Doomhammer sẽ có những chiến binh Undead.” Hắn cười. “Đây là một tin vui cho lũ pháp sư đây – chúng ta sẽ không bỏ sót bất cứ gì.”

Hắn nhìn lên. Cho'gall đã giết thêm một vài tên nữa, cũng đã moi tìm chúng ra như cách Gul'dan đã làm. Lũ còn lại sợ hãi, không cử động, quá sợ hãi để có thể chạy trốn và đánh trả. Lũ vô dụng! Nếu là hắn thì hắn sẽ chiến đấu. Nhưng điều này dù sao cũng đã làm mọi việc trở nên suôn sẻ hơn. Hắn cười và bước về phía những tên Warlock còn lại, liếm nốt chỗ máu trên cán dao. Sẽ sớm thôi, lũ này sẽ trở thành những chiến binh đáng sợ thậm chí đối với cả những chỉ huy kinh nghiệm nhất.

“Sao rồi?”, Doomhammer hỏi khi ông đến. “Người đã thành công chưa?”. Câu hỏi này giống hệt như khi này Gul'dan hỏi lũ pháp sư đã chết của mình. Nhưng lần này câu trả lời thì khác.

“Dạ rồi, thưa Doomhammer cao quý.” Hắn trả lời, ra dấu về phía những cái xác sau lưng. Doomhammer bỏ qua hắn để nhìn về phía những cái xác đang nằm bất động trên mặt đất.

“Những chiến binh đã chết của Stormwind,” Doomhammer tỏ ra khó chịu. “Chúng thì sao? Hay nhà người mời ta đến đây chỉ để khoe rằng người có tài xếp những xác chết ngay ngắn và thẳng hàng?” Ông mĩa mai. “Đây là năng lực đặc biệt của người à, Gul'dan? Tập trung những xác chết để chôn cất sao?”

Gul'dan rất háo hức để được đập tắt vẻ kiêu ngạo mĩa mai đang hiện rõ trên khuôn mặt thủ lĩnh của hắn, háo hức được cho người chiến binh ngạo mạn kia thấy được sức mạnh thật sự của hắn. Nhưng giờ chưa phải lúc.

“Đương nhiên là không phải, thưa ngài.” Hắn trả lời, giọng điệu rất sắc bén khiến Doomhammer phải nhíu mày. “Hãy xem đây.” Hắn gật đầu với Cho'gall, lúc này đang ngồi cạnh một cái xác và đặt lên tay lạnh ngắt ấy một chiếc gậy nạm đá quý. Thứ vũ khí được truyền năng lượng đó là cái đã làm Gul'dan mất thời gian nhiều nhất nhưng hắn cũng biết nếu không có chúng, lũ chiến binh mới này cũng là vô dụng thôi, như Rakmar đã nói. May mắn thay, hắn và Cho'gall đã làm rất nhiều thí nghiệm với vật này vì những mục đích riêng của bọn chúng, và vì vậy hắn đã biến đổi phép thuật này đi một chút để tạo ra những thứ vũ khí như hiện nay.

Trong lúc hấn và Doomhammer đang quan sát, cái xác bắt đầu lay động. Những ngón tay nắm chặt chiếc gậy đá quý ấy, và tỏa sáng. Ánh sáng ấy lan tỏa ra cả bàn tay, rồi lên đến cánh tay, từ từ ôm lấy toàn bộ cơ thể với một vầng hào quang màu xanh. Sau đó, cái xác thức dậy.

Doomhammer nhìn chăm chăm, dù không nói một lời nào, còn Gul'dan thì không thể kiềm chế bản thân bằng một câu cảm thán. Dù sao thì cũng không thể trách người thủ lĩnh cứ nhìn chăm chăm như vậy được. Chính hấn cũng cảm thấy hơi bất ổn, mặc dù người tạo nên những thứ này là hấn. Cái xác từ từ đứng dậy. Bước đầu tiên còn hơi loạng choạng, nhưng bước thứ hai đã trở nên vững chãi hơn. Nó lia ánh mắt đỏ ngầu về phía Gul'dan, và tên Warlock cũng đáp trả.

“Người đã thành công rồi, Gul'dan,” sinh vật ấy nói, giọng nói hơi khó nghe vì phải sử dụng một bộ hàm lạ lẫm cũng những cái răng quá nhỏ. Nó tự nhìn lại mình, và đưa tay sờ lên mặt để cảm nhận nó.

“Người đã đưa linh hồn ta trở lại thế giới này.” Nó cười, một âm thanh chói tai gần giống với loài Orc hơn là loài Người. “Tuyệt vời!”

“Chào mừng người trở lại, Teron Gorefiend,” Gul'dan trả lời. “Phải, chính ta đã đem người trở lại, để được một lần nữa phục vụ cho quân đội Horde.” Doomhammer tiến lên phía trước, quan sát rất kỹ sinh vật lạ kia. “Gorefiend? Một trong những Warlock của Shadow Council? Ta đã chính tay mình giết nó rồi cơ mà.”

“Chúng tôi nguyện cống hiến thân mình cho quân đội Horde,” Gul'dan mỉa mai, cúi thấp người xuống khiến Doomhammer không thể thấy được cảm xúc trên khuôn mặt hấn. “Linh hồn của Gorefiend vẫn chưa rời bỏ thế giới này – tôi chỉ gọi nó về và chỉ cho nó một ngôi nhà mới. Toàn thân hấn giờ được bao bọc bởi ma thuật. Hấn giờ đây mạnh hơn bao giờ hết, và lũ Warlock kia cũng vậy.” Cho'gall vẫn đang miệt mài làm công việc của mình, và những cái xác khác cũng đang đứng dậy.

“Cái này, là cái mà người muốn đưa cho ta ư?” Doomhammer gầm vang. “Những cái xác của các chiến binh, được hồi sinh bởi cái chết của lũ pháp sư của người?” Mặt ông lộ rõ sự khinh bỉ.

“Ngài đã yêu cầu những chiến binh,” Gul’dan trả lời sắc gọn. “Và tôi đã cung cấp chúng. Chúng sẽ là một lực lượng đáng sợ. Mặc dù chúng dưới hình dạng những cái xác thối rữa của loài Người, linh hồn của chúng vẫn là loài Orc. Và chúng vẫn còn sử dụng được những phép thuật lúc xưa! Hãy nghĩ xem, chúng sẽ lợi hại như thế nào khi xung trận?”

Doomhammer gật đầu chậm rãi, rõ ràng là đang cân nhắc. “Nhà người sẽ phục tùng ta chứ?”, Doomhammer hỏi, và đây chính là điều mà Gul’dan coi như một điểm yếu lớn nhất. Một thủ lĩnh là không bao giờ hỏi, mà phải ra lệnh, dù cho đối tượng có là những sinh vật ghê gớm đến mức không nên chọc giận đi chăng nữa.

Gorefiend suy nghĩ một hồi lâu, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào người thủ lĩnh. Cuối cùng hắn gật đầu. “Gul’dan nói đúng,” hắn thì thầm. “Tôi vẫn là một tên Orc, mặc dù hình dạng bề ngoài có như thế nào đi chăng nữa. Tôi sống vì quân đội Horde, và sẽ phục vụ ngài và mọi người.” Nó cười, một nụ cười nham nhở. “Ngài đã giết tôi nhưng tôi chẳng bận tâm vì điều đó, vì chính như vậy tôi mới được hồi sinh trong đầy quyền lực như lúc này. Thật sự tôi rất hài lòng về cuộc trao đổi này.” Những cái xác phía sau cũng gật đầu đồng tình.

“Được lắm.” Doomhammer tiến về phía trước và vỗ lên vai Gorefiend, một cử chỉ thể hiện sự ngang hàng hơn là của một thủ lĩnh với một thuộc cấp. “Người sẽ là những Death Knight, lính tiên phong của quân đội Horde vĩ đại.” Ông ra lệnh cho những xác còn lại: “Chúng ta hãy cùng nhau đè bẹp loài Người và chiếm lấy đất của họ, bảo vệ người của chúng ta!” Nói đoạn, ông quay về phía Gul’dan và gật đầu với hắn, mặc dù giọng nói vẫn hằn học. “Người đã hoàn thành lời hứa của mình, Gul’dan.” Ông thừa nhận. “Người đã tạo ra những chiến binh mạnh mẽ chiến đấu với quân địch. Ta cảm ơn người vì điều này.”

“Đương nhiên rồi, thưa Doomhammer cao quý,” Gul’dan trả lời, hy vọng giọng nói của mình chân thành hết mức có thể. “Tất cả vì dân tộc của chúng ta.”

Đồ ngu, hắn nghĩ khi nhìn thấy Doomhammer khuất bóng phía xa, còn lũ Death Knight thì đang đứng bên cạnh. Hãy cứ lấy chúng đi, đem chúng tới

cuộc chiến của người đi. Ta còn có nhiều việc khác phải làm, và giờ đi khi người đã thoả mãn, ta mới có thể có tự do để làm những việc mình muốn. Ta sẽ đóng vai là một Warlock trung thành thêm một thời gian nữa, hẳn tự hứa, nhưng sẽ không phải là mãi mãi. Sẽ sớm thôi, ta sẽ có được những thứ mình cần, và khi đó thì người và cả lũ Horde của nhà người sẽ tan biến thành từng mảnh vụn. Ta sẽ thành lập một chủng loài mới để thay thế bọn người, chủng loài chỉ biết trung thành với mình ta, và chúng ta sẽ tái tạo lại cả thế giới này theo suy nghĩ của mình!

Một tuần sau đó, Doomhammer đang đứng trước một đám đông quân đội Horde. Họ tụ tập trước một pháo đài mà Zul'jin từng nói với ông rằng đây là Blackrock Spire, một thành trì đồ sộ được xây dựng từ những phiến đá đen ở xung quanh vùng này. Nơi đây nằm trên đỉnh núi Blackrock, ngọn núi cao nhất trong dãy Burning Steppes trải dài lục địa này, chia cắt giữa phía đông và phía tây. Zuluhed đã dẫn mọi người đến đây vì cảm nhận được sức mạnh trong lòng núi, và sau khi đánh bại một nhóm Dwarf ở đây, Doomhammer đã chiếm đóng nơi này. Ông nghĩ rằng đây sẽ là một nơi rất thích hợp để tạo dựng đại bản doanh của mình, vì nó có cùng cái tên với thị tộc của ông.

Phía dưới, tất cả Orc của các thị tộc khác đang tụ họp, háo hức chờ đợi những lời nói từ Doomhammer. Họ đã chinh phạt toàn bộ vùng đất này và dù nó cũng đem lại cho họ những môi săn tốt hơn, những mảnh đất màu mỡ hơn, nhưng dường như vẫn chưa đủ để chứa toàn bộ chủng loài của họ. Ngoài ra còn có những lo ngại về sự phản công – họ đã đánh bại loài Người nơi này, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng họ sẽ không quay trở lại cùng với viện binh hay đồng minh. Nhưng giờ ông cũng đang có đồng minh của mình.

“Mọi người!”, ông hét lớn, giương cao chiếc búa chiến của mình. “Hãy nghe ta nói!” Đám đông lập tức im lặng, tất cả mọi khuôn mặt đều hướng về phía ông. “Chúng ta đã chiếm được mảnh đất này, và điều đó quá tốt!” Những tiếng hét vỡ oà, và Doomhammer chờ cho chúng dịu đi rồi mới tiếp tục. “Thế giới này có sự sống, và chúng ta có thể an cư lạc nghiệp

nơi đây!” Những âm thanh ủng hộ khác lại vang lên. “Nhưng chỉ khi có những người bảo vệ chúng! Loài Người rất mạnh và có kinh nghiệm, và họ đã làm tất cả trong khả năng để giữ lại những gì của họ.” Những tiếng thì thầm đồng tình vang lên trong đám đông Orc. Không bao giờ được đánh giá thấp đối thủ của mình, và loài Người quả thật đúng như vậy. Tất cả những tên Orc từng chiến đấu với loài Người đều công nhận điều này.

“Chúng ta phải tiếp tục cuộc chinh phạt của mình!” Doomhammer nói với quân đội của mình, chiếc chiến búa chỉ về phía Nam. “Một vùng đất khác, Lordaeron, nằm phía trước kia, và khi chúng ta chiếm đóng nơi ấy, chúng ta có thể xây dựng lại những gia đình của mình. Nhưng trước hết, chúng ta phải giành được nó từ tay loài Người! Chúng sẽ không dễ dàng đầu hàng!” Đám đông đồng thanh gầm vang, thể hiện ý chính tiếp tục muốn chiến đấu. Doomhammer đưa tay lên ra hiệu họ im lặng.

“Ta biết các người rất mạnh mẽ,” ông nói. “Ta biết các người là những chiến binh, và sẽ không chùn bước nơi chiến trận. Nhưng quân số loài Người rất đông, và lần này chúng đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến. Nhưng chúng vẫn chưa sẵn sàng với đồng minh của chúng ta.”

Ông ra hiệu cho phía sau, và Zul’jin tiến lên phía trước. Thủ lĩnh loài Troll đã đem theo hàng trăm chiến binh của mình, và họ đứng ngay phía sau hãn và Doomhammer, giương cao rìu, kiếm và những cây giáo dài. “Họ là loài Troll,” Doomhammer nói với những lính Orc phía dưới. “Giờ đây họ là một phần của quân đội Horde, và sẽ chiến đấu cùng chúng ta! Họ mạnh mẽ như loài Ogre và thân hình gầy giống loài Orc, trong rừng họ là bất khả chiến bại! Họ sẽ là người dẫn đường, người đưa tin và là những chiến binh trong rừng của chúng ta!”

Zul’jin tiến lên phía trước, chiếc khăn quàng tung bay trong gió. “Chúng tôi nguyện theo quân đội Horde,” hãn nói to và rõ dù miệng vẫn bị che bởi tấm khăn. “Chúng tôi sẽ chiến đấu cùng mọi người, cùng nhau đè bẹp loài Người, loài Elf và tất cả những kẻ thù nào cản bước!” Đám đông Orc phấn khích hô vang, quân Troll cũng vậy, còn Zul’jin thì gật đầu trước khi lùi lại.”

“Và họ cũng không phải là đồng minh duy nhất của chúng ta,” Doomhammer tuyên bố. Ông quay về một phía, và Gorefiend tiến lên phía trước, các Death Knight khác đứng bên cạnh hắn. Chúng đều đeo mặt nạ để che bớt những phần lộ ra, những miếng vải lớn quấn khắp đầu và mặt của chúng, chỉ để lộ ra những cặp mắt rực sáng. Nhưng quân lính Horde đều có thể thấy được độ rộng của vai cũng như của ngực, và Gorefiend đưa cao cây chùy của mình, những viên ngọc trên đó rực cháy như thể muốn thiêu đốt cả ánh mặt trời trên cao.

“Bọn ta là những Death Knight,” Gorefiend cất tiếng nói, chất giọng lạ lẫm của hắn như một luồng gió lạnh buốt thổi qua đám đông phía dưới. “Bọn ta nguyện phục vụ quân đội Horde, và Doomhammer. Ta sẽ chiến đấu như một phần của các người, và sẽ đẩy lùi bất cứ kẻ thù nào của loài Orc!” Hắn đã yêu cầu Doomhammer không nói cho mọi người biết về nguồn gốc thật sự của chúng, và Doomhammer đã đồng ý. Sẽ có rất nhiều người sẽ không thấy vui vẻ gì khi biết những chiến binh mới này từng là loài Orc, là những tên Warlock mà ông đã giết và Gul’dan đã bắt những linh hồn đó vào thể xác của loài Người.

“Những Death Knight sẽ là kỵ binh của chúng ta và là quân tiên phong,” Doomhammer tuyên bố. “Họ mạnh mẽ, nhanh nhẹn và sở hữu những ma thuật có thể đánh tan hàng phòng thủ của quân địch.”

Ông ngừng lại một chút rồi nói. “Chúng ta có thể sẽ có thêm đồng minh nữa.” Ông thật sự muốn việc đó sẽ hoàn thành sớm nhất có thể, nhưng Zuluhed nói rằng họ cần nhiều thời gian hơn nữa. Dù sao, bây giờ cũng là quá đủ rồi.

“Hành quân về phía Bắc,” Doomhammer ra lệnh. “Xuyên qua mảnh đất này sẽ tới Khaz Modan, quê hương của loài Dwarf. Vùng đất ấy có rất nhiều kim loại và nguyên liệu. Chúng ta sẽ chiếm lấy những nguồn tài nguyên đó để xây dựng một hạm đội thủy quân hùng hậu. Với những chiến thuyền đó chúng ta có thể tiến về phía bắc của Lordaeron, vì loài Người sẽ không nghĩ rằng chúng ta lại đến bằng đường thủy. Chúng ta sẽ cập bến phía tây và tiến quân ngược lại, đón bắt chúng từ phía sau. Đương nhiên

chúng ta sẽ đè nát chúng, và khi đó vùng đất ấy cũng như thế giới này sẽ là của chúng ta!”

Toàn quân lại một lần nữa hô vang, những tiếng hô lớn dần vang vọng giữa các vách núi. Doomhammer cảm nhận được âm vang dữ dội ấy đang làm lung lay mỏm đá dưới chân mình. Ông quay lại nhìn Zuhuled, người đang đứng cạnh ông. Những âm thanh này không thể nào làm rung chuyển được những ngọn núi! Và người Shaman gật đầu.

“Núi lửa đang trả lời,” Zuhuled nhẹ nhàng nói, tiến lên phía trước để Doomhammer có thể nghe những lời ấy. “Những thần thánh nơi đó đang rất hài lòng.” Hắn cười, nhe ra những chiếc răng nanh đã mòn. “Họ đang phù hộ cho chúng ta!”

Doomhammer gật đầu. Những phiến đá vẫn lung lay trong lúc ông đưa cao chiếc búa của mình, và toàn quân bắt đầu gọi tên ông.

“Doomhammer!” – Họ hét lớn, những âm thanh dồn dập theo sau những tiếng gào thét. Bầu trời bỗng tối sầm lại.

“Doomhammer!”, Họ lại hét lên, và lúc này những đám mây trở nên dày hơn.

“Doomhammer!”, Họ hô vang lần thứ ba. Và sau một tiếng gậy lớn, ngọn núi phía sau họ nổ tung, đá và nham thạch phun trào. Những âm thanh từ quân đội Horde lại càng to hơn, nhưng không phải vì sợ hãi. Họ, cũng như Zuhuled, cho rằng việc này là một sự phù hộ, cả mặt đất như đang đồng tình với hành động của họ.

Doomhammer để cho sự phấn khích tiếp tục một lúc nữa, coi đó như một sự tôn trọng, và cũng là để nâng cao sĩ khí quân đội. Sau đó, ông chỉ về phía bắc. “Tiến quân!”, ông ra lệnh. “Hãy để loài Người run sợ vì những bước chân của chúng ta!”

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 7

“Hãy kể cho chúng ta nghe tất cả đi!”

Khadgar gật đầu, chẳng buồn nhìn xung quanh. Điều đó thật vô nghĩa. Anh đang đứng trước những người quyền lực nhất của Kirin Tor và những người này chỉ để người khác nhìn thấy được họ nếu họ muốn.

Anh đã từng ở đây một lần, khi đó anh được thông báo rằng đã được chọn làm học trò của Medivh. Lúc ấy anh thật sự sợ hãi khi đứng đây, căn phòng như thể đang lơ lửng trong không trung, chỉ có sàn nhà hiện ra và xung quanh thì tối đen, sấm chớp giạt còn nhanh hơn cả những hiện tượng thiên nhiên bình thường. Những thành viên của Kirin Tor cũng làm anh gai người khi hiện ra chỉ với chiếc áo choàng và mũ trùm kín người, gương mặt mờ ảo dưới những lớp vải và phép thuật. Điều đó vừa ảo diệu vừa thực tế, vì những người thủ lĩnh này được bí mật chọn lựa để tránh những mối hiểm nguy về việc hối lộ, hăm dọa hay những sức ép khác. Tất cả bọn họ đều biết nhau còn những người khác thì tuyệt nhiên không. Sự cải trang chứng minh điều đó. Nhưng họ cũng tạo nên cho hội đồng một sự huyền bí, và nhiều người trong số họ thích như vậy để đảm bảo rằng không ai có thể ra vào nơi đây mà không hoang mang rằng mình đã đến đâu và gặp những ai hay họ đã nói và nghe những gì. Điều đó đã đúng với trường hợp của Khadgar lần trước, khi anh rời khỏi nơi đây với cái đầu đau như búa bổ, kính sợ trước sức mạnh của những thủ lĩnh này và không thể nhớ chính xác được những gì đã xảy ra.

Tuy nhiên, nhiều thứ đã thay đổi. Mặc dù chỉ mới vài năm ngắn ngủi, nhưng Khadgar đã có những bước tiến vượt bậc về kiến thức và quyền năng. Bề ngoài của anh cũng đã thay đổi, và anh thấy vui hơn khi nghĩ rằng cũng có ngày mà những thủ lĩnh này lại gặp một người cũng không lộ mặt

thật của mình ra. Vì rằng, anh đã đi khi còn trẻ và trở về với hình dáng một ông già, nhìn già hơn nhiều người trong số họ mặc dù anh không thể so tuổi tác với họ được.

Bỏ qua điều đó, Khadgar thấy anh cũng chẳng muốn chơi trò trốn tìm này nữa. Anh đã rất mệt mỏi rồi. Anh đã dùng phép di chuyển đến Dalaran, ngay cả khi phép thuật của anh dư sức để làm điều này nhưng dù sao đó cũng là một khoảng cách khá dài. Cộng thêm việc thức khuya để bàn chiến sự với Lothar nữa. Khadgar hiểu rằng những người thầy cũ của anh cũng rất hứng thú với sự kiện này, và họ cần phải biết những gì đã xảy ra ở Azeroth, nhưng anh cảm thấy mình cần làm việc này mà không có một sự ngụy trang, diễn kịch hay những thứ bóng tối mờ ảo kia.

Đó là lý do tại sao, anh ngẩng cao đầu lên, nhìn về phía chiếc bóng phía bên trái anh. “Thật vui vì lại được kể chuyện với ngài, Hoàng tử Kael’thas,” anh nói nhã nhặn. “Nhưng tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi được thấy hình hài thật của những khán giả.”

Anh nghe một tiếng thở dài bên cạnh, nhưng chiếc mũ trùm mà anh đang nhìn từ từ được kéo xuống. “Người nói đúng, Khadgar trẻ tuổi,” người pháp sư trả lời. “Ta cũng chẳng thích nói chuyện với những người mờ mờ ảo ảo như ta bây giờ.” Với một động tác nhanh nhẹn, hoàng tử của loài Elf gỡ bỏ sự hóa trang, hiện rõ ra bộ áo choàng lỏng lẩy ánh vàng tím, mái tóc dài của người xoa xuống ngang vai. “Như thế này tốt hơn chưa?”

“Rất nhiều, cảm ơn ngài,” Khadgar nói. Anh đưa mắt nhìn xung quanh. “Vậy còn mọi người thì sao?” Tôi có thể thấy mặt các ngài được không, thưa Ngài Krasus? Ngài Kel’thuzad? Ngài Antonidas chẳng cần đến việc cải trang, và hoàng tử Kael’thas thì đã gỡ bỏ chúng xuống. Mọi người còn lại sẽ làm như vậy chứ?”

Antonidas, ngồi trên một chiếc ghế vô hình trước Khadgar, cười to. “Đương nhiên rồi, chàng trai trẻ, đương nhiên rồi,” ông đồng tình. Những thứ này chỉ để che mắt những kẻ tầm thường thôi, và người thì giờ cũng không còn là những đứa trẻ ngốc nghếch bị lóa mắt bởi những phép thuật này nữa. Hãy ra đây, các người bạn của tôi, và hãy xem xét vấn đề này trước khi trời tối nào.”

Các pháp sư khác cũng tuân theo, mặc dù có một số lời lèm bèm, và vài giây sau Khadgar nhận rõ mình đang đứng trước sáu người. Anh nhận ra ngay Krasus với thân hình mảnh khảnh cùng mái tóc trắng nhu bạc lẫn những sợi đỏ. Kel'thuzad cũng vẫn như vậy, một người ấn tượng và có ảnh hưởng với tóc đen và râu dài cùng đôi mắt long lanh lạ thường, như thể chúng không nhìn ra thế giới xung quanh. Hai người còn lại, một thân hình béo lùn và một phụ nữ cao, hiên ngang, thì Khadgar không biết, mặc dù gương mặt họ nhìn cũng rất quen. Có lẽ anh đã gặp họ trong Violet Citadel khi anh còn là một học trò nhỏ và đơn giản là anh còn quá trẻ để họ có thể để ý tới anh.

Tuy nhiên, giờ đây, họ thật sự đang rất chăm chú vào anh.

“Chúng ta đã làm như cậu muốn!,” Kel'thuzad phàn nàn. “Giờ hãy kể tất cả mọi chuyện đi!”

“VẬY ngài muốn biết chuyện gì?” Khadgar hỏi người phù thủy già.

“Tất cả!” Và từ trong đáy mắt của ông, Kel'thuzad thật sự muốn điều đó. Ông nổi tiếng là một kẻ mơ mộng và một nhà nghiên cứu, luôn luôn thu thập mọi thông tin, đặc biệt là những thứ liên quan đến phép thuật, nguồn gốc của chúng, và sức mạnh tiềm ẩn trong chúng. Trong tất cả mọi người ở Kirin Tor, ông là người quan tâm nhiều nhất đến thư viện phép thuật của Medivh, và Khadgar nghĩ rằng ông cũng là người đau lòng nhất khi nghe về sự phá hủy của nó. Anh cũng chẳng thèm nói đến chuyện anh đã lấy được cuốn sách phép đáng giá nhất trong đó trước khi cả thư viện sụp đổ.

“Được thôi.” Anh nói với mọi người. Vui lòng đón nhận một chiếc ghế từ phía người trước mặt, anh ngồi và kể với mọi người tất cả những gì đã xảy ra từ khi anh rời Dalaran hai năm về trước. Anh kể với họ về chuyện được nhận làm học trò của Medivh, về tính cách của Medivh, và về sự biến mất lạ lùng của ông. Anh kể về lần chạm trán đầu tiên với loài Orc. Anh kể về tội ác giết người của Medivh. Anh kể về sự phản bội của Medivh, và về cuộc chiến cuối cùng khi anh và Lothar kết liễu cuộc đời người pháp sư. Sau đó anh nói về quân đội Horde cùng những trận chiến đã xảy ra, về trận vây hãm thành Stormwind, về cái chết của Vua Llane, sự xâm chiếm, và cuộc trốn chạy của những người còn sống.

Tất cả những thủ lĩnh phù thủy đều im lặng trong suốt quá trình anh kể chuyện. Thi thoảng cũng có những người muốn hỏi, những câu hỏi ngắn gọn nhưng liên quan chặt chẽ đến những sự việc anh kể. Khi anh nói xong, kết thúc ở việc thành lập quân đội Alliance và những Paladin, Khadgar thờ phào và đợi liệu có câu hỏi nào tiếp theo không.

“Người không nhắc đến Hội Tirisfal,” Kel’thuzad hỏi, lập tức Antonidas khẽ đặng hắng. “Gì thế?”, Kel’thuzad hỏi. “Chuyện này cũng liên quan mà, đặc biệt là khi nói về Medivh!”

“Đúng vậy.” Khadgar trả lời. “Xin thứ lỗi vì sự thiếu sót này. Nhưng..” – anh nhìn xung quanh, cố gắng đoán suy nghĩ trong từng người phù thủy qua nét mặt, và quyết định làm theo ý mình – “Tôi biết rất ít về hoạt động thật sự của Hội. Medivh là một thành viên, và cũng có nhắc đến Hội một hay hai lần gì đó, nhưng ông chưa bao giờ nhắc tên ai trong đó hay nói về hoạt động của nó.”

“Đương nhiên rồi,” Người phụ nữ đồng ý, và Khadgar nhận thấy sự thất vọng rõ ràng trên khuôn mặt của bà cùng Kel’thuzad. Vậy là anh đã quyết định đúng. Họ không biết gì về Hội, và định gài bẫy anh để biết những bí mật ấy. Điều đó đã thất bại và họ cũng không thể hỏi thêm gì được nữa. “Nhưng ta lại còn rất nhiều nghi vấn về Medivh, và những gì đã xảy ra với ông ấy,” bà tiếp tục nói. “Người chắc rằng người thấy chính là Sageras bên trong ông ta sao?”

“Chắc chắn,” Khadgar đưa người về phía trước. “Tôi đã thấy chiến thần này trong một giấc mơ, và ngay lập tức nhận ra hắn.”

“Vậy đó là Medivh, nói cách khác là Sageras trong ông ta, đã mở cổng để lũ Orc tràn vào thế giới này,” Người phù thủy béo lùn nói. “Và cái thế giới của chúng lúc này người kể tên là gì nhỉ?”

“Draenor.” Khadgar trả lời, hơi rùng mình. Tâm linh ông bỗng tái hiện lại quá khứ từ tòa tháp của Medivh, khi đó có anh và một ông già khác – hay ít nhất cũng trong giống như anh bây giờ – dẫn đầu một đạo quân nhỏ chiến đấu chống lại số đông Orc. Một thế giới với bầu trời đỏ như máu. Garona nói với anh rằng đó thật sự rất giống Draenor, điều đó có nghĩa rằng anh một ngày nào sẽ phải đi đến nơi đó. Và gần như không thể sống sót trở về.

Anh cố gắng ép mình quay trở lại với thực tại là cuộc nói chuyện với các phù thủy.

“Vậy chúng ta biết gì về nó?” Krasus hỏi. “Thế giới ấy? Người chỉ kể về bầu trời, nhưng còn có gì có thể kể được nữa không?”

“Tôi chưa đến đây bao giờ,” Khadgar trả lời, và nghĩ rằng ít nhất là cho đến bây giờ vẫn chưa. “Nhưng một người đồng đội mang nửa dòng máu của Orc, đã kể cho tôi nghe rất nhiều về thế giới ấy và loài Orc.” Anh có thể thấy Garona hiện ra trong mắt mình, và ngay lập tức rũ bỏ quá khứ đau thương ấy. “Loài Orc được coi là khá hiền lành ở vùng đất ấy – chúng cũng có những mâu thuẫn nhỏ nhưng không đánh lẫn nhau. Kẻ thù thật sự của chúng chỉ có loài Ogre, nhưng thật ra loài Orc thông minh hơn nhiều và cũng đông hơn nhiều.”

“Điều gì đã xảy ra?”, Kel’thuzad hỏi.

“Họ đã bị dụ dỗ và mua chuộc.” Khadgar giải thích. “Cô ta cũng không biết rõ ngọn ngành, vì sao lại như vậy, nhưng đại khái là da chúng chuyển từ xanh nhạt sang xanh đen và chúng bắt đầu tập những phép thuật khác so với phép thuật cổ xưa của chúng. Chúng trở nên hung hãn, tàn ác hơn. Có một buổi hội họp rất lớn hay đại loại như vậy, và các thủ lĩnh đã uống nước từ chung một nguồn, và hầu hết các chiến binh còn lại cũng vậy. Da chúng trở thành màu xanh, còn mắt thì rực đỏ. Chúng trở nên mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn, và điên khùng hơn. Chúng giết tất cả những kẻ thù nào cản đường và sau đó giết luôn cả đồng loại. Phép thuật của chúng hút hết sinh khí của đất và cây cỏ khiến chúng không còn sự sống. Chúng đã phải giết lẫn nhau, lâm vào tình trạng chết đói chết khát. Nhưng khi đó Medivh đã đến gặp Gul’dan, thủ lĩnh Warlock của phe Horde, và dụ dỗ hãn tràn vào thế giới này. Thế giới của chúng ta. Gul’dan đồng ý và hai người họ đã dựng lên cánh cổng ấy. Đầu tiên chúng chỉ đưa một vài thị tộc sang, dần dần con số đó tăng lên. Sau đó là sự chờ đợi, củng cố sức mạnh, thăm dò và cuối cùng là tấn công.”

“Và giờ đây chúng ta đang phải đối mặt với tất cả bọn chúng?”, Keal’thas biến sắc.

“Vâng.”

Khadgar chờ đợi. Nhưng cuối cùng không ai lên tiếng, anh đứng lên khỏi chiếc ghế vô hình. “Nếu không còn gì nữa, thưa các ngài, tôi xin phép lui. Hôm nay quả là một ngày dài và tôi thật sự rất mệt mỏi.”

“Kế hoạch của người là gì?” Người phụ nữ hỏi khi anh vừa đứng lên.

Khadgar giật mình. Anh đã nghĩ ngợi về câu hỏi này rất nhiều từ khi anh đặt chân đến Lordaeron. Một phần trong anh muốn cầu xin phía Kirin Tor chiếu cố. Có khi anh lại được khôi phục lại vị trí cũ là làm việc trong thư viện? Anh sẽ chẳng gây ra phiền phức gì nữa, và anh sẽ an toàn khi ở trong hàng rào phép thuật mạnh nhất thế giới này.

Tuy nhiên, một phần khác trong anh lại rất ghét phải trốn tránh như vậy. Anh đã từng đối mặt với ác quỷ cơ mà! Và anh đã sống sót. Nếu anh đã xử lý được chuyện đó, đương nhiên anh cũng có thể làm như vậy với lũ Orc. Bên cạnh đó, tình bạn và sự kính trọng vẫn rất có giá trị, ít nhất là đối với anh.

“Tôi sẽ chiến đấu bên cạnh Lothar,” Khadgar cuối cùng cũng trả lời, cố gắng giữ giọng nói bình thản. “Tôi đã hứa với ông ta rằng sẽ giúp sức, và ông ấy cũng xứng đáng được như vậy. Sau chiến tranh, nếu tôi còn sống –” Anh run lên.

“Người vẫn là một phần của Dalaran.” Người phụ nữ lên tiếng. “Nếu chúng ta gọi người về và giao việc cho người, người có tuân lệnh không?”

Khadgar mất vài giây để suy nghĩ. “Không ạ,” anh trả lời từ tốn. “Tôi không thể làm như vậy. Sau chiến tranh, nếu tôi còn sống, tôi sẽ trở về nghiên cứu, cho dù là ở đây hay ở tòa tháp Medivh hay ở bất cứ nơi nào đi chăng nữa.”

Cả hội đồng nhìn anh và anh cũng nhìn họ. Krasus là người phá vỡ bầu im lặng. “Người rời nơi này khi còn là một học trò, một cậu bé,” ông nói, và Khadgar nghe thấy sự đồng ý trong lời nói ấy. “Nhưng người đã trở về là một pháp sư, một người đàn ông.” Khadgar gật đầu nhận lấy những lời này nhưng anh không nói câu nào.

“Người sẽ không bị ra lệnh bắt phải làm bất cứ việc gì,” Antonidas trấn an anh. “Chúng ta sẽ tôn trọng mong muốn, và sự độc lập của người. Dù sao

chúng ta cũng rất muốn được cập nhật thông tin, đặc biệt là những điều liên quan đến Medivh, những pháp sư gọi hồn, Hội Tirifal, và cánh cổng.”

Khadgar gật đầu. “Vậy tôi có thể đi được rồi chứ?”

Anh nhận được sự đáp trả là một nụ cười từ phía Antonidas. “Được, người có thể đi.” Người phù thủy nói. “Cầu mong Ánh Sáng sẽ bảo vệ và tiếp sức mạnh cho người.”

“Hãy giữ liên lạc nhé,” người phù thủy béo lùn nói. “Nếu chúng ta biết được kế hoạch của lũ Orc càng sớm thì chúng ta cũng có thể kịp thời điều quân đến những khu trọng yếu, và đương nhiên chúng ta cũng sẽ cung cấp một lực lượng phù thủy đi cùng.”

Khadgar gật đầu. “Đương nhiên rồi.” Anh vội vã rời khỏi phòng họp. Ngay khi cánh cửa phòng vừa đóng lại, anh tạo ra một quả cầu thủy tinh. Những cuộc họp của Kirin Tor được thực hiện trong một căn phòng mà anh tin rằng đã được bảo vệ bởi một lớp phép thuật. Nhưng Khadgar đã học được nhiều từ Medivh, và anh cũng đã học được rất nhiều từ cuốn sách anh lấy được sau cái chết của thầy mình. Anh đang đứng rất gần quả cầu. Anh tập trung, và phía trong quả cầu bắt đầu cuộn xoáy, từ xanh lục sang màu đen và ngược lại. Những khuôn mặt dần dần hiện lên, những tiếng thì thầm, và anh nhìn thấy những thủ lĩnh của Kirin Tor trong bộ áo choàng tím. Mặc dù cảnh vật xung quanh căn phòng có vẻ thay đổi, nhưng cuối cùng anh cũng thấy được hình ảnh sáu người đang bàn luận.

“—không biết chúng ta có thể tin nó được bao nhiêu,” gã lùn béo nói. “Nó chẳng có vẻ gì là muốn tán thành những việc chúng ta muốn.”

“Đương nhiên là không rồi.” Kael'thas trả lời ngắn gọn. “Ta cuộc rằng người cũng chẳng thể cởi mở hay tin tưởng ai hơn như thế sau tất cả những chuyện nó đã trải qua. Mà thật ra chúng ta cũng chẳng cần phải tin. Chúng ta chỉ cần nó giới thiệu với Lothar, và với các bên trung gian. Ta chắc rằng có thể tin tưởng vào việc hắn sẽ không quay lưng lại với chúng ta, và không từ chối kể cho ta nghe bất cứ những gì cần thiết. Ngoài chuyện đó ra, ta thấy chúng ta cũng chẳng cần thêm gì nữa.”

“Cái thế giới kia, Draenor, cứ làm tôi phải suy nghĩ.” Krasus lẩm bẩm. “Nếu loài Orc có thể đi xuyên qua cánh cổng ấy, thì người khác cũng vậy,

từ phía bên kia. Chúng ta biết bên đó sẽ có loài Ogre, ngoài ra thì chả biết gì thêm. Điều đó có nghĩa là có khi còn những loài sinh vật đáng sợ hơn đang chờ cơ hội để tràn vào thế giới này. Và, cũng chẳng có gì ngăn cản được loài Orc rút quân trở về thế giới ấy khi cần thiết. Chiến đấu với những kẻ thù mà chúng ta không thể đánh được căn cứ của chúng, là điều cực kỳ khó khăn. Chúng có thể ào ra, tấn công, rồi lại biến mất. Vậy quan trọng nhất là phải tìm ra và tiêu diệt cánh cổng ấy.”

“Đồng ý.” Kael'thas nói. “Phá hủy cánh cổng!” Mọi người đều gật đầu. “Còn gì nữa không?”

Họ bắt đầu nói chuyện về những điều vớ vẩn khác, kế hoạch vệ sinh cho phòng thí nghiệm của Violet Citadel, và Khad'gar để cho quả cầu dần mờ đi. Điều này xảy ra tốt hơn những gì anh đã mong đợi. Kael'thas nói đúng, anh đã trải qua rất nhiều sự cố trong vòng 3 năm rồi, và anh nghĩ rằng mọi người ở Kirin Tor sẽ giận dữ vì sự thiếu tôn trọng của anh. Nhưng họ lại chẳng nói gì về điều đó và lại còn rất tin vào câu chuyện anh kể.

Giờ anh chỉ cần làm phép dịch chuyển về thủ đô và ngủ để lấy sức cho một ngày mai với một mớ việc cần phải làm.

Một tuần sau đó, Lothar đứng trong lều chỉ huy tại phía nam của Lordaeron, không xa lắm đối với Southshore nơi mà ông cùng Khadgar đã đặt chân lên trong ngày đầu tiên. Họ chọn vị trí này vì nơi đây là trung điểm của vùng đất và từ đây có thể đi tới bất cứ nơi đâu trên lục địa này một cách nhanh chóng, đặc biệt là bằng thuyền. Ở bên ngoài, quân của ngài đang tập luyện và nghỉ ngơi. Phía trong, ông cùng các vị vua của Lordaeron và bốn người được chọn làm đại úy đang quây tròn bên chiếc bàn và nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ trên đó. Lothar đã chọn Uther thay mặt ông làm thủ lĩnh của Silver Hand – những Paladin đã có nhiều bước tiến đáng kinh ngạc về kỹ năng chiến đấu cũng như sử dụng Ánh Sáng. Khadgar đóng vai trò vừa là người liên lạc với giới phù thủy, vừa là người cố vấn thân cận nhất của ông. Proudmoore điều khiển thủy quân, đương nhiên là như vậy, điều này chưa bao giờ là một câu hỏi. Về Turalyon, người trẻ tuổi này đã được Lothar đưa lên làm phó tướng của mình. Cậu ta đã gây ấn tượng với

cả ông lẫn Khadgar, đã cho thấy sự chung thủy, thông minh, và chịu khó của mình, mặc dù anh vẫn coi Lothar như là một thần tượng huyền thoại. Tuy nhiên, Lothar chắc rằng sẽ có ngày anh sẽ vượt qua được điều đó, và nghĩ không ai tốt hơn cậu ấy để đảm đương chức vụ phó tướng này. Rõ ràng là Turalyon vẫn rất lo lắng về trách nhiệm lớn lao ấy, và Lothar đã hai lần nhắc nhở anh không được đắm mạnh vào tấm bản đồ như vậy. Ít ra thì, anh cũng chưa dùng đến dao.

Họ bàn luận về chuyện mà họ đã nói suốt cả tuần nay – đó là quân Horde sẽ có khả năng chọn phương án tấn công nào, nơi nào chúng sẽ đặt chân lên trước, và làm cách nào đưa quân đội Alliance đến đó một cách sớm nhất trong khi không tàn phá những cánh đồng và hoa màu mà họ đang phải bảo vệ. Trong khi Greymane đang khẳng khẳng nói đến lần thứ mười rằng quân Alliance sẽ phải đóng ở Gilneas vì lũ Orc sẽ đến đó đầu tiên, một lính trinh sát lao vào.

“Thưa ngài, ngài phải nhìn thấy việc này, thưa ngài!” anh ta hét lên, cố gắng để không đổ về phía trước, cúi đầu, chào, tất cả đều trong một khoảnh khắc. “Họ đã ở đây!”

“Ai đã ở đây, chiến sĩ?” Lothar điếng người. Ông đang cố gắng đọc trên nét mặt người chiến sĩ, nhưng quả thật rất khó, vì anh ta đang rất bối rối. Nhưng anh ta lại không có vẻ gì là khiếp sợ, điều đó có nghĩa rằng Lothar có thể thở phào nhẹ nhõm và lấy lại bình tĩnh. Vì không khiếp sợ nghĩa là không phải lũ Horde. Có chút hoang mang trên khuôn mặt anh, pha lẫn chút kính trọng. Lothar chưa bao giờ thấy điều này trước đây.

“Loài Elf, thưa ngài!” người lính trinh sát như hét lên. “Loài Elf đã đến đây!”

“Elf ư?” Lothar nhìn chăm chăm vào người trinh sát, cố gắng tiếp nhận sự thật này, rồi quay sang nhìn các nhà vua bên cạnh. Như anh nghi ngờ, một trong số họ khẽ ho và có vẻ nhận lỗi.

“Chúng ta cần đồng minh,” Vua Terenas giải thích. “Và loài Elf là một chủng loài mạnh mẽ. Ta nghĩ cần phải liên lạc với họ ngay lập tức.”

“Mà không cần hỏi ý kiến tôi ư?” Lothar giận dữ. “Vậy nếu họ gửi đến cả một đạo quân và thông báo nơi này đã bị chiếm giữ? Nếu trong thời gian

chúng ta đang lo việc sắp xếp cho họ mà lũ Horde tiến đánh? Ông không bàn đến những chi tiết này với chỉ huy quân sự của mình! Điều này có thể phải trả bằng cái chết của chúng ta, hay ít nhất là cái chết của rất nhiều người chúng ta!”

Terenas gật đầu buồn bã. “Ngài nói đúng, đương nhiên là như vậy,” ông trả lời, gợi nhớ đến lý do tại sao Lothar đã rất kính trọng người này. Phần lớn mọi người đều không chịu nhận khuyết điểm của mình, đặc biệt là với những người có quyền lực thì điều này còn tồi tệ hơn. Nhưng Terenas nhận hết trách nhiệm của mình, dù việc đó tốt hay xấu. “Đáng lý ra phải bàn thảo với ngài trước, tôi nghĩ rằng thời gian đã quá gấp rút, tuy nhiên đó không phải là sự bào chữa. Điều này sẽ không xảy ra nữa.”

Lothar gật đầu. “Thôi được rồi. Hãy ra và xem loài Elf như thế nào vậy.” Ông bước ra ngoài, mọi người theo sau.

Điều đầu tiên Lothar thấy sau khi vén màn cửa của chiếc lầu lên chính là những chiến binh của ông. Quân đội của họ phủ đầy thung lũng và phía xa, trải đều trên mặt đất phía trước, và trong một khoảnh khắc, Lothar tràn đầy niềm kiêu hãnh và tự tin. Làm sao có thể lực nào có thể chống lại một lực lượng như thế này? Nhưng ngay lập tức, ông lại thấy một hình ảnh khác đó là đại quân Horde đã đánh tan Stormwind, một đại dương màu lục bảo vô tận, và lòng lại quặn đau. Tuy vậy, quân đội Alliance đông hơn gấp nhiều lần Stormwind. Họ ít ra cũng sẽ khiến lũ Horde có một trở ngại thật sự tại nơi này.

Bỏ qua quân đội của mình, Lothar nhìn ra phía bãi biển ở xa. Chiến hạm của Proudmoore đang được neo dọc theo bờ biển, từ những chiếc thuyền trinh sát nhỏ cho đến những chiến thuyền khổng lồ, tạo nên một rừng cột buồm giữa những làn sóng. Nhưng nhiều thuyền trong số đó đang lùi ra, tạo nên một đường đi, và chiếc thuyền đang tiến vào đó thì Lothar chưa bao giờ nhìn thấy.

“Chiến thuyền của loài Elf đấy,” Proudmoore thì thầm bên cạnh ông. “Nhanh hơn của chúng ta, và nhẹ hơn – chúng đem theo ít vũ khí hơn nhưng bù lại có tốc độ rất nhanh. Một sự hỗ trợ tuyệt vời, rất tuyệt vời cho lực lượng của chúng ta.” Người Đô đốc thủy quân bỗng giật mình. “Nhưng

quá ít? Tôi chỉ thấy có bốn thuyền lớn, và tám thuyền nhỏ. Đây chỉ là một đội quân lẻ thôi.”

“Có lẽ sẽ có thêm nhiều thuyền nữa sẽ đến sau.” Turalyon nói.

Nhưng Proudmoore lắc đầu. “Không phải như vậy.” ông trả lời. “Họ phải đến cùng lúc chứ.”

“Một vài chiếc thì cũng là một vài chiếc thêm được so với số lượng trước đây của chúng ta,” Khadgar nói. “Và số lượng quân mà họ đem theo cũng vậy.”

Lothar gật đầu. “Chúng ta nên ra chào hỏi họ,” ông nói, và mọi người đều đồng ý. Họ bước qua thung lũng. Greymane và Perenolde không quen với việc làm này, những người còn lại thì đang bước nhanh về phía bến thuyền đầu tiên.

Một thân hình cao, uyển chuyển nhảy về phía trước, nhẹ nhàng đáp xuống cọc gỗ ở bến thuyền. Mái tóc dài vàng óng đón những tia sáng mặt trời. Khi hình dáng ấy tiến lại gần, Lothar mới nhận ra là một cô gái, và giật mình vì điều này. Thân hình cô mảnh khảnh nhưng thanh tú và mạnh mẽ. Cô mặc áo màu xanh của rừng pha lẫn màu nâu của cây sồi, một chiếc áo choàng lạ phấp phới liền với mũ, găng tay da che dài tới khuỷu tay cũng như đôi ủng cao tới đầu gối. Một bên hông là thanh kiếm, bên kia là chiếc tù và. Ngang lưng là một chiếc cung dài và một bao đựng tên. Lothar đã thấy rất nhiều người phụ nữ, một vài người cũng có sắc đẹp như cô gái Elf này, nhưng ông chưa từng gặp ai vừa mạnh mẽ vừa tinh anh như thế. Ông cũng thấy nhiều thuộc cấp của mình lúc này thốt lên những câu cảm thán như đang bị hút hồn.

“Thưa Quý cô,” Lothar gọi to khi hai người còn cách nhau vài bước. “Xin chào, tôi là Lothar, Chỉ huy của quân đội Alliance tại Lordaeron.”

Cô gật đầu, tiến lại gần hơn khi chỉ cách nhau một cái bắt tay. Từ khoảng cách này ông có thể thấy đôi tai vểnh nhọn sau mái tóc cô và đôi mắt to, long lanh màu ngọc lục bảo. “Tôi là Alleria Windrunner, xin gửi lời chào từ vua Anesterian Sunstrider và Hội Silvermoon.” Giọng cô ta rất đáng yêu, thanh thoát, và Lothar đoán nó cũng sẽ như vậy thậm chí cả khi cô giận dữ.

“Xin cảm ơn.” Ông quay sang và chỉ về những người đứng bên cạnh. “Xin phép cho tôi được giới thiệu các vua của Lordaeron và các tướng lĩnh của tôi.” Sau màn chào hỏi, ông đi vào chủ đề chính. “Xin thứ lỗi về sự lỗ mãng của tôi, cô Alleria,” ông nói, và nhận được một nụ cười từ phía cô, “nhưng tôi cần hỏi là, liệu đây là tất cả lực lượng mà người của cô có thể sắp xếp?”

Điều này làm cô nheo mắt. “Tôi sẽ nói thẳng với ngài, ngài Lothar.” Cô trả lời, liếc mắt xung quanh để chắc rằng không ai khác nghe thấy. Một vài chiến binh Elf đã rời khỏi thuyền và đang chờ ở phía xa, rõ ràng đang chờ đợi lệnh của Allerian để bước tiếp. “Anesterian và những người khác không mấy mặn mà với bản báo cáo mà ông đã gửi. Lũ Horde này ở quá xa chúng tôi và dường như chúng chỉ muốn xâm chiếm đất của loài Người, chứ không phải khu rừng của chúng tôi. Hội đồng quyết định để chuyện này cho các thế hệ trẻ xử lý, và chỉ củng cố hàng phòng thủ để tránh sự đột nhập.” Mặt cô nhăn lại, thể hiện cách nghĩ của cô với quyết định này.

“Nhưng giờ cô đã ở đây!” Khadgar nói. “Vậy điều này hẳn phải có ý nghĩa nào đó chứ?”

Cô gật đầu. “Theo như thư từ vua Terenas, thì ông đây, ngài Lothar, là hậu duệ cuối cùng của dòng máu Arathi. Tổ tiên của chúng tôi đã thề sẽ mãi mãi ủng hộ vua Thoradin và tất cả những dòng máu của ông. Anestarian không thể chối bỏ nghĩa vụ này. Và ông đã gửi chúng tôi đến như để trả nợ. “Còn cô thì sao?” Lothar hỏi, để ý rằng từ này giờ cô chỉ đề cập đến những chiếc thuyền.

“Tôi đến vì sứ mạng riêng của mình,” cô tự hào nói. “Tôi là một Ranger, và có quyền tự do lựa chọn sẽ chiến đấu như thế nào.” Cô nhìn sang phía sau Lothar, trầm ngâm, và Lothar biết cô đang đánh giá quân đội của mình. “Tôi cảm thấy cuộc chiến này nghiêm trọng hơn những gì người trị vì của tôi đang nghĩ. Cuộc chiến như thế này sẽ dễ dàng lan rộng đến tất cả chúng ta, và nếu lũ Horde thật sự nguy hiểm như các ngài nói, thì khu rừng của chúng tôi cũng sẽ chẳng thể yên tĩnh được.” Cô quay lại và gặp ánh mắt của Lothar, ông đã thấy được ngoài vẻ đẹp bên ngoài, cô đúng là một chiến binh được sinh ra cho những trận đánh lớn. “Ta phải ngăn chặn chúng.”

Lothar gật đầu, “Tôi đồng ý. Chào mừng cô đã đến đây, thưa quý cô, và tôi rất lấy làm biết ơn vì sự hỗ trợ của Vua Anestarian. Nhưng điều tôi thấy cảm kích hơn chính là sự có mặt của cô ở đây, và tất cả đội Ranger của cô.” Ông cười. “Chúng tôi đang bàn về bước di chuyển tiếp theo, và sẽ rất vui nếu được nghe ý kiến của cô. Và sau khi người của cô nghỉ ngơi, tôi sẽ nhờ cô gửi họ đi trinh sát, để biết chắc rằng kẻ thù vẫn chưa đặt chân lên miền đất này.”

“Chúng tôi không cần nghỉ ngơi,” Alleria nói. “Tôi sẽ cử người đi ngay lập tức.” Cô ra hiệu, và một số người Elf khác tiến lại gần. Dáng người họ cũng mảnh khảnh nhưng nhanh nhẹn, tuy nhiên Lothar thấy họ thiếu đi ánh mắt thanh nhã của cô. Alleria nói chuyện với họ, giọng cô như sáo, du dương với ngôn ngữ hoàn toàn xa lạ với ông, rồi những người kia gật đầu tuân lệnh và lập tức rời đi. Chỉ vài phút sau không ai thấy bóng dáng họ nữa.

“Họ sẽ đi do thám và thông báo lại.” Alleria giải thích. “Nếu quân đội Horde chỉ còn cách chúng ta hai ngày hành quân, khi đó chúng ta sẽ biết.”

“Quá tuyệt!”, Lothar đưa tay lên vuốt trán. “Nếu cô không ngại đi cùng chúng tôi về lều chỉ huy, thì, thưa quý cô, chúng tôi sẽ cho cô biết diễn biến mọi chuyện và nghe ý kiến của cô về điều này.”

Cô ta cười. “Đương nhiên rồi. Nhưng ngài không được gọi tôi là “Quý cô” nữa nếu ngài muốn tôi tập trung. Cứ gọi là Alleria được rồi.”

Lothar gật đầu và quay đi, dẫn cô rời khỏi bến thuyền. Trong lúc đó, ông để ý thấy Turalyon đang liếc nhìn và mỉm cười. Vậy là ông đã biết những câu cảm thán lúc này từ đâu ra.

Hai ngày sau, Lothar biết rằng tình hình đang rất nguy cấp. Trinh sát của Alleria đã trở về, của Proudmoore cũng vậy, và cả hai đều có một tin muốn thông báo. Quân Horde đã chiếm được Khaz Modan và sử dụng tài nguyên nơi đó để đóng thuyền, nhưng chiến thuyền khổng lồ từ kim loại và gỗ tẩm, rất xấu xí nhưng có thể chở được hàng ngàn chiến binh Orc. Những thuyền này đang nhanh chóng chở quân Orc đến bờ biển phía nam của Lordaeron. Không xa lắm so với vùng trị vì của Greymane. Có vẻ như chúng sẽ cập

bến tại Hillbrads, ở chính giữa nơi này và Gilneas. Nếu quân chúng ta di chuyển nhanh, thì có thể sẽ đón đầu và sẵn sàng chờ đợi chúng.

“Tập hợp quân đội!” Lothar ra lệnh. “Bỏ tất cả những thứ không cần thiết lại – chúng ta có thể cử người quay lại lấy khi có thể, nếu chúng ta còn sống! Giờ thì tốc độ là cái chúng ta cần nhất. Đi nào! Đi!” Ông quay về phía Khadgar trong các tướng khác đang chạy về lều của mình để sắp xếp quân lính, “vậy là đã bắt đầu rồi,” ông nói với người phù thủy trẻ-già.

Khadgar gật đầu. “Tôi nghĩ rằng chúng ta có nhiều thời gian hơn cơ,” anh thú nhận.

“Ta cũng vậy,” Lothar đồng tình. “Nhưng lũ Horde ấy đang mong mỏi được xâm chiếm. Đó có thể là điểm yếu của chúng.” Ông thở dài, “ít nhất, cũng mong như vậy.” Ông quan sát tấm bản đồ Hillbrad một lúc, cố gắng mừng tượng ra trận chiến sắp tới, rồi lắc đầu. Có quá nhiều thứ cần làm. Và trận chiến thì lại đang đến rất gần.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 8

“Chuẩn bị xong chưa?”

Turalyon nuốt nước bọt và gật đầu. “Xong rồi, thưa ngài!”

Lothar gật và quay đi, mặt danh lại. Bỗng nhiên Turalyon nghĩ không biết hành động ấy có phải vì anh không. Anh đã trả lời sai? Hay ngài Lothar muốn chi tiết hơn? Còn gì nữa mà đáng ra anh phải nói hay làm không nhỉ? Thôi ngay, anh thầm mắng mình. Cậu lại lo lắng rồi đấy! Một lần nữa, hãy bình tĩnh. Cậu sẽ làm tốt thôi. Ông ta lạnh lùng vì chúng ta sắp sửa ra chiến trận, chứ không phải vì cậu làm ông ta thất vọng.

Ép lòng mình không nghĩ đến chuyện đó nữa, Turalyon kiểm tra lại vũ khí lần cuối. Các nút thắt của áo giáp đã chặt, chiếc khiên cũng rất vững chãi trên tay anh, còn chiếc chiến búa thì đang treo bên yên ngựa. Anh đã sẵn sàng.

Nhìn quanh, anh bắt gặp những người còn lại. Lothar đang nói chuyện với Uther, và anh ghen tị với tư thế của hai người họ. Trông họ có vẻ hơi nôn nóng, nhưng hoàn toàn bình tĩnh. Có phải đó là những gì ta có được nhờ kinh nghiệm? Khadgar thì đang nhìn ra phía cánh đồng, và chắc hẳn đã bắt gặp ánh mắt của Turalyon vì anh đã quay sang và cười.

“Lo lắng à?”, người phù thủy hỏi.

Turalyon cười gượng. “Khá nhiều,” anh thú nhận. Anh đã được dạy phải kính trọng những người phù thủy và giữ khoảng cách với họ, nhưng với Khadgar thì khác. Có lẽ vì họ cùng độ tuổi, dù người phù thủy nhìn già hơn anh cả thập kỷ. Cũng có lẽ vì Khadgar không như những người cùng địa vị khác mà Turalyon đã gặp. Họ đã nói chuyện với nhau rất thân mật ngay lần gặp đầu tiên, sau khi tổng giám mục Alonsus Faol giới thiệu họ, và từ đó Turalyon thấy mến người phù thủy này. Anh cũng rất thích Lothar, nhưng

vì sự kính trọng với kinh nghiệm và kỹ thuật chiến đấu của vị anh hùng này. Khadgar có lẽ còn mạnh hơn, xét về khía cạnh cá nhân, nhưng một cách nào đó anh lại dễ gần hơn, và hai người đã trở thành bạn bè nhanh chóng. Anh là người duy nhất Turalyon có cảm giác an tâm khi nói về nỗi sợ hãi của mình.

“Đừng lo lắng quá,” Khadgar khuyên. “Ai cũng lo cả, nhưng cái chính là phải vượt qua điều đó.”

“Vậy cậu cũng thấy bồn chồn à?”

Người phù thủy cười. “Sợ thì đúng hơn,” anh nói. “Tôi luôn cảm thấy điều này mỗi khi chúng ta chuẩn bị xung trận. Và cũng chính Lothar nói với tôi rằng cậu phải cảm nhận được sự sợ hãi. Vì những người không sợ là những người bất cần, và vì điều đó mà họ có thể phải trả giá.”

Turalyon gật đầu. “Người hướng dẫn tôi cũng nói gần như vậy.” Anh lắc đầu. “Nhưng nói là một chuyện, làm sao để tin lại là một chuyện khác.”

Họ đều quay đi và nhìn ra xa. Vùng Hillsbrad được đặt tên như vậy vì nơi đây có nhiều ngọn đồi nối tiếp nhau, và giờ đây quân đội Alliance đã trải dài trên khắp những quả đồi ấy, hướng mặt về bờ biển phía nam của Lordaeron và biển cả phía trước. Những chiến thuyền của phe Horde đang từ từ tiến gần lại mặc cho mọi người vẫn đang nín thở quan sát, những thuyền to lớn xấu xí màu đen được đóng từ kim loại và gỗ, không có buồm nhưng thay vào đó là hàng hàng lớp lớp những mái chèo. Lothar định rằng sẽ chặn lũ Horde ngay trên biển, trước khi chúng có cơ hội đặt chân lên đất liền. Thủy quân của Proudmoore cũng đã khai chiến, phá hủy được một vài chiếc và chìm sâu hàng ngàn quân Orc xuống dưới đáy đại dương, nhưng quân chúng quá đông, những con thuyền đầu tiên gần như đã chạm tới đất liền. Hiển nhiên là một cuộc chiến đẫm máu trên bờ sẽ xảy ra.

“Chúng sắp sửa đổ bộ,” Alleria hét lớn, đôi mắt sắc sảo của loài Elf có thể nhìn xa hơn người thường. Cô quay sang Turalyon nói: “Tốt nhất người nên sẵn sàng nghênh chiến đi.”

Turalyon gật, không nghĩ là mình có thể nói được gì vào lúc này. Đương nhiên anh đã gặp nhiều người con gái khác, và cũng chẳng có luật lệ nào ở đây cấm anh không được hẹn hò hay thậm chí là việc cưới xin. Nhưng

người con gái Elf này khiến anh cảm thấy tất cả những cô gái anh gặp trước đây đều thô lỗ và yếu đuối. Cô tự tin, thanh thoát, quá đáng yêu khiến miệng anh luôn khô không khốc khi đối mặt, khiến anh toát mồ hôi và run lên như một chú ngựa vừa trở về từ một cuộc đua. Và nhìn vào ánh mắt cũng như nụ cười nửa miệng của cô, Turalyon cũng biết cô đã cảm nhận được suy nghĩ nơi anh và dường như thích thú với “nỗi khổ” này của anh.

Giờ đây ít ra anh cũng có việc cần làm để quên đi chuyện đó. Ra hiệu cho các đội trưởng, Turalyon muốn họ tiến lên phía trước. Họ lần lượt ra lệnh cho đội của mình, và tiếng tù và chiến trận đã nổi lên. Trong vài phút, tất cả đại quân Alliance đã di chuyển, hành quân chậm rãi nhưng chắc chắn xuống những ngọn đồi và tiến về phía bờ biển.

Khi họ tới gần Turalyon ra hiệu chi tiết hơn. Anh thấy con tàu đầu tiên đã cập bờ, những bóng đen túa ra từ hai bên mạn tàu, lan tỏa khắp bờ biển. Ngay cả từ khoảng cách này anh cũng thấy được thân hình lực lưỡng, những bộ ngực dày, tay dài khỏe mạnh, cùng những đôi chân vòng kiềng đang chạy nhanh để rút ngắn dần khoảng cách. Chúng vung vũ khí lên, rìu, búa, giáo và kiếm. Và chúng quá đông.

“Chúng đã lên bờ rồi!” Lothar hét lớn, rút thanh trường kiếm của mình với một động tác gọn ghẽ và đưa nó lên cao, những đường chạm khắc bằng vàng trên thanh kiếm ánh lên dưới mặt trời. “Xông lên! Vì Lordaeron!” Ông thúc ngựa nhảy nhanh về phía trước, xuyên qua đại quân Alliance, mặt sư tử vàng trên chiếc khiên của ông sáng chói dưới ánh mặt trời.

“Khốn thật!” Turalyon cũng thúc ngựa phi nước đại chạy theo sau thủ lĩnh của mình, rút chiến búa ra và đội mũ giáp lên trong khi chạy. Anh thấy nhiều chiến sĩ dạt ra hai bên, những người khác thì đang cố chạy theo, sau đó anh vượt qua họ đến chiến tuyến giữa hai phe. Nhưng gần như ngay lập tức, không còn một khoảng trống nào nữa. Anh va vào một tên Orc, trong khi những cú đánh đầu tiên của Lothar đã đốn ngã vài tên. Những tên còn lại đang lao về phía ngựa của ông, với mục đích kéo ngã ngài chỉ huy và xé xác ông thành từng mảnh.

“Không!”, Turalyon vung búa ngay lập tức, trúng ngay giữa đầu một con Orc đang lao lên. Sinh vật ấy gục ngã mà không kịp kêu lên một tiếng, rồi

Turalyon tông vào một tên nữa bằng khiên của mình, đẩy nó ra xa để tay kia kịp vung búa về phía ấy, đập thẳng vào hãn.

Hỡi Ánh Sáng! Chúng quả là gớm giếc! Lothar và Khadgar đã miêu tả về chúng nhưng chẳng giống những gì anh đang thấy, làn da xanh và ánh mắt rực đỏ! Những chiếc răng nanh nữa chứ! Anh đã trông thấy những thứ tương tự ở loài lợn rừng, nhưng chưa bao giờ thấy ở những sinh vật đi bằng hai chân và mang theo vũ khí! Chúng rất mạnh, anh thấy rõ điều này khi một chiếc chiến búa của loài Orc va chạm với vũ khí của anh, và suýt chút nữa đẩy ngược chiếc búa của anh về, một sức mạnh kinh hoàng. Cũng may là chúng có vẻ như chiến đấu dựa nhiều vào sức mạnh và sự lấn lướt hơn là kỹ năng – anh có thể mượn lực đó tạo nên một cú phản đòn cực mạnh, sượt qua mặt tên Orc khiến nó đứng sững lại trong giây lát, thời gian vừa đủ để Turalyon lấy lại tư thế của mình.

Lothar đã hạ gục hết tất cả Orc ở phía ông với một đường kiếm dũng mãnh, và Turalyon phi ngựa lại gần để hai người kề vai sát cánh, trường kiếm và chiến búa nhịp nhàng công thủ. Uther ở ngay phía sau họ, búa của ông tung hoành ngang dọc, một vòng sáng bao bọc lấy ông cùng vũ khí, khiến lũ Orc phải quay đi, che mắt. Những tiếng hô vang từ phía quân đội Alliance khi họ thấy sự quả cảm của người Paladin. Turalyon thì không bất ngờ. Anh đã luyện tập cùng Uther và biết rằng lòng tin của người Paladin lớn tuổi này cực kỳ lớn, lớn đến nỗi có thể phát ra ngoài qua những vầng hào quang nhìn thấy được. Anh ước gì mình cũng làm được như vậy.

Tuy nhiên giờ không phải lúc nghĩ về điều đó. Thêm nhiều chiến thuyền của quân Horde đã đổ bộ lên bờ biển, và loài Orc đang đổ ra với con số hàng ngàn. Turalyon nhìn thấy ngay họ sẽ sớm bị bao vây nếu vẫn tiếp tục đánh ở đây. “Thưa ngài!” anh hét về phía Lothar. “Chúng ta phải lùi lại về phía quân đội!”

Lúc đầu anh nghĩ chỉ huy không nghe được anh nói, nhưng ông gật đầu sau khi đâm chết một tên Orc. “Uther!” ông hét to, và người Paladin quay lại. “Lùi lại đi!” Uther giương cao chiến búa đáp lại, và lập tức quay ngựa, mở đường xuyên qua đám quân Horde đông đảo. Lothar theo sát sau, còn Turalyon chạy bên cạnh, khiên và búa liên tục đánh. Một tên Orc với tay về

phía anh, tay kia lăm lăm chiếc rìu, nhưng lập tức gục xuống bởi một mũi tên xuyên cổ. Turalyon liếc nhanh xung quanh và thấy một thân hình mảnh mai trên ngọn đồi đang giương cung lên đáp lời. Từ đây anh vẫn có thể thấy chút tia sáng phản chiếu qua mái tóc của cô.

Một vài lần anh nghĩ họ sẽ gục ngã, nhưng anh, Uther, và Lothar cuối cùng cũng mở đường máu về với quân đội của mình. Lũ Horde theo sát ngay phía sau họ.

“Dàn hàng ngang!” Lothar hét to. “Nâng giáo. Ghép khiên! Đẩy!” Các binh sĩ nhanh chóng làm theo – họ đã sẵn sàng nhưng đang đứng lẻ tẻ, chứ không phải là một khối thống nhất, và điều này khiến họ không thể cưỡng lại sức mạnh của quân đoàn Horde. Giờ đây họ đã liên kết, tạo nên một khối vững chãi che bởi khiên, để nhô ra những ngọn giáo, và quân Horde va mạnh vào chúng. Có một vài chỗ bị thủng bởi sức tấn công quá mạnh của những tên Orc, nhưng nó cũng khiến chúng bị đẩy lùi, và bị thương. Một số tên ngã và không thể đứng dậy được nữa, nhưng ngay lập tức tên khác dẫm đạp lên và lao tới.

Một đợt tấn công thứ hai lao vào bức tường phòng thủ, khiến nhiều khu vực vỡ tan, nhưng một lần nữa quân Orc lại chịu tổn thất khá nặng nề. Turalyon ra hiệu với những người đội trưởng gần nhất và hài lòng khi thấy người đó đáp trả ngay lập tức. Hàng rào phòng thủ thứ hai đã được dựng lên ngay sau hàng đầu tiên. Họ sẽ tạo nên những hàng phòng thủ nối tiếp nhau, và nếu mỗi bức tường này có thể làm suy yếu quân địch như hiện nay, họ sẽ chờ tới khi số lượng chúng giảm thiểu để rồi phản công trực diện lên những sinh vật này.

Nhưng quân Horde không phải lũ ngu ngốc. Sau cố gắng thứ ba, chúng lùi lại, như thể chờ đợi một điều gì đó. Và Turalyon thấy ngay đó là gì. Một toán người trang bị giáp trụ cùng mũ che kín mặt đang tiến lên phía trước. Khuôn mặt chúng hoàn toàn bị che phủ, chỉ để lộ cặp mắt sâu thẳm, mỗi tên cầm một chiếc chùy phát sáng. Chúng cưỡi trên những con ngựa lạ lùng, cũng với những đôi mắt rực sáng, và lao về phía trước, trực tiếp vào những hàng rào phòng thủ, đưa cao chiếc chùy của mình khi áp sát hàng rào. Turalyon nghe thấy một âm thanh chói tai, và những binh sĩ đằng trước

lũ sinh vật kỳ lạ kia gục ngã, ôm lấy đầu trong khi máu chảy ra từ tai, mũi, và miệng của họ.

“Hỡi Ánh Sáng!” Uther đứng gần Turalyon, nổi giận nhìn về phía ấy. “Lũ ma quỷ! Chúng sử dụng ma thuật!” Ông giương cao chiến búa, đầu cây búa tỏa sáng màu bạc như ánh trăng. “Cố lên, các binh sĩ!” ông hét lớn. “Ánh Sáng thiêng liêng sẽ bảo vệ các người!” Ánh sáng xung quanh đầu búa lan tỏa, chiếu lên những chiến binh và khiến họ được bao bọc bởi một quầng sáng, và khi những bóng đen kia giương vũ khí lên một lần nữa, thì tuy rằng binh sĩ vẫn tỏ ra đau đớn, nhưng họ không ngã gục nữa. Và đến lượt Uther xuất trận. Hàng rào phòng thủ mở ra một khe nhỏ vừa để ông và các Paladin khác – bao gồm Gavinrad, một trong những người Faol đã rất vui khi được giới thiệu cho Hội – đi xuyên qua. Một lần nữa, quân đội Alliance hô to, hưng phấn khi thấy sức mạnh cũng như phép thuật kinh ngạc của các Paladin. Turalyon quặn đau. Với tư cách là một Paladin, lẽ ra giờ anh phải ở đó, bên cạnh họ, nhưng với tư cách là phó tướng của Lothar, anh phải đứng đây, nhìn họ.

Những Paladin và những bóng đen kia đã lao vào nhau, tuy chưa bên nào có vẻ như chiếm được ưu thế. Turalyon nhìn thấy một tên lạ mặt vươn bàn tay về phía Gavinrad, bóng tối lan tỏa từ lòng bàn tay của hắn. Nhưng sức mạnh của Ánh Sáng bao bọc lấy anh đã lấn át bóng tối và đẩy lùi đòn tấn công này, khiến tên lạ mặt suýt chút nữa không kịp tránh cú chém từ chiếc búa của người Paladin. Trong khi đó, lũ Orc vẫn đang liên tục tấn công hàng rào phòng thủ, nhưng bất cứ nơi nào bị đánh vỡ, ngay lập tức có người khác tiến lên và lấp lại.

Bỗng nhiên Turalyon toát mồ hôi khi nghe thấy những âm thanh di chuyển lạ lùng. Anh nhìn thấy những sinh vật mới xuất hiện, cao lớn hơn cả lũ Orc. Ogre! Lũ sinh vật khổng lồ tiến về phía trước, quơ mạnh những chiếc gậy to nhưng thân cây, và cả một góc hàng rào phòng thủ tan tác, binh sĩ văng tứ tung vì những cú đánh quá mạnh. Quân đội Horde tràn vào khe hở phòng thủ đó, tiến vào đối mặt với những binh sĩ Alliance.

“Đổi chiến thuật!” Turalyon hét về phía người ra hiệu gần nhất, biết rằng anh ta sẽ truyền đạt mệnh lệnh của mình bằng tù và. “Những lính được

trang bị khiên nhỏ! lùi lại về phía ngọn đồi và chờ lệnh!” Người lính gạt đầu và thổi tù và, một tiếng ngắn và tiếp một tiếng nữa. Sau khi nghe được âm thanh đó, các đội trưởng bắt đầu ra chỉ đạo với quân của mình, tụ tập lại thành từng đội rút lui trong khi vẫn giữ chân lũ Orc tại vịnh. Quân Orc cố gắng vượt qua hàng rào nhưng các chiến sĩ Alliance đã tập hợp lại thành những khối thống nhất, chỉ để chìa ra những ngọn giáo chọc chờ chúng lao vào. Từng đội cũng tạo nên những hàng rào khiên nhỏ hơn, những khối tròn bao bọc bởi khiên và giáo. Quân Orc phá tan được một vài đội bởi số lượng vượt trội của chúng, nhưng phần lớn các đội còn lại đã chống trả quyết liệt và thành công trong việc rút quân.

Turalyon cưỡi ngựa qua những hàng quân phía ngọn đồi, sắp xếp họ. Anh tạo nên một hàng rào khiên ở đây, và khi quân mình lùi lại thì hàng rào này sẽ chỉ mở ra một khe hở đủ để người đó chui vào, sau đó ngay lập tức đóng lại. Những chiến binh đó sẽ hỗ trợ hàng rào phòng thủ bằng cách đưa những người khác rút lui an toàn. Turalyon ra lệnh cho cung thủ hạ gục những tên Orc từ khoảng cách xa nhất có thể, và phá rối những tên đến quá gần khi chúng đang tấn công vào hàng thủ của mình. Họ đã gây một sự thiệt hại đáng kể lên quân đội Horde, nhưng chúng vẫn đang ào lên bờ với hàng chục thuyền mỗi phút trôi qua.

“Chúng ta không thể trụ thêm được lâu nữa!” Turalyon hét về phía Khadgar, người vừa làm điều gì đó khiến tên Orc kỳ lạ kia không thể gượng dậy nổi. Tên Orc này mặc áo choàng đỏ chứ không phải giáp, đem theo một cây gậy chứ không phải là chiến rìu, vì vậy Turalyon đoán đó là một Warlock, tương đương với một phù thủy bên mình. “Chúng ta phải làm gì đó để không cho chúng đến được chân đồi! Nếu chúng qua được chúng sẽ tiến thẳng đến Thủ đô!”

Khadgar gật. “Tôi sẽ làm những gì có thể,” anh hứa. Người phù thủy trẻ-già tập trung, và bầu trời phía trên họ tối sầm lại. Chỉ trong vài phút từ một bầu trời trong sáng giờ đây toàn những đám mây đen khổng lồ. Cơn bão bất ngờ này có trung tâm là Khadgar, mái tóc bạc của anh phấp phới trong gió. Chớp giạt liên hồi, lập lòe quanh thân hình Khadgar. Một tiếng nổ lớn vang lên, một vệt sét phóng thẳng về phía trước, không phải từ bầu trời mà từ tay

của Khadgar, ánh sáng ấy phá tan bóng tối. Nó đánh thẳng vào ngay trước hàng rào phòng thủ, nơi tập trung khá đông quân Orc, khiến chúng bắn tung lên không trung, và bốc cháy bởi tia sét uy lực. Tiếp theo là tia sét thứ hai, rồi thứ ba. Turalyon nhân cơ hội này, tập hợp lại quân sĩ, củng cố hàng rào khiên chắn, cùng lúc ra lệnh binh lính tiến lên với cổ khô và bụi nhùi. Họ tạo nên một vòng lửa chặn quân Horde tiến về phía tây. Điều này làm yếu đi sự bao vây, và họ có thể dễ dàng ứng chiến hơn.

Quân Horde cũng không chậm chạp chút nào. Một số trong bọn chúng vẫn lao lên, cố gắng dập tắt lửa, nhưng cung thủ Elf đã hạ gục chúng trước khi làm được điều này. Chúng ngã vào lửa, gào thét khi bị thiêu cháy. Điều này khiến những tên còn lại buộc phải rút lui.

Tuy nhiên, lũ Ogre quả là một vấn đề lớn. Một tên lao qua vòng lửa, chân nó bị lửa thiêu đốt nhưng không vì thế mà chậm lại. Turalyon ra lệnh một toán quân tấn công vào nó, và cũng nhắm máy bắn đá về phía ấy. Nhưng tên Ogre đã kịp giết chết rất nhiều người trước khi nó gục ngã, và những tên khác lại tiến lên ngay từ phía sau.

“Ngắm vào chúng kia!” Turalyon nói với Khadgar. “Loại bỏ lũ Ogre đi!”

Khadgar nhìn về phía đó, nhưng Turalyon thấy rõ bạn mình đã kiệt sức. “Tôi sẽ thử,” người phù thủy đồng ý. Nhưng việc sử dụng những tia sét này cũng có...giới hạn.” Ngay sau đó, một tia sét từ ngón tay anh phóng thẳng về phía tên Ogre dẫn đầu, giết chết hắn ngay lập tức, nhưng khi nó vừa gục xuống, Khadgar lắc đầu. “Đó là tất cả những gì tôi có thể làm.” Anh nói.

Turalyon hy vọng như vậy là đủ. Những tên Ogre khác đang tỏ ra ngần ngại. Ít ra thì những bộ óc nhỏ bé của chúng cũng đã nhận thấy sự nguy hiểm, và điều này khiến máy bắn đá và cung thủ của anh có nhiều thời gian để ngắm vào chúng hơn. Hàng rào khiên phòng thủ vẫn còn đó, nhưng quân Horde thì ngày càng đông, và chỉ chút nữa thôi chúng sẽ đè bẹp tất cả, những tổn thất vừa qua chẳng là gì so với số lượng của chúng. Uther và các Paladin khác vẫn chưa quay lại, Turalyon cho rằng họ vẫn đang chiến đấu giữ chân những bóng đen ngoài vịnh.

Anh vẫn chưa biết làm gì tiếp theo thì Lothar xuất hiện bên cạnh. “Đội kỵ binh chuẩn bị!” Ngài chỉ huy ra lệnh. “Phát hiệu lệnh tấn công đi!”

Tấn công? Vào phía trước ư? Turalyon nhìn người chỉ huy của mình một lúc, rồi tự hỏi, phải rồi, tại sao lại không chứ? Hàng phòng thủ của họ khó có thể trụ thêm. Anh ra hiệu cho những đội trưởng. Ngay sau đó, những chiến binh trên lưng ngựa lập tức củng cố đội hình, Turalyon cũng nhập vào bọn họ, phi ngựa cạnh Lothar, người đang dẫn đầu đoàn quân. Bức tường phòng thủ tách ra, rồi họ va chạm với quân Horde, xé toang một đường giữa đám đông quân của chúng. Sau vài phút, Lothar ra hiệu và họ quay lại bao vây đám Orc, đội cung thủ cũng đã sẵn sàng. Họ lao tới một lần nữa.

Đang chuẩn bị lao vào lần thứ ba, họ nghe một tiếng trống ở đâu đó trong đám quân Horde – và chúng rút lui!

“Chúng ta thành công rồi!” Turalyon hét lên. “Chúng đã lui quân!”

Lothar gạt những mắt vẫn không rời tàn quân Orc, thấy chúng chạy được một đoạn rồi lại tập hợp lại thành những đội quân chỉnh tề. Sau đó lũ sinh vật kia đổi hướng, và tiến về phía bên phải của lực lượng Alliance.

“Chúng đi về phía đông,” Lothar khẽ nói. Ông không đuổi theo. “Về phía Hinterlands.”

“Chúng ta có truy đuổi không?” Turalyon hỏi. Máu của anh vẫn đang sôi sục vì đợt tấn công vừa rồi và anh muốn đuổi cùng giết tận hết bọn chúng.

“Quân ta sẽ đuổi kịp chúng trước khi chúng đến nơi!”

Nhưng ngài chỉ huy lắc đầu. “Không!”, ông nói rõ. “Chúng ta đã chặn được chúng, giữ chân chúng. Nhưng không phải chúng chạy vì sợ chúng ta. Chúng đang muốn bao vây.” Lúc này ông quay sang nhìn Turalyon, cười, một nụ cười có vẻ khá mệt mỏi. “Dù sao, như vậy cũng tốt rồi,” ông nói.

“Nhưng chúng ta nên đuổi theo chúng trước khi chúng tìm được một nơi khác để dừng chân,” Turalyon háo hức. “Phải không?”

“Đương nhiên rồi,” Lothar đồng ý. “Nhưng hãy nhìn phía sau người.”

Turalyon quay lại và thấy ngay những gì người chiến binh già dặn muốn nói. Quân lính của họ đang lao đảo sau khi trận chiến kết thúc, anh thấy mọi người đổ gục xuống chỗ họ đứng, vì những vết thương và cả vì sự mệt mỏi quá sức. Trận chiến đã kéo dài hàng giờ, mặc dù lúc ấy không ai cảm nhận được như vậy, và anh bỗng thấy người mình mỏi nhừ sau khi mọi việc

đã xong. Cộng thêm việc nhiều vũ khí của họ cũng đã bị phá hủy, máy bắn đã cũng hết đạn, và cũng đã dùng gần hết cỏ khô cũng như bụi nhùi của quân đội.

“Chúng ta cần chi viện hậu cần,” Turalyon xác nhận. “Chúng ta không thể đuổi theo chúng vào lúc này.”

“Không.” Lothar cười ngựa về phía đội quân. “Nhưng chúng ta đã kiểm tra được lực lượng của chúng, và người của chúng ta cũng thấy họ có thể hiện ngang chiến đấu với lũ Orc. Điều đó rất tốt. Và chúng ta cũng giữ chân không cho chúng tiến về thủ đô. Điều đó cũng rất tốt.” Ông nhìn sang Turalyon, rồi gật đầu. “Cậu làm tốt lắm,” ông nói khẽ trong khi quay ngựa về phía binh sĩ và lều chỉ huy phía xa.

Turalyon nhìn ông đi một đoạn xa. Lời khen giản đơn ấy khiến niềm tự hào trong anh dâng trào. Khi anh nhận ra mình vô thức thúc ngựa theo sau ngài chỉ huy thì anh nhớ lại lời của Khadgar. Anh ta nói đúng. Mình chẳng có thời gian để mà sợ nữa.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 9

“Nekros!”

Zuhuled, thủ lĩnh và cũng là Shaman của tộc Dragonmaw phi nước đại dọc hành lang, liếc nhìn những tên Orc dám cản đường mình. “Nekros!” hắn gọi to.

“Đây, tôi ở đây!” Nekros Skullcrusher chui ra từ một cái hang gần đó, cái chân gỗ của hắn đập lách cách trên sàn đá thô, khom người để tránh đụng đầu khi bước ra cửa. “Gì thế?”

Zuhuled dừng lại bên cạnh rồi nhìn hắn.

“Vũ khí thế nào rồi?” Zuhuled hỏi, ép sát vào hắn. “Đã xong chưa?”

Nekros cười ngoác, nhe hàm răng nanh vàng khè. “Hãy vào và tự xem đi.” Hắn quay đi và chui lại vào hang, Zuhuled đi theo, lèm bèm. Hắn ghét chỗ này. Đây là Grim Batol, bọn Dwarf đã đặt tên như vậy, ngày xưa là một pháo đài của bọn chúng. Giờ thì nó thuộc về Dragonmaw, và mặc dù trong hang cũng khá rộng nhưng hắn thấy ghét cái trần quá thấp và cửa cũng vậy, chỉ đủ cho tụi lùn Dwarf chứ làm sao đủ cho Orc. Họ định coi nơi này nhưng đá quá cứng và điều đó cũng không phải là quá cần thiết. Pháo đài này rất chắc chắn, lại một bề là vách núi, nên rất dễ phòng thủ, và đó là điều quan trọng nhất.

Nekros dẫn Zuhuled xuống sâu hơn trong lòng pháo đài, đến một hầm rộng hơn. Và ở đó, đang bị trói lại bởi những sợi xích làm từ kim loại đen, là một cảnh tượng khiến Zuhuled như ngưng thở. Che phủ cả căn phòng từ đầu này tới đầu kia là một thân hình to lớn, đang cuộn tròn lại có lẽ vì không được thoải mái, cũng có lẽ vì đau khổ, tuy vậy đầu cánh của nó vẫn chạm tới trần còn đuôi thì duỗi ra phía tường bên kia. Những ngọn đuốc

cháy rực theo bờ tường, ánh sáng của chúng phản chiếu lên làn da đầy vẩy, bóng lên màu đỏ của máu, của lửa.

Một con rồng.

Không chỉ là một con rồng. Đây là Alexstrasza, thủ lĩnh rồng đỏ, nữ hoàng của chủng tộc này. Có lẽ là sinh vật mạnh nhất trên thế giới này, sức mạnh ấy có thể tàn phá một bộ tộc Orc chỉ với một lần vẩy cánh hay nuốt gọn cả một đàn Ogre với một cái ngáp.

Nhưng giờ họ đang bắt giữ được nó.

Phải, Nekros đã làm điều này. Toàn bộ mọi người đã tìm những con rồng suốt một thời gian dài, và cuối cùng đã tìm thấy một con rồng đỏ bay ngang rừng, với một bên cánh bị thương. Zuhuled cũng chẳng thể nghĩ được thể lực nào có thể làm loài sinh vật oai phong này bị thương như vậy, nhưng điều đó đã làm cho nhiệm vụ của họ trở nên đơn giản hơn. Họ đã theo dấu con rồng ấy về hang ổ, một ngọn núi cao nơi rồng bay lượn xung quanh như những chú chim. Họ đã quan sát đỉnh núi nhiều ngày, mà vẫn chưa biết nên làm gì tiếp theo, cho tới khi Nekros nói rằng hắn đã thuần phục được Demon Soul. Và họ chậm rãi, nhẹ nhàng trèo lên đỉnh núi, tại đó họ gặp Alexstrasza cùng ba con rồng nữa. Nữ hoàng loài rồng phát hiện ra họ ngay lập tức, và giết chết ngay bốn tên Orc bằng một đòn phun lửa. Nhưng rồi Nekros đứng ra phía trước và khuất phục nó. Một mình hắn. Hắn đã ra lệnh cho Alexstrasza và đồng loại theo tới đây, và chúng đã làm vậy. Toàn bộ tộc Dragonmaw đã ca ngợi Nekros hết lời, một tên Orc duy nhất đánh bại được cả loài rồng.

Nhưng tên chiến binh Warlock tàn tật này không thể làm được điều đó nếu không có Zuhuled, nếu không có bảo vật mà Zuhuled đã tìm thấy. Zuhuled ước gì hắn có thể tự sử dụng được bảo vật ấy, nhưng Demon Soul đã không trả lời hắn, vì hắn là một Shaman. Nó lại có tác dụng với Nekros, và giờ đây tên Orc tàn tật này là người duy nhất có thể điều khiển nó.

Nhưng điều đó cũng tạm chấp nhận được. Vì dù hắn là người tìm thấy Demon Soul, Zuhuled lại không thể sử dụng nó. Hắn cảm nhận được sức mạnh tiềm ẩn trong chiếc đĩa này, ngay cả trước khi tìm thấy nó ở sâu trong lòng một ngọn núi. Nhưng sức mạnh ấy vẫn bị khóa sâu trong chiếc đĩa

vàng kia. Rõ ràng là một sức mạnh khác chứ không phải phép thuật của Shaman mới tiếp xúc được với nó. Zuhuled đã nghĩ tới việc đem vật này – vật mà hắn đặt tên là Linh Hồn Quỷ Dữ (Demon Soul) vì nó ẩn chứa nguồn năng lượng bóng tối trong đó cùng một nguồn sức mạnh khác mà hắn cũng không xác định được – đến chỗ Doomhammer, nhưng cuối cùng lại đổi ý. Thủ lĩnh là một chiến binh mạnh mẽ và là một người cao quý nhưng lại không có kinh nghiệm hay kiến thức nhiều về phép thuật. Gul'dan là sự lựa chọn tiếp theo, nhưng Zuhuled không tin vào gã thủ lĩnh Warlock này. Hắn nhớ lại khi Gul'dan còn là học trò của Ner'zhul, khi đó còn là một Shaman! Thông thái và cao quý, được mọi người kính nể, Ner'zhul đã cố gắng không mệt mỏi cho không riêng gì bộ tộc của hắn mà còn cho tất cả loài Orc. Chính hắn đã chỉ cho mọi người những kiến thức lạ lùng và sức mạnh từ linh hồn của tổ tiên, và cũng chính người này đã ủng hộ cũng như liên kết các thị tộc lẻ thành một khối thống nhất.

Trong suốt một thời gian dài, hắn rất tốt. Nhưng rồi mọi chuyện đều tan vỡ. Những linh hồn đã chứng minh được sự sai trái của hắn, và linh hồn tổ tiên đã không còn nói chuyện với hắn nữa, chỉ còn sự tức giận. Các Shaman đều mất hết quyền năng, khiến thị tộc của họ không có gì để chống trả những đòn phép thuật. Và khi đó Gul'dan xuất hiện. Gã học trò lên tiếng sỉ nhục thầy mình và nói rằng đã tìm ra được một con đường mới, một nguồn phép thuật mới. Hắn muốn truyền lại điều này cho các Shaman. Và rất nhiều người đã nhận lời, trở thành Warlock.

Tuy vậy, Zuhuled thì không. Hắn không tin tưởng Gul'dan. Và cái thứ phép thuật kia rõ ràng có mùi của ma quỷ. Đã quá tồi tệ khi tổ tiên không còn nói chuyện với hắn, và các nguyên tố cũng không nghe theo lời gọi của hắn. Hắn sẽ không tiếp tục lún sâu hơn bằng cách thỏa hiệp với phép thuật kỳ dị mà Gul'dan đang mời gọi.

Zuhuled đương nhiên không phải là Shaman duy nhất từ chối. Nhưng phần lớn đều đã nhận lời. Và chúng thay đổi, thân hình cao lớn hơn, tối tăm hơn, như thể vẻ ngoài chính là sự phản chiếu của sức mạnh đen tối bên trong. Thế giới của họ cũng phải chịu sự phá phách, đất thì chết mòn theo năm tháng, còn trời thì chỉ một màu đỏ. Loài Orc buộc phải đến thế giới này, và

họ phải chinh phục được nó để cả dân tộc lại được thấy hòa bình một lần nữa.

Nekros đã cho thấy hắn rất có năng khiếu trở thành một Shaman, và Zuhuled đã hy vọng rất nhiều vào hắn. Nhưng khi Gul'dan vừa nói về loại phép thuật đen tối kia, Nekros đã nhảy bổ vào. Tên Orc trẻ tuổi đã học rất nhanh những phép thuật Warlock, nhưng một điều gì đó đã khiến hắn bỏ ngang, quay lại với con đường là một chiến binh như ngày xưa. Điều này làm sống lại lòng tin của Zuhuled đối với gã Orc trẻ này. Zuhuled không bao giờ hỏi điều gì đã làm hắn thay đổi, nhưng biết rằng nó có liên quan đến lòng trung thành, hoặc Gul'dan cùng Shadow Council, hoặc Dragonmaw. Nekros đã chọn thị tộc của mình. Sau đó Zuhuled bắt đầu rất tin nhiệm Nekros, và luôn hỏi ý kiến hắn trước khi phải đối đầu với lũ Warlock. Cuối cùng, người mà Zuhuled đem chiếc đĩa vàng tới chính là Nekros, và gã này đã không làm hắn thất vọng. Hắn rất biết ơn Nekros vì ngày hôm nay, khi hai người có thể hài lòng đứng đây và thực hiện kế hoạch này.

“Vậy thì,” Zuhuled nói, từ từ đi lại gần con quái vật khổng lồ. “Chúng ta đã –“ Hắn dừng lại vì Nekros đã giương tay ra chặn đường.

“Đợi đã!” Tên Orc xám căn dặn. Hắn lấy Demon Soul ra từ trong túi ở thắt lưng, đưa chiếc đĩa vàng sáng chói lên cao. “Đến đây,” hắn gọi.

Zuhuled thấy những ánh sáng lấp lánh khắp phòng và quyện vào nhau, tạo nên một hình hài. Hình hài đó dần dần rõ nét với chiều sâu, chiều dài và nhiều chi tiết, biến thành một dáng người cao, uy nghi, khoác một chiếc áo choàng như được làm từ xương. Phần trên như một cái đầu lâu đang bốc cháy, ánh mắt thăm sâu màu lửa địa ngục. Thân hình vươn cao, cao gần bằng một tên Ogre nhưng trông đờ đần độn, nguy hiểm hơn.

“Chúng ta sẽ vào,” Nekros nói với nó, vẫn cầm Demon Soul đưa ra phía trước. Hình hài kỳ quái kia, nổ tung thành những tia sáng như lúc đầu, tung tóe khắp phòng, và tên Orc tàn tật gật đầu để thủ lĩnh của mình bước tiếp.

Zuhuled lại tiến lên, có vẻ thận trọng đề phòng sinh vật kia chưa rời đi. Mặc kệ nó là gì đi nữa, Nekros cũng đang kiểm soát được nó. Điều này là rất tốt, vì họ đều thấy kết quả có thể sẽ khác nếu không phải như vậy. Một

tên lính bỗng lao vào hang động, mang theo một thông điệp từ Doomhammer, và không chờ Nekros thu lại sinh vật kỳ dị kia. Nó xuất hiện bất thành hình, và cánh tay to lớn, xương xẩu của nó nắm lấy đầu tên lính Orc kia. Lửa bùng lên, thiêu cháy tên lính không may ấy. Chỉ trong vài giây đã không còn tiếng la hét nào nữa, thân hình cũng như phần đầu của tên lính gục xuống, như một cột than vừa cháy hết.

Giờ đây, người thủ lĩnh có thể đi xuống phía sâu hơn dưới hang mà không bị ai để ý, và hấn tiến về phía Nữ hoàng của loài rồng, dừng lại ngay trước tầm với của nó. Cái đầu khổng lồ của con rồng quay sang nhìn hấn, đôi mắt như hai viên ngọc bằng đồng nhìn chăm chăm về phía tên Orc cũng như cái cách mà hấn đang quan sát con rồng.

“Người đến đây để nhìn ư, tên Orc bé nhỏ kia? Người đã tra tấn ta và các con của ta đủ rồi à?” Alexstrasza lớn tiếng hỏi. Hàm nó ngoác rộng trong giận dữ, nhưng các sợi xích đã kìm nó lại với sức mạnh được lấy từ bảo vật kia.

“Chẳng phải để nhìn,” Zuhuled nói, vẫn còn đang bàng hoàng trước sức mạnh và sự đồ sộ của con rồng, “chỉ để chắc rằng mọi thứ vẫn đang được sắp xếp. Người hiểu được những gì sẽ xảy ra với người nếu không nghe theo lời chúng ta chứ?”

“Điều đó đã quá rõ ràng rồi,” con rồng trả lời, giọng sắc lạnh và giận dữ, rồi nó quay sang nhìn vào một góc khác của hang động. Một số vật tái nhợt đang chất đống ở đó, và mặc dù Zuhuled không thể nhìn rõ từ khoảng cách này, nhưng hấn biết chúng có vỏ mỏng và đốm vàng vàng. Chúng là tất cả những gì còn lại từ những quả trứng khổng lồ với kích cỡ gần bằng cái đầu của một con Orc. Một quả trứng rồng.

Khi họ vừa bắt được Alexstrasza nó đã từ chối không chịu hợp tác. Nekros đã giải quyết vấn đề bằng cách cầm một quả trứng rồng, đưa ra trước mặt nó và đập vỡ bằng nắm đấm của mình, khiến lòng trứng bắn tung tóe lên hấn và cả con rồng. Tiếng thét của nó lúc đó như muốn làm nổ tung bất cứ đôi tai nào, uy lực ấy đốn ngã vài tên Orc và làm gãy chân hai tên trong số đó. Nhưng sợi xích đã giữ nó lại, và sau đó thì nữ hoàng rồng buộc phải

đồng ý, mặc dù bị ép buộc. Bất cứ thứ gì khiến nó không phải thấy cảnh những đứa con của mình bị giết trước khi được sinh ra.

“Người sẽ không thành công đâu!” Alexstrasza nói. “Người đã nhốt được ta nhưng các đứa con của ta sẽ không phục người, và sẽ tự tìm lại được tự do cho chúng.”

“Điều đó là không thể khi chúng ta đang có thứ này,” Nekros trả lời, đưa cao chiếc đĩa. Hắn lạnh lùng, rất tập trung, và con rồng quấn mình vì đau đớn, những tiếng rít phát ra từ kẽ răng của nó.

“Ta... ta... sẽ... giết người... một ngày nào đó,” nó dọa, thân mình vẫn đang quấn quai, còn cặp mắt khép lại với sự tức giận khôn nguôi.

Nekros cười. “Có thể,” hắn đồng ý. “Nhưng từ giờ cho tới khi đó, người và các con người sẽ phải phục vụ quân Horde.” Zuhuled ra hiệu và Nekros gật đầu, theo hắn đi ra khỏi hang. Nữ hoàng loài rồng thờ dài, những sự kháng cự đều là vô nghĩa trước nguồn sức mạnh kia.

Zuhuled dẫn đường xuống hành lang thứ hai, rộng hơn nữa. Hành lang này nằm dọc sườn núi, và ở đó có những hình hài quái dị khác đang vẫy cánh.

“Hãy thả ra!” một trong số đó nói, sà xuống sát đất, vươn móng vuốt, miệng mở rộng. “Hãy thả Mẹ ta ra!”

“Không bao giờ!” Nekros đưa Demon Soul lên cao, và những con rồng đang sà xuống rít lên trong đau đớn, thân hình chúng chao đảo và lên cơn co giật. Những con khác lùi lại, dù vẫn bay thành vòng tròn trên cao.

“Mẹ các người đã bị ta bắt giữ,” Zuhuled nói to, biết rằng chúng sẽ nghe được điều mình nói mặc dù đang bay khá cao. Sẽ luôn như vậy, tất cả bọn người phải phục vụ cho quân Horde, hoặc nó sẽ chết với những sự đau đớn như các người vừa trải qua. Và điều đó cũng là dấu chấm hết cho bọn người. Không có Alexstrasza thì sẽ không có trứng rồng đỏ nữa. Các người sẽ là những sinh vật cuối cùng của chủng loài này.”

Những con rồng rít lên trong giận dữ, nhưng Zuhuled biết chúng sẽ nghe lời. Hắn đã từng thấy sự liên kết chặt chẽ giữa bầy rồng và Mẹ chúng, mật thiết tới mức mà chúng bắt buộc phải phục tùng. Cho đến khi nào Alexstrasza vẫn nghĩ rằng vẫn còn cơ hội cho những đứa con của nó thì Nữ hoàng loài rồng vẫn tiếp tục ấp thêm trứng. Cho đến khi nào Nữ hoàng

rồng và các đối tác phối ngẫu vẫn bị bắt giữ thì lũ con của chúng sẽ phải phục tùng, vì nghĩ rằng sẽ có ngày mình cứu được Mẹ.

Zuhuled cười, nhìn những con rồng đang lượn quanh phía trên hắn. Giờ đây quân lính của hắn đang làm việc rất cật lực. Sẽ sớm thôi, hắn có thể đem con rồng đầu tiên xuống hang này, gắn vào chúng những bộ yên cương. Hắn cũng không thích điều đó lắm, đương nhiên rồi, vì loài rồng vốn rất độc lập, và trước đây không ai dám nghĩ đến chuyện cưỡi chúng. Nhưng bộ tộc của hắn thì khác.

Đó cũng là những gì hắn đã hứa với Doomhammer, và thủ lĩnh cũng đã rất kiên nhẫn với kế hoạch này. Đây chính là vũ khí bí mật của chúng. Quân đội loài Người có bộ binh và thủy quân, nhưng chưa có không quân. Với những con rồng trong quyền kiểm soát, và những tên Orc trung thành phía trên chúng, Zuhuled có thể tấn công từ phía trên và bay ra khỏi tầm với của quân địch. Rồng là những sinh vật rất uy lực, với hàm răng, móng vuốt và chiếc đuôi của chúng, nhưng chính những đòn phun lửa sẽ là vũ khí tối thượng tiêu hủy hết loài Người. Lửa sẽ rơi xuống đầu quân địch, tiêu diệt toàn bộ, và loài Người không thể làm gì chống lại điều này. Với những con rồng bên cạnh, quân đội Horde sẽ là bất khả chiến bại.

Và hắn, Zuhuled của Dragonmaw, là người mang trọng trách này. Nếu không nhìn thấy được những ảo cảnh của mình, Zuhuled đã không bao giờ tìm được Demon Soul, và biết chúng có liên quan đến loài rồng. Nếu không có năng lực của hắn – và Nekros, chúng sẽ không bao giờ khuất phục được Alexstrasza. Nhưng hắn đã làm được, và sẽ rất sớm thôi, lính cưỡi rồng đầu tiên sẽ xuất hiện trên bầu trời này, hòa cùng đại quân Horde, chờ lệnh của thủ lĩnh Doomhammer.

Zuhuled cười lớn. Mọi thứ đều đang đúng theo kế hoạch.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 10

“Kia kìa, thủ lĩnh! Nhìn kìa!”

Kurdran Wildhammer đảo chú Gryphon Sky’ree theo hướng mà Farand chỉ. Phải, ở đó! Đôi mắt tinh anh của ông thấy những chuyển động, và ông thúc nhẹ vào Sky’ree bằng gót chân. Con Gryphon kêu khê một tiếng đáp trả trước khi thu cánh lao xuống, gió bạt vào mặt cả hai khi họ hạ cánh.

Được rồi, giờ đây ông có thể nhìn rõ hơn những hình dáng đang di chuyển ở khu rừng bên dưới. Troll à? Chúng có da xanh như loài Troll đáng ghét, nhưng chúng đang đi bộ thay vì nhảy qua những ngọn cây. Và những bước chân quá nặng nề, quá bất cần để có thể là loài Troll, những sinh vật hiểu khu rừng rõ ràng như loài Elf. Không phải, những sinh vật này là một thứ gì đó khác. Kurdran nhìn rõ một tên khi hắn đi ra, và giật mình. Hình dáng to cao, gầy giống như loài Người, cơ bắp cuộn cuộn và chân dài. Cùng những vũ khí đáng sợ như rìu, búa, và chùy. Bất kể chúng là gì đi nữa, thì chúng cũng được trang bị cho những trận chiến.

Ông kéo dây cương và Sky’ree vẫy đuôi, dang cánh và bay lên cao một lần nữa, qua những ngọn cây để quay trở lại với bầu trời. Farand và những người khác đang bay vòng tròn, và Kurdran nhập hội cùng với họ, râu tóc ông bay phần phật trong gió, thường thức cảm giác của những chuyến bay mặc dù họ đang ở trong tình trạng không hay ho gì cho lắm. Phía xa kia là một phiến đá lớn được đẽo theo hình chú đại bàng đang hạ cánh, đang quan sát cả thế giới bên ngoài. Đó chính là nhà của ông và là trung tâm của vùng này. Aerie Peak. Nhưng quang cảnh ấy không làm ông thấy tự hào và vui sướng như mọi khi, dường như những cảnh tượng phía dưới đã làm ông không thể có được cảm giác thoải mái.

“Thấy chưa, Thane?” Farand hỏi. “Tôi đã nói mà! Những kẻ xấu xí đang ở trong khu rừng của ta!”

“Ờ, cậu nói đúng,” Kurdran trả lời. “Chúng quả thật xấu xí, và là những kẻ đột nhập. Chúng khá đông đấy. Và cũng khó để đánh trúng nếu lũ này cứ nấp dưới cây như vậy.”

“Vậy chẳng lẽ cứ để chúng tự nhiên xông vào thế à?” Một người lính khác hỏi.

“Ờ không,” Kurdran trả lời. Ông cười với những chiến hữu Dwarf của mình. “Phải cho chúng một sự đón tiếp ngạc nhiên chứ. Đi nào, chiến hữu, quay về nhà thôi. Tôi có một vài ý hay. Đừng lo lắng, chúng ta sẽ sớm cho lũ kia biết là chúng không được chào đón ở Hinterland.”

“Người kia, này người Paladin!”

Turalyon nhìn lên đúng lúc một lính Elf dừng lại bên cạnh. Anh không biết hẳn có mặt ở đây từ lúc nào, nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên. Trong vài tuần vừa qua anh đã thấy loài Elf có thể đi đi về về nhanh như thế nào, và lạng lẽ thế nào. Đặc biệt là với Alleria, anh luôn chẳng hay biết gì cho đến khi cô bất ngờ gọi anh trước khi anh nhận ra là cô đã về.

“Vâng?” Anh đang lau chùi áo giáp của mình nhưng vẫn kính cẩn dừng việc đó lại.

“Lũ Orc đang ở Hinterland,” gã Elf nói. “Và chúng đang gặp bọn Troll ở đó.” Từ cuối cùng được nói ra với một sự khinh bỉ rõ rệt. Turalyon từng biết rằng loài Elf rất căm thù loài Troll, và cảm giác đó cũng dễ hiểu. Rất rõ ràng – cả hai đều là loài cư trú trong rừng, và vùng đất này thì không đủ cho cả hai chủng loài. Họ là kẻ thù của nhau suốt hàng nghìn năm qua, từ khi loài Elf đẩy loài Troll ra khỏi những cánh rừng và xây dựng vương quốc ở đó, trên mảnh đất mà họ chiếm được.

“Cậu chắc rằng chúng là đồng bọn của nhau chứ không phải ngẫu nhiên gặp à?” Turalyon hỏi, gạt bộ áo giáp sang một bên. Anh đưa tay chà lên má một cách vô thức. Nếu đúng là Orc và Troll đã liên minh, thì đây quả là một vấn đề lớn.

“Đương nhiên, tôi chắc chứ! Tôi đã nghe chúng nói chuyện. Chúng có thỏa thuận gì đó.” Gã Elf trông hơi bối rối. “Chúng lên kế hoạch đánh Aerie Peak, rồi tiếp theo là Quel’thalas.”

Ah, điều này giải thích thái độ lúc nãy của cậu ta. Quel’thalas chính là quê hương của loài Elf, và loài Troll cũng rất căm thù họ. Nếu chúng đã gia nhập đại quân Horde thì cũng không ngạc nhiên gì khi chúng chính là những kẻ dẫn đường quân Orc tới đó.

“Ta sẽ báo cho ngài Lothar biết.” Anh trấn an, rồi đứng dậy. “Chúng ta sẽ chặn đứng chúng lại trước khi chúng bén mảng đến gần quê hương các người.” Người lính Elf gật đầu, có vẻ vẫn chưa được thuyết phục cho lắm, rồi hăn quay đi và biến mất vào khu rừng. Nhưng Turalyon cũng không để ý nữa, anh đang cất bước về phía lều của chỉ huy.

Anh gặp Lothar trong đó, đang đứng cùng Khadgar, Terenas và một vài người khác.

“Quân Orc đang ngấm vào Aerie Peak,” anh nói khi vừa bước vào. Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh, và Turalyon thấy một vài cặp lông mày nhướn lên trong ngạc nhiên. “Một Ranger vừa nói tin này cho tôi,” anh giải thích. “Quân Orc đã liên minh với loài Troll và định tấn công Aerie Peak.” Terenas gật đầu và quay xuống nhìn tấm bản đồ đang được trải rộng trên bàn. “Cũng hợp lý thôi,” ông nói, tay chỉ xuống tọa độ của Aerie Peak. “Tộc Wildhammer khá mạnh nên chúng sẽ không liều lĩnh khai chiến. Nhưng với lũ Troll bên cạnh, đúng là chúng muốn tiêu diệt hết loài Dwarf nơi đây rồi.”

Lothar cũng đang nhìn bản đồ. “Rất khó có thể chiến đấu với chúng trong những khu rừng,” ông nói. “Chúng ta không thể triển khai quân đội từ đây, và chúng ta cũng phải để những máy bắn đá lại.” Ông vuốt tay lên trán, suy nghĩ. “Nhưng chúng cũng không thoải mái để dàn trận. Chúng ta có thể diệt từng nhóm nhỏ của chúng mà không lo tới chuyện chúng đưa cả một đại quân đến cứu viện.”

“Cộng với việc loài Dwarf sẽ là những đồng minh mạnh mẽ,” Khadgar nói. “Nếu chúng ta giúp họ, họ sẽ giúp lại chúng ta. Họ sẽ là những người trình thám giỏi nhất và những chiến binh tiên phong gan lì nhất.”

“Chắc chắn chúng ta sẽ nhờ được sự trợ giúp từ họ và những chú Gryphon,” Lothar đồng tình. Ông nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của Turalyon, rồi gật đầu. “Tập hợp quân sĩ!” Ông ra lệnh. “Chúng ta sẽ tiến về phía khu rừng để giải cứu loài Dwarf.”

“Ôi chúa ơi, chúng quá đông! Như một lũ bọ, chỉ khác là cao to hơn và được trang bị tốt hơn!” Kurdran rủa thầm khi nhìn thấy cảnh tượng phía dưới. Ông có cả một toán quân đang bay và quan sát, cố gắng nhìn rõ những sinh vật da xanh dưới kia. Và những gì ông thấy là khá tồi tệ.

Lũ sinh vật hành quân quá nhanh và chỉ còn một ngày đường nữa là sẽ đến Aerie Peak. Lúc đầu chỉ là một đạo quân nhỏ, nhưng sau đó ông để ý thấy một nhóm khác, và một nhóm thứ ba nữa. Nhiều người khác cũng cấp báo hết như vậy. Mặc dù lũ da xanh kia đi theo từng nhóm gồm khoảng hai mươi tên, nhưng số nhóm thì họ không đếm xuể. Những chiến binh Wildhammer chẳng sợ bất cứ điều gì, nhưng cái lũ kia nếu chỉ mạnh bằng một nửa những gì mà chúng đang thể hiện, thì cũng đủ để đe dọa Aerie Peak với số lượng vượt trội này.

Dĩ nhiên họ không thể ngồi yên và để chuyện đó xảy ra được. Kurdran đưa mắt nhìn xung quanh, và mỗi người trong số quân lính của ông đều gật đầu đáp trả. “Tốt lắm!”

Ông nói với bọn họ, rồi đưa tù và lên môi. “Wildhammer, tấn công!” Ông thổi một hồi tù và rồi lại dặt nó vào thắt lưng, dùng đầu gối, điều khiển Sky’ree vào vị trí. Nó rít lên một tiếng, giương cánh ra bay lên cao trước khi cụp chúng vào để lao thẳng xuống đầy phấn khích. Cùng lúc đó, Kurdran tuốt chiếc búa đá ra khỏi thắt lưng, đưa lên cao.

Nhưng mục tiêu của ông không phải là lũ da xanh kia. Thay vào đó, ông quát mạnh vào một thân cây gần nhất. Cú đánh khiến lá, quả và cành cây rụng xuống ào ạt, làm những tên da xanh phía dưới hoảng hốt. Kurdran đánh mạnh vào hai cây tiếp theo, và những cành cây tiếp tục rơi xuống lũ sinh vật kia, đủ mạnh để gây thương tích lên chúng. Lũ da xanh cúi người xuống, đưa hai tay lên che mắt, nhưng cuộc tấn công vẫn tiếp tục với những cành cây nối tiếp nhau rơi xuống, khiến lá cây, cành cây rơi lả tả như mưa.

Lũ da xanh không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, nhưng chúng cảm thấy bất ổn, và vì vậy chúng đưa ra một giải pháp hết sức đơn giản –những cành cây này không an toàn, chúng vội vã tháo chạy ra những nơi thoáng đãng hơn.

Đó là tất cả những gì tộc Wildhammer đang chờ đợi.

Với một tiếng hét xung trận dũng mãnh, Kurdran dẫn đầu, búa đá lăm lăm trong tay. Tên da xanh đầu tiên chỉ kịp nhìn lên và lãnh trọn cú quất mạnh từ chiếc búa sấm sét của Kurdran, đập nát hết xương mặt và bị hất tung lên không trung. “Các người quá xấu xí để có thể ở trong khu rừng của chúng ta, lũ khốn kiếp!” Ông hét về phía tên da xanh đã gục ngã. Sau khi thu búa về Kurdran lập tức ra đòn tấn công tiếp theo, trúng tiếp một tên da xanh thứ hai, sau đó Sky’ree lượn vòng lên trên để tránh những đòn phản công trước khi sà xuống ngay sau đó. Các đồng đội của ông cũng đang tấn công, cả cánh rừng tràn ngập tiếng thét gào, chửi rủa khi những chú Gryphon lao qua.

Bất kể chúng có là gì đi nữa, lũ sinh vật kia cũng không dễ dàng bị khiếp sợ như thế. Khi quay vòng lại, Kurdran thấy chúng đã cầm chắc vũ khí trong tay và chuẩn bị nghênh chiến, chúng tụ lại thành những bầy nhỏ khiến các chiến binh Wildhammer khó lòng tấn công như lúc nãy. Tuy nhiên, họ vẫn chưa sử dụng hết ưu thế trên không. Kurdran đưa cao chiếc búa lên trên đầu, và phóng nó đi. Thứ vũ khí nặng nề ấy trúng ngay vào giữa mặt một tên da xanh, đốn ngã nó với một âm thanh gần giống như tiếng súng của Ironforge, và khi nó ngã xuống kéo theo hai tên khác.

“Ha! Chết chúng mày nhé!” Kurdran lè nhè về phía tên da xanh vừa ngã. Ông đã đến gần chúng trước khi chúng kịp nhận ra điều này, chiếc búa một lần nữa trong tay ông, nhưng hãy để Sky’ree kết thúc số phận kẻ đã ngã kia, móng vuốt sắc nhọn của nó quặp lấy một tên trong khi chiếc mỏ cong khổng lồ ngoạm lấy tên khác và xé xác hẳn, và cú đập cánh của nó khiến tên thứ ba bị choáng.

Cuộc đọ sức kết thúc nhanh chóng. Dù chúng có là gì đi nữa, chúng cũng tỏ ra quá chậm và không quen chiến đấu với quân đội trên không. Trong khi đó, Kurdran và đồng đội là những người lão luyện ở chiến trường này. Lũ

sinh vật cũng cố gắng tạo ra một vài đòn phản công khiến một số họ bị thương, nhưng không giết được ai. Chỉ một số nhóm nhỏ lũ sinh vật da xanh sống sót, và tháo chạy về phía những cành cây.

“Chúng nó đã được dạy cách phải biết nhìn lên phía trên,” Kurdran nói, và đồng đội ông cười sáng khoái. “Quay về núi nào, anh em! Chúng ta sẽ gửi một đạo quân khác đến dọn dẹp lũ chuột này. Khi đó chúng sẽ phải nể phục sức mạnh của Aerie Peak!”

“Chuẩn bị,” Lothar thì thầm. Ông kìm ngựa đi chậm, vì đi nhanh sẽ khiến mỗi nguy hiểm trở nên lớn hơn khi đi qua những tán cây, và giờ thì ông đã rút thanh trường kiếm của mình ra. Tay kia đưa cao chiếc khiên. “Chúng đang ở rất gần đây.”

Turalyon gật và cũng rút chiến búa ra, đi sau người chỉ huy của mình như thường lệ. Khadgar đi ngang với anh, ba người họ tạo nên một tam giác kỵ binh, và mặc dù người phù thủy không cầm vũ khí, Turalyon thật sự rất kính nể khả năng chiến đấu của người bạn này. Căng mắt nhìn, Turalyon quan sát những tán cây và cố gắng tìm quân địch. Ở đâu đó quanh đây thôi...

“Kia!” Anh chỉ ra phía trước, bên phải, phía của Khadgar, và hai người kia nhìn theo hướng anh vừa chỉ. Sau một hồi, Lothar gật đầu. Còn người phù thủy thì phải một lúc sau mới nhận ra sự di chuyển trong những tán cây phía đó, những cử động quá chậm so với một chú chim và quá cứng để có thể là những con rắn, hay bất cứ thứ côn trùng nào khác thường thấy trong khu rừng. Không, những cử động này phải là của những loài có hình dáng gần giống loài Người, và sự lặp lại liên tục của chúng chứng tỏ rằng phải là một nhóm. Sự thật là chúng quá khó để bị phát hiện vì da chúng trùng với màu cảnh vật xung quanh. Tất cả những dữ kiện được quy về một mối: loài Orc.

“Thấy rồi,” Lothar đồng tình. Ông liếc nhìn Khadgar. “Hãy nói cho mọi người biết,” ông chỉ thị, và người phù thủy trẻ-già gật đầu, quay ngựa nhẹ nhàng về phía sau. “Trong khi đó, chúng ta phải tiếp tục quan sát.” Ông nói với Turalyon, và anh cũng gật đầu. “Và nếu chúng có vẻ như đang đi về

phía này, thì, chúng ta cũng cần phải biết tại sao chúng lại quay về đây. Eh?”

“Vâng, thưa ngài!” Turalyon cười và đưa chiếc búa lên ngang người. Anh đã sẵn sàng. Anh vẫn hơi căng thẳng trước mỗi trận chiến, nhưng anh không sợ hãi đến nỗi đông cứng người lại nữa. Anh đã từng chiến đấu với loài Orc một lần, và anh biết anh có thể làm điều đó thêm một lần nữa.

“Chúng ta đã mất Tearlach!” Iomhar báo cáo. Kurdran tỏ vẻ ngạc nhiên. “Oengus nữa,” người chiến binh Wildhammer tiếp tục nói. “Và hai người nữa cũng bị thương khá nặng và không thể tiếp tục chiến đấu.”

“Chuyện gì xảy ra thế?” Kurdran hỏi. Người chiến binh Dwarf hơi có vẻ xấu hổ, nhưng lập tức cứng rắn lại.

“Lũ da xanh, tại chúng!” anh trả lời. “Chúng đã sẵn sàng chờ đợi chúng ta! Khi bọn tôi lao xuống chúng lập tức phi giáo! Và sau đó chúng tỏa ra, rải rác, khiến chúng tôi không thể tấn công từ giữa những ngọn cây.” Anh ta lắc đầu. “Trận đầu của ông là do may mắn, chúng không chuẩn bị trước, và bị đánh bại vì bất ngờ. Chúng đã biết, lũ xấu xí đó, và giờ chúng rất nhanh.”

Kurdran gật. “Không ngu ngốc chút nào, lũ da xanh này.” Ông nói. “Và chúng đông hơn ta nghĩ.” Ông dăm chiêu nhìn bản đồ Hinterland đang được trải ra phía trước và những chỗ đánh dấu đã có sự xâm chiếm của lũ da xanh. Gần như khắp bản đồ. “Được rồi, chúng ta phải tấn công trước khi chúng chuẩn bị. Nói với anh em phải nhanh và dứt khoát hơn, và tránh xa tầm tấn công của chúng. Trọng lực đang là kẻ thù của chúng, nhưng lại là bạn của chúng ta, và đó chính là lợi thế.”

Iomhar gật đầu, nhưng trước khi anh kịp nói, Beathan lao vào. “Troll,” anh la lớn, và đổ gục xuống chiếc ghế gần đó. Cánh tay trái có vẻ như đã bị thương nặng, máu vẫn chảy từ vết thương sâu hoắm ở gần vai. “Chúng tôi đang tấn công lũ da xanh thì bọn Troll nhảy bổ vào chúng tôi! Hạ gục Moray và Seaghdh với cú thứ nhất và kéo Alpin cùng Lachtin xuống khỏi Gryphon của họ.” Anh chỉ vào vết thương của mình. “Tôi dính một rìu

nhưng đã cố gắng tránh được cú thứ hai, chứ không thì đã đầu lìa khỏi xác rồi.”

“Khốn kiếp!” Kurdran giận dữ. “Chúng đã liên minh với bọn Troll, da xanh và da xanh! Và lũ Troll này sẽ khiến ta không thể đến gần các cành cây được!” Ông đưa tay lên bộ ria mép rậm rạp trong thất vọng. “Chúng ta cần thứ gì đó để lấy lại thế cân bằng, và phải nhanh, không thì chúng sẽ bu quanh chúng ta như lũ kiến bu lấy xác một chú bọ.”

Như thể trả lời cho tuyên bố của ông, một người lính thứ ba lao vào thông báo. Nhưng người này, một lính trinh sát có tên là Dermid, không bị thương. Và anh ta trông rất vui mừng chứ không phải lo âu.

“Loài Người!” Anh mừng rỡ thông báo. “Một đạo quân lớn! Họ nói đến đây để giúp chúng ta chiến đấu chống loài Orc – đó là tên mà họ gọi lũ sinh vật da xanh kia.”

“Tổ tiên đã phù hộ chúng ta,” Kurdran gầm vang. “Nếu họ có thể giữ chân lũ Orc khiến chúng quên mất chiến thuật mới, chúng ta lại có thể tấn công từ phía trên.” Ông cười và đưa cao chiếc búa sấm sét. “Phải rồi, và chúng ta cũng xử lý những tên Troll dám bén mảng tới gần. Chúng có thể kiểm soát những tán cây, nhưng chúng ta là vô địch trên bầu trời, và những chú Gryphon của chúng ta sẽ xé xác chúng một khi chúng nằm trong tầm ngắm.” Ông quay đi về phía cổng lớn, huýt sáo gọi Sky’ree. “Wildhammer! Hãy bay lên nào!” Ông hét lớn. Phía sau ông, đám đông quân Dwarf hô vang và nhanh chóng tuân lệnh.

“Đúng lúc rồi!” Lothar phi ngựa lên phía trước lao vào đám đông quân Orc. Chúng quay lại, tỏ rõ sự ngạc nhiên – từ này tới giờ chúng đang bận canh chừng bầu trời, và phần lớn chúng đang cầm giáo thay vì chiến rìu quen thuộc. Một tên định phóng giáo về phía Lothar nhưng ngài chỉ huy đã đến quá gần. Trường kiếm vung lên, chém đứt ngọn giáo cùng cánh tay tên Orc, tiếp theo là một nhát chém gọn ghẽ cắt đứt đầu nó trước khi cánh tay kia kịp rơi xuống đất.

Turalyon ở ngay phía sau ông, búa của anh đập trúng một tên Orc và phá nát ngực nó. Cú đánh thứ hai đập gãy tay một tên khác, đủ để nó làm rơi

chiếc rìu. Anh lạnh lùng bổ thẳng vào đầu tên Orc, nó ngã xuống không kịp kêu một tiếng.

Nhưng Turalyon nghe thấy những âm thanh kỳ lạ, giống như nửa cười, nửa ho, và nhìn lên. Một thân hình cao lớn, cao hơn loài Orc nhưng nhỏ hơn, rơi xuống ngay trước mặt anh từ cành cây, trong tay cầm một ngọn giáo dài. Mắt của nó sắc lạnh, miệng đang cười ngoác nhô ra những chiếc răng nhọn, và đâm mũi giáo ra phía trước. Một tên Troll!

Turalyon kịp đưa khiên lên, che được cú đâm mạnh mặc dù nó khiến anh bị đẩy lùi và làm cả cánh tay anh như tê liệt. Anh trả lời bằng một cú quét búa, khiên tên Troll lao đảo nhưng không vì thế mà dừng lại. Sinh vật kia lao tới một lần nữa, tay nắm chắc ngọn giáo, và Turalyon xua ngựa lao lên, đưa khiên ra đập thẳng vào người nó. Tên Troll không ngờ tới đòn tấn công này và lãnh trọn cú đánh, văng ra xa và lắc lắc đầu để tỉnh lại. Turalyon không cho nó cơ hội đó. Búa của anh đập thẳng vào mặt và nó lập tức gục xuống sàn.

Hài lòng, Turalyon nhìn lên cao vừa đúng lúc tên Troll thứ hai xuất hiện trên cành cây. Ánh mắt nó giận dữ, còn tay đang chuẩn bị phóng giáo. Turalyon lập tức nhận ra nó đang nhắm vào mình, và giờ đây anh không đủ mạnh để chặn nó lại hoặc đủ nhanh để tránh đòn tấn công này. Anh nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhắm mắt lại chờ nghe tiếng giáo xé gió bay đi.

Thay vào đó anh nghe thấy một tiếng rít lên lạ lùng đan lẫn âm thanh của một cú đập mạnh, sau đó là tiếng thét đau đớn. Mở mắt ra, Turalyon nhìn thấy một cảnh tượng sững sốt. Tên Troll rụng xuống từ cành cây, tay vẫn ôm lấy mặt, có vẻ như đã nát bấy. Phía trên là một sinh vật uy dũng, một loài mà Turalyon đã nghe kể về nhưng chưa bao giờ gặp. Nó có thân hình như loài sư tử, với bộ lông màu vàng nâu, nhưng cái đầu thì mang khuôn mặt của một chú đại bàng, chiếc mỏ to lớn đang rít lên những âm thanh người ta vẫn thường kể. Cặp chân trước của nó gồm những móng vuốt sắc nhọn, chân sau lại mang hình dáng của họ loài mèo cùng chiếc đuôi dài phía sau. Đôi cánh vĩ đại giương ra hai bên hông, lông vũ phủ đầy từ phía đầu đến phần lưng của nó. Một người đang cười phía trên.

Không, không phải người. Turalyon nhìn thấy, mặc dù anh cũng đã đoán ra. Anh đã nghe kể về những người Dwarf của Wildhammer, mặc dù chưa gặp ai trong số họ bao giờ. Cao hơn và gầy hơn những người anh em Bronzebeard, tộc Wildhammer vẫn thấp và nhỏ hơn loài Người, nhưng bộ ngực và cánh tay nhìn rất rắn chắc. Họ sử dụng những cây búa sấm sét, cũng là thứ vừa kết liễu tên Troll lúc nãy.

Chiến binh Dwarf cười khi nhìn thấy Turalyon đang quan sát mình, đưa cao chiếc búa như một lời chào. Turalyon cũng đưa chiến búa của mình lên cao đáp trả, rồi xua ngựa lên phía trước và nhắm vào một tên Orc. Với loài Dwarf tuần tra phía trên bầu trời, anh không phải lo lắng về lũ Troll nữa mà dành tất cả sự tập trung cho lũ Orc. Quân Horde thì khác. Ngoại trừ duy nhất hướng từ dưới chân chúng, những đòn tấn công từ khắp mọi phương hướng còn lại đã khiến chúng bối rối và hoảng loạn. Và đúng như Lothar đã nghĩ, loài Orc dần dần thu lại thành từng nhóm thay vì rải rác như lúc nãy, điều này khiến cho quân Alliance dễ dàng tấn công cùng lúc vào một nhóm.

Vài giờ sau, Kurdran đón tiếp nồng hậu những thủ lĩnh của loài Người trong đại bản doanh. Chỉ huy của họ là một người cao lớn, gần như cao nhất trong số họ, với một bộ râu khá giống với loài Dwarf mặc dù phía trên đầu lại rất ít tóc. Dáng đi của người này đúng là một chiến binh bẩm sinh. Kurdran có thể thấy người đàn ông này đã trải qua rất nhiều nhiều trận chiến, đôi mắt xanh vẫn còn rất lạnh lợi và hình khắc đầu sư tử trên chiếc khiên của ông vẫn rất sáng chói. Người thứ hai, nhỏ hơn và cũng trẻ hơn, trông có vẻ hơi thiếu tự tin, nhưng Zoradan nói rằng đã thấy anh ta sử dụng thuần thục chiến búa giống như loài Dwarf. Còn một điều gì khác nữa về chàng trai này. Một cảm giác bình tĩnh, điều này làm Kurdran nhớ lại những người Shaman. Có thể cậu ta chính là một Shaman, hay cũng có những mối liên hệ với các nguyên tố và thần linh? Còn người thứ ba, với áo choàng tím với bộ râu bạc kia, thì chắc chắn là một phù thủy rồi. Tiếp theo là một cô gái Elf, đáng yêu và mạnh mẽ như tất cả bọn họ, với đôi mắt xanh lục, kiêu diễm. Kurdran chưa bao giờ gặp những người thú vị thế này, và

ông sẽ rất vui nếu được gặp họ trong bất kỳ hoàn cảnh nào, và ông còn hài lòng hơn nữa khi được làm quen với họ.

“Xin chào, quý cô và các ngài!” ông nói, đưa tay hướng về những chiếc ghế xung quanh khán phòng. “Chào mừng mọi người đến đây! Chúng tôi đã sợ rằng lũ da xanh – sinh vật mà mọi người gọi là Orc – sẽ đè bẹp quê hương này, chúng quá đông! Nhưng sự có mặt của mọi người đã chấm dứt điều đó, và cùng nhau ta đẩy lùi chúng khỏi Hinterland! Dân tộc tôi rất biết ơn điều này!”

Người chiến binh cao lớn ngồi trên chiếc ghế gần Kurdran, đưa tay chỉnh lại thanh trường kiếm đeo phía sau lưng và hỏi, “Ông là thủ lĩnh của Wildhammer?”

“Tôi là Kurdran Wildhammer,” Kurdran trả lời. “Tôi là người đứng đầu ở đây, ah phải, đương nhiên họ sẽ nghe lệnh của tôi”

“Tốt lắm.” Người chiến binh gật đầu. “Tôi là Anduin Lothar, từng là một hiệp sĩ của thành Stormwind, và giờ đây là chỉ huy của toàn lực lượng Alliance.” Ông kể về quân đội Horde, kể về số phận của Stormwind. “Ông sẽ liên minh với chúng tôi chứ?”

Kurdran lặng người và đưa tay mân mê bộ râu. “Ông nói rằng lũ Orc muốn chiếm lấy cả thế giới này?” Lothar gật đầu. “Và chúng đến từ những chiến thuyền kim loại đen?” Một cái gật đầu khác. “VẬY chúng đã đi qua Khaz Modan,” Kurdran lắc đầu. “Chúng tôi không nghe tin tức gì từ các người anh em ở Ironforge cách đây vài tuần rồi. Tôi đang không biết lý do là gì. Giờ tôi đã hiểu.”

“Chúng chiếm lấy các mỏ và sử dụng quặng ở đó để làm chiến thuyền,” người phù thủy nói.

“Phải,” Kurdran nghiêng răng. “Chúng tôi, Wildhammer, đã có những xung đột với tộc Bronzebeard trong quá khứ – đó là lý do vì sao chúng tôi rời khỏi Khaz Modan. Nhưng họ vẫn là đồng loại, là những người anh em của chúng tôi. Và lũ sinh vật ngu xuẩn kia, lũ Horde, dám tấn công họ. Giờ chúng đánh đến tận đây. Chỉ có sự cứu viện kịp thời của các bạn mới giải thoát chúng tôi khỏi cảnh chung số phận với Ironforge.” Ông đập mạnh vào thành ghế. “Phải, chúng tôi sẽ sát cánh cùng mọi người! Chúng ta phải

đánh tan bọn Orc, đến khi chúng không còn gây nguy hại đến ai được nữa!” Ông đứng dậy và đưa tay ra. “Các người sẽ nhận được sự trợ giúp từ Wildhammer!”

Lothar cũng đứng dậy và nghiêm trang đón nhận cái bắt tay. “Xin cảm ơn,” đó là tất cả những gì ông nói, nhưng bấy nhiêu đó là quá đủ.

“Ít ra chúng ta cũng đã đuổi chúng ra khỏi Hinterland,” cậu trai trẻ lên tiếng. “Quê hương các ngài đã an toàn.”

“Đúng vậy,” Kurdran đồng tình. “Đó là tại thời điểm này, nhưng quân Orc sẽ đi đâu tiếp theo? Chúng có thể nào sẽ quay lại Hillbrads không? Hay thẳng tiến tới Thủ đô? Hay đi về phía bắc để hội họp với phần còn lại của đồng loại mình?”

Có lẽ đó là những điều không nên nói ra, vì tất cả các đồng minh bỗng đứng dậy. “Người nói gì?” cô gái Elf hỏi. “Về phía bắc?”

“Cô muốn hỏi về việc chúng sẽ hội họp với phần còn lại của đại quân ấy à?” Kurdran hỏi, hơi bối rối. Cô gật đầu và ông nói tiếp. “Lính trinh sát của tôi nói chúng ta chỉ gặp một phần nhỏ của toàn lực lượng Horde tại đây. Phần còn lại đã đi về phía bắc, băng qua cánh rừng, và đang đi về phía những ngọn núi.” Ông chăm chú nhìn cô. “Cô không biết điều này sao?”

Chàng trai trẻ và người phù thủy cùng lắc đầu, còn người chiến binh già thì chửi lớn. “Đây là một cái bẫy!” Ông hét lên, “và chúng ta đã mắc bẫy rồi!”

“Bẫy ư?” Kurdran sửng sốt. “Quê hương chúng tôi đã bị đánh, đó không phải chỉ là âm mưu đâu!”

Nhưng Lothar vẫn lắc đầu. “Không, hiểm họa ấy là sự thật,” ông đồng ý. “Nhưng tên thủ lĩnh của phía Horde quả thật rất thông minh. Hẳn biết chúng ta sẽ kéo quân yểm trợ các người tại đây. Hẳn đưa tất cả đội quân còn lại về phía bắc, để lại đây một phần nhỏ nhằm kìm chân chúng ta. Giờ thì hẳn đã cách quá xa rồi.”

“Và hẳn đang tiến về phía Quel’thas!” cô gái Elf hét lên. “Chúng ta phải báo cho họ biết!”

Lothar gật đầu. “Chúng tôi sẽ tập hợp quân đội và hành quân ngay. Nếu chúng ta đi nhanh-”

Nhưng cô gái đã vội cắt lời ông. “Không còn thời gian nữa!”, cô quả quyết. “Chính ông nói chúng đã ở quá xa chúng ta. Ít nhất là một vài ngày đường! Tập hợp quân đội chỉ làm chúng ta thêm chậm.” Cô lắc đầu. “Tôi sẽ đi một mình!”

“Không được, cô không thể đi một mình!” Lothar nói, không để ý đến cái nhìn của cô ta. “Turalyon, dẫn hết tất cả kỵ binh và một nửa quân đội đi. Cậu sẽ dẫn đầu. Khadgar, đi theo hỗ trợ. Ta muốn lực lượng Alliance có mặt kịp thời trợ giúp Quel’thalas.” Ông quay về phía Kurdran, người đang rất ấn tượng về ông. Đây đúng là một thủ lĩnh! “Sẽ vẫn còn một vài tên Orc lảng vảng nơi này,” ông cảnh báo, “và chúng ta không thể liều lĩnh để chúng lại phía sau lưng ta như vậy. Chúng ta sẽ ở lại đây cho đến khi chắc rằng không một tên Orc nào còn sống sót trong khu vực này nữa, khi đó ta sẽ tiến quân hội hợp với mọi người sau.”

Kurdran gật đầu. “Cảm ơn vì sự trợ giúp,” ông trả lời trang trọng. “Và khi Hinterland một lần nữa được an toàn, các chiến binh của tôi và bản thân tôi sẽ cùng ông đi về phía bắc để giáp chiến với lực lượng Horde.”

“Cảm ơn,” Lothar cúi người, sau đó quay về phía cô gái Elf, người trẻ tuổi, và người phù thủy. “Các người vẫn còn ở đây à, đi nhanh đi! Mỗi giây các người chậm trễ là mỗi giây lũ Horde tiến gần hơn tới Quel’thalas.” Ba người cúi đầu chào và nhanh chóng quay đi. Kurdran không ghen tị với sự mạng của họ, đuổi theo một đại quân, rồi phải cố gắng vượt qua chúng để cấp báo với loài Elf về sự xâm lược này. Ông chỉ hy vọng họ đến nơi không quá muộn.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 11

“Tiếp tục đi!” Doomhammer nhấn mạnh, quay lại nhìn đại quân Horde đang sau mình. “Chúng ta cần băng qua ngọn núi kia càng sớm càng tốt!”

“Sao vậy?” Đó là từ Rend Blackhand. Hãn và em trai Maim của hãn rất hận Doomhammer vì đã giết cha chúng và nắm giữ vị trí của ông. Chúng là một trong số ít dám đặt câu hỏi với mệnh lệnh của Doomhammer. Doomhammer cho phép điều này, vì ông biết câu trả lời của mình sẽ được truyền đến tất cả những binh sĩ Horde và cũng vì Black Tooth Grin là một tộc lớn, mạnh mẽ và rất hữu dụng. Ngoài ra, hai anh em nhà này hay hỏi chứ chưa bao giờ dám cãi lại một mệnh lệnh trực tiếp nào, thậm chí cả khi chúng không đồng ý với lệnh đó. Doomhammer biết ơn điều này, và cho chúng quyền được đặt câu hỏi, đương nhiên là đến một chừng mực nào đó.

“Tại sao gì?” Doomhammer trả lời. Ông đang vượt qua những bậc đá trên con đường mòn hướng lên núi và hầu hết sự chú ý của ông đang tập trung vào những phiến đá dưới chân. Loài Troll đã đi qua trước ông, trèo lên các vách đá dễ dàng như đối với các cành cây, và đang đưa dây thừng xuống giúp những chiến binh Orc leo lên, nhưng Doomhammer đã từ chối sự giúp đỡ đó. Ông cần chứng minh cho quân đội của mình thấy ông vẫn là người mạnh nhất trong số bọn họ, và leo núi mà không cần sự trợ giúp nào có thể chứng minh điều này. Rend thì cảm thấy không cần như vậy, và đi về phía Doomhammer với một sợi thừng quấn vòng xung quanh cánh tay trái của nó.

“Tại sao chúng ta phải leo núi?” Rend hỏi. “Chúng ta có thể đi vòng qua núi. Tại sao lại đi đường này? Chúng ngắn hơn, nhưng vất vả hơn. Trèo lên tới đỉnh sẽ làm chúng ta bị chậm.”

Doomhammer đã lên tới đỉnh, gầm vang, phủ bụi đá bám đầy trên người mình. Ông quay sang nhìn Rend khi các thủ lĩnh khác cũng đã lên tới nơi.

“Loài Người nghĩ chúng ta ngu ngốc,” Doomhammer bắt đầu nói, chắc chắn rằng mọi người đều nghe được. Ông không thích phải nhắc lại. “Chúng nghĩ ta là những sinh vật khát máu ngu xuẩn, như chúng ta nghĩ về loài Ogre vậy.” Một số người nhìn xuống phía dưới, thấy một vài tên Ogre còn trèo chậm hơn cả Orc. Chúng thừa sức mạnh để leo trèo nhưng lại thiếu thông minh để có thể làm được điều đó. “Ta rất thích sự tưởng tượng ấy.” Ông cười nhe cả răng nanh. “Cứ để chúng nghĩ ta rất ngu ngốc! Điều đó làm cuộc viễn chinh này trở nên đơn giản hơn, vì chúng đã đánh giá thấp chúng ta.”

Ông khom người nhặt một viên đá, tung nó lên từ tay này sang tay kia trong lúc nói. “Chúng ta đã lừa được chúng một lần, bằng cách chia ra vài nhóm nhỏ khi chúng ta tới Hinterland,” ông chỉ ra. “Chúng bận bịu chiến đấu với nhóm quân đó trong lúc chúng ta hành quân tới đây. Và chúng vẫn đang bận rộn khi chúng ta đi qua ngọn núi này.”

“Nhưng chúng ta đi tới Quel’thalas mà, phải không?” Maim hỏi, cái tên khó phát âm ấy làm hắn hơi lú lờ. “Sao không đi thuyền về phía ấy, và xuất hiện ở đó trước khi lũ người kia đến được Hinterland?”

“Bởi vì loài Elf không bao giờ để thuyền của chúng ta qua mà không gặp trở ngại nào,” Doomhammer giải thích. “Zul’jin nói rằng chúng là những bậc thầy về cung tên, và khi đó chúng ta sẽ bị động trên những chiến thuyền, biến thành bia cho chúng tập bắn. Chúng ta sẽ thiệt hại hàng ngàn chiến binh, thậm chí toàn bộ một thị tộc, trước khi ta có thể cập bờ để chiến đấu với chúng.” Một vài thủ lĩnh khác thì thào. Họ chưa nghĩ đến điều này. Quân đội Horde vẫn chưa quen ý nghĩ sẽ sử dụng những chiến thuyền, mặc dù một vài trong số họ, như thị tộc Stormreaver, đã làm quen với điều này.

“Nhưng chúng ta lẽ ra có thể đi vòng qua núi,” Rend nói. “Một quãng đường dài hơn nhưng dễ đi hơn.”

Doomhammer cười nhạo vì điều này. “Người sợ những thử thách à?” Một vài thủ lĩnh khác cười, còn Rend thì lồng lên.

“Đương nhiên là không rồi!” Hãn đáp trả, đưa nắm đấm lên, rõ ràng muốn động thủ với những ai có ý nghĩ khác. “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, và luôn ở sau ngài suốt cả chặng đường!” Không ai dám nói ra rằng hãn đã phải nhờ đến một sợi dây thừng, trong khi Doomhammer thì không. Anh em nhà Blackhands là những chiến binh đáng sợ và được kính trọng, đó cũng là một lý do khác khiến Doomhammer cho phép chúng đặt nhiều câu hỏi như vậy.

“Vậy đúng là nhà người muốn được thử thách?” Doomhammer nhẹ nhàng hỏi, gằn giọng xuống. Rend vội lùi ra sau, tái mặt vì kịp chặn lại những gì mình định nói. Tộc Blackhand muốn dẫn dắt lực lượng Horde, nhưng chúng cần phải tiến lên thách đấu Doomhammer để giành được quyền này. Và chúng biết ông sẽ giết hết bọn chúng, thậm chí khi cả hai anh em chúng cùng tấn công. Một phần trong ông vẫn nuôi hy vọng chúng có thể thử điều này. Và khi đó ông sẽ có lý do hợp lý để xóa sổ chúng và đưa một người thủ lĩnh hợp lý hơn lên vị trí hàng đầu của thị tộc Black Tooth Grin. Nhưng cho tới giờ chúng vẫn luôn trốn tránh.

“Đi vòng qua núi có thể nhanh hơn,” cuối cùng Doomhammer cũng nói, khi ông nhìn thấy Rend không dám manh động. “Nhưng sự di chuyển của chúng ta cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện. Đi đường này chúng ta sẽ lao thẳng xuống loài Elf khi chúng không để ý.” Ông lại cười. “Nếu loài Người sống sót sau trận chiến ở Hinterland và có thể vòng qua núi, chúng sẽ tới Quel'thalas trước chúng ta. Và khi đó, nếu loài Elf cho chúng vào, chúng sẽ nhập chung với nhau khi chúng ta tấn công.” Ông cười và bóp nát viên đá trong tay, bụi phảng phất qua những ngón tay. “Chúng sẽ chẳng thể đi đâu được nữa. Chúng ta sẽ đè bẹp chúng và chiếm lấy vùng đất này.” Ông mở bàn tay và để cho những hạt bụi bay xuống. “Còn nếu chúng vẫn ở phía sau ta, chúng sẽ thấy quân ta đã chiếm đóng Quel'thalas khi chúng đến. Chúng ta sẽ phản công và tiêu diệt chúng tại những ngọn đồi phía sau.” Ông phui tay để bụi bay hết đi. “Đường nào cũng vậy, chúng ta đều sẽ thắng!”

Những người còn lại thì thầm, một số cười to, còn Rend thì gật đầu. “Ngài rất thông minh,” nó công nhận. “Đây là một kế hoạch hay.” Doomhammer gật đầu cảm ơn lời khen ngợi.

“Giờ chúng ta phải tiếp tục,” Doomhammer nói với tất cả Orc ở đó. “Còn một vài ngọn núi nữa cần phải vượt lên.” Tuy nhiên, ông lại quay sang phía Zuhuled đầu tiên. “Bọn chúng đâu?” ông hỏi.

“Đang trên đường tới,” thủ lĩnh tộc Dragonmaw trả lời, cười vào những lời thì thầm phía sau. Không ai trong chúng biết nhiều hơn việc tộc Dragonmaw đang có một kế hoạch gì đó, với sự ủng hộ của Doomhammer. “Chúng phải đi cả một quãng đường dài, nhưng chúng rất nhanh. Chúng sẽ sớm gặp chúng ta, và khi đó cả thế giới sẽ phải run rẩy vì sự có mặt của chúng.”

“Tốt lắm.” Rồi Doomhammer quay đi và nhìn về phía thân hình cao lớn đứng cách đó không xa, chiếc khăn quàng của hắn tung bay trong gió. “Chúng ta còn cách Quel’thas bao xa nữa?”

“Bốn ngày nữa, từ đây.” Zul’jin trả lời. “Nhưng chúng tôi có thể đến sớm hơn.” Ánh mắt tên Troll sáng lên khi nhìn về phía xa, tay nắm chặt cán rìu hai bên hông.

“Không được,” Doomhammer ra lệnh, không đếm xỉa đến sự thất vọng rõ ràng của tên Troll. “Người sẽ ở lại cùng bọn ta và tiếp tục thả dây thừng trợ giúp quân Orc.” Ông cười với tên thủ lĩnh của loài Troll. “Đừng lo, người sẽ có cơ hội đánh chiếm quê hương của loài Elf. Nhưng chỉ khi nào toàn quân Horde ở phía sau người và cũng đang chuẩn bị lao vào nghiền nát chúng.”

Zul’jin xem ra đang cân nhắc, rồi gật đầu. “Chúng sẽ tức giận lắm đây,” hắn nói, và cười. “Chúng như những con côn trùng, còn chúng ta sẽ là bầy kiến phủ kín chúng, tiêu diệt chúng!”

“Phải,” Doomhammer thích thú với sự so sánh này. Kiến là loài động vật chăm chỉ, và luôn vững vàng trước mọi thử thách. Chúng cũng sẽ trở nên rất khó chịu khi tập hợp lại để đối đầu với những sinh vật khác lớn hơn. Phải, bầy kiến sẽ làm vậy. Ngay lúc này, ông ra hiệu cho đại quân tiếp tục tiến bước, lực lượng Horde phủ đầy quả núi phía sau ông như một đàn kiến đang trên đường chinh phạt.

Bốn ngày sau, Doomhammer và các thủ lĩnh đứng nhìn xuống ngọn đồi nằm giữa quả núi cuối cùng và đường vào khu rừng. Tất cả quân Horde đang hành quân, có vẻ thấm mệt vì leo núi nhưng lập tức rũ bỏ sự mệt mỏi ngay khi nhìn thấy mục tiêu đã ở gần phía trước. Nhưng không ai phấn khích bằng lũ Troll.

“Chúng tôi đi trước nhé?” Zul’jin háo hức nhìn Doomhammer, người đang gật đầu.

“Được, đi đi,” Người Thủ lĩnh đồng ý. “Hãy đem chiến tranh đến loài Elf, không được để tên nào sống sót.” Tên thủ lĩnh loài Troll cười tít mắt và ngửa cổ ra hú lên một tràng dài. Một tên Troll khác xuất hiện ngay lập tức tại chỗ hai vị thủ lĩnh đang đứng, di chuyển âm thầm và lặng lẽ như một bóng ma. Tên thứ ba rơi xuống từ mỏm đá phía trên, rồi tên tiếp theo, cho tới khi thung lũng nhỏ sau ngọn đồi bị phủ đầy bởi những thân hình cao, gầy gò của loài sinh vật rừng rậm. Chúng đông hơn rất nhiều so với những gì Doomhammer nghĩ, và sự ngạc nhiên của ông lập tức được đáp lại bằng một nụ cười sau tấm khăn quàng.

“Tìm thấy nhiều hơn,” hãn giải thích, vẫn cười. “Bộ lạc Witherbark. Họ sẽ tham gia cùng chúng ta.”

Doomhammer gật đầu. Ông không có vẻ gì là sợ hãi bọn chúng, dù chúng cao lớn hơn. Ông đã từng gặp những kẻ to hơn, mạnh hơn và luôn luôn là như vậy, người cuối cùng có thể tiếp tục bước đi vẫn là ông. Bên cạnh đó, trong những tháng vừa qua, Zul’jin cũng đã gây ấn tượng nhiều đối với ông. Chúng là một lũ ranh mãnh nhưng rất có danh dự. Chúng đã hứa là sẽ trợ giúp quân đội Horde và sẽ không nuốt lời. Doomhammer cũng không ngại lấy mạng sống mình ra để đảm bảo điều này.

Đương nhiên, sự thật là mối hận thù sâu sắc giữa Troll và Elf cũng đã giúp ông. Loài Troll đã rất háo hức khi nghĩ tới chuyện tiến về phương bắc và tàn phá Quel’thalas, còn Doomhammer thì dường như cũng đang phát cuồng với ý nghĩ phá vỡ khu rừng của loài Elf và tấn công họ. Tuy nhiên, Doomhammer vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Ông muốn tất cả cánh quân phải vào đúng vị trí trước khi loài Troll lao lên. Zul’jin cũng đang cố gắng bình tĩnh

sắp xếp đội hình phía Troll, mặc dù chính bản thân hắn cũng đang phấn khích cao độ.

Cuối cùng thời gian chờ đợi cũng đã hết. Sau một tiếng thét, Zul'jin nhảy về phía trước và lao xuống núi. Hắn không giảm tốc độ khi tới gần cánh rừng mà lập tức nhảy lên những cành cây, di chuyển từ cành này sang cành khác. Những đồng loại còn lại tiếp bước hắn, cũng hòa vào những tán cây rồi biến mất, để lại một vài cành lá rơi rụng lả tả. Doomhammer biết rằng họ sẽ vào rất sâu trong khu rừng, tìm kiếm loài Elf và giết ngay bất cứ ai chúng tìm thấy. Và sẽ rất sớm thôi, loài Elf sẽ phát hiện ra sự tấn công của loài Troll, và sẽ tập trung về phía ấy để ngăn chặn chúng.

Và điều đó sẽ làm cho loài Elf phải bận rộn, rất bận rộn, để có thể tuần tra biên giới đề phòng những hiểm họa khác.

Doomhammer ra hiệu, và toàn bộ quân đội Horde tràn qua ngọn đồi, hành quân vững chãi qua những bãi cỏ hẹp trước khi đến tán cây đầu tiên.

“Đây phải không, thủ lĩnh?”, một chiến binh Orc gần đó lên tiếng hỏi, rìu chiến lăm lăm trong tay. Doomhammer gật đầu, tên chiến binh quay lại gốc cây ở phía sau. Thân cây cứng và vỏ cây rất trơn, lá cây dày, xanh và thơm mùi hương tự nhiên – nhưng với một cú quật mạnh, chiến binh Orc đã bóc được một mảnh vỏ cây rời ra. Rồi hắn tiếp tục nâng rìu.

“Không, không!” Doomhammer giật lấy chiến rìu từ tay người chiến binh, ra hiệu cho hắn lùi xuống. “Đừng chém vào góc như vậy, mà hãy chém thẳng,” ông hướng dẫn. Ông đưa chiến rìu lên cao về phía sau, gồng mình thể hiện những cơ bắp cuộn cuộn, lấy hết sức bổ mạnh khiến lưỡi rìu cắm khá sâu vào thân cây. Ông rút rìu ra sau một tiếng vụn mạnh rồi tiếp tục bổ xuống vết nứt đó. Cú đập thứ ba khiến lưỡi rìu xuyên toạc qua phía bên kia của thân cây. Doomhammer kéo rìu lên và vụn mạnh lưỡi rìu, làm thân cây từ từ gãy và đổ xuống. Mặt đất rung chuyển khi bị thân cây đập lên, lá và quả bay tứ tung.

“Đấy, như vậy.” Ông đưa trả chiến rìu cho chiến binh Orc, hắn gật đầu và bước về phía cây tiếp theo. Một chiến binh khác đã nhanh chóng tiến về phía thân cây đổ, tay cầm rìu, chuẩn bị nhiệm vụ chặt thân cây ra thành nhiều mảnh nhỏ hơn.

Phía trước ông nhiều chiến binh khác cũng đang làm công việc tương tự. Việc đem theo quân lương đối với một lực lượng đông đảo như đại quân Horde là điều bất khả thi, vì vậy thay vì cách đó, họ chọn cách khác là tận dụng tối đa nguồn tài nguyên của vùng đất mà họ định đánh chiếm. Gỗ từ cánh rừng này sẽ giúp quân Horde có chất đốt trong vòng vài tuần, thậm chí là cả tháng. Ngoài ra, cứ mỗi cành cây bị đốn ngã lại khiến loài Elf mất một nơi để ẩn nấp, và sự thật này khiến nhiệm vụ của họ trở nên ngọt ngào hơn.

Doomhammer đang đứng chống lên chiếc chiến búa, quan sát quá trình công việc, bỗng thấy một chuyển động nhỏ. Một tên Orc lùn, râu ria đang tiến về phía ông, gương mặt se của hắn đang thể hiện một cảm xúc mà Doomhammer cũng không rõ nó là gì nữa. Gul'dan đang rất phấn khích chuyện gì đó.

“Gì thế?”, Doomhammer hỏi trước khi tên thủ lĩnh Warlock tiến gần.

“Một số thứ mà ngài nên xem, thưa Doomhammer mạnh mẽ,” Gul'dan trả lời, khẽ cúi người chào. Cho'gall cũng cười và bắt chước theo cử chỉ đó. “Những thứ này sẽ hỗ trợ quân đội Horde.”

Doomhammer gật đầu và vung chiến búa lên vai, ra hiệu cho Gul'dan dẫn đường. Tên thủ lĩnh Warlock quay đi và dẫn Doomhammer cùng Cho'gall đi ngược lại phía sau khoảng một trăm mét so với chỗ hắn đứng lúc này. Nơi đây có một tảng đá to lớn, tạo nên một lỗ thủng giữa rừng cây. Bề mặt phiến đá là những ký hiệu cổ xưa và ngay cả Doomhammer, một người không hiểu nhiều về phép thuật hay những hiện tượng siêu nhiên, vẫn cảm thấy có một sức mạnh bao quanh phiến đá này.

“Đây là gì vậy?”, ông hỏi.

“Tôi cũng không biết chính xác,” Gul'dan trả lời, vuốt râu. “Nhưng nó có sức mạnh rất lớn. Tôi nghĩ rằng phiến đá cổ xưa này, và vài tảng khác xung quanh cánh rừng, hoạt động tạo nên một hàng rào phòng thủ huyền bí.”

“Nó không thể chặn chúng ta lại được đâu,” Doomhammer lớn tiếng.

“Đúng vậy, vì chúng ta không sử dụng gì khác ngoài sức mạnh tay chân và vũ khí,” Gul'dan trả lời. “Tôi tin rằng những phiến đá cổ này sẽ ngăn chặn

việc sử dụng phép thuật trong vùng này, nhằm mục đích chỉ để cho phép thuật của loài Elf có tác dụng ở đây. Tôi đã thử sử dụng phép thuật nhưng tôi không thể, nhưng nếu đi ra xa một chút, về phía ngọn đồi kia, tôi lại sử dụng được chúng.”

Doomhammer nhìn phiến đá với một ánh mắt hài lòng. “VẬY chúng ta có thể đem chúng đi và đặt gần quân địch khiến chúng không thể sử dụng phép thuật,” ông nói thầm, nghĩ xem bao nhiêu tên Orc có thể dịch chuyển được khối đá nặng này, và họ sẽ chở nó đi như thế nào.

“Đó cũng là một cách,” Gul’dan nói, “nhưng tôi có một ý kiến khác, thưa thủ lĩnh. Xin phép ngài.” Doomhammer gật đầu. Ông không tin tưởng Gul’dan, không chút nào cả, nhưng tên Warlock đã chứng minh hẳn rất có giá trị khi tạo ra các Death Knight. Ông đang tò mò không biết hẳn đang nghĩ gì trong đầu.

“Những phiến đá này chứa đựng rất nhiều phép thuật,” Gul’dan giải thích. “Tôi tin rằng có thể sử dụng được chúng cho những mục đích riêng của chúng ta.”

“Ý người là gì?” Doomhammer hỏi. Ông muốn một câu trả lời chi tiết hơn. “Tôi có thể dùng nó để tạo nên một đền thờ. Đền thờ của những Cơn bão. Bằng cách hút năng lượng từ những phiến đá này, tôi sẽ chuyển hóa được những sinh vật. Chúng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, nguy hiểm hơn, mặc dù có thể sẽ làm biến dạng chúng.”

“Ta không nghĩ tên Orc nào chịu để cho người thí nghiệm thêm một lần nữa đâu,” Doomhammer sắc sảo chỉ ra. Ông vẫn nhớ cái đêm mà Gul’dan đưa mời một thứ gọi là Chén Nước của sự Hợp Nhất, của sự Tái Sinh cho các thủ lĩnh tộc Orc và các chiến binh cao quý. Ngay lúc đó, Doomhammer đã không tin vào Gul’dan, mặc dù thủ lĩnh của ông lúc đó là Blackhand đã yêu cầu ông uống ly nước ấy, nhưng ông vẫn từ chối bằng cách nói rằng ông không xứng được chia sẻ sức mạnh đó với thủ lĩnh của mình. Ông đã thấy được thứ chất lỏng đó gây ra điều gì cho thủ lĩnh và mọi người trong tộc. Phải, nó đã khiến họ to lớn hơn, mạnh mẽ hơn. Nhưng nó cũng khiến mắt họ trở nên đỏ rực và làn da xanh trở nên tối hơn, mang dấu hiệu của quỷ dữ. Và nó đã khiến họ trở nên điên loạn với sự khát máu, giận dữ, và thèm

muốn. Nó đã khiến một dân tộc cao quý trở thành những con thú, những tên giết người mất trí. Một số đã rất hối hận vì việc uống nguồn nước đó sau này, nhưng đã quá muộn.

Gul'dan cười như thể hẳn biết được thủ lĩnh đang nghĩ gì. Và có thể đúng là như vậy. Ai có thể biết được những ma thuật kỳ dị mà lũ Warlock ngày nay đang có? Nhưng hẳn không trả lời Doomhammer theo những gì đang suy nghĩ.

“Tôi sẽ không sử dụng loài Orc để thử sức mạnh mới này,” Gul'dan quả quyết. “Tôi sẽ sử dụng sinh vật khác, loài này có thể sẽ được tăng cường sức mạnh và cũng không bị giảm đi trí thông minh của nó.” Hẳn cười. “Tôi sẽ sử dụng Ogre.”

Doomhammer suy nghĩ. Họ không có nhiều tên Ogre ở đây, nhưng phải công nhận sức mạnh của một tên này thì bằng mười chiến binh Orc khác cộng lại. Nếu chúng có thể mạnh hơn, thì điều này cũng xứng đáng để thử. “Thôi được,” cuối cùng ông nói. “Người có thể xây một đền thờ. Để xem sẽ thế nào. Nếu mọi chuyện tốt đẹp, ta sẽ cung cấp cho người thêm vài tên Ogre nữa, hay bất kỳ sinh vật nào người muốn.” Gul'dan cúi thấp người chào, còn Doomhammer thì gật đầu, và lập tức tính đến chuyện phải làm tiếp theo khi ông vừa quay đi.

Dịch: S1lverlighT

Tides of Darkness – Chương 12

“Nhanh hơn nữa nào! nhanh nữa đi!” Alleria liên tay đập vào đùi mình, như thể động tác đó có thể khiến quân đội đi nhanh hơn. Cô giảm tốc một chút, rồi lại nhanh chóng tăng tốc, không thể đi chậm hơn được nữa. Trong vài giây, cô lại vượt qua nhiều lớp bộ binh và đuổi kịp đội kỵ binh. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm một mái tóc ngắn vàng ở phía trước. Kia rồi!

“Cậu phải nói binh sĩ tiến quân nhanh hơn nữa!” cô quát về phía Turalyon khi vượt lên bên cạnh anh. Người Paladin trẻ nhìn và giật mình, nhưng anh biết lúc này cô không thể bình tĩnh hơn được nữa.

“Chúng tôi đang đi nhanh hết sức có thể đây,” anh bình tĩnh trả lời, quay về phía sau để thăm dò tốc độ binh sĩ. “Cô biết rằng binh lính của tôi không thể độ tốc độ được với cô. Một đội quân bao giờ cũng chậm hơn một người chứ.”

“Vậy tôi sẽ đi một mình, lẽ ra tôi đã phải làm vậy ngay từ đầu,” cô kiên quyết, định lao lên phía trước và phi về phía khu rừng.

“Không!” Có một điều gì đó trong âm thanh của anh đã níu chân cô lại, còn bản thân cô thì đang rửa thềm. Tại sao cô lại không thể cãi lại lời của anh? Anh ta không có cái uy như của Lothar, và cô cũng hợp tác với quân đội Alliance trên tư cách tự nguyện, không phải vì một mệnh lệnh nào cả. Nhưng giờ đây khi anh ra lệnh cho cô, cô không thể không nghe theo. Nhưng không phải là cô không thể tranh luận.

“Để tôi đi!” Cô cứng đầu. “Tôi phải báo động cho họ!” Tim cô sôi sục khi nghĩ về những người chị em, bạn bè, giống loài của mình đang bất ngờ trước trận tấn công này của quân Horde.

“Chúng ta sẽ báo động cho họ,” Turalyon trấn an cô, và cô cũng cảm nhận được sự quả quyết trong lời nói của anh. “Và chúng ta sẽ giúp họ đánh bại

lũ Horde. Nhưng nếu cô đi một mình thì sẽ có thể bị bắt, bị giết, điều đó thì... không hay chút nào.” Lời cuối cùng được nói ra như thể anh định nói một cái gì khác, và cô bỗng cảm thấy một luồng cảm xúc – có thể nói là hạnh phúc? – chảy xuyên qua lồng ngực mình, nhưng giờ không phải lúc nghĩ về chuyện đó.

“Tôi là Elf, là một Ranger!” cô vẫn kiên định. “Tôi có thể biến mất sau những tán cây, không ai có thể phát hiện ra.”

“Loài Troll cũng không ư?” Cô quay lại và nhìn về phía người phù thủy, người đang đi bên kia của Turalyon. “Vì chúng ta đã biết rằng chúng đang liên minh với quân Horde,” anh tiếp tục nói. “Và chúng ta cũng biết rằng chúng rất thông thạo cánh rừng này như loài Elf.”

“Cũng gần như vậy,” Cô thừa nhận. “Nhưng tôi vẫn giỏi hơn.”

“Điều này là đương nhiên rồi,” Khadgar đồng ý một cách rất ngoại giao, mặc dù cô có thể cảm nhận được sự cười cợt đằng sau thái độ bình tĩnh đó. “Nhưng chúng ta không biết chính xác có bao nhiêu bọn chúng đang ẩn nấp trong khu rừng. Và mười tên như vậy có thể sẽ gây khó khăn cho kỹ năng tuyệt vời của cô đấy.”

Alleria lại tiếp tục rửa thầm. Đương nhiên, anh ta nói đúng. Nhưng điều đó cũng không thể làm cô dụi đi ham muốn được chạy hết sức của mình, không cần quan tâm tới những việc khác. Cô đã thấy quân đội Horde, thấy được khả năng của chúng. Cô biết phía trước rất nguy hiểm. Và giờ mỗi hiểm họa này đang đến rất gần quê hương của cô! Trong khi đó, mọi người trong thành có lẽ vẫn chưa hay biết chút gì về chuyện này!

“Vậy cứ tiếp tục nói quân lính đi nhanh đi,” cô liếc Turalyon, rồi tăng tốc, đi trước dò đường. Cô hy vọng sẽ nhìn thấy một vài tên Orc hoặc Troll, nhưng cô biết mình vẫn còn ở rất xa chúng. Lực lượng Horde hiện giờ đã bỏ khá xa họ, và nếu quân đội Alliance không đẩy cao tốc độ tiến quân thì khoảng cách ấy lại càng lớn hơn nữa.

“Cô ấy rất lo lắng!” Khadgar nói thầm khi họ nhìn Alleria khuất khỏi tầm nhìn.

“Tôi biết,” Turalyon trả lời. “Không thể đổ lỗi cho cô ấy được. Tôi cũng sẽ rất lo lắng, nếu quân Horde đang tấn công quê nhà mình. Tôi đã từng như vậy khi nghĩ rằng chúng sẽ hành quân về phía thủ đô, đó như là quê hương thứ hai của tôi sau mười năm gắn bó.” Anh thở dài. “Cộng thêm việc cô chỉ có khoảng nửa số quân Alliance ở đây, và người thủ lĩnh lại là tôi nữa chứ.” “Đừng tự ti về mình như vậy chứ,” người bạn nói. “Cậu là một chỉ huy tốt và là một Paladin cao quý, một trong số ít người thuộc hội SilverHand, những người giỏi nhất Lordaeron. Cô ta thật may mắn vì có cậu.”

Turalyon nhìn bạn mình, cười hiền, biết ơn những gì cậu ta vừa nói. Anh ước mình thật sự được như vậy. Oh, anh biết mình cũng không tệ lắm trong chiến đấu – anh đã được luyện tập đầy đủ, và lần chạm trán đầu tiên với quân Horde đã chứng minh anh có thể phát huy rất tốt những gì đã học. Nhưng một chỉ huy ư? Trước trận chiến này anh chưa bao giờ chỉ huy một ai, thậm chí đó là những tu sĩ. Anh có thể biết gì về việc chỉ huy cơ chứ?

Phải, khi còn là một cậu bé anh cũng có lần hưởng dẫn các bạn chơi trò chơi, hoặc làm thủ lĩnh của một phe khi anh và các bạn chơi trò đánh trận giả. Nhưng từ khi anh gia nhập Nhà thờ thì mọi thứ đã đổi thay. Anh luôn nghe lệnh của những tu sĩ già, và sau khi họ đưa anh đến gặp Faol anh đã luôn nghe theo lời căn dặn của người. Khi anh tham gia tập luyện với tư cách là những người Paladin đầu tiên, anh lại nghe lệnh của Uther, như tất cả mọi người còn lại – Uther có một tính cách mạnh mẽ khiến mọi người đều phải nghe theo. Ông cũng là người già nhất trong số họ, và là người thân cận nhất của Tổng giám mục Faol.

Turalyon đã rất ngạc nhiên khi Lothar không chọn Uther làm phó tướng của mình, mặc dù anh cũng nghĩ rằng lòng mộ đạo quá lớn của ông có thể khiến ông khó tiếp xúc với những người ngoại đạo. Turalyon đã rất vinh dự nhưng cũng rất sốc với vị trí hiện nay của mình, và luôn tự hỏi mình có thể làm gì để xứng đáng với vị trí này.

Lothar có vẻ như cũng nghĩ như vậy. Và người đại tướng của Stormwind ấy thừa đủ kinh nghiệm và trí tuệ để biết được điều này. Ông là một chiến binh vĩ đại và là một thủ lĩnh tuyệt vời, người luôn có những người tự động đi theo, người luôn khiến kẻ đối diện phải kính trọng và phục tùng. Những

chiến binh Alliance thường gọi ông với biệt hiệu “Sư tử của Azeroth” sau khi thấy chiếc khiên của ông lấp lánh trong trận chiến với quân Orc ở Hillbrad. Turalyon tự hỏi không biết khi nào mình mới có thể được một phần nhỏ trong sự oai phong này.

Anh cũng tự hỏi không biết khi nào mình mới có được một phần của lòng mộ đạo lớn lao như Uther và sức mạnh đáng ngưỡng mộ của ông.

Turalyon vẫn đương nhiên rất tin tưởng vào Ánh sáng thiêng liêng. Điều này đã có từ khi anh còn rất nhỏ, và quá trình làm tu sĩ đã càng khiến anh được gần với đức tin huy hoàng này. Nhưng anh chưa bao giờ trực tiếp cảm thấy Người, hay tiếp thu được sức mạnh của Người. Sau trận chiến với quân Horde, anh cảm thấy lòng tin của mình yếu hơn bao giờ hết.

Ánh sáng thiêng liêng, theo cái cách mà anh được dạy, ngự trị trong tất cả vật thể sống, trong tất cả những trái tim và tâm hồn. Ánh sáng ở khắp mọi nơi, nguồn năng lượng của Người gắn kết tất cả. Nhưng lũ Horde quá tồi tệ, khủng khiếp. Chúng làm những việc không một người lý trí nào có thể làm, những việc quá xấu xa. Chúng thật sự không thể được cứu rỗi. Vậy thì làm cách nào chúng lại có thể là một phần của Ánh Sáng thiêng liêng được? Làm cách nào sự thông thái chói lọi ấy lại có thể cư ngụ trong những bóng tối hoàn toàn như vậy? Và nếu có, thì sức mạnh, sự thông thái ấy làm sao có thể bị nhấn chìm? Nhưng nếu không phải như vậy, nếu lũ Horde không phải là một phần của Ánh Sáng thiêng liêng, thì chúng không phải là những vật thể sống, theo như những gì Turalyon được dạy. Vậy điều gì tạo nên sự có mặt của chúng, sức mạnh của chúng, và mối liên hệ giữa chúng với vạn vật là ở đâu?

Anh không biết. Và đó chính là vấn đề. Lòng tin của anh đang bị lung lay. Anh đã cố gắng cầu nguyện khi đối đầu với lũ Horde, nhưng đó chỉ là những lời sáo rỗng. Trái tim anh không có ở đó. Và thiếu đi điều này, mọi câu chữ đều trở nên vô nghĩa. Turalyon biết rằng các Paladin khác có thể phù hộ cho quân sĩ, cảm nhận được quý dữ, chữa lành những vết thương chỉ với một cái chạm tay. Nhưng anh không thể làm như vậy. Anh cũng chưa bao giờ chắc rằng mình có thể có những kỹ năng này hay không,

nhưng giờ đây thì chắc chắn anh vẫn chưa lĩnh hội được. Anh tự nghĩ không biết khi nào mình mới làm được như vậy.

“Cậu lại trầm tư rồi,” Khadgar lại gần và vỗ vào vai anh. “Đừng nghĩ vẩn vơ nữa, không thì cậu ngã khỏi ngựa đấy.” Giọng nói của anh rất chân thành, và Turalyon cố gắng lắm mới có thể đáp trả bằng một nụ cười gượng gạo.

“Mình ổn mà,” anh trấn an người phù thủy. “Chỉ là đang nghĩ bước tiếp theo nên làm gì thôi.”

“Ý cậu là sao?” Khadgar đảo mắt xung quanh, nhìn lại phía sau nơi binh sĩ đang hành quân. “Cậu đang làm tốt rồi. Cứ tiếp tục dẫn quân tiến lên, nhanh nhất có thể, hy vọng chúng ta gặp lũ Horde trước khi chúng đã tàn phá được quá nhiều thứ.”

“Mình biết rồi.” Turalyon bỗng nghiêm nghị. “Giá mà chúng ta có cách nào đó vượt qua chúng và đến Quel'thalas trước. Có thể Alleria đúng – lẽ ra ta nên để cô ấy đi một mình trước. Nhưng nếu cô bị bắt, nếu có điều gì xảy ra với cô ấy...” Anh bỗng nhìn về phía Khadgar và thấy bạn mình đang cười. “Gì thế?”

“Không có gì,” người bạn ấy trả lời. “Nhưng nếu cậu cũng có sự quan tâm như vậy đến từng người lính ở đây, thì tốt nhất chúng ta nên dừng lại thôi, vì cậu sẽ không dám cho ai lao vào chiến trận vì sợ họ sẽ bị thương.” Turalyon với tay đập về phía cậu phù thủy, nhưng anh ta đã kịp tránh, và vẫn đang cười. Sau đó họ tiếp tục tiến bước, cả đoàn quân ở phía sau họ.

“Gần đến rồi,” Turalyon trấn an Alleria, người đang vỗ ầm ầm vào ngựa của mình như thể nó đang đứng yên.

“Tôi biết!” cô đáp lời, chẳng thèm nhìn lên. “Đây là nhà của tôi, anh nhớ không! Tôi biết địa bàn này rõ hơn anh chứ!”

Turalyon thở dài. Hai tuần vừa qua thật sự dài như vô tận. Dẫn dắt một đội quân đã là một thử thách lớn rồi, mặc dù đó cũng không nhiều hơn bao nhiêu so với trách nhiệm của anh ở những trận đánh trước. Điều khác biệt duy nhất là, ở các lần trước, Lothar luôn là người đưa ra quyết định cuối cùng. Lần này tất cả phụ thuộc vào anh, và điều này làm anh mất ngủ nhiều

đêm. Và còn Alleria nữa chứ. Tất cả quân Elf đều đứng ngồi không yên trong suốt hành trình, lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Quel'thalas của họ. Những người còn lại thì im lặng, vì biết rằng nếu họ nói ra những lo lắng lúc này chỉ khiến quân đội hoang mang và làm chậm tiến độ cứu viện. Alleria thì không như vậy. Cô bắt bẻ tất cả những quyết định của anh: tại sao họ lại phải đi qua thung lũng này thay vì thung lũng kia, tại sao họ phải đốt lửa trại chứ không ăn và ngủ trong giá lạnh, tại sao lại dừng lại khi chiều tà mà không đi tiếp vào buổi đêm. Turalyon đã quá đủ căng thẳng khi phải đưa ra những mệnh lệnh, nhưng sự cứng đầu của Alleria khiến anh đau đầu gấp nhiều lần hơn. Anh cảm thấy như mình đang bị soi mói quá mức, và cô chỉ chờ anh đưa ra mệnh lệnh để cãi lại.

“Chúng ta sẽ tới chốt chặn ở sườn đồi sớm thôi,” anh nói với cô. “Khi đó chúng ta có thể quan sát được biên giới của Quel'thalas. Và chúng ta có thể biết được lũ Orc đã đi đến đâu. Có thể chúng bị chậm vì phải trèo qua những ngọn núi, và chưa thể đến được đó vào lúc này.” Đó như là một sự cầu nguyện. Lothar đã thuyết phục được tộc Wildhammer cử một số người về vùng Alterac. Quân Dwarf đem những mệnh lệnh đến cho Đô đốc Proudmoore, người chỉ huy của những chiếc tàu đang neo tại hồ Darrowmere.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Proudmoore gửi đội thuyền của mình đi ngay lập tức ra phía cửa sông. Họ đã gặp quân của Turalyon ngay chỗ bến cảng gần thành Stromgarde. Họ đã đi theo đường sông vòng qua những ngọn núi, thay vì trèo qua chúng như lũ Horde đã làm. Điều này tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Turalyon hy vọng điều này là đủ. Anh đã từng muốn đi thuyền thẳng về Quel'thalas, nhưng Alleria đã bác bỏ ý kiến này. Đồng loại của cô sẽ không cho phép bất cứ thuyền lạ nào xâm nhập lãnh thổ. Họ buộc lòng phải cập bờ gần Stratholme và đi bộ tiếp.

“Khi nào cánh rừng hiện ra trước mắt, tôi sẽ đi trước,” Alleria nói. “Đừng cản tôi nữa.”

“Tôi không muốn cản trở cô,” Turalyon trả lời, hài lòng vì thấy một nụ cười thoáng qua trên gương mặt cô cùng một nét thoáng ngạc nhiên. “Tôi muốn cô và các Ranger nhanh chóng tìm thấy đồng loại và báo động cho họ,” anh

nhắc lại. “Tôi chỉ không muốn cô chẳng may lạc vào giữa trung tâm của quân đội Horde. Nhưng giờ chúng tôi đã ở gần rồi, và nếu lũ Horde đã đến trước, thì tôi vẫn có thể đánh lạc hướng chúng cho cô tranh thủ vượt qua hàng rào và đem tin về cho người của mình. Khi đó, cô sẽ tấn công từ phía sau, còn chúng tôi từ phía còn lại, đè bẹp lũ Horde ở giữa.”

Alleria gật đầu. Cô nhìn lên phía anh, im lặng, rồi đặt bàn tay mình lên đùi anh. Với Turalyon, điều này tạo nên sức nóng như từ mặt trời, khiến tim anh loạn nhịp và đùi anh tê dại. “Cảm ơn,” cô nhẹ nhàng nói. Anh gật, hoàn toàn không có khả năng trả lời.

Nhưng một trong số những Ranger đã phá tan bầu không khí đó khi lao nhanh về phía họ. “Phía trước là quả đồi cuối cùng.” Anh ta nhanh chóng nói. “Tôi đã có thể thấy được cánh rừng phía xa rồi!”

Alleria liếc nhìn Turalyon, anh gật đầu, thấy vui vì đây là lần đầu tiên cô hỏi ý anh trước khi hành động. Cô quay lại và lao đi như tên bắn, Ranger kia theo ngay bên cạnh cô. Nhưng họ chưa đi được bao xa. Hai người bỗng khựng lại, và đứng nhìn. Sau đó là một tiếng hét từ Alleria, tiếng hét của nỗi tiếc thương mà Turalyon chưa bao giờ nghe thấy trước đây.

“Hỡi Ánh sáng!” Thúc vào ngựa phi nước đại, Turalyon lao về phía cô ta. Rồi anh sững sốt, kìm ngựa khi thấy được điều gì đã làm cô đau khổ như vậy. Đã đi qua ngọn đồi cuối cùng, và trước mặt là khu rừng oai phong của Quel'thalas đang trải dài. Những tán cây lớn lung lay như thể đang nhảy múa với một giai điệu trầm lặng nào đó, những chiếc bóng cây che phủ khắp dải đất, tạo nên một cảm giác yên bình hơn là điềm xấu. Đó là một quang cảnh tuyệt đẹp, đầy vẻ hiền hòa và uy phong.

Nhưng quang cảnh ấy bị phá vỡ bởi những vệt khói bay lên từ một vài địa điểm. Nhìn chéo sang góc bên kia, Turalyon có thể thấy những thân hình đen tối túa ra từ những tán cây, và những lỗ hổng to dọc theo bức màn xanh lá. Anh cũng cảm nhận được âm thanh của lửa đang cháy từ những khoảng rỗng đó, và mùi gỗ cháy làm anh thấy ngọt ngào.

Quân đội Horde đã đến trước anh.

Và chúng đang đốt cháy Quel'thalas.

“Phải ngăn chúng lại!” Alleria thét lớn. Cô quay về phía Turalyon. “Cần phải ngăn chúng lại!”

“Chúng ta sẽ làm vậy,” anh nói với cô. Sau khi nhìn về phía lửa cháy một lần nữa để xác định những gì mình thấy là sự thật, anh ra lệnh cho người lính ngay bên cạnh mình. “Thông báo cho các đội trưởng,” anh nói. “Chúng ta sẽ đi về hướng bắc, xuyên qua những ngọn đồi, cho tới khi nào chúng ta ở ngay trên đầu lũ Orc. Khi đó chúng ta sẽ lao xuống, làm chúng bất ngờ. Hãy lệnh cho các binh sĩ đem theo nhiều nước nhất có thể, và phân công ra ai sẽ là người dập lửa. Ta không muốn bị bao quanh bởi một rừng cháy như vậy.” Người lính gật đầu, cúi chào, rồi lập tức quay ngựa đi. Turalyon quay sang bên Khadgar. “Cậu có thể làm gì để ngăn ngọn lửa kia lại không?”

Người bạn anh cười. “Một cơn bão sấm sét nhé, đủ không?”

“Được, nếu như sấm sét của cậu không đốn ngã thêm những cái cây còn lại.” Turalyon hướng về phía Alleria gọi. “Alleria!”. Cô không trả lời, vẫn chưa rời mắt khỏi đụn khói phía xa, nét mặt cô nhợt nhạt. “Alleria!”. Lần này cô giật mình quay về phía anh. “Tập hợp các Ranger lại và đi đi. Đi! Người của cô chắc chắn đang chiến đấu với lũ Orc ở một nơi nào đó trong khu rừng. Tìm gặp họ và nói rằng chúng ta đã đến. Chúng ta phải lên kế hoạch tấn công, nếu không lũ Orc sẽ nghiền nát họ phía trong rừng cây và ào ra đè bẹp hết tất cả chúng ta ở phía ngoài này.” Cô nhìn anh, gật đầu nhưng vẫn rất sốc. “Đi ngay đi!”, anh quát, giận mình phải nói với cô thô lỗ như vậy, nhưng giờ đó là cách duy nhất. “Hay cô quá chậm để có thể an toàn tới được rừng cây?”

Câu nói đó được đáp trả bằng một ánh mắt sắc lạnh, và anh cũng đang hy vọng điều này, cô nhìn anh chăm chăm rồi lại quay đi. Sau một loạt những mệnh lệnh và những động tác dứt khoát để điều chỉnh lại cây cung phía sau lưng, cô thoát đi như tên bắn xuống chân đồi, về phía khu rừng. Các Ranger khác theo sát cô, và chỉ một thoáng sau đó họ đã đến được ven rừng và biến mất vào bóng tối.

“Cầu cho Ánh sáng thiêng liêng phù hộ các người,” Turalyon thì thầm, nhìn họ đi.

“Cầu cho Người phù hộ tất cả chúng ta,” Khadgar nói. “Chúng ta sẽ rất cần điều này đây!”

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 13

“Trật tự nào! Im lặng,” Zul’jin ra lệnh cho quân của mình. Chúng đã rất nhanh chóng đi xuyên qua khu rừng, vào sâu trong Quel’thalas, nhưng giờ chiếc mũi thính của hãn báo hiệu rằng có một vài lính Elf ở đâu đây. Theo đó, hãn giảm tốc độ, nhẹ nhàng đặt chân lên từng ngọn cây, tay cầm chắc rìu để nó không lung lay phát ra tiếng động trong lúc di chuyển. Hãn không muốn loài Elf biết sự có mặt của mình ở đây. Chưa phải lúc.

Xung quanh hãn, các chiến binh Troll thuộc tộc Amani cũng di chuyển rất nhẹ nhàng, vũ khí sẵn sàng. Phần lớn bọn chúng đều đang cười thỏa mãn, nhe những răng nanh nhọn hoắt, và Zul’jin hoàn toàn hiểu được điều này. Chúng đang ở trong vùng đất của loài Elf, chuẩn bị được tấn công ngay trên vùng đất mà họ cho rằng rất an toàn. Chính Zul’jin cũng đang rất nóng lòng được ném trái cảm giác đó.

Loài Elf đã gây khó chịu cho chúng trong rất nhiều năm qua. Ngay từ khi những tên xâm lược có nước da tái nhợt và đôi tai nhọn kia xuất hiện lần đầu tiên vào hàng ngàn năm trước, chúng đã chiếm lấy vùng đất rộng lớn của đế chế Amani, chúng đã giành quyền kiểm soát khu rừng. Chúng hoàn toàn ngang sức với loài Troll về tốc độ, sự âm thầm, và nhanh nhạy! Nhưng loài Elf còn có thêm những lợi thế khác nữa, đó chính là phép thuật đáng nguyền rủa của chúng. Loài Troll chưa từng gặp những phép thuật như thế bao giờ, vì vậy không có cách nào chống trả những đợt tấn công huyền bí của loài Elf hay phá vỡ hàng rào phép thuật ấy.

May mắn thay, quân Troll đông hơn loài Elf rất nhiều, và có thể lấy số đông để đè bẹp loài Elf đáng ghét kia.

Nhưng sau đó loài Elf đã liên minh với loài Người.

Cùng nhau hợp sức, hai lực lượng ấy đã phá tan đế chế Amani. Chúng đã san bằng những pháo đài của loài Troll và giết chết hàng ngàn tổ tiên của bộ tộc. Zul'jin gầm gừ khi nghĩ về chuyện đó, nhưng âm thanh đã được chiếc khăn quàng cổ che hết. Trước chiến tranh, bộ tộc của hắn rất đông và mạnh mẽ, và đã kiểm soát được rất nhiều vùng đất. Sau đó, họ buộc phải phân tán, trở thành những chiếc bóng của sức mạnh trước đây, và không bao giờ có thể vươn dậy tới số lượng đông đảo như xưa để giành lại những di sản trước kia.

Cho đến bây giờ.

Quân đội Horde đã hứa cho chúng sự báo thù. Và Zul'jin tin tưởng họ. Thủ lĩnh của lực lượng Horde, Doomhammer, là một người có danh dự lớn, và được kính nể bởi toàn thể bộ tộc của ông. Ông ta sẽ không làm Zul'jin phải thất vọng. Họ đã thề rằng sẽ giúp loài Troll phục hồi đế chế Amani.

Zul'jin từ lâu đã bắt đầu kế hoạch của mình. Hắn là tên Troll đầu tiên kể từ sau cuộc chiến khủng khiếp kia đã hợp nhất được bộ tộc. Từng bộ lạc một, Zul'jin đã thách thức tất cả và chiến thắng, kể cả là đấu sức hay tốc độ hay cách nào đi nữa. Và tất cả bọn chúng đều cúi đầu trước Zul'jin, nguyện góp sức mạnh và tuân theo quy luật của hắn. Lực lượng Troll một lần nữa được thống nhất. Và với sự trợ giúp của quân đội Horde, chúng có thể san bằng tất cả loài Elf cũng như loài Người, tiếp tục thống trị các cánh rừng.

Đầu tiên là trận chiến với loài Elf. Đây là một niềm vui khôn tả đối với hắn. Lúc này đây, mũi hắn lại báo hiệu rằng chúng đã ở rất gần. Zul'jin dừng lại, đưa tay lên ra hiệu cho quân lính, không cần quay lại nhưng vẫn cảm thấy chúng đã dừng. Hắn thả mình xuống tán lá, đôi mắt sắc bén dễ dàng nhìn xuyên qua màn cây, chờ đợi.

Kia! Những đốm sáng đang di chuyển, một thứ gì đó đang đi vào tầm ngắm của hắn. Bất kể nó là gì, nó cũng đang ẩn mình sau màu nâu xanh như một cành cây nhưng hắn để ý thấy phía dưới là một màu sẫm hơn. Nó di chuyển mà không gây nên một tiếng động nào, đi giữa đồng lá khô như thể đó là những hòn đá nhẵn thín.

Elf!

Một tên khác xuất hiện phía sau tên đầu tiên, sau đó là tên thứ ba và thứ tư. Một lúc sau, cả toán quân cảnh vệ đã đi qua, tất cả là mười tên. Chúng không thèm nhìn lên trên. Có vẻ như chúng quá tự tin khi ở trong khu rừng của chính mình nên không có vẻ gì là lo lắng cả.

Zul'jin cười khẩy. Việc này sẽ dễ dàng hơn hẳn đã nghĩ.

Ra hiệu cho quân của mình, hắn dứt hai chiếc rìu vào vỏ và thả mình xuống một cành cây thấp hơn, từ đó bay sang cành thứ ba. Giờ thì hắn chỉ cách toán quân Elf khoảng hai mươi mét và có thể quan sát rất rõ chúng. Chúng đem theo những chiếc cung đáng nguyên rủa ở phía sau lưng, nhưng tay thì không có vũ khí. Chúng không thể biết được điều gì sắp xảy ra từ trên cao.

Zu'jin nhảy xuống từ cành cây, cùng lúc rút chiến rìu ra. Hắn tiếp đất dễ dàng, ngay chính giữa hai tên Elf, và ra đòn cùng lúc về hai phía khiến chúng không thể phản ứng. Cú đầu tiên cửa ngọt qua cổ tên đối diện, cú thứ hai cắm thẳng vào đầu nạn nhân. Cả hai gục ngã, máu bắn đầy trên lá.

Một tên Elf khác nhìn thấy, hét lên trong sự kinh hoàng, với tay về vũ khí của mình. Nhưng lúc này lính của Zul'jin đã áp sát, rìu, kiếm và chùy đã rất sẵn sàng. Tên Elf lộn một vòng để tránh đòn, cố gắng tạo khoảng cách để rút được kiếm hoặc cung sau lưng, nhưng loài Troll không cho lấy một cơ hội nào. Loài Elf khá nhanh nhưng loài Troll to và khỏe hơn, hạ gục ngay người Ranger trước khi hắn có thể chạy thoát.

Một lính Elf khác vẫn cố gắng chạy thoát. Hắn lộn hai vòng về phía sau và quay người, sử dụng một cành cây để che chắn. Zul'jin nghĩ rằng hắn sẽ rút cung ra, nhưng tay hắn lại với đến chiếc tù và đeo ngang hông. Tên Ranger đưa tù và lên miệng và thổi một tràng dài – nhưng bị khựng lại bởi một vết đâm vào bụng, và tiếng tù và mạnh mẽ bỗng trở nên khò khè, rồi Ranger đó gục ngã, máu tóa ra từ miệng và từ bụng hắn.

Cuộc chơi đã kết thúc. Zul'jin tiến lên và cắt tai một tên Elf, bỏ vào chiếc túi đeo trên thắt lưng hắn. Sau này, hắn sẽ ép khô chiếc tai và cài vào chiếc vòng cổ cùng nhiều chiếc khác để làm bằng chứng cho kỹ năng chiến đấu của mình. Nhưng bây giờ, chúng còn nhiều việc phải làm.

“Đi nào,” hắn nói với đồng loại, những tên đang cười thích thú khi cắt tai, tóc và một số bộ phận khác của các Ranger đã chết. Một vài tên lấy thanh

trường kiếm của loài Elf để làm chiến lợi phẩm – những vũ khí này rất đẹp nhưng lại quá nặng cho những cú đâm nhanh uy lực của loài Troll. “Nhiều Elf hơn sẽ đến đây,” Zul’jin cảnh báo chúng. “Quay lại những tán cây. Chúng ta sẽ khiến chúng phải đuổi theo, khiến chúng phải bận rộn.” Hãn cười và quân lính của hãn cũng đáp trả bằng những biểu hiện đáng sợ. “Rồi ta sẽ giết hết bọn chúng.”

Lũ Troll lại nhanh chóng nhảy lên các cành cây, gạt những cành nhỏ và biến mất trong những tán lá rậm rạp. Chúng nhảy đi, để lại sau lưng những thân xác đầy máu, mũi chúng hoạt động liên tục để đánh hơi kẻ thù kế tiếp. Zul’jin không hề nao núng. Hãn biết những tên Elf khác sẽ đến đây nhanh thôi. Và lúc đó bọn chúng cũng đã sẵn sàng. Đã rất lâu rồi hãn mới được tắm máu của loài Elf, và trận đánh lúc này đã làm hãn càng thêm khát chúng hơn bao giờ hết. Đồng loại của hãn cũng khao khát như vậy, một số đang gặm gù và nắm chặt bàn tay, háo hức chờ đến trận đánh tiếp theo với loài Elf có nước da tái nhợt kia. Sẽ sớm thôi, Zul’jin tự trấn an bản thân. Sẽ sớm thôi, hãn lại có cơ hội được chém giết loài Elf thỏa thích. Khu rừng này sẽ tràn ngập màu đỏ của máu, và loài Elf sẽ phải chứng kiến đế chế hùng mạnh của chúng sụp đổ, điều mà loài Troll đã một lần phải trải qua. Và chính hãn, Zul’jin là người mang trọng trách lớn lao đó. Hãn sẽ giương đầu của vua loài Elf lên cao, để nó có thể nhìn thấy sự diệt vong của loài Elf, trước khi hãn bóp nát nó.

Hãn không thể chờ đợi được nữa...

“Xong chưa?” – Guldan hỏi. Cách đó không xa, Cho’gall lắc đầu. Tên Ogre to lớn, nhãn nhỏ, đang kê vai đẩy tảng đá cuối cùng thêm khoảng một bước chân nữa.

“Rồi đây,” hãn nói, đứng thẳng người lên và phui tay.

Gul’dan gật đầu. Việc tách phiến đá phép thuật này ra đã tiêu tốn khá nhiều thời gian, giờ đây phiến đá đã bị tách ra làm năm phần, và chúng cần thêm vài giờ nữa để đặt chúng vào đúng vị trí rồi làm phép. Cũng may là Doomhammer đã cho phép vài con Ogre đến đây để giúp sức, và Cho’gall có thể trao đổi với cái lũ một đầu ngu ngốc này tốt hơn là một tên Orc có

thể. Mảnh đá phép rất lớn và nặng, nhưng hai tên Ogre thì đã có thể nhấc bổng nó lên, trong khi điều này có khi phải cần cả chục lính Orc. Tự nhiên Gul'dan nghĩ, không biết loài Elf làm thế nào để có thể đem được phiến đá còn nguyên vẹn đến được nơi đây. Chắc hẳn là phép thuật rồi. Hoặc cũng có thể chúng dùng nô lệ hay gì đó. Lũ Troll cũng cường tráng gần bằng loài Ogre, nhưng thông minh hơn rất nhiều, chúng có khả năng hiểu được những mệnh lệnh mà.

Dù sao thì các mảnh đá cũng đã được đặt đúng chỗ. Gul'dan ra hiệu và ba tên Warlock tiến về phía sau các mảnh đá ấy. Cũng thật may là Doomhammer chưa giết hết bọn chúng, nếu không thì giờ chẳng còn cơ hội nào để làm việc này. Gul'dan nghĩ sẽ thành công nhưng thật ra chính hắn cũng không chắc chắn. Tuy nhiên, nếu nó có thất bại đi chẳng nữa, thì một điều chắc là hắn cũng sẽ giữ được cái mạng này.

Hắn gật đầu ra hiệu cho Cho'gall nói lũ Ogre đứng sang một bên. Sau một hồi găm gù, la hét, một tên trong bọn chúng cũng đứng lùi lại. Cho'gall ra lệnh, và lũ Ogre vụng về dẫn ra. Một tên đứng vào giữa và chờ đợi, không có biểu hiện gì. Một điều khá hay về loài Ogre là chúng có thể đứng hàng giờ nếu cần. Thật sự là, nếu không phải là nghe lệnh hoặc tìm kiếm thức ăn, chúng có thể đứng im hàng giờ, không cử động, cứ như một bức tượng vậy. Gul'dan cũng thường hay nghĩ không biết chúng có liên quan gì tới đá hay không, vì điều đó có thể giải thích cho những lớp da dày và sự ngu ngốc tột bậc của chúng.

Quay trở lại nhiệm vụ đang chờ, Gul'dan giơ cao tay và gọi đến những nguồn năng lượng đen tối mà chủ nhân của hắn đã cho hắn khi còn ở Draenor. Nguồn năng lượng tích tụ nơi hắn, rồi được truyền vào những phiến đá cổ xưa ngay phía trước. Khi cả năm tảng đá gần như bị đốt cháy bởi những nguồn năng lượng và đang rung lên, Gul'dan lẩm bầm một câu thần chú. Thêm nhiều năng lượng tuôn trào từ ngón tay hắn đến phiến đá, nhưng lần này chúng lan sang cả phiến đá bên cạnh. Nguồn năng lượng vẫn chưa dừng lại. Nó lan sang phiến bên cạnh, và tiếp phiến kế bên nữa, rồi cuối cùng quay trở lại phiến đá của Gul'dan, nối liền năm tảng đá bởi một dãy lằng nhằng những tia phép thuật. Không khí trở nên âm u hơn, đặc

quánh mùi ma thuật, bầu trời đen kịt lại như trước khi có bão. Tên Ogre vẫn đứng im bất động, mặc dù mắt nó đã hiện lên vẻ sợ hãi. Được lắm, Cho'gall đã chọn được một tên rất khá.

Sau khi các phiến đã đã được ử đầy năng lượng, Gul'dan chuyển hướng về phía trung tâm, và về hướng tên Ogre đang đứng. Những luồng năng lượng phóng thẳng vào giữa, trúng ngay ngực tên Ogre, tạo nên một quầng năng lượng đen kịt xung quanh đó. Các phiến đã khác cũng đang giải phóng năng lượng và tên Ogre dường như biến mất trong khoảng giữa đen ngòm của những nguồn năng lượng bóng tối. Gul'dan chắc hẳn đã cảm thấy tay mình run lên và sự mệt mỏi vì cạn kiệt năng lượng, nhưng sự háo hức đã giữ cho những nguồn năng lượng vẫn tiếp tục tuôn trào.

Sau vài phút, bóng tối của phép thuật từ từ tan đi. Mờ trong làn khói, một thân hình lực lưỡng cao lớn hiện ra. Loài Ogre vẫn to lớn hơn tất cả mọi người ở đây, trừ Cho'gall, nhưng thân hình này có cái gì đó khác. Gul'dan kiên nhẫn chờ đợi khói mù tan hết để hẳn có thể nhìn rõ hơn. Cuối cùng chúng cũng biến mất, mọi thứ trở nên rõ hơn bao giờ hết, và Gul'dan lần đầu tiên có thể nhìn thấy toàn thân của sinh vật vừa được tạo nên bởi cái gọi là Đền Thờ Bão Tố của hắn.

Nó vẫn là một tên Ogre, nhưng to lớn hơn, một vài chỗ có thay đổi. Cánh tay không còn dài như trước, chân không cong như trước, và trông nó rất cảnh giác.

Và đương nhiên vẫn có hai đầu.

Thời còn ở Draenor, Ogre hai đầu thật sự rất kinh khủng. Chúng cao hơn, to hơn các đồng loại khác và có định hướng hơn. Chúng được tôn kính, và Cho'gall là một trong những số đó. Thậm chí còn khá hơn là, hắn đã chứng tỏ hẳn có đủ sự thông minh để trở thành một phù thủy. Gul'dan thấy tên này rất khá, và còn trẻ, vì thế đã bỏ thời gian ra huấn luyện nó. Cho'gall đã trở thành một Warlock quyền lực bằng chính sức lực của hắn, và vẫn trung thành với Gul'dan cho tới ngày nay. Và giờ đây, dường như không phải chỉ có một mình Cho'gall nữa.

Tên Ogre hai đầu quay lại, và nhìn chăm chăm vào Gul'dan, có vẻ như nhận ra hẳn là thủ lĩnh.

“Ta là gì?” Nó hỏi, một cái đầu thì hỏi, cái kia quay ngang. Khả năng ngôn ngữ của nó rõ ràng đã cải thiện hơn nhiều so với lũ Ogre bình thường.

“Người là một tên Ogre”, Gul’dan trả lời, “có thể gọi là một phù thủy Ogre.”

“Phù thủy Ogre à?”, cái đầu còn lại hỏi. “Điều đó có nghĩa là gì?”

Gul’dan giải thích ngắn gọn về phù thủy, pháp sư và những thứ có liên quan đến phép thuật.

“Vậy ta là một trong số đó à?” Tên Ogre lại hỏi.

“Có thể lắm.” Gul’dan nheo mắt. “Có một bài kiểm tra nho nhỏ.” Hắn cúi xuống nhặt một chiếc lá rồi ném về phía tên Ogre. “Cầm lấy.” Tên Ogre chụp lấy chiếc lá với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, chứng tỏ khả năng của nó đã được nâng cao lên rõ rệt. “Giờ thì tập trung vào những ý niệm về lửa, về sức nóng.” Gul’dan nói với tên Ogre.

Tên Ogre trở nên nghiêm trọng, tập trung vào chiếc lá. Rồi nó gật đầu, cái thứ nhất trước, tiếp theo là cái thứ hai.

“Tốt lắm.” Gul’dan nói thầm, không muốn làm sao lãng sự tập trung của tên Ogre. “Giờ thì hãy để ngọn lửa ấy nổi lên. Hãy để nó nuốt trọn chiếc lá, sức nóng lan tỏa khắp người, như muốn thiêu đốt người.”

Hắn thấy một tia lửa lóe lên ở giữa chiếc lá, và nhanh chóng lan tỏa thành một ngọn lửa. Chiếc lá cháy rụi, chuyển thành màu đen kịt của tro sau khi ngọn lửa nuốt chửng nó. Một cơn gió thổi qua làm đống tro bay mất, và tên Ogre nhìn lên, gặp ánh mắt của Gul’dan cũng đang nhìn nó.

“Vậy ta đã là một phù thủy Ogre rồi chứ?” Giọng có vẻ hài lòng. Một chiếc đầu thì cười nhăn nhó, chiếc kia chỉ cười mỉm, mặc dù trông khá phấn khích.

“Phải,” Gul’dan đồng tình. “Người là một trong số chúng ta.”

“Điều đó có nghĩa là gì, một trong số chúng ta?”, sinh vật này lại tiếp tục hỏi. “Ta phải làm gì với món quà này đây?”

Gul’dan giải thích về lực lượng Horde. Hắn cũng nói rõ ý định cuộc xâm lăng lần này, và về những lực lượng khác mà chúng đã phải đối mặt trong quá khứ. Tên phù thủy Ogre lắng nghe, không bỏ một từ nào.

“Người đã tạo ra ta.” Cuối cùng tên Ogre cũng lên tiếng. Đó không phải là một câu hỏi, nhưng Gul’dan gật đầu. “Vậy ta là sinh vật của người.” Tên Ogre nói tiếp. “Ta sẽ phục vụ cho người. Lý do của người là lý do của ta. Hãy nói ta biết cần phải làm gì.”

Trong lòng, Gul’dan mừng thầm. Đây chính là những điều hắn mong muốn. Bằng cách đào tạo những tên Ogre bằng pháp thuật của mình, hắn đã tạo được một mối liên hệ chặt chẽ với chúng. Những sinh vật này sẽ tuyệt đối trung thành! Tuy nhiên vẻ bề ngoài thì không biểu lộ gì nhiều. Thay vào đó hắn chỉ đưa tay ra hiệu cho Cho’gall. “Đây là Cho’gall,” Gul’dan giới thiệu. “Hắn, cũng như người, là một người ta rất tín nhiệm, và cũng là một phù thủy Ogre. Hắn sẽ giải thích cho người chúng ta đang làm gì ở đây. Và hắn cũng sẽ đặt cho người một cái tên riêng.”

Tên Ogre cúi người. “Xin cảm ơn, chủ nhân,” Một trong hai cái đầu nói trước khi quay đi theo Cho’gall. Gul’dan biết trợ thủ của hắn sẽ để cho tên phù thủy Ogre làm việc tiếp ở Đền thờ. Và rồi số lượng phù thủy Ogre sẽ càng tăng. Cho dù chỉ một phần mười tên Ogre ở đây có thể trở thành phù thủy, như vậy cũng đã là quá đủ. Gul’dan cười thầm. Hắn sẽ biến đổi tất cả các tên Ogre trong lực lượng Horde, nếu Doomhammer không ngăn cản. Và tại sao ông ta phải làm như vậy chứ? Ông chỉ biết là sẽ có thêm nhiều chiến binh khỏe mạnh hơn. Thủ lĩnh không bao giờ biết được rằng loài sinh vật mới này sẽ hoàn toàn trung thành với Gul’dan, chứ không phải ông, và Gul’dan cũng cần phải chắc rằng bọn chúng không biểu lộ sự trung thành ấy quá sớm. Chỉ khi nào đúng thời điểm thôi. Và lúc đó Doomhammer sẽ nhận ra đã có một thế lực mới trong quân đội Horde, thế lực mà ông không thể tiêu diệt hay đánh đuổi.

Gul’dan lại cười, rồi quay đi. Cho’gall sẽ xử lý tiếp những công việc còn lại ở đây. Hắn còn có việc khác cần làm, việc mà sau này sẽ trở thành nhân tố chính trong công cuộc tìm lại nguồn sức mạnh đang chờ đợi hắn ở một nơi nào đó.

Dịch: S1lverlight

Tides of Darkness – Chương 14

“Ôi, họ đâu rồi?” Alleria chạy băng qua rừng, tay nắm chặt kiếm, lá và cành cây bị bỏ lại như những bóng mờ. Các Ranger khác cũng đã chia nhau ra đi tìm mọi người, và Alleria hy vọng họ không gặp phải Orc hay Troll. Cô muốn chính mình là người đầu tiên chạm trán với lũ da xanh đó.

Lại một lần nữa, cô ước gì mình đã chưa từng rời khỏi quê hương khi nhìn thấy những ngọn lửa bùng lên. Tại sao cô lại nghĩ lực lượng Alliance cần sự trợ giúp của cô? Chẳng phải Anasterian Sunstrider và các thành viên trong hội đồng nhiều tuổi hơn và thông thái hơn cô sao, chẳng lẽ họ lại không có những quyết định đúng đắn trong việc giúp đỡ chủng loài trẻ tuổi kia sao? Nhưng thật sự là, Anasterian đã nghĩ rằng lũ Orc sẽ không gây hại gì đến Quel'thalas. Đó là lý do ông nghĩ Alliance sẽ chẳng liên quan gì đến mình, vì nơi đây rất an toàn so với thế giới bên ngoài.

Rõ ràng ông đã sai lầm.

Dù sao thì, nếu Alleria nghe lời, và làm theo quyết định của ông ta thì cô đã vẫn ở đây, chẳng đi đâu cả. Cô lẽ ra đã ở đây khi loài Orc và Troll đến, ở đây với gia đình và dân tộc mình khi lũ Horde xâm phạm lãnh thổ của họ.

Điều đó liệu có làm thay đổi được gì không? Cô cũng không biết. Có lẽ không. Điều gì có thể khiến một Ranger ngăn cản được kẻ địch khi thậm chí cô còn không nhận ra được sự có mặt của chúng ở đây? Dù sao cô cũng an ủi mình bằng cảm giác cô đã không bỏ mặc dân tộc mình trong thời điểm khó khăn nhất.

Những suy nghĩ khiến cô chạy nhanh hơn nữa, và cô nhảy lên một bụi cây gần đó, ở giữa hai tán cây...

....và giật mình khi nhìn thấy một mũi tên đang kề trước cổ mình.

Người đang cầm cung cao gần bằng cô và mặc áo khá giống với cô, nhưng còn mới hơn. Mái tóc dài phủ xuống từ chiếc mũ trùm đầu và ánh lên màu ngà dưới ánh mặt trời, một màu trắng bạc lấp lánh mà Alleria biết quá rõ và không thể nhầm lẫn được nữa.

“Vereesa à?”

Người kia hạ thấp cung xuống, đôi mắt xanh to tròn ngạc nhiên trù mến. “Alleria sao?” Ngay lập tức chiếc cung được vút sang một bên, và cô em gái của Alleria ôm chầm lấy chị. “Chị đã về rồi!”

“Đương nhiên rồi,” Alleria cũng siết chặt Vereesa và vuốt đầu cô, một cử chỉ quen thuộc tự nhiên. “Em không sao chứ?” Cô hỏi. “Thế Sylvanas đâu rồi? Cha Mẹ đâu?”

“Họ vẫn ổn cả.” Vereesa trả lời, lùi lại và cất vũ khí. “Sylvanas đang đi cùng một toán quân ở phía gần bờ sông. Còn Cha và Mẹ thì giờ này chắc là đang ở Silvermoon rồi. Họ đến đây hội họp với các trưởng lão.” Cô dừng lại, bỏ mũi tên vào bao. “Alleria, chị đã đi đâu thế? Và chuyện gì đang xảy ra vậy? Lửa cháy ở khắp mọi nơi trên Quel’thas! Và một số các Ranger khác, đến giờ vẫn chưa thấy hồi báo.”

Alleria thấy bụng mình quặn đau vì nghe tin này. Nếu Ranger của cô mất tích, thì điều đó có nghĩa là lực lượng Horde đã vào rất sâu trong khu rừng rồi. “Chúng ta đang bị xâm lược, em gái à,” cô nói cộc lốc, tuốt kiếm, và quay lưng về phía cô em. Tai cô run lên. “Im lặng nào.”

“Im lặng? Nhưng sao...” Lời nói của Vereesa chưa dứt thì đã bị cắt ngang bởi một thân hình to lớn lao xuống từ phía trên. Nó bất thành linh lao tới, cầm trong tay một chiến rìu sắc nhọn, nhưng Alleria đã nghe thấy từ trước và cô đã chuẩn bị ứng chiến. Cô đưa kiếm lên gạt lưỡi rìu, rồi nhảy ra sau, vừa kịp tránh đòn tấn công thứ hai từ một đường đao ngắn chém tới. Cô vung một đường kiếm cắt đứt đầu sinh vật lạ khi nó vừa lao tới, khiến bàn tay không còn sự sống kia buông rơi vũ khí.

“Nhanh nào!” Alleria cảnh báo, khom người rồi đứng thẳng dậy ngay lập tức. “Chúng ta phải đi thôi! Ngay bây giờ!” Vereesa, vẫn đang bàng hoàng trước cảnh tượng máu me lúc nãy, giật mình gạt đầu và quay đi, chạy nhanh hết sức có thể ra khỏi cảnh tượng bạo lực theo lệnh của chị mình. Cô vẫn

còn rất trẻ, trẻ nhất trong ba chị em, và chưa bao giờ được thấy một trận đánh thực thụ. Alleria cũng đã rất lo lắng về điều này nhưng giờ đây thì cũng chẳng còn thời gian mà nghĩ đến nó nữa.

Họ chạy xuyên cánh rừng, và Alleria chắc chắn rằng cô đã nghe thấy tiếng cười ở đâu đó phía trên. Troll! Lũ sinh vật này đã theo sau họ, giữ khoảng cách trên những bụi cây. Không nghi ngờ gì nữa, chúng đang định nhảy xuống và giết cả hai người họ trước khi họ kịp tìm thêm cứu viện. Nhưng lũ Troll không biết nhiều về khu rừng này. Còn Alleria thì có.

Cô chạy, dắt theo Vereesa và những kẻ truy đuổi dấu mặt kia, nhảy, rẽ, băng qua suối, lao qua những hàng cây, nấp dưới những tán lá. Vereesa theo ngay sát, tay nắm chắc cung, và họ nghe những tiếng cười vang đến.

Alleria thấy một dải lụa màu bạc ở phía trước. Dòng sông! Cô tăng tốc, Vereesa cũng đuổi theo, họ phóng từ những cành cây xuống khoảng đất gần bờ sông. Cô ngay lập tức cảm thấy sự va chạm từ phía sau mình và sau đó một vài tên Troll cũng nhảy xuống từ phía trên, cố gắng bắt cô lại trước khi cô nhảy xuống dòng sông để bơi trước sự bất lực của chúng. Vì loài Troll không thích nước.

“Chạy giỏi lắm, đồ tím tái kia,” một trong số sinh vật đó gào lên. “Nhưng giờ mày phải chết!”

Cánh tay vươn ra, móng vuốt sắc nhọn định tóm lấy tóc cô, nhưng Alleria xoay người, tránh được cú vồ. Cô tiếp tục xoay tròn, tuốt kiếm, chuẩn bị ứng chiến...

... và thấy tên Troll bỗng đứng im, giật lùi lại. Một vật gì đó sắc nhọn xuyên ra từ cổ nó.

Cũng những vũ khí giống như vậy đánh gục các tên Troll còn lại, đốn ngã chúng khiến chúng sợ hãi chạy về các tán cây. Và khi Alleria nhìn lại phía bên kia bờ sông, cô thấy một vài Ranger, dây cung còn đang rung lên vì những đòn tấn công vừa rồi. Một trong số họ mặc chiếc áo khoác dài màu xanh lá cây và được trang trí cẩn thận hơn những người còn lại. Cô có một mái tóc dài màu vàng, sẫm hơn Alleria nhưng cũng gần giống, và cặp mắt màu xám chứ không phải xanh lá hay xanh dương nhưng sự độ sắc sảo thì

giống hệt như của Alleria và Vereesa. Các Ranger khác cũng đã tụ tập xung quanh cô ta và đưa cung lên chào.

“Chúc mừng chị đã về, Alleria!” Sylvanas gọi to. “Thế chị đem theo những rắc rối gì thế này?” Cho dù khoảng cách là một con sông, song cô ta vẫn tỏ rõ sự quyết liệt, như thể muốn có câu trả lời ngay lập tức.

Alleria cười đáp trả người em gái của mình – Sylvanas, Chỉ huy Ranger của Quel'thalas, trông vẫn mạnh mẽ như mọi khi – lắc đầu. “Chị không đem chúng về đây, Sylvanas,” Cô thành thật trả lời. “Chị hy vọng về nhanh hơn chúng, nhưng chị cũng có đem theo sự hỗ trợ.” Cô liếc nhìn xác tên Troll phía sau, và Vereesa, người đang đứng quay về phía khác với vẻ mặt hơi mất bình tĩnh trước sự hiện diện của cái xác kia. “Chị phải nói chuyện với Hội đồng!”

“Em không biết họ có chịu nghe không nữa,” Sylvanas cảnh báo. “Họ quá bận rộn với những đồng lửa và có nhiều việc khác phải làm. Như em đây. Chúng xuất hiện gần như khắp mọi nơi trong khu rừng, rất ngẫu nhiên.” Cô chỉ về phía tên Troll đã chết. “Và giờ thì em cũng phải tham gia và sự kiện này rồi.”

Alleria nghiêm nghị và nhìn xuống. “Họ sẽ phải lắng nghe,” cô hứa chắc. “Chị sẽ bắt họ phải như vậy.”

“Điều này có nghĩa là gì?” Anasterian Sunstrider hỏi. Ông và những thành viên Hội đồng Silvermoon đang thì thầm bàn bạc thì giọng nói trầm trọng và bất ngờ của Alleria cất lên. Một vài trong số những thủ lĩnh lớn tuổi đứng dậy khỏi ghế ngồi, ngạc nhiên vì sự có mặt của cô, nhưng Alleria chẳng thèm để ý đến bọn họ. Cô tập trung về phía Anasterian.

Vua của loài Elf đã rất lớn tuổi, với mái tóc bạc trắng và làn da mỏng như những tấm da thuộc và nhăn nheo như miếng gỗ già. Ông trở nên gầy yếu hơn trước đây, nhưng ánh mắt xanh biếc vẫn rất tinh anh, và giọng nói, cho dù hơi nhỏ, vẫn đầy quyền lực. Alleria theo bản năng, lúc đầu hơi lùi lại trước sự giận dữ của nhà vua, nhưng sau đó cô nhớ ra mình đến đây vì lý do gì, nên đứng thẳng người lại.

“Tôi là Alleria Windrunner,” cô giới thiệu, dù biết rằng phần lớn mọi người ở đây đều nhận ra cô. “Tôi đã rời khỏi vương quốc, chiến đấu bên cạnh loài Người trong trận chiến của họ. Và tôi trở về để đem theo một tin tức không mấy tốt lành, không chỉ đối với họ mà còn với cả chúng ta nữa.” Cô im lặng, lạnh lùng nhìn những người đứng trước mình. “Lực lượng Horde mà loài Người từng nói đến, là sự thật, và chúng rất mạnh. Quân chủ lực của chúng là loài Orc, ngoài ra còn có thêm những sinh vật khác nữa. Bao gồm cả loài Troll.” Điều này ngay lập tức làm đám đông chú ý, có tiếng thở dài, lầm bầm chửi rủa. Chẳng ai trong số các High Elf ở đây biết Orc là cái gì, chính cô cũng chẳng biết cho đến khi đặt chân lên Hillsbrad, nhưng Troll thì họ biết quá rõ. Một vài người ở đây, bao gồm cả chính Anasterian, đã chiến đấu trong cuộc chiến vĩ đại chống lại loài Troll ngày xưa, khoảng bốn ngàn năm sau khi Quel’thas được thành lập.

“Người nói lũ Horde này bao gồm cả Troll à?” một thủ lĩnh lớn tiếng, “nhưng điều đó thì liên quan gì đến chúng ta? Hãy cứ để lũ Troll đi theo loài sinh vật lạ kỳ mà người vừa nhắc đến, chắc chúng cũng sẽ đi xa khỏi đây thôi. Có lẽ loài Người sẽ vô tình giúp chúng ta tiêu diệt hết lũ này cho chúng ta!” Một số khác cười và gật đầu.

“Ngài không hiểu được đâu!” Alleria giận dữ nói. “Lực lượng Horde không phải là thứ chúng ta có thể hy vọng và cười như vậy được! Chúng định sẽ chiếm lấy toàn Lordaeron, thậm chí cả những hòn đảo nhỏ! Và đương nhiên Quel’thas này là một trong số đó.”

“Hãy để chúng đến!” Một thủ lĩnh khác, một phù thủy cô nhớ tên hình như là Dar’khan, chế giễu. “Vùng đất của chúng ta đang được bảo vệ rất tốt, không ai có thể đi qua Tầng Đá Pháp Thuật mà còn sống cả.”

“Ôi không?” Alleria mĩa mai. “Ngài chắc chứ? Vì thật sự là chúng đã xâm phạm khu rừng của chúng ta, xuyên qua vùng đất của chúng ta, giết người của chúng ta. Và lũ Orc chắc cũng không còn xa nữa đâu. Chúng không khỏe bằng loài Troll, nếu là cá nhân, nhưng chúng có một số lượng vượt trội, đủ để che phủ vùng đất này. Và chúng đang ở đây.”

“Ở đây?!” Anasterian nhạo báng. “Không thể nào!”

Thay cho câu trả lời, Alleria vung tay và vứt ra vật mà cô đã đem theo từ khi cô và Valeeria chạy đi. Cái đầu của tên Troll bay trong không khí, mái tóc đen ngắn phấp phới, rồi rơi xuống, ngay trước chân của Anasterian.

“Tên này đã tấn công tôi và Valeeria,” Alleria giải thích, “ở chỗ gần bờ sông. Một vài tên đuổi theo chúng tôi, và xác bọn chúng vẫn đang nằm ở bên kia bờ nếu Sylvanas và lính của cô ấy vẫn chưa di chuyển chúng đi.” Cô để ý thấy không ai trong các thủ lĩnh có thể cười được nữa. “Chúng đang ở đây.” Cô khẳng định. “Loài Troll đang ở trong khu rừng này, chém giết người của chúng ta. Còn loài Orc thì đang phóng hỏa viền rừng Eversong!” Cô vẫn chưa biết đâu là nguyên nhân của những ngọn lửa này.

“Thật là một sự sỉ nhục!” Lần này sự giận dữ của Anasterian không nhắm vào cô. Vua loài Elf đá văng cái đầu của tên Troll đến dưới chân ghế của một thủ lĩnh khác. Mắt ông sắc lên và lông mày cau lại, và khi ông quay về phía Alleria, cô có thể cảm thấy được nguồn năng lượng và sự tập trung đã khiến ông trị vì vương quốc bao lâu nay. Tất cả những biểu hiện già yếu lúc này đã biến mất. “Chúng dám xâm phạm quê hương chúng ta?” Anasterian xúc động. “Chúng dám sao!” Ông nhìn lên cao với khuôn mặt đầy bão tố. “Chúng ta phải dạy chúng một bài học vì sự xúc phạm này! Tập hợp các chiến binh!” Ông ra lệnh cho các thủ lĩnh. “Lệnh cho các Ranger. Chúng ta phải tấn công và quyết đánh tan chúng, để chúng không bao giờ dám đến đây một lần nào nữa!”

Alleria rất hài lòng khi thấy nhà vua quyết tâm như vậy, và ngay lập tức đồng cảm với sự quyết liệt này. Nhưng cô lại lắc đầu. “Troll chỉ là một phần của sự nguy hiểm,” cô nhắc lại với Anasterian và những người khác. “Lực lượng Horde có số đông không thể tưởng tượng nổi và lũ Orc rất mạnh, dai sức và cứng đầu.” Cô cười. “Cũng may là tôi không về đây một mình.”

Turalyon đang chiến đấu với một vài tên Orc và vừa đánh gục một tên bằng chiến búa của mình, đổi lại anh nhận một cú đánh cực mạnh vào khiên từ tên còn lại. Một tên thứ ba nhảy đến gần, suýt chút nữa thì khiến anh té nhào xuống ngựa, và vì khoảng cách quá gần để có thể sử dụng vũ khí,

Turalyon dùng đầu mình đập mạnh vào hãn, chiếc mũ sắt của anh đập thẳng vào giữa trán con Orc làm nó bị choáng. Nhân cơ hội này Turalyon thúc ngựa, quét một đòn vào cả hai kẻ thù. Không tên nào có thể đứng dậy được nữa.

Lấy tay quạt nước trên mặt, anh nhìn lên những đám mây dày đặc trên đầu. CƠn mưa không có dấu hiệu nào sẽ tạnh, dù anh coi đây là điềm lành. Vì nhờ vậy những đám lửa đã được dập tắt, và có vẻ như không thể bùng lên lại được nữa. Anh nghĩ mình có thể chiến đấu trong cái thời tiết sâu thẳm này đến bất cứ khi nào, nếu điều đó giữ cho quê hương của loài Elf không bị thiêu rụi. Phía bên cạnh, anh thấy Khadgar có vẻ mệt mỏi. Người phù thủy này đã kiệt sức vì sử dụng phép thuật gọi những đám mây đen kia về và điều khiển chúng dẫn ra trên khắp bầu trời Quel'thalas, nhưng anh cũng đã từng cho mọi người thấy ngoài gậy phép, anh cũng có thể sử dụng kiếm rất thành thạo, và vì vậy, Turalyon biết rằng không có gì phải lo cả. Mặt khác, còn quá nhiều kẻ thù phía trước và tốt hơn hết anh nên lo cho chính mình.

Turalyon đang định tấn công những tên Orc tiếp theo bên cánh trái, thì bất ngờ thấy chúng bất động, đổ ào xuống đất, một vài mũi tên ghim xuyên qua cổ. Anh nhận ra những mũi tên này và cười. Đúng vậy, người con gái trẻ ấy lập tức lao về phía anh, mũ áo đã tuột ra khỏi đầu bất chấp cơn mưa tầm tã, đôi hoa tai của nàng long lanh ánh vàng. CƠn mưa như thể không chú ý đến nàng, chỉ rơi xung quanh chứ không chạm lên người nàng, và Turalyon cũng không chắc rằng đó là phép thuật của loài Elf hay đơn thuần chỉ là vẻ đẹp tự nhiên của nàng.

“Tôi thấy là tôi đến đây vừa kịp lúc,” Alleria nói khi gặp anh, đứng im và rút mũi tên từ cổ tên Orc ra. “Anh làm được gì khi tôi không có ở bên cạnh để bảo vệ nhỉ?”

“Tôi đang cố gắng,” Turalyon trả lời, quá tập trung vào trận chiến để cảm thấy bối rối trước sự xuất hiện của cô. Anh đỡ một cú đánh, rồi quạt ngã tên Orc ngay lập tức. Anh lại quay sang tìm kẻ địch tiếp theo. “Cô đã tìm thấy họ chưa?”

“Rồi,” cô đáp. “và họ đã đồng ý. Các chiến binh và cung thủ đã sẵn sàng. Họ sẽ có thể đến đây trong mười phút, nếu đây là nơi anh muốn họ đến.”

Turalyon gật đầu, dùng lưỡi búa chặn một cú đánh từ chiếc rìu và rút ngắn khoảng cách để đầu búa tông thẳng vào tên Orc trong cú đánh sau. “Ở đây cũng tốt thôi,” anh trả lời. Cho đến khi nào chúng ta còn chiến đấu được thì lũ Horde cũng chẳng đi đâu xa.”

Alleria gật. “Tôi sẽ quay lại báo với họ. Anh chỉ cần trụ được đến khi họ tới.” Giọng cô hơi lạ, và Turalyon liếc mắt nhìn sang. Ôi hời Ánh sáng! cô ấy đang khóc ư? Trông cô rất buồn. Cuộc xâm lăng của loài Orc lên quê hương cô chắc hẳn đã khiến cô trở nên như vậy.

“Chúng tôi sẽ trụ được.” Anh chắc chắn với cô. “Chúng tôi phải trụ được.” Và Alleria đã lại biến mất. Turalyon chỉ hy vọng cô và quân lính cứu viện sẽ quay lại kịp lúc trước khi quân Horde đè nát hàng phòng thủ mỏng manh này. Một đợt quân Orc nữa đang đổ về từ phía bên cạnh, và Turalyon biết rằng lực lượng của anh không thể chống chọi lại được quân đoàn Horde này, nhất là khi nơi này là một bãi đất trống và lũ Orc có thể dễ dàng bao vây cũng như ulla vào. Họ cần sự hỗ trợ, và phải nhanh chóng. Anh hy vọng loài Elf ai cũng sẵn sàng và nhanh nhẹn như những gì Alleria đã thể hiện.

Ter’lij, một trong những thuộc hạ của Zul’jin, cười nhạt. Hắn và đồng bọn đã đánh hơi thấy sự bất thường và đi theo phía phát ra âm thanh đó, những tiếng bước nhẹ trên nền cỏ khô. Một đứa Elf đi một mình. Ter’lij được giao nhiệm vụ canh giữ lối đi này, đường mòn dẫn vào thành phố của loài Elf, và không ai có thể đi qua. Thế thì, tên Elf này sẽ không thể đi xa hơn được nữa.

Nhẹ nhàng hạ thấp xuống, Ter’lij có thể thấy rõ toàn thân đối thủ. Nó đi với tốc độ quen thuộc của loài Elf, gần như là không phát ra âm thanh nào đối với các loài sinh vật bình thường, nhưng với Ter’lij, như vậy là đã quá ồn. Tên Elf mặc một chiếc áo trùm đầu dài, và đang chống gậy đi. Một tên đã có tuổi. Càng hay.

Liếm mép suy tính, Ter’lij ra hiệu cho đồng bọn cùng nhảy xuống. Và hắn cũng đáp xuống đất, tay lăm lăm cây đao cong, nhìn vào nạn nhân của hắn

và bất ngờ khi thấy người này bỏ mũ trùm đầu ra, quay lại và cười. Chiếc gậy được đưa lên cao, để lộ một lưỡi kiếm, và giáp trụ sáng loáng dưới bóng cây.

“Mày nghĩ rằng bọn tao không nghe thấy tiếng động phía trên sao?” Tên Elf nói qua kẽ răng. “Mày nghĩ rằng bọn tao không biết chúng bay đang ẩn nấp trong khu rừng này sao? Chúng mày không được chào đón ở đây, lũ sinh vật kia, và chúng mày không đáng được sống.”

Ter’lij đã hoàn hồn, và cười. “Thông minh lắm, tên tái xanh kia,” hãnh đồng tình. “Mày dám đùa giỡn với Ter’lij. Nhưng đây là lần duy nhất, với cây gậy cùn của mày, và với anh em của chúng tao.” Đồng bọn của Ter’lij lúc này cũng đã xuống, bao quanh gã Elf ngạo mạn kia.

Nhưng gã Elf lại cười to hơn, nét mặt rất khó hiểu. “Mày nghĩ vậy sao, thằng đần độn ốm yếu kia? Chúng mày tự hào là tinh thông các khu rừng, nhưng giờ thì mày như một thằng mù, một thằng điếc đối với bọn tao.”

Bất thành hình, một lính Elf nữa xuất hiện sau gốc cây bên cạnh. Và rồi người thứ ba. Người thứ tư. Ter’lij hoảng hốt. Số lượng Elf ngày càng đông, cho đến khi hãnh và đồng bọn bị bao vây thì rõ ràng số lượng của chúng đã vượt trội. Tất cả bọn chúng đều cầm giáo dài và trang bị khiên lớn. Đây không phải là điều hãnh mong muốn.

Tuy nhiên, Ter’lij là một thợ săn và chiến binh lão luyện và không vì vậy mà bị mất tinh thần. “Càng tốt! hãnh nói, và đứng thẳng người lên. “Một trận chiến thật sự, chứ không phải hiệp đấu một tên Elf không có vũ khí! Tao thích điều này!” Và hãnh lao đến tên Elf cầm đầu, tay kiếm vung cao...

... và chết trước khi chạm đất, mũi giáo của chiến binh Elf cầm đầu cắm xuyên qua ngực, làm nát tim hãnh trước khi đâm ra phía sau. Rồi hãnh né sang bên, để mặc xác Ter’lij trượt dài trên mặt đất, lấy đó làm trục, quét một đường cong chí mạng cắt rời cánh tay tên Troll tiếp theo đang lao tới.

Trận đánh kết thúc nhanh chóng. Người cầm đầu đội quân Elf đá vào xác một tên Troll, và gậy đầu. Anh đã từng gặp chúng, nhưng không phải là ở Quel’thalas. Cho dù chúng khá giỏi khi đánh trong rừng so với các tộc loài khác, nhưng đối với loài Elf, chúng vẫn là một lũ vụng về. Sylvanas cũng đã gửi quân đi, một trong số đó nhận được mệnh lệnh là tản ra và giết bất

cứ tên Troll nào họ có thể tìm thấy. Đây là toán quân thứ hai mà anh đã giết, và anh tự hỏi không biết còn bao nhiêu nữa ở trong khu rừng này.

Anh vừa định lên tiếng ra lệnh triệu quân thì một hình dáng lao đến, mái tóc vàng óng ánh phía sau. Anh đã nghe thấy tiếng bước chạy của cô từ xa, rõ ràng cô đã chạy hết tốc độ mà không màng tới điều gì khác.

“Halduron!”, cô gọi khi vừa đến, dừng lại trước anh vài bước. “Tốt lắm! Tôi đã nói chuyện với Chỉ huy quân đội Alliance, và với Sylvanas. Cô ta muốn tất cả các lực lượng tiến về phía tây nam của cánh rừng. Đó là nơi quân Horde đang tập trung, và anh ta không thể trụ được lâu nữa đâu.”

Halduron Brightwing gật đầu. “Tôi sẽ báo cho Lor’themar, vì quân của ông ta cũng đang ở gần đây,” anh trấn an cô, “và chúng tôi sẽ đến trợ giúp những người bạn của cô. Trận chiến của họ giờ đây cũng là của chúng ta, và ta không thể để họ ngã gục trước lũ sinh vật ngu ngốc này.” Anh dừng lại, nhìn chăm chăm vào Alleria. “Cô ổn chứ, trông cô hơi mất bình tĩnh.”

Alleria lắc đầu. Chút e thẹn thoáng qua khuôn mặt cô. “Tôi không sao,” cô trả lời. “Đi thôi, tập hợp các chiến binh của chúng ta! Tôi sẽ quay lại chỗ các chị em mình và loài Người để đảm bảo rằng quân cứu viện đang trên đường đến.” Và cô lại quay đi, lao vào những bụi cây.

Halduron nhìn cô đi khỏi, rồi lắc đầu. Anh đã biết Alleria từ rất lâu, và nhận ra được có một điều gì đó đang làm cô phiền muộn và bối rối. Dù sao thì tất cả bọn họ đều đang rất buồn phiền trong những ngày này, khi lũ sinh vật kỳ lạ kia gào thét trên vùng đất thiêng liêng của họ. Nhưng sẽ không lâu đâu. Ra hiệu cho các Ranger của mình, Halduron rút cây giáo ra khỏi xác của tên Troll và lau sạch nó, rồi quay đi. Sau này sẽ có thời gian để dọn dẹp những cái xác. Còn giờ đây, phải tập trung chiến đấu với những kẻ thù đang còn sống.

Turalyon cảm giác như mới chỉ một phút từ khi Alleria rời đi đến khi cô quay lại, đánh xuyên hàng ngũ quân địch để đứng cạnh anh. Cung của cô vẫn đang được đeo trên lưng, thay vào đó là thanh kiếm trong tay, vừa chém chết một tên Orc khi nó lao đến định đâm vào ngựa của cô.

“Họ sẽ đến ngay,” cô trấn an anh, mắt sáng rực, còn Turalyon thì gật đầu. Anh cảm thấy một sự ấm áp dễ chịu dâng trào, không biết là vì nghĩ đến sắp có quân cứu viện hay vì cô vẫn an toàn, anh cũng không rõ nữa. Anh giật mình, vì không quen những cảm giác như vậy, và cố gắng bỏ nó sang một bên. Điều cần suy nghĩ lúc này là sự sống còn của anh và lính của mình.

Cuối cùng mưa cũng đã tạnh, nhưng mây vẫn còn, khiến bầu trời vẫn tối sầm. Vì vậy nên khi Turalyon nhìn thấy những bóng đen lớn phía xa, lúc đầu anh nghĩ đó chỉ là những tên Orc, nhưng những bóng đen ấy cứ lớn dần. Và anh nhìn, suýt chút nữa là lãnh trọn đòn tấn công của một tên Orc.

“Tập trung vào!” Khadgar hét, phi ngựa lại gần anh và đá văng tên Orc ra xa. “Cậu nhìn cái gì thế?”

“Kia kìa,” Turalyon trả lời, đưa búa chỉ về phía xa trước khi lấy lại khí thế chiến đấu.

Giờ thì đến lượt Khadgar nhìn chăm chăm, và người phù thủy già-trẻ này tuôn ra một tràng các câu nguyên rủa khi anh ta thấy thân hình đồ sộ kia rõ hơn. Nó to còn hơn cả hai tên Orc cộng lại, với nước da vàng tái. Nó cầm một cây búa khổng lồ, như một chiến búa hai tay của loài Orc, nhưng lũ này chỉ cầm bằng một tay, và mặc áo giáp khá lạ. Turalyon nghiêng răng khi nhìn thấy đó là giáp trụ của loài Người, chắn ngực, cổ tay, găng tay được nối lại với nhau bởi những sợi xích, che phủ da thịt của chúng.

Tuy vậy hai cái đầu thì không có giáp, đang nhìn xuống phía dưới cuộc chiến giữa người và Orc. Một cú quạt búa, đập nát hai người, và tiếp theo thối bay bốn người nữa và khiến họ văng ra rất xa.

“Thứ này là gì vậy?” Turalyon hỏi, đâm vào mặt một tên Orc đang lao đến khiến nó bay ngược lại đập vào đồng bọn, khiến cả hai cùng ngã nhào.

“Đó là Ogre,” Khadgar trả lời. “Một con Ogre hai đầu.”

Turalyon định nói với người bạn của mình rằng, phải, tôi cũng đã từng gặp Ogre rồi, và tôi cũng biết chúng có hai đầu, thì tên Ogre kia đưa tay về phía một toán quân của loài Người. Turalyon chớp mắt, nghĩ rằng mắt mình đang có vấn đề chẳng? Anh vừa thấy lửa phát ra từ bàn tay tên Ogre về phía các binh sĩ? Anh nhìn lại. Đúng vậy rồi, ngọn lửa đang cháy trên

người những chiến binh của anh, và họ đang vứt vũ khí xuống lấy tay dập những ngọn lửa bập bùng trên áo và giáp của họ. Một số cởi bỏ áo choàng đã bén lửa, số khác thì đang lăn lộn trên bãi cỏ, cố dập tắt đám lửa đang tra tấn họ. Làm sao mà tên Ogre kỳ lạ kia lại có thể làm được điều này?

“Khốn nạn thật!” Khadgar hẳn cũng đã thấy điều đó. “Nó là một phù thủy Ogre!”

“Cái gì cơ?”

“Phù thủy,” Khadgar cắt ngang. “Một tên phù thủy Ogre khốn kiếp!”

“Ah.” Turalyon vừa quật ngã một kẻ thù tiếp theo và giờ lại tiếp tục nhìn về phía tên Ogre khổng lồ, cố gắng tìm câu trả lời. Đó là sinh vật to lớn nhất, khỏe mạnh nhất mà anh từng được biết, và giờ nó còn có thể sử dụng phép thuật? Tuyệt thật đấy! Làm sao có thể giết được con quái vật này! Anh nhìn về phía Khadgar để hỏi, nhưng giật mình khi thấy tên Ogre bất ngờ rung chuyển và đổ sập xuống phía trước, chỉ còn thấy được ngọn tóc được búi cao sau gáy hắn. Lúc đầu, Turalyon nghĩ rằng nó đang cúi xuống để làm gì đó, có thể là ăn thịt những thi thể của những người nằm đó, nhưng sinh vật này không đứng dậy được nữa. Và anh nhận ra cái mà lúc này anh tưởng là ngọn tóc nhìn rất cứng cáp. Nó rất nhọn, và to, quá to để có thể là một mũi tên. Ngọn giáo!

“Hay!” Alleria vui mừng, giương cao cánh cung chào đón. “Người của chúng tôi đã đến rồi!”

Cô đã đúng, Turalyon cũng thấy được. Từ phía cánh rừng xuất hiện đàn đàn lớp lớp binh sĩ Elf. Những người này mặc giáp kín hơn Alleria và các Ranger của cô, với vũ khí hạng nặng, và khiên dài. Hiển nhiên lúc này cũng chính thứ vũ khí này đã giết chết tên Ogre. Turalyon chưa bao giờ vui mừng đến như vậy.

“Họ đến đúng lúc một cách tuyệt vời!” Anh nói với Alleria, và phải hét lên để át tiếng chiến trận. “Cô có thể truyền tin được không?”

Cô gật đầu. “Chúng tôi sử dụng hiệu lệnh khi đi sẵn, và nó có thể được hiểu từ khoảng cách xa như thế này.”

“Tốt lắm!” Turalyon gật đầu và tiếp tục chiến đấu. “Chúng ta cần dồn quân Horde vào giữa. Hãy nói với họ tiến về phía chúng ta, đồng thời cũng tản ra

để có thể bao vây. Chúng ta cũng sẽ làm hết như vậy.” Alleria gật đầu và ra hiệu về phía khu rừng, và Turalyon nhìn thấy một trong số họ gật đầu đáp trả, và bắt đầu ra lệnh. Khadgar cũng ở ngay gần đó và đã nghe thấy hết cuộc hội thoại và anh chạy ngay về phía người đội trưởng gần nhất, ra lệnh và yêu cầu truyền lệnh đến những đơn vị khác.

Hai đội quân bắt đầu giãn ra, quân Alliance lùi lại một chút để cho quân địch có chỗ di chuyển. Quân Horde rõ ràng tưởng đây là dấu hiệu của sự bại trận, vì có những tiếng hoan hô vang lên. Hầu hết bọn chúng chưa thấy sự có mặt của quân Elf, những người vẫn đang ẩn nấp sau khu rừng. Điều này tốt thôi. Turalyon muốn chúng càng bị bất ngờ càng tốt, để giảm thiểu cơ hội trốn chạy. Anh ra lệnh lui quân, đồng thời cử một vài đơn vị đánh chặn trong khi đội quân khác đứng cách đó không xa, và rồi lệnh cho đạo quân thứ ba chia ra hai bên và chờ ập vào. Số còn lại tập trung chỗ anh, và anh có thể thấy được sự hoang mang trong mắt lũ Orc khi anh quay lại và dẫn đầu đội quân xông thẳng vào chúng.

Ở phía bên kia, lực lượng Elf cũng có chiến thuật tương tự. Khi quân đội Horde lao về phía Turalyon, thì quân Elf tiến lên, những đường giáo sáng loáng đánh tan cánh quân đông nhất của loài Orc. Nhiều tên chết mà không kịp kêu lên một tiếng nào, nhưng cũng đủ để cho những tên khác quay lại và nhìn thấy những gì đang xảy ra với đồng đội của chúng. Và rồi những tiếng thét giận dữ gầm lên khi loài Orc nhận ra chúng đang bị bao vây từ hai phía.

Một số chiến binh Orc quay lại và cố gắng chạy trốn, vì đã nhận ra chúng đang bị ép bởi hai đạo quân. Nhưng tất cả các cánh quân của loài Người và loài Elf đã chặn hết đường trốn thoát. Quân Orc buộc lòng phải chịu trận và đánh trả, và phần nào đó thậm chí không thể hiện sự sợ hãi, mà ngược lại, phấn khích, chìm trong giận dữ và cơn khát máu. Nhưng với kẻ thù ở khắp mọi phía, cung tên, giáo mác của loài Elf cộng với kiếm, rìu và búa của loài Người, quân Orc đã tử vong vô số.

Hy vọng bừng sáng trong Turalyon. Họ đã thắng! Quân đội Horde vẫn còn đông hơn quân của anh và của loài Elf, nhưng chúng đã bị kẹt và đang hoảng loạn. Nhiều tên Orc chỉ biết chống trả một mình hoặc cùng lắm là

với một nhóm, có lẽ là cùng thị tộc, và như vậy chỉ là miếng mồi ngon cho chiến thuật của loài Người và Elf. Đặc biệt là trong lúc này hai bên đang phối hợp rất nhuần nhuyễn, những tay cung thủ của loài Elf liên tục bắn tên lửa vào đám đông quân Orc, khiến chúng hoang mang và làm mỏng đội hình và ngay sau đó quân đội loài Người ập vào, theo sau là các binh sĩ cầm giáo và khiên của Elf, sẵn sàng chặn giết bất cứ tên nào muốn thoát ra. Anh đã có thể thấy những lỗ hổng lớn trong đám quân Horde, và lập tức quân đội loài Người và Elf lao đến lấp đầy khoảng trống ấy, khiến quân Orc càng trở nên rời rạc.

Bỗng anh nghe thấy một tiếng gầm lớn. Liếc nhìn về phía đông, Turalyon thấy một cảnh tượng khiến bụng anh thắt lại. Một tên Ogre hai đầu khổng lồ khác đang lao vào cuộc chiến, tay quơ một khúc gỗ mà anh nhận ra rằng đó chính là một thân cây với các cành đã bị chặt hết. Một tên thứ hai đi ngay phía sau tên này, một thứ vũ khí tương tự trong bàn tay khổng lồ của nó, và rồi tên thứ ba, thứ tư. Không biết là lũ này đến từ đâu nữa?

Lũ Ogre hai đầu lao vào quân đội Alliance, quét văng nhiều người chỉ với một động tác. Turalyon nhanh chóng ra lệnh cho quân của mình rút lui, để cho loài Elf ứng chiến với sự đe dọa mới này. Nhưng tên đầu tiên bị giết là do bất cẩn. Lũ này đã chuẩn bị kỹ càng. Chúng dùng gậy để gạt những mũi tên và giáo sang một bên, rồi lao thẳng vào quân Elf, khiến họ bị hất tung lên cao. Quân Horde từ từ tái rút về phía xung quanh những sinh vật khổng lồ này, và một số lượng lớn Orc thì đang đổ lên từ phía sau, lấp những khoảng trống và tương quan lực lượng một lần nữa lại xoay chiều.

“Chúng ta phải làm gì đó ngay!” Turalyon hét về phía Khadgar, người vẫn luôn bên cạnh anh. “Không thì chúng sẽ ép chúng ta vào vách núi hay phía bờ biển, và lúc đó chính chúng ta mới là người mắc bẫy!”

Khadgar đang định trả lời thì Alleria cắt ngang. “Nghe kìa,” Cô nói. Tai cô rung lên.

Turalyon lắc đầu. “Tôi chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng đánh đấm cả,” anh nói. “Chuyện gì thế?”

Cô cười với anh. “Viện binh,” cô trả lời. “Họ đến từ trên cao.”

“Kia kìa, tôi thấy họ rồi!”

“Ah, ta cũng thấy rồi.” Kurdran Wildhammer cắt lời, ý muốn nói con Gryphon của ông mới là người thấy đầu tiên. “Bay vòng tròn, nhắm vào lũ sinh vật ở trung tâm kia, cẩn thận những cây gậy của chúng đấy.” Lấy gót thúc vào Sky’ree, thủ lĩnh của Wildhammer muốn tiếng kêu của chú Gryphon vang đến tai các đồng đội và lan xuống dưới trận địa. Một trong số những sinh vật hai đầu kỳ lạ kia nhìn lên phía trên, thấy họ, và gào lên đáp trả, nhưng Kurdran đã bay quá nhanh, công với sự cản trở của các chiến binh Orc xung quanh khiến nó không thể ra đòn ngay lập tức.

Vừa lao xuống, Kurdran đưa cao chiếc búa của mình. Sinh vật kia lại gào lên một tiếng và quơ gậy về phía Kurdran, nhưng Sky’ree đã nhanh chóng tránh được và vì khoảng cách quá gần nên cánh của nó đập vào mặt tên Ogre. Rồi Kurdran lấy hết sức ném mạnh búa. Cùng lúc đó, sấm sét giạt đánh trời. Sinh vật kia lùi lại phía sau, một đầu cháy thành tro, đầu kia cũng không khá gì hơn. Tên Ogre gục ngã, vũ khí của hắn vỡ thành nhiều mảnh.

“Hay lắm!”, Kurdran hú lên, đưa tay bắt lấy chiến búa của mình và thúc Sky’ree phi lên chuẩn bị cho một đợt tấn công khác. “Cho chúng biết sự lợi hại của ta! To lớn thì đã sao chứ, Wildhammer sẽ hạ gục hết!” Ông lại đưa búa lên cao và hú một tràng dài trước khi lao lên trời, con Gryphon của ông dễ dàng lướt qua lũ Ogre vụng về kia.

“Các người còn chờ gì nữa?” Ông ra lệnh cho các chiến binh của mình, những người cũng đang cười trên những con Gryphon của riêng mình. “Ta đã cho các người thấy phải làm như thế nào! Giờ thì lao xuống, chắc chắn rằng lũ còn lại cũng phải gục hết đấy nhé!”. Họ có vẻ tức, nhưng biết rằng lời nói của ông cũng chỉ có ý khích lệ, và bắt đầu lượn xuống tấn công.

Kurdran cười. Ông liếc xuống và thấy anh phù thủy, cô gái Elf, và người chỉ huy mà ông đã gặp ở Aerie Peak. “Hãy cố gắng nhé!” Ông lớn tiếng, đưa cao chiến búa chào. Cô gái Elf đưa cung lên đáp trả, người chỉ huy và anh phù thủy cũng gật đầu chào. “Ngài Lothar đã bảo chúng tôi đến đây!” Kurdran nói to, không rõ họ có thể nghe thấy ông từ độ cao này hay không. “Và thật đúng lúc đấy chứ, hình như vậy!” Rồi ông thu búa, cầm chắc nó bằng hai tay, và thúc Sky’ree lao về phía tên Ogre tiếp theo. Một vài tên đã

gục ngã và quân đội Horde lại đang hoảng loạn, nhận ra rằng những người bảo vệ của chúng giờ đây đang có nguy cơ thành mối hiểm họa. Nhân cơ hội này, quân loài Người và Elf tranh thủ phản công, giết hết những tên Orc đang mất bình tĩnh.

Bỗng có cái gì đó khiến gió đổi chiều, và Kurdran nhìn lên. Phía xa là một bóng hình mờ tối. Lúc đầu ông nghĩ đó là một trong những chiến binh của ông, đến để truyền lệnh mới, nhưng nhận ra đó không phải là cách bay của một chú Gryphon. Và hình như chúng đến từ phía đông chứ không phải Hinterland. Cái gì đây?

Dừng đột tấn công của mình, Kurdran lao lên cao, và chậm rãi bay vòng, quan sát bóng đen đang đến. Một con chim à? Nếu vậy thì nó bay cao quá, và hình dáng cũng không giống. Một chiến thuật tấn công mới à? Ông cười. Nó không to hơn con đại bàng là bao nhiêu! Hay là lũ Horde có đại bàng nhí, có thể là lũ Gnome cười trên đó? Không có một loài chim nào có vẻ đẹp như thế này, ông nghĩ, trùi mền xoa tay vào cổ Sky'ree và nó kêu lên một tiếng thánh thót đáp trả.

Nhưng bóng đen kia đã tới gần, và trở nên lớn hơn. Càng ngày càng gần, càng to lớn.

“Ôi!” Kurdran lằm bằm, choáng ngợp vì kích thích của nó. Đây là gì mà có thể bay cao và to lớn đến như vậy? Nó đã lớn hơn Sky'ree rồi, và bay cũng cao hơn. Giờ ông có thể quan sát hình dạng của nó kỹ hơn. Đuôi dài và sải cánh cực rộng, chỉ quạt nhẹ mà cả thân hình ấy cứ lướt đi! Nó phải đang bay cao lắm mới như vậy được, và Kurdran lạnh người khi nhận ra vóc dáng thật sự của nó. Ông chỉ biết được một sinh vật trên không lớn như vậy, và không nghĩ rằng có ngày sẽ phải chạm trán với chúng.

Lúc này mây đã tan, và trời bắt đầu bừng sáng. Sinh vật kia ánh lên một màu đỏ lấp lánh, khiến nó trở thành một vệt đỏ cắt ngang bầu trời. Và Kurdran biết mình đã đúng.

Nó là một con rồng.

“Rồng!” ông hét lớn. Các chiến binh của ông vẫn đang mải mê chiến đấu với lũ Ogre hai đầu, nhưng Murkhad trẻ tuổi đã kịp nhìn lên theo phía

Kurdran chỉ. Rồi gã ngốc bỗng thúc Gryphon bay vút lên, giang rộng đôi cánh.

“Làm gì thế? Thằng ngốc?”, Kurdran hét lên, nhưng không thấy Murkhad trả lời. Thay vào đó, gã Wildhammer trẻ tuổi lao nhanh về phía con rồng hiện đang giảm độ cao xuống, và đưa cao chiến búa. Sau một tiếng thét, Murkhad phi thẳng vào con thằn lằn đang bay kia...

... và biến mất không một tiếng động khi con rồng há miệng, để lộ những chiếc răng nhọn to gần bằng một người và cái lưỡi đỏ như máu, nhanh chóng nuốt chửng chiến binh Wildhammer và thú cưỡi của anh chỉ với một cái ngáp.

Murkhad thậm chí chưa thấy được sự thất vọng trong mắt con rồng và một tên da xanh đang cười trên lưng nó.

“Hỡi Ánh sáng!” Turalyon đã reo hò với mọi người khi tộc Wildhammer đến cứu viện và đánh gục hai tên Ogre. Nhưng giờ anh lại nhìn lên một lần nữa bởi tiếng thét mờ nhạt của thủ lĩnh Wildhammer, đúng lúc con rồng kinh hãi kia sà xuống và ngoạm lấy chiến binh Wildhammer như ăn một khúc xúc xích.

Và giờ con rồng đang hạ thấp hơn. Phía sau, các con khác cũng đã đến, những vệt đỏ tía liên tiếp lao xuống từ bầu trời.

Loài rồng đỏ không phải chỉ mang màu của lửa. Khói thật sự phả ra từ mũi và lửa bập bùng trong miệng chúng khi chúng thở, chói lóa hơn cả ánh mặt trời đang rọi lên móng vuốt và đuôi đầy gai của nó. Mọi thứ càng rõ hơn khi Turalyon nhìn kỹ.

Và anh bỗng nhận thấy chuyện gì đang sắp xảy ra.

“Lùi lại!” anh hét lớn, lấy khiên của mình đẩy vào Khadgar làm anh chú ý.

“Nói tất cả lùi lại!” Anh đưa búa lên cao, hy vọng rằng nó có thể khiến quân của anh và cả loài Elf nghe thấy. “Lùi lại, tất cả mọi người! Tránh xa khu rừng ra! Ngay bây giờ!”

“Tránh xa khu rừng?” Alleria hỏi khó chịu, liếc anh. Anh này giờ không để ý cô vẫn luôn ở bên cạnh, và điều này làm anh sững sốt. “Tại sao? Chúng ta đang thắng!”

Turalyon định giải thích, nhưng đã không còn thời gian nữa. “Cứ làm đi!” anh hét, nhìn thấy nét ngạc nhiên trên khuôn mặt cô. “Nói người của cô lùi về phía những quả đồi. Nhanh lên!”

Có cái gì đó trong giọng điệu của anh khiến cô bị thuyết phục, và cô gật đầu, giơ cao cung của mình cố gắng ra hiệu cho các chiến binh Elf khác. Turalyon quay đi, chớp lấy đội trưởng đầu tiên mà anh gặp, ra lệnh. Người đội trưởng gật và bắt đầu hò hét, ra lệnh cho đội của anh quay lại trong khi thông báo đến những người đội trưởng khác mệnh lệnh tương tự.

Giờ thì Turalyon chẳng thể làm gì được nữa. Anh quay ngựa và phi nước đại, phi về phía ngọn đồi. Bỗng anh nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, như tiếng gió bị xé toang hay tiếng ợ của một người to lớn, rồi anh nhìn qua ngang vai.

Con rồng đầu tiên đã chạm đất, mở rộng cánh, và há mồm. Từ đó, lửa đổ ra, những đợt lửa cao lan ra bìa ngoài của cánh rừng. Sức nóng rất kinh khủng, ngọn lửa quét sạch những gì phía trước, và rồi cả cánh rừng nhòe đi trong biển lửa. Cây cháy đen và tan thành tro mặc dù mới tầm mưa lúc này. Khói bốc lên từ những thân cây, những cột khói to như muốn che phủ cả mặt trời. Ngọn lửa vẫn chưa dứt, nó thậm chí còn lan rộng sang các cây khác phía sau, không đủ để phá hủy hoàn toàn nhưng cũng làm chúng cháy. Lửa nhảy múa trên khắp cánh rừng. Turalyon như bị thôi miên, vẫn ngoái đầu lại cho dù ngựa anh vẫn đang chạy về hướng những ngọn đồi. Sau khi anh đến được chân đồi, anh quay ngựa lại, và nhìn về phía sự hủy diệt kinh khủng kia.

“Làm gì đi chứ!” Alleria hét to, phi ngựa ngang với anh, cúi rạp mình xuống vì sức nóng của ngọn lửa. Cô lấy tay mình đánh mạnh vào đùi anh. “Làm gì đi!”

“Tôi chẳng thể làm gì được cả,” Turalyon trả lời, tim anh thắt lại khi nghe những lời nói đau đớn của cô. “Tôi ước rằng mình có thể.”

“Vậy người làm gì đi,” cô gái Elf quay sang nói với Khadgar. “Sử dụng phép thuật đi, dập tắt lửa đi!”

Nhưng người phù thủy lắc đầu. “Quá nhiều lửa và tôi cũng chẳng thể làm gì được,” anh nhẹ nhàng giải thích. “Thật ra tôi đã kiệt sức từ lúc dập tắt

những ngọn lửa của quân Orc lúc này.” Câu cuối cùng anh nói ra rất nặng nhọc, và Turalyon hiểu bạn mình. Đó không phải lỗi của Khadgar khi anh dùng hết toàn sức lực của mình để ngăn chặn những ngọn lửa đầu tiên để giờ đây chỉ biết đứng nhìn đám cháy giận dữ kia.

“Tôi phải về Silvermoon ngay!” Alleria như là muốn tự nói với mình hơn là nói với hai người còn lại. “Cha mẹ tôi còn ở đây, những trưởng lão nữa. Tôi phải giúp họ!”

“Vậy cô định làm gì?” Turalyon hỏi, giọng anh bức tức, mặc dù điều này khiến cô giật mình và nhìn anh rất lâu. “Cô có cách nào dập tắt những ngọn lửa kia không?” Anh nhìn ra phía rừng, nơi mà những con rồng đang bay lượn lúc nhúc như dơi, phun lửa khắp chỗ chúng bay qua. Nhìn xa nhất mà mắt thường có thể, thì Quel’thas đang bốc cháy. Khói cao ngút như một bức tường màu xám phía trên vương quốc của loài Elf.

Alleria lắc đầu, và anh thấy nước mắt cô tuôn rơi ướt má. “Nhưng tôi phải làm gì đó,” cô giận dữ, giọng thanh thót bình thường lúc này được thay bằng sự tức giận và đau đớn. “Quê hương tôi đang chết!”

“Tôi biết. Và tôi hiểu.” Turalyon đưa tay ra, đặt nhẹ lên vai cô, khẽ nói. “Nhưng đi vào đó bây giờ là chỉ có đường chết thôi. Thậm chí nếu cô đến được bờ sông thì nó cũng đang sôi sùng sục bởi sức nóng này. Cô sẽ chết, và điều đó thì chẳng giúp gì cho ai được.”

Cô nhìn anh. “Gia đình tôi, nhà vua – liệu họ có an toàn không?” Anh nhận thấy sự tuyệt vọng trong lời nói của cô. Cô muốn biết, có lẽ là cần phải biết, là họ vẫn sống sót.

“Họ là những phù thủy tài năng,” Khadgar chen lời. “Và mặc dù tôi chưa bao giờ được thấy nó, nhưng tôi biết Giếng Mặt Trời ẩn chứa một nguồn năng lượng khủng khiếp. Nó sẽ bảo vệ thành phố. Thậm chí ngay cả loài rồng cũng không thể xâm phạm.” Giọng anh rất chắc chắn, mặc dù Turalyon nhìn bạn mình nghi ngờ, như thể muốn nói, “tôi cũng chỉ mong có vậy.”

Alleria gật đầu, dù vẫn đang mất bình tĩnh. “Cảm ơn,” cô nói khẽ. “Anh nói đúng, cái chết của tôi chẳng làm gì được.” Turalyon thấy rằng cô đang cố gắng tự thuyết phục mình. Cô liếc nhìn bầu trời đang bay lượn phía xa.

“Nhưng chúng thì phải chết. Tất cả lũ Horde cũng vậy, đặc biệt là loài Orc.” Mắt cô bỗng nheo lại, và Turalyon bắt gặp trong ánh mắt đó những điều mà anh chưa từng thấy ở cô. Sự thù hận. “Chúng đã đem sự hủy diệt đến nơi này,” cô khinh bỉ. “Và vì điều này, chúng sẽ phải bị trừng phạt.”

“Đương nhiên rồi.” Turalyon nhìn lên thì thấy một lính Elf đang phi ngựa lại gần. Anh ta mặc chiến giáp kín người, nó rất đẹp và thanh thoát nhưng đã bị trầy xước nhiều cùng những vết máu khắp nơi. Bên hông là một thanh kiếm dài, sau lưng là áo choàng màu xanh tung bay. Anh ta bỏ mũ ngoài ra, để lộ chân mày màu nâu dưới mái tóc rối màu cỏ ngô. Thần thái của anh khá giống với Alleria.

“Lor’thermar Theron,” Alleria giới thiệu, “là một trong những Ranger giỏi nhất của chúng tôi.” Rồi cô quay sang và cười với người vừa đến ngay sau đó, người này là một cô gái cao, mặc áo choàng giống Alleria và cả gương mặt cũng hao hao Alleria, dù tóc cô có vẻ sẫm màu hơn một chút. “Còn đây là em tôi, Sylvanas Wildrunner, thủ lĩnh và là chỉ huy của lực lượng chúng tôi. Sylvanas, Lor’ Theron, đây là Ngài Turalyon của Silver Hand, phó chỉ huy lực lượng Alliance. Còn đây phù thủy Khadgar.” Turalyon cúi chào và Theron đáp trả, những cử chỉ thể hiện sự kính trọng đối với người ngang hàng.

“Phần lớn các chiến binh của tôi đã thoát khỏi đám cháy,” Theron cộc cằn nói. “Nhưng chúng tôi đã không dập tắt được nó, vì vậy chúng tôi bị cầm chân ở vòng ngoài, trong khi gia đình thì ở phía trong. Giờ thì chúng ta thấy rằng lửa cháy ở khắp nơi và lan rất nhanh.” Tay anh nắm chặt cán kiếm. “Nhưng chúng ta không được chần chừ với suy nghĩ như vậy nữa,” anh nói, quay về phía Alleria. “Chúng ta đang ở đây, và phải làm tất cả những gì có thể để cứu lấy người của mình. Điều đó có nghĩa là phải quét sạch lực lượng đang đe dọa họ.”

“Chỉ huy của anh, Ngài Lothar, đã gửi lời mời chúng tôi tham gia vào lực lượng Alliance.” Sylvanas nói, nhìn thẳng về phía Turalyon. “Người đứng đầu phía chúng tôi đã chọn sự im lặng.” Cô chuyển hướng nhìn về phía Alleria, có cái gì đó như một nụ cười thoáng qua nét mặt cô. “Tuy vậy cũng có một số Ranger của chúng tôi đã tự động giúp đỡ các người.” Rồi nét mặt

cô lại buồn rười rượi. “Nhưng những thủ lĩnh đã nhận thấy sai lầm của mình khi lũ Troll và Orc xâm lăng quê hương này. Họ đã lệnh cho tôi triệu tập quân đội và đến gặp các anh, để thể hiện sự giúp đỡ trong giới hạn của mình.” Cô cúi mình. “Chúng tôi rất hãnh diện khi được tham gia vào quân đội Alliance, thưa Ngài Turalyon, và hy vọng những hành động tiếp theo của chúng tôi sẽ bù đắp cho những lỗi lầm trước kia.”

Turalyon gật đầu, một lần nữa ước rằng Lothar có thể ở đây lúc này. Người chỉ huy sẽ biết phải làm sao trong những tình huống như thế này. Anh thì không, vì vậy anh đang rất cố gắng làm hết sức có thể. “Xin cảm ơn cô, và dân tộc của cô,” anh cuối cùng cũng đã nói ra được. “Rất vui mừng chào đón cô và mọi người đến với lực lượng Alliance. Chúng ta sẽ cùng nhau đánh đuổi lũ Horde ra khỏi lục địa này, ra khỏi quê hương của cô và tôi, để chúng ta có thể sống trong hòa bình và sự hợp tác.”

Còn một số điều nữa Turalyon chưa kịp nói thì đã bị gián đoạn bởi một tiếng quát trên bầu trời và sau đó là một cú đập cánh. Turalyon cúi xuống, Khadgar cũng vậy, còn Theron với tay chuẩn bị rút kiếm. Nhưng sinh vật này nhỏ hơn nhiều so với một con rồng, được bao phủ bởi một lớp lông vũ chứ không phải là vảy.

“Xin lỗi, các bạn.” Kurdran Wildhammer nói sau khi cùng Sky’ree hạ cánh, khiến lũ ngựa hí lên và chân đạp bắn loạn. “Chúng tôi đã cố, nhưng lũ rồng này quá khỏe và quá to đối với một nhóm người chúng tôi. Hãy cho tôi thêm thời gian và chúng tôi sẽ nghĩ ra cách đối diện với chúng trên bầu trời, nhưng hiện tại thì chúng vẫn đang có lợi thế.”

Turalyon gật đầu. “Cảm ơn vì sự cố gắng của ngài,” anh nói với thủ lĩnh tộc Dwarf. “Và vì sự giúp đỡ của ngài trước đó. Nó đã cứu sống rất nhiều người.” Anh nhìn quanh, Khadgar, Alleria, Sylvanas, Theron và Kurdran Wildhammer. Họ là những người tốt, những tướng giỏi. Anh bỗng không thấy mình đơn độc nữa. Với họ bên cạnh anh, có thể anh sẽ trở thành một thủ lĩnh giỏi, ít nhất là cho đến khi Lothar quay trở lại.

“Chúng ta cần phải ra khỏi đây.” Anh nói sau một hồi im lặng. “Chúng ta sẽ trở lại và giải cứu Quel’thalas khỏi bầy Horde, nhưng giờ thì phải tập

trung lại và chờ đợi. Tôi nghĩ rằng quân Horde cũng không muốn ở đây lâu đâu. Chúng chắc là có mục tiêu khác.”

Nhưng là cái gì? Anh tự hỏi. Chúng đã chiếm được khu rừng, đuổi loài Elf ra khỏi lãnh địa. Chúng đã tấn công Aerie Peak, và chiếm đóng Khaz Modan. Chúng sẽ đánh ở đâu tiếp đây?

Anh cố gắng suy nghĩ trên lập trường của loài Orc. Nếu anh là chúng, và đang điều hành chiến dịch này, anh sẽ đi đâu? Cái gì sẽ là nỗi lo ngại lớn nhất đối với anh?

Rồi anh nghĩ đến nó. Nỗi lo ngại lớn nhất chính là trái tim của lực lượng Alliance. Nơi mà mọi thứ đã bắt đầu. Anh liếc nhìn Khadgar, cũng gật đầu, rõ ràng anh ta cũng đang có cùng ý nghĩ với mình.

“Thủ đô!” Điều này rất có lý. Từ Silvermoon, nằm ở phía bắc Quel’thas, quân Orc có thể vượt núi và đi trực tiếp đến Lordaeron, và sẽ xuất hiện không xa hồ Lordamere và chính thành phố Thủ đô. Nơi đó không còn nhiều hàng rào phòng thủ, vua Terenas đã gửi gần hết lính của mình đi theo lực lượng Alliance. Cũng may là nếu đi đường núi chúng sẽ phải vượt qua Alterac trước, và mặc dù Perenolde chẳng phải là một thành viên ưu tú gì của quân đội Alliance thì hẳn chắc cũng phải hội quân lại để chống sự xâm lăng mảnh đất riêng của hắn. Nhưng quân Orc có thể nuốt chửng Alterac với số lượng kinh khủng này và sau đó là ào ra từ trên những ngọn núi để tấn công vào Thủ đô.

“Từ Lordaeron chúng có thể đánh ra tất cả các nơi trên lục địa.” Alleria nói. “Và nếu chúng có quân ở đây thì chúng sẽ được thêm một nơi để tản quân ra. Như vậy, lục địa này sẽ tràn ngập loài Orc chỉ trong vài tuần.”

Turalyon gật đầu. “Nhưng giờ chúng ta đã biết kế hoạch này,” anh nói, và chắc rằng họ đang đi đúng hướng. “Chúng ta phải tìm cách chặn chúng lại.” Anh liếc nhìn ngọn lửa cao phía xa. “Nhưng không phải ở đây. Kêu gọi quân sĩ tập hợp lại dưới chân đồi, chúng ta sẽ bàn luận tiếp ở đó.” Nói đoạn, anh quay ngựa và phi đi, tin rằng mệnh lệnh của mình sẽ được truyền đạt lại. Anh không muốn nhìn lại phía sau nơi khu rừng oai phong đang từ từ bị cháy rụi.

Dịch: S1lverlight

Tides of Darkness – Chương 15

“Đi nào!” Doomhammer hét. “Lấy vũ khí và đi ngay!” Ông nhìn các chiến binh một hồi lâu, trong khi các tộc trưởng đang hét to các mệnh lệnh, xô đẩy quân sĩ. Rồi ông quay sang Gul’dan, kẻ đang kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh. “Gì thế?” Ông hỏi.

“Bộ lạc của tôi và tôi sẽ ở lại đây thêm một thời gian nữa,” Gul’dan trả lời. “Tôi đang có những kế hoạch khác cho Đền Thờ Bão Tố, kế hoạch này sẽ hỗ trợ quân đội Horde trong cuộc chinh phạt này.”

Doomhammer tức giận. Ông vẫn không thể tin được tên Warlock lùn và xấu này. Nhưng ông phải thừa nhận lũ Ogre hai đầu đã chứng minh sự hữu dụng của chúng trong trận chiến với Quel’thalas. Phải, dù lũ Dwarf đáng nguyền rủa cùng những con Gryphon của chúng đã phá đám, và khiến ông mất vài sinh vật kia, nhưng nếu không có lũ Ogre thì có thể sẽ rất khó để phá hàng rào phòng thủ của quân đội Alliance. Cuối cùng ông cũng gật đầu đồng ý. “Hãy làm những gì ngươi cần,” ông nói với Gul’dan. “Nhưng không được quá lâu. Chúng ta cần tất cả lực lượng nếu muốn chiếm đóng Lordaeron nhanh chóng.”

“Tôi sẽ không chậm trễ,” Gul’dan nói chắc nịch, và cười. “Ngài nói đúng – tốc độ là cái quan trọng nhất.” Cách nói của hắn khiến Doomhammer khó chịu, nhưng đúng lúc ấy thì Zuluhed chạy tới và tên trùm Warlock kia cũng chuồn đi khỏi ánh mắt chăm chăm của Doomhammer vì ông đang nghe những báo cáo mới nhất về trận đánh vào hàng phòng thủ cuối cùng của cánh rừng.

“Chúng tôi không thể phá tan hàng phòng thủ của chúng,” thủ lĩnh tộc Dragonmaw lên tiếng. Trông hắn có vẻ tức giận hơn là đang nhận tội. “Thậm chí cả lũ rồng cũng không thể làm gì được,” hắn nói, và lắc đầu.

“Lửa bao trùm lấy thành phố nhưng không thể đốt cháy nó, và móng vuốt của lũ rồng bị chặn lại bởi một vòng phòng thủ vô hình mà không thể bị phá vỡ.”

“Đó là Giếng Mặt Trời!” Gul’dan nói, quay lại để tham gia vào cuộc bàn tán. “Nguồn gốc phép thuật của loài Elf. Nó khiến bọn chúng có một sức mạnh vô cùng lớn.”

Đương nhiên là một Warlock thì những kiến thức như thế chúng phải biết. Doomhammer thì thực tế hơn. “Có cách nào phá hủy, hoặc hút cạn, hoặc hấp thu nó không?” Ông hỏi.

Nhưng Gul’dan lắc đầu. “Tôi đã thử,” hãnh thú nhận. “Tôi có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh này nhưng quả thật nó rất lạ lẫm với tôi, và tôi không thể chạm vào nó.” Hãnh cào vào chòm râu của mình. “Tôi nghĩ chỉ có loài Elf mới có thể lấy được năng lượng từ nó, vì nó thuộc về chúng và vùng đất của chúng.”

“Người có thể dùng Đền Thờ để phá vỡ hàng phòng thủ này không?” là câu hỏi thứ hai của Doomhammer.

Gul’dan lại cười. “Đó là một trong những điều tôi đang cố gắng đây,” hãnh nói. “Tôi không biết nó có hiệu nghiệm không, nhưng Đền Thờ được làm từ chính những tảng đá phép thuật của loài Elf, thứ mà chính Giếng Mặt Trời đã thổi năng lượng vào. Tôi có thể sẽ đi ngược lại chính con đường này, đưa phép thuật của tôi vào và truyền đến Giếng để phá hủy hoặc vô hiệu nó.” Giờ thì đã rõ là tên Warlock định làm cách nào, và Doomhammer thì không thích làm những việc này. Nhưng dù sao vẫn tốt hơn là cứ để nó như vậy với loài Elf lạ lẫm và nguy hiểm kia.

“Hãy làm những gì người có thể.” Ông một lần nữa nói với Gul’dan. “Nhưng phá hủy thành phố chỉ là mục tiêu phụ. Tuy chúng ta không thể vào trong, nhưng chúng cũng chẳng thể ra ngoài.” Ông quay về phía Zuluhed, đang đứng kiên nhẫn chờ đợi. “Lũ rồng của người cũng vậy. Chúng ta có thể cần tới chúng, nhất là khi quân Alliance đã tụ tập số đông tại Thủ Đô. Nếu người không thể phá vỡ hàng rào phòng thủ trong một vài ngày tới, cứ kệ nó và đưa lũ rồng đến trợ chiến đại quân của chúng ta.” Ông liếc nhìn Gul’dan, hãnh đã đi ra khá xa để có thể nghe thấy cuộc nói chuyện

này. “Và phải chắc một điều rằng hãn và lũ Warlock cũng phải làm như người.”

Zuluhed cười và hứa. “Tôi sẽ kéo hãn theo kể cả khi phải ra lệnh cho một con rồng quắp lấy hãn.”

Doomhammer gật. Rồi ông quay đi để thủ lĩnh tộc Dragonmaw nói chuyện với binh lính của hãn, ông muốn chắc rằng các chiến binh Blackrock của mình đã sẵn sàng cho cuộc viễn chinh sắp tới.

Còn khoảng hai tiếng nữa là quân đội Horde xuất phát. Gul’dan và Cho’gall đứng nhìn từng đợt chiến binh Orc rời khỏi Quel’thalas, bước qua những thân cây cháy khô vì lửa của loài rồng. Hơn một phần ba khu rừng đã bị thiêu rụi, khắp nơi chỉ là tàn tro và lá khô bay lá tả. Các chiến binh đã dựng trại ở đó, cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi ở trên một bãi đất trống hơn là với dưới những tán cây, dù mặt đất đang bị bao phủ bởi một đống rác rưởi. Mây hồng trở lại phía chân núi và thung lũng phía trước. Doomhammer cười sõi đi đầu tiên, vũ khí của ông đeo chặt sau vai. Ông không nhìn xung quanh, rõ ràng đang rất chắc chắn rằng nơi đây chẳng còn nguy hiểm nào nữa.

Gul’dan chờ đến chiến binh Orc cuối cùng xa khỏi tầm mắt. Rồi hãn quay sang Cho’gall và hỏi, “chúng ta đã sẵn sàng chưa?”

Cả hai cái đầu của tên thủ lĩnh Twilight’s Hammer cười tít. “Đã xong,” nó trả lời.

Gul’dan gật đầu. “Tốt lắm. Nói với các chiến binh của người là chúng ta sẽ lên đường ngay. Từ đây đến Southshore khá xa.” Hãn mân mê chòm râu. “Zuluhed còn đang bận rộn với thành phố loài Elf, và sẽ không để ý đến chúng ta đâu.”

“Thế nếu hãn nói lũ rồng đuổi theo thì sao?” Cho’gall hỏi, nét mặt không biết sợ hãi là gì của hãn lúc này trông có vẻ yếu đuối khi nghĩ đến những sinh vật khổng lồ kia.”

“Hãn không làm vậy đâu.” Gul’dan chắc chắn với tên Ogre. “Hãn không dám làm vậy nếu chưa có lệnh của Doomhammer, điều đó có nghĩa là đầu tiên hãn sẽ gửi tin đến đại quân Horde, rồi chờ phản hồi. Khi đó chúng ta

đã đi quá xa khỏi tầm của hắn rồi, và Doomhammer thì không thể chia quân ra để đuổi theo chúng ta nếu muốn chiếm lấy thành phố của loài người.” Hắn cười. Đã nhiều tuần liền hắn nghĩ cách làm sao thoát khỏi Doomhammer để theo đuổi kế hoạch riêng của mình, và thủ lĩnh đã khiến hắn có một câu trả lời hoàn hảo! Hắn từng nghĩ rằng Doomhammer sẽ bắt hắn đi theo đại quân, nhưng sự chống trả của loài Elf vô tình đã tạo nên một lý do không thể tốt hơn cho sự ở lại của hắn.

“Tôi sẽ đến chỗ các chiến binh,” Cho’gall nói, rồi quay đi, ra lệnh. Gul’dan gật đầu và cũng quay về lấy đồ đạc. Hắn rất mong chờ lần xuất quân này. Mỗi bước sẽ đưa hắn rời xa Doomhammer hơn, và tiến gần hơn đến định mệnh của mình.

Doomhammer nhẹ nhàng trườn qua khe núi hẹp, đường dẫn đến thung lũng nhỏ phía trước. Đang là ban đêm và quân đội Horde đang say giấc, nhưng ông có việc gấp cần làm. Ông nhẹ nhàng di chuyển, chân bám chắc những phiến đá, một tay giữ chiếc chiến búa để nó không va quệt vào vách, tay còn lại đưa ra phía trước dò đường. Trăng lưỡi liềm tỏa sáng trên đầu, rọi xuống chút tia sáng hiếm hoi. Xung quanh, tiếng côn trùng kêu văng vẳng. Ngoài các âm thanh đó ra, ngọn núi rất yên tĩnh.

Khi gần đến thung lũng tiếp theo, ông nghe thấy một âm thanh kỳ lạ. Tiếng của một người nào, hay một vật gì, to gần bằng loài Orc đang đi về phía thung lũng từ bên kia một cách vụng về. Doomhammer nhảy xuống, nấp sau vách núi, rút chiến búa, cầm phía trước. Ông chăm chú quan sát, chờ đến khi âm thanh ngày một rõ hơn. Rồi ông thấy một thân hình nhảy xuống chỗ dốc và đi vào thung lũng.

Nơi này cũng chẳng giống thung lũng là mấy, nó chỉ là một hẻm khuất, dài khoảng hai mươi mét và sâu khoảng mười lăm, nhưng xung quanh đều là những tảng đá cao, khiến cho địa thế trở nên kín đáo hơn. Đó cũng chính là lý do tại sao nơi này được chọn.

Trong khi Doomhammer đứng bất động quan sát, thân hình kia cúi xuống thở dốc rồi lại đứng thẳng người lên và nhìn xung quanh. “Xin chào?”, người đội mũ trùm nhẹ nhàng gọi.

“Ta ở đây,” Doomhammer trả lời, đứng thẳng người lên và bước ra khỏi chỗ nấp. Người lạ mặt thở dốc khi ông xuất hiện. Doomhammer có thể thấy một thanh trường kiếm đeo bên hông, được làm khá tốt và còn rất mới, và biết rằng người này chưa phải sử dụng nó bao giờ. Trong ông hiện ra ý nghĩ tại sao lúc nào mình cũng phải thương lượng với lũ hèn nhát và yếu đuối này nhỉ? Tại sao không phải là những chiến binh, những người thẳng tính và luôn thể hiện rõ mình muốn gì. Ông đã thấy người dẫn đầu đoàn quân Alliance ở Quel'thalas, và một người khác chỉ huy ở Hillsbrad, và đã rất ấn tượng bởi hai người này. Họ là những chiến binh, chiến đấu vì sự vinh quang, tôn thờ sức mạnh và danh dự. Nhưng đương nhiên những người như vậy thì chẳng yêu cầu một cuộc gặp như thế này.

“Ô-ông là Ngài Doomhammer?” người kia lắp bắp, hơi lùi lại phía sau. “Ông nói được tiếng Người?”

“Ta là Ogrim Doomhammer, người đứng đầu của tộc Blackrock và là thủ lĩnh lực lượng Horde và ta có thể nói ngôn ngữ của nhà ngươi,” Doomhammer xác nhận. “Còn ngươi, ngươi đã gửi mật thư kia cho ta à?”

“Chính tôi,” người kia trả lời, lấy tay kéo mũ trùm như thể để chắc rằng nó vẫn đang che khuất khuôn mặt của mình. Chiếc mũ được làm từ vải tốt, Doomhammer thấy điều này, những đường viền sang trọng được thêu dọc theo nó. “Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên gặp nhau trước khi có một sự... xuất hiện không được hay cho lắm.” Hắn nói chậm, như thể đang nói với một đứa trẻ.

“Tốt lắm.” Doomhammer liếc nhìn xung quanh, để chắc rằng tên này có không đem theo sát thủ, nếu có, thì cho đến bây giờ ông vẫn chưa đánh hơi được bọn chúng. Ông buộc phải liếc nhìn cho rằng, tên này đã đến đây một mình, đúng như bức thư kỳ lạ của hắn đã nói.

“Ta chưa từng nghĩ loài Người sẽ liên lạc với ta,” Doomhammer nói nhỏ, và quan sát kẻ lạ mặt kia. “Đặc biệt lại là lại bằng cách này. Đây là cách loài Người nói chuyện sao? Sử dụng những con chim đã được huấn luyện?”

“Đó là một phương pháp, đúng vậy,” người kia trả lời. “Tôi biết rằng không ai trong chúng tôi có thể đến gần các người để đưa tin, và cũng không biết

làm cách nào để liên lạc với ngài, vì vậy tôi đã gửi đi. Ngài đã giết con chim đưa tin rồi?”

Doomhammer gật, không thể kìm nén một nụ cười thoáng qua khuôn mặt. Người kia nhìn và mồ hôi bắt đầu túa ra. “Ta không hề nhận ra đó là một chú chim đưa tin, cho đến khi tìm thấy một mảnh giấy nhỏ dưới chân nó. Khi đó thì đã quá muộn. Hy vọng người không cần lại nó chứ?”

Người kia vẫy bàn tay mảnh khảnh của hắn để thể hiện điều hắn muốn nói. Dù tay có hơi run, nhưng giọng thì vẫn khá bình thường. “Nó chỉ là một con chim,” người đó nói. “Tôi thì chú trọng hơn đến việc giữ lại mạng sống của một số lượng lớn những con người kia.”

Doomhammer gật. “Thì bức thư của người cũng nói vậy. Người muốn gì ở ta?”

“Sự đảm bảo,” người kia trả lời. “Như thế nào?”

“Tôi cần lời hứa của ngài, lời hứa của một chiến binh và một thủ lĩnh, rằng ngài sẽ điều khiển được các chiến sĩ của mình.” Hắn ta trả lời. “Không giết chóc, cướp bóc, chém giết hay những hành động tương tự khác ở núi này. Hãy để những người và làng mạc ở đây được an toàn và không đuổi giết họ.”

Doomhammer trầm tư, mân mê đầu chiến búa suy nghĩ. “Vậy đổi lại chúng ta được gì từ điều này?”

Giờ thì người kia cười, một nụ cười lạnh nhạt và một biểu hiện bất cần. “Vé thông hành miễn phí,” hắn trả lời chậm rãi.

“Ồ?” Doomhammer ngẩng mặt lên, ra hiệu để người kia tiếp tục nói.

“Ngài và quân lính của ngài muốn đi qua vùng núi này đến thủ đô của Lordaeron,” người kia nói. “Địa hình nơi này rất hiểm trở, và sẽ rất có lợi cho dân bản xứ chặn đánh một số lượng quân địch lớn hơn. Quân đội Horde của ngài có thể sẽ vượt qua được trở ngại này, nhưng chắc rằng tổn thất sẽ rất nặng nề. Và khi đó ngài sẽ bị yếu đi trước trận đánh lớn tại Lordaeron với hàng phòng thủ nơi đó.” Hắn lại cười, dựa lưng vào tảng đá phía sau, rõ ràng đang rất hài lòng với những phán đoán của mình, và khả năng thay đổi chúng. “Tôi có thể chắc rằng hàng rào phòng thủ nơi này sẽ không gây khó khăn nào cho ngài,” hắn nói chắc nịch. “Thậm chí tôi còn

có thể chỉ cho ngài đường tắt để vượt qua núi nhanh hơn. Toàn quân Horde sẽ đi qua nơi này một cách an toàn và nhanh chóng.”

Doomhammer lại trầm ngâm. “Người sẽ dọn đường cho ta?” ông nói lớn, “để đổi lấy sự yên bình cho mảnh đất và người của người?”

Người kia gật đầu. “Đúng là như vậy.”

Doomhammer đứng thẳng và tiến về phía trước, cho đến khi ông chỉ còn cách người lạ kia khoảng hai thước. Ở khoảng cách gần thế này, ông có thể thấy được một phần nét mặt của người kia dưới chiếc mũ trùm, một nét mặt cao ngạo, đầy tính toán, bất chấp nỗi sợ hãi hiện hữu. Người này khiến ông nghĩ đến Gul'dan, thông minh và làm tất cả vì mục đích riêng của mình, nhưng cũng rất hèn nhát để có thể quay lưng lại với những thế lực mạnh hơn. “Rất tốt,” cuối cùng ông cũng lên tiếng. “Ta đồng ý. Hãy chỉ cho ta con đường ngắn nhất để đi qua nơi này, ta sẽ dẫn toàn quân đi theo hướng đó mà không dừng lại cướp bóc bất cứ thứ gì. Khi chúng ta đã chiếm đóng toàn bộ nơi này, ta sẽ dựng lên một hàng rào phòng thủ cho ngọn núi này để không ai có thể làm hại nơi đây được. Người và tất cả những gì của người sẽ được an toàn.”

“Tuyệt lắm.” Người đội mũ trùm đầu la lên và vỗ tay vào nhau như một đứa trẻ. “Tôi biết ngài sẽ lắng nghe.” Hắn lấy ra một cuộn giấy từ thắt lưng và đưa cho Doomhammer. “Đây là bản đồ của khu vực này,” hắn giải thích. “Tôi đã đánh dấu thung lũng ấy để giúp các ngài thấy rõ.”

Doomhammer mở bản đồ và nghiên cứu nó. “Phải, nó rất rõ ràng.” Ông nói sau đó.

“Tốt lắm.” Người kia nhìn ông và nói. “Vậy tôi trở về với dân làng của mình đây.” Hắn nói sau một hồi im lặng.

Doomhammer gật đầu nhưng không nói thêm một lời nào, và sau đó một lúc thì người kia cũng quay đi, cúi đầu tránh những tảng đá và từ từ leo xuống thung lũng. Đã có lúc Doomhammer nghĩ rằng mình nên đi theo hắn ta. Chỉ một đòn nhanh gọn là có thể hạ gục hắn, và ông thì đã có tấm bản đồ trong tay. Nhưng điều này sẽ rất xúc phạm danh dự của mình. Trước đây, khi còn ở Draenor, họ là những chiến binh cao quý. Nhưng sự phản bội của Gul'dan đã thay đổi tất cả điều này, khiến họ trở thành những kẻ khát

máu không hơn. Doomhammer quyết định sẽ phải lấy lại niềm kiêu hãnh và sự thuần khiết đó, và điều này có nghĩa là phải theo đuổi những nguyên tắc rất nghiêm ngặt. Người kia đã có lòng tin ở ông, và Doomhammer sẽ không phản bội lại điều ấy. Ông sẽ đi theo con đường người kia đã chỉ dẫn, và nếu nó thật sự nhanh hơn và quân đội loài người không cản trở, thì coi như niềm danh dự của ông cũng đã được đặt đúng chỗ.

Sau một cái lắc mạnh, Doomhammer cuộn bản đồ lại và gài vào thắt lưng, rồi quay lại con đường mòn dưới thung lũng. Ông sẽ phải gọi các tướng đến ngay sau khi trở về để chỉ cho họ con đường này.

“Ngài cho gọi chúng tôi, thưa ngài?” Tướng Hath, chỉ huy quân đội vùng Alterac, đang đứng trước cánh cửa mở hẹp. Perenolde có thể thấy được sự có mặt của các tướng khác phía sau người chỉ huy cứng cáp này.

“Đúng vậy, hãy vào đây, chỉ huy, và các tướng lĩnh,” Perenolde nói, cố gắng giữ một giọng bình tĩnh. “Ta vừa nhận được tin báo về quân Horde và hướng di chuyển của chúng, và muốn chia sẻ cùng mọi người.”

Hắn thấy Hath và một số tướng khác liếc nhìn nhau, nhưng họ không nói gì cả mà nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ trên bản đồ. Từng góc cạnh của Alterac hiện ra, với các ngôi làng có màu bạc còn lâu đài chính thì màu vàng.

“Đã có nguồn tin tin cậy,” Perenolde bắt đầu, “rằng quân đội Horde đang tiến về phía chúng ta.” Một vài tướng lĩnh thở mạnh. “Rõ ràng chúng muốn xâm lăng Lordaeron, và đã chọn con đường băng qua núi để đến được Thủ đô từ phía bắc.”

“Chúng còn cách ta bao xa nữa?” Đại úy Kavdan hỏi dồn. “Chúng có bao nhiêu? Chúng sử dụng vũ khí gì?” Một số người còn lại thì xì xào bàn tán. Perenolde đưa tay lên và họ lại im lặng. “Ta không biết chúng đang cách đây bao xa,” hắn trả lời, “mặc dù theo ta thì là khoảng một, hoặc có thể là hai ngày đường nữa thôi. Ta cũng không biết số lượng chúng thế nào, nhưng tất nhiên theo những báo cáo thì đây là một lực lượng đáng sợ.” Hắn cười, một nụ cười nhu nhượ. “Điều đó, tuy nhiên, lại chẳng còn là vấn đề đáng phải bận tâm nữa.”

Tướng Hath lên tiếng nói thẳng. “Không đáng bận tâm ư, thưa Ngài?” Anh hỏi, hơi thở dồn dập khiến chòm ria mép phập phồng. “Nhưng chúng ta là một phần của quân đội Alliance, và đã nguyện tử chiến với lũ Horde kia.”

“Tình thế đã đổi khác rồi,” Perenolde nói với anh ta, biết rằng mồ hôi mình đang túa ra, và các vị tướng đều để ý thấy điều này. “Ta đã xem xét lại, và quyết định rằng chúng ta nên tránh xa những xung đột này. Alterac giờ sẽ không thuộc quân đội Alliance nữa, điều này có hiệu lực ngay lập tức từ bây giờ.” Hãn hít một hơi dài. “Hãy tin ta, như vậy sẽ tốt hơn nhiều cho chúng ta.”

Tất cả các tướng đều bất ngờ. “Ý Ngài là sao, thưa Ngài?” Kavdan hỏi “Ta đã thành lập một hiệp ước với quân Horde,” Perenolde trả lời. “Chúng ta sẽ không cản trở bước quân của chúng khi qua ngọn núi, và để đáp trả, chúng sẽ để Alterac được yên.”

Các tướng phản ứng mạnh mẽ. Nhiều người trong số họ tỏ ra tức giận. “Vậy Ngài muốn chúng ta phải liên minh với lũ Orc, thưa Ngài?” Hath nhẹ nhàng hỏi, giọng đầy khinh bỉ.

“Đúng vậy, chúng ta phải thỏa hiệp với chúng!” Perenolde hét lớn, không như mọi khi nữa. “Vì ta sẽ cứu tất cả mọi người!” Hãn toát ra sự giận dữ, sợ hãi trong từng câu nói của mình. “Các người có biết chúng ta đang phải đối mặt với thứ gì không? Quân đội Horde, cả một lực lượng Horde đấy, đang có ý định san bằng ngọn núi này! Quê hương này! Các người có biết chúng có bao nhiêu không? Hàng ngàn! Hàng chục ngàn!” Hath gật đầu lạnh lùng, một số người cũng vậy – vì họ đã được nghe thông báo. “Và các người có biết, lũ Orc trông như thế nào không? Ta đã thấy một tên, khi đó đứng không cách xa ta so với các người bây giờ là mấy. Chúng có thân hình khổng lồ! Cao gần bằng lũ Troll, và to gấp đôi! Cơ bắp cuồn cuộn, răng nanh nhọn hoắt, cầm những chiếc búa mà phải ba người bình thường mới đỡ nổi, trong khi chúng quơ nó như là đồ chơi trẻ con! Không một người nào có thể chống lại thứ đó! Chúng sẽ giết sạch chúng ta, các người không hiểu sao? Chúng đã phá hủy Stormwind, và kế đến là Alterac!”

“Nhưng quân Alliance...,” Hath định nói, thì Perenolde cười cay đắng.

“Quân Alliance thì sao..?” Hãn lên giọng. “Họ đang ở đâu bây giờ? Không phải ở đây, các người nghe rõ không! Chúng ta tạo nên quân đội Alliance để phòng thủ chống lại những đợt tấn công như thế này đây, nhưng giờ thì chúng ta đang ở sát kề quân Horde trong khi quân đội Alliance cao quý thì mất tầm tích. Họ đã bỏ lại chúng ta, các người không thấy sao?” Giọng hãn như gào thét điên loạn, và vì vậy hãn cố gắng kiềm chế hơn. “Bây giờ thì mỗi vương quốc phải tự lo liệu lấy thôi,” hãn nói với mọi người bằng một giọng nhẹ nhàng hết sức có thể. “Ta phải nghĩ cho Alterac trước. Thủ lĩnh các vương quốc khác rồi cũng như vậy thôi.”

“Vâng, nhưng lũ khát máu đó rất...” một tướng khác, tên Trand, chuẩn bị lên tiếng.

“...rất to lớn và đáng sợ, phải,” Perenolde lại ngắt lời. “Nhưng chúng không phải không hiểu lý lẽ. Ta đã gặp thủ lĩnh của chúng. Hãn biết nói ngôn ngữ của chúng ta! Hãn đã lắng nghe, và đồng ý không đụng chạm gì đến chúng ta nếu không cản trở hãn.”

“Chúng ta- chúng ta có thể tin tưởng chúng được không?” Một tướng trẻ tên là Verand hỏi, và Perenolde thở nhẹ khi nhìn thấy một số người khác cũng gật đầu đồng tình. Nếu họ đã hỏi vậy, thì họ cũng đã công nhận một thỏa hiệp có thể sẽ cần thiết trong trường hợp này – giờ thì họ đang lo lắng không biết thỏa hiệp này có thể thành công được không.

“Chúng ta không còn sự lựa chọn.” Hãn nói chậm rãi. “Đằng nào thì chúng cũng vẫn có thể đè bẹp chúng ta nhanh chóng. Nếu chúng bội ước, coi như chúng ta đã chết. Nhưng nếu chúng giữ lời, và ta nghĩ chúng sẽ làm như vậy, thì Alterac sẽ sống sót. Bất kể bằng giá nào.”

“Nhưng tôi vẫn không thích điều này,” Hath đánh giọng. “Chúng ta đã thề với các dân tộc khác.” Tuy nhiên trông anh vẫn hơi do dự, và Perenolde biết rằng anh đang xem xét tình huống và có thể sẽ nghĩ rằng đây chính là cơ hội duy nhất cho sự sống của họ.

“Người không cần phải thích nó,” Perenolde trả lời sắc gọn. “Người chỉ cần quy thuận nó. Ta là người trị vì nơi này, và ta có quyết định của ta. Các người đã có lời thề với ta, thì các người phải nghe theo nó.” Hãn biết điều này cũng chẳng thể ngăn cản họ nếu họ thật sự không đồng ý, nhưng ít ra

hắn muốn thuyết phục họ, ít ra hắn hy vọng rằng lòng trung thành sẽ khiến họ chấp nhận.

Hath nhìn thẳng vào hắn một lúc lâu. “Vâng, vậy thì sẽ như Ngài nói, thưa Ngài,” anh lên tiếng. “Tôi sẽ tuân lệnh.” Các người khác cũng gật đầu.

Perenolde cười. “Tốt lắm. Còn đối với quân đội Alliance, ta sẽ tự chịu trách nhiệm.” Hắn quay lại phía bản đồ. “Còn bây giờ, nào, quân Horde sẽ đi qua đường này, ở đây, đây nữa,” hắn nói, chỉ về phía nam của bản đồ. Hắn bực mình vì thấy tay mình cứ run rẩy. “Chúng ta sẽ gần như để ngỏ đường này để quân Horde đi qua, mà không gặp một trở ngại nào.”

Hath chăm chú nhìn vào bản đồ. “Chúng định đánh Lordaeron từ phía bắc,” anh lầm bầm, đưa tay theo một đường thẳng ra ngoài bản đồ, ý muốn chỉ hướng về thủ đô.

“Nếu là mình thì sẽ không đi từ hướng đó, nhưng là vì ta không có một lực lượng đông đảo như vậy, và cũng không có sự ngạo mạn đó.” Anh quay về phía Perenolde, với những biểu hiện không rõ ràng. “Quân lính có thể sẽ phản đối, thưa ngài,” anh lạnh lùng nói. “Họ có thể xem đây như là sự phản bội lời thề, hoặc có thể còn tệ hơn nữa. Nếu họ nổi loạn, chúng ta khó có thể mà ngăn cản được.”

Perenolde suy nghĩ về điều đó. “Được lắm,” hắn nói sau một lúc. “Nói với quân lính rằng quân đội Horde chỉ định đi qua ba vách núi phía bắc. Nếu ai hỏi tại sao người lại có được thông tin này, thì cứ nói rằng chúng đến từ các gián điệp và người đưa tin, và họ đã phải trả giá bằng mạng sống của mình.” Hắn gật đầu, hài lòng vì sự nhanh trí của mình. “Điều này sẽ khiến mọi người tin và được an toàn.”

Hath gật đầu khó khăn. “Tôi sẽ cho lính vào vị trí ngay, thưa ngài!”

“Vậy tốt.” Perenolde nở một nụ cười ấm áp nhất mà hắn có thể có được, để chứng tỏ rằng mọi việc lúc này đã được bỏ qua. “Giờ người tốt nhất nên về điều động quân lính đi. Ta không muốn tính mạng của họ rơi vào vòng hiểm nguy nếu lũ Orc đến mà quân ta chưa kịp di chuyển.”

Tất cả mọi người chào tạm biệt và từ từ rời khỏi khán phòng. Chỉ còn duy nhất một mình Hath ở lại.

“Gì vậy, tướng Hath?” Perenolde hỏi, không dấu được sự lo lắng trong giọng nói của mình.

“Có một người đưa tin, thưa ngài,” vị tướng trả lời. “Từ quân đội Alliance. Anh ta đến trong lúc ngài đang.. nghỉ ngơi.” Hath liếc nhìn chiếc áo choàng đang được treo trên lưng ghế, và biết rằng Perenolde đã đi ra ngoài, và anh cũng biết lý do của việc này. “Anh ta đang đợi ở ngoài, thưa ngài.”

“Vậy cho hắn vào ngay đi,” Perenolde nói, đi về phía cái ghế và giật lấy chiếc áo. “Người đã nói chuyện với người đó chưa?”

“Chỉ kịp hỏi là ai đã gửi người này đến, thưa ngài.” Hath trấn an. “Tôi biết rằng ngài sẽ muốn là người đầu tiên được nghe thông tin này.” Nói đoạn, vị tướng ra hiệu cho người ở ngoài bước vào. Một người trẻ tuổi trong bộ trang phục bằng da đi vào, nhìn xuống đất lo lắng.

“Thưa ngài,” người trẻ tuổi kia nói, liếc nhìn lên một chút rồi lập tức quay đi chỗ khác. “Tôi xin gửi đến ngài sự chào hỏi và thông tin từ Ngài Anduin Lothar, tổng chỉ huy của quân đội Alliance.”

Perenolde gật và bước qua người đưa tin về phía vị tướng. “Cảm ơn người, tướng Hath.” Hiểu ý, vị tướng lập tức rời khỏi phòng, và đóng kín cửa lại.

“Nào, có chuyện gì thế, cậu thanh niên kia?” Perenolde hỏi, “người mang đến cho ta thông tin gì vậy?”

“Ngài Lothar nói rằng ngài sẽ phải nhanh chóng đưa quân đội đến Lordaeron,” người trẻ tuổi trả lời bán loạng. “Quân đội Horde sẽ đánh chiếm thủ đô, và lực lượng của ngài cũng sẽ tham gia phòng thủ.”

“Ta hiểu.” Perenolde gật đầu, đưa tay lên xoa mặt. Hắn đưa tay ra và đặt lên vai người đưa tin trẻ tuổi. “Vậy ông ta có cần người về báo cáo lại không?” hắn hỏi.

Người đưa tin gật đầu.

“Ta hiểu,” Perenolde lại một lần nữa lên tiếng. “Thật ngại quá.” Hắn quay về phía người trẻ tuổi, một tay kéo anh lại gần, một tay găm trọn lưỡi dao vào sườn, đâm thẳng lên tim người thanh niên kia. Anh ta chỉ kịp kêu lên một tiếng, máu phun vung vãi từ miệng, trước khi đổ gục xuống. Perenolde đỡ lấy thân hình anh ta, rồi từ từ đặt nó xuống sàn nhà.

“Thật ra thì báo cáo lại bằng một bức thư là tốt hơn chứ nhỉ,” Perenolde nhẹ nhàng nói với cái xác người đưa tin, lau sạch máu trên lưỡi dao của mình trước khi cất chúng vào vỏ. Rồi hắn kéo lê cái xác vào phòng ngủ ở góc. Sau đó, hắn cởi áo choàng dính máu và không hy vọng rửa sạch được, rồi xé nó. Thật xấu hổ quá, hắn rất thích những hình thêu trên chiếc áo này. Sau khoảng một phút, Perenolde đóng cửa và khóa phòng rồi quay lại phòng lớn. Nếu Hath đang đứng chờ ở đó thì hắn sẽ nói rằng người đưa thư vì cần phải rời khỏi đây gấp nên đã để cho anh ta đi cửa sau. Nếu không thì sau này chỉ cần nói với Hath đơn giản là người này đã quay trở về với Alliance. Và đương nhiên điều anh ta muốn thông báo cũng chỉ là lệnh cho hắn cố gắng trụ lại với lũ Horde. Perenolde cười. Hắn gần như chắc chắn rằng lũ Orc sẽ không đi qua những nơi mà hắn bố trí quân đội phòng thủ. Còn những con đường còn lại, thì lại là chuyện khác.

Bradok vẫn nắm chặt dây cương nhưng chưa hết sợ. Hắn đã quên lần đầu tiên con rồng của hắn cất cánh, đưa hắn lao mình vào bầu trời xanh. Thật là tuyệt, bay giữa những đám mây, và Bradok, người vẫn luôn là một chiến binh và cũng chỉ có vậy, bỗng chốc cảm thấy hạnh phúc. Hắn sinh ra để được như vậy, để được lướt trên bầu trời, với đôi cánh rộng mạnh mẽ của con rồng, với gió bạt qua từng lọn tóc. Hắn vẫn nhớ rõ cảm giác rùng mình khi thấy lửa phun ra từ miệng con rồng của mình, và nhìn các cành cây cháy xém bởi sức nóng kinh hoàng của những ngọn lửa này.

Liếc nhìn xuống dưới, Bradok thấy một dải màu bạc giữa màu xanh và nâu của lục địa màu mỡ này. Đó là biển, cái mà chúng đã vượt qua để đến được vương quốc lần trước, cách đây không lâu.

Thúc vào hông con rồng, Bradok ra hiệu nó bay chậm xuống dưới và nó có vẻ hiểu ý, lập tức lao vụt xuống, rất nhanh. Biển hiện ra trước mắt, kéo dài đến tận chân trời và giờ thì hắn có thể thấy được những hình thù màu đen chồ tiếp giáp với đất liền. Đó chắc chắn là những chiến thuyền đã chở quân đội Horde vượt biển từ lục địa bên kia. Bradok ghét thuyền bè. Thật ra thì hắn không thích nước cho lắm. Nhưng còn không khí trên cao này, thì rất tuyệt.

Gìm cương hạ thấp độ cao, Bradok đáp xuống con tàu, nhìn thấy những con Orc tội nghiệp đang nai lưng ra chèo. Một tên Ogre đứng ở trung tâm mỗi tàu, đánh trống rầm vang, trong khi những tên Orc vẫn đang đều tay chèo. Bradok bất ngờ dừng lại, điều khiển con rồng quay lại để nhìn lần thứ hai. Đúng vậy, những chiến thuyền đang chuẩn bị rời khỏi bờ quay trở về với biển cả. Nhưng lẽ ra chúng phải đóng ở đây chờ lệnh chứ? Tại sao lại rút đi nhỉ?

Nhìn xung quanh, Bradok thấy một hình thù quen thuộc trên con tàu dẫn đầu. Đó là Gul'dan, tên Warlock. Bradok từng nể sợ tên này, như phần lớn quân Orc cũng đã từng như vậy. Nhưng giờ đây thì không còn nữa. Anh đã là một chiến binh trên lưng rồng, thế thì làm gì còn điều gì phải sợ hãi nữa? Điều khiển rồng quay lại, Bradok hướng về chiến thuyền dẫn đầu. Gul'dan nhìn về phía anh ta.

“Tại sao lại lấy thuyền đi?” Bradok hét lớn, trong khi con rồng vẫn bay vòng giữ khoảng cách với con thuyền. Tên Warlock có vẻ hơi bối rối, đưa hai tay lên định giải thích gì đó. Bradok thúc rồng tiến lại gần. “Người cần quay thuyền lại ngay! Quân đội Horde đang ở Lordaeron, không phải ngoài đại dương kia!” Anh lại hét to. Tuy nhiên Gul'dan vẫn ra hiệu như không nghe thấy gì cả. Lần này Bradok gần như đáp xuống cột buồm, cách tên Warlock chỉ khoảng vài mét. “Ta nói—” Bỗng nhiên từ tay Gul'dan phóng ra phía trước một tia màu xanh đâm thẳng vào ngực Bradok. Anh cảm thấy đau nhói, phổi và tim như bị vỡ nát. Anh thở dốc. Cả thế giới trở nên tối tăm, và Bradok rụng xuống từ yên rồng, rơi xuống biển và bị sóng cuốn đi. Suy nghĩ cuối cùng của anh là ít ra như vậy cũng còn có cơ hội để trốn thoát.

Gul'dan cười khẩy khi thấy xác người chiến binh rồng bị sóng cuốn đi. Hắn cần tên ngu ngốc kia lại gần để phát huy tác dụng của phép thuật. Hắn cũng hơi lo lắng về việc con rồng sẽ làm gì khi thấy chủ của nó chết, và nhìn chăm chú vào con rồng khi thân hình khổng lồ này lao lên, nghiêng đầu kêu lên một tiếng hét đáng sợ, rồi đập cánh bay thẳng lên trời. Gul'dan theo dõi một lúc lâu để chắc rằng nó không bay theo mình rồi quay trở lại nhìn vào những ngọn sóng lướt qua mái chèo.

Hắn không thấy một bóng dáng thứ hai cũng đang bay trên cao. Torgus đã đuổi theo Bradok từ khi người bạn này thấy những chiến thuyền, và đã chứng kiến tất cả. Giờ thì anh đang quay lại hướng Quel'thalas với tốc độ tối đa. Zuhuled có lẽ sẽ cần biết những gì đã xảy ra. Và Torgus nghĩ rằng anh cần phải bay thêm một chặng đường dài để thông báo cho quân đội Horde, và cho Doomhammer nữa.

Những lối đi hoàn toàn bị bỏ trống, như đã hứa, và Doomhammer dẫn đầu đoàn quân nhanh chóng băng qua chúng. Ông đã nghĩ tên mặc áo choàng kia sẽ giữ lời hứa, và rất vui vì ý nghĩ đó đã thành sự thật, tuy nhiên tuyến đường này vẫn còn nhiều nguy hiểm. Những lối đi nhỏ hẹp thế này chỉ cần một toán quân là có thể chặn đường, và khi xác người đã chất thành đống thì việc đi qua những lối này là rất khó khăn. Vì vậy ông luôn ra hiệu cho quân lính phải hành quân thần tốc, và ông sẽ vui hơn nhiều nếu như toàn quân đi qua dãy núi lạnh lẽo này một cách an toàn.

Họ phải mất hai ngày để vượt qua những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng và giờ đây đang chậm chậm xuống thung lũng ở phía bên kia. Trong thời gian vừa qua quân Orc không thấy bóng dáng một người nào cả. Một số chiến binh còn gầm gừ khi chẳng gặp được gì để chém giết, nhưng thủ lĩnh của họ đã trấn an rằng chắc chắn cơ hội còn ở phía trước.

Qua ngày thứ hai, đợt quân đầu tiên của Orc đã tràn qua những ngọn núi. Doomhammer dẫn đầu như mọi khi, bỗng dừng lại để chiêm ngưỡng phong cảnh trước mặt ông. Trước mặt là một hồ nước lớn, mặt nước sóng sánh màu xanh bạc trong ánh sớm mai. Phía xa là những dãy núi chạy về phía bắc nam. Dãy núi mà quân Orc vừa băng qua cũng tương tự như vậy, nhưng chỉ khác là nó nằm thoải về phía tây. Cùng nhau hai dãy núi này tạo thành một hình chữ V, ôm gọn hồ nước khổng lồ trong lòng. Và ở bờ phía bắc của hồ nước là một thành phố tráng lệ.

“Thủ Đô!” Doomhammer chăm chú nhìn, rồi đưa cao chiến búa bằng cả hai tay và hét lên một hồi báo hiệu chiến tranh. Những chiến binh Orc nhanh chóng hưởng ứng, và ngay sau đó là những âm vang của giận dữ, vui mừng và sự khát máu. Doomhammer cười. Thành phố có thể biết họ đang ở đây,

nhưng sau những âm thanh này là tận thế của chúng. Khi chúng trấn tĩnh lại, thì đã quá muộn.

“Thằng tiến đến thành phố!” Doomhammer ra lệnh, đưa chiến búa lên một lần nữa. “Chúng ta sẽ đè bẹp nó, đây chính là trái tim của kẻ địch! Tiến lên, các chiến binh! Hãy cho chúng nếm mùi sức mạnh của quân đội Horde trong khi tai chúng vẫn đang lùng bùng bởi khí thế của chúng ta.”

Và Doomhammer lao xuống như vũ bão. Ông tập trung cao độ vào mục tiêu của mình, tòa thành với những bức tường cao kia.

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 16

“Thưa ngài, thưa ngài! Quân Orc đang lao đến!”

Vua Terenas nhìn lên, hoảng hốt, khi Morev, đội trưởng đội cận vệ, lao nhanh vào khán phòng. “Cái gì?” Ông đứng thẳng, không để ý đến những tiếng la ó hoảng loạn của đám quý tộc xung quanh, tiến nhanh về phía người đội trưởng. “Quân Orc? Ở đây?”

“Vâng thưa Ngài!” anh ta trả lời. Morev là một tướng dày dặn kinh nghiệm, một chiến binh mà đức vua biết từ hồi còn trẻ, và thật khó tin khi thấy anh tái nhợt run sợ như vậy. “Chúng chắc chắn là đến từ những ngọn núi – chúng không ngừng đổ xuống từ phía bên kia của hồ, ngay cả trong lúc này đây.”

Terenas lướt nhanh qua người đội trưởng để lao ra bên ngoài, rất nhanh về phía những bậc thang để lên ban công gần nhất, trên phòng thay đồ của hoàng hậu. Lianne đang ở trong đó cùng với Calia, và một số tùy tùng khác. Họ nhìn lên và bất ngờ khi thấy đức vua đi qua mà không để ý đến ai, Morev theo sát phía sau.

Mở toang cửa sổ, Terenas bước ra ban công – và dừng lại, bất động. Ngày thường ông có thể thư giãn bằng cách đứng đây ngắm nhìn toàn cảnh dãy núi bao bọc lấy hồ nước. Cảnh thì vẫn vậy, nhưng màu xanh mà ông thường thấy giữa hồ nước và những tảng đá giờ đây chỉ toàn một màu đen, và ông có thể nhìn thấy chúng đang chuyển động, như mặt đất đang sắp nứt ra. Quân Horde đã thực sự đến rồi.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Ông hỏi Morev, người đang đứng cạnh mình và cũng đang chứng kiến cảnh tượng này, không nói nên lời. “Chúng chắc chắn đã đi qua Alterac – sao Perenolde không báo động gì cả?”

“Chắc chúng đã nuốt chửng họ rồi, thưa Ngài,” Morev trả lời, giọng nói có vẻ mỉa mai người đứng đầu của Alterac. “Những lối đi bên đó rất hẹp và một đội quân tốt sẽ có thể ngăn cản bước tiến của chúng, nhưng chỉ khi được tổ chức thật tốt.”

Terenas hoảng hốt và lắc đầu. Ông đồng cảm với Morev, ông cũng chưa bao giờ thích Perenolde, một người luôn ích kỷ và mưu mẹo. Nhưng Hath, tổng chỉ huy của quân đội Alterac, lại là một người có năng lực và là một chiến binh rắn rỏi. Anh ta phải triệu tập được một đội quân để phòng thủ chứ – nhưng dù sao, nếu Perenolde đưa ra mệnh lệnh ngu ngốc nào đó, thì ông nghĩ Hath cũng sẽ phục tùng.

“Gửi người đưa tin đến Alterac,” ông quyết định, “và đến đại quân Alliance nữa, cho họ biết về tình thế của chúng ta hiện tại. Chúng ta sẽ tìm hiểu sau,” Terenas nói mà không nghĩ đến rằng liệu họ có thể sống sót đến khi đó không. “Điều đầu tiên, phải tập hợp các cận vệ, báo động họ, đưa tất cả mọi người vào thành. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.” Ông liếc nhìn phía hồ một lần nữa, nơi mà bóng đen đã phủ kín bờ bên kia và xung quanh mặt nước. Không, không còn thời gian nữa!

Bồ câu đưa thư đã được thả đi đến vị trí của thủ lĩnh quân đội Alliance, và đến địa điểm đóng quân cuối cùng của họ, Hinterlands. Một trong số đó bay thẳng đến Stromgarde, bức thư nhanh chóng được đưa đến Thoras Trollbane, thủ lĩnh cộc cằn của tòa thành.

“Cái gì?” Trollbane hét lên khi đọc xong lá thư. Ông đang uống rượu trong một cốc gỗ nặng và giờ thì chiếc cốc đã vỡ tan khi sau cú ném của ông. “Thằng ngu! Nó đã làm gì thế này! Sao lại để chúng qua?” Trollbane nguyên rủa Perenolde – không chỉ vì điều hãn vừa làm mà còn vì từ lâu ông cũng rất khó chịu với tên này. Hãn quá bóng mượt, quá mềm yếu. Nhưng thậm chí như vậy, hãn cũng có đủ sức để ngăn chặn quân đội Horde trong một thời gian ngắn! Có thể sẽ không chặn được hoàn toàn – nếu như quân số của chúng nhiều như Lothar đã từng miêu tả, đông đảo và hung hãn, có thể vượt qua bất kỳ chướng ngại nào – nhưng cũng phải làm chậm tiến độ hành quân của chúng, cũng phải làm chúng bị tổn thất chứ, và ít ra cũng có

thể đủ thời gian truyền tin đến Lordaeron sớm hơn để họ có thể chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến. Với lũ Orc đã đến tận bờ hồ, Terenas chẳng thể làm gì khác ngoài việc đóng cửa thành, và gồng mình tử thủ.

Trollband đứng dậy và bước đi, lá thư vẫn nắm chặt trong tay ông. Ông muốn đi cứu bạn mình ngay bây giờ, nhưng không chắc rằng đó là một hành động hợp lý vào lúc này. Terenas là một nhà chiến lược tài ba, đội cận vệ của ông tập trung rất nhiều người giỏi nhất vùng này, công thành cũng rất chắc chắn. Họ sẽ chống lại được đợt tấn công thứ nhất, ông chắc chắn điều đó. Nguy hiểm là lúc toàn bộ quân đội Horde xuống núi và bao vây thủ đô với số lượng đông đảo của chúng.

“Thằng khốn!” Trollband đập tay vào thành ghế khi ông đi ngang qua nó. “Perenolde lẽ ra phải giữ chân chúng lại! Hẳn ít ra phải thông tin ngay cho chúng ta! Cho dù hẳn thật sự không có tài cán gì đi nữa!” Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong ông. Perenolde chưa bao giờ ủng hộ sự thành lập liên minh quân đội Alliance. Hẳn và Greymane là hai người duy nhất phản đối, Trollbane nhớ lại. Ông nghĩ lại về cuộc họp ở Thủ đô, với Lothar và Terenas và những người khác. Đúng vậy, Greymane không tán thành, nhưng lý do chính là ông ta khẳng định rằng Gilneas có thể đê bẹp bất cứ kẻ địch nào ngu ngốc xâm lược đất nước của ông. Nhưng Perenolde thì sợ chiến tranh. Trollbane luôn nghĩ rằng đó là một tên hèn nhát, và thích ra oai. Hẳn sẵn sàng chiến đấu nếu nắm chắc cơ hội chiến thắng, nhưng rất ghét phải chiến đấu nếu cảm thấy có nguy hiểm. Và Perenolde cũng là người thuyết phục mọi người cố gắng thử đàm phán với quân địch trước.

“Thằng ngu! Thằng phản bội ngu ngốc!” Trollbane đá mạnh chiếc ghế lăn xuống sàn nhà bằng đá. Nó đã làm như vậy, không phải sao? Chính nó đã đàm phán với quân Horde! Trollbane biết điều đó là sự thật. Perenolde chẳng quan tâm gì ngoài sự an nguy của chính mình. Hẳn sẽ sẵn sàng thỏa hiệp với quý dữ nếu điều đó làm hẳn và lãnh thổ của hẳn được an toàn. Đó là chính xác những gì hẳn đã làm. Tất cả mọi việc đã trở nên sáng tỏ. Lý do mà quân Horde có thể đi qua những dãy núi mà không có một tiếng báo động nào, lý do mà Perenolde chẳng trả lời hay cấp báo một ai. Hẳn đã để

cho chúng đi qua. Chắc hẳn là do những sự hứa hẹn đổi chác sau khi chiến tranh kết thúc.

“Arggg!” Giận không nói nên lời, Trollbane giật chiếc rìu đang treo trên tường bổ xuống làm vỡ nát chiếc bàn trước mặt ông. “Ta sẽ giết nó!” ông gào lên. Các chiến binh và tướng lĩnh của ông đều lùi xa, chuẩn bị, và cũng chính những hành động đó khiến ông nhận ra ông không chỉ có một mình. Và vì vậy việc trả thù cá nhân có thể chờ đợi. Cuộc chiến là ưu tiên số một. “Tập hợp quân lính,” ông ra lệnh cho cận vệ. “Chúng ta sẽ đến Alterac.”

“Nhưng thưa ngài,” người cận vệ trả lời, “chúng ta đã gửi hơn một nửa số binh lính đi theo đại quân Alliance!”

Trollbane giật mình, “À, cung không sao. Cứ thông báo đến bất cứ ai mà anh có thể tìm thấy.”

“Chúng ta sẽ trợ giúp họ phải không thưa ngài?” Một người hỏi.

“Có thể nói như vậy,” Trollbane trả lời, lấy rìu chiến và cười với người vừa hỏi. “Có thể nói như vậy.”

Anduin Lothar nâng tay lên trán và quan sát, rồi quẹt ngang mắt để lau mồ hôi trong khi tay kia từ từ rút thanh trường kiếm lên từ xác một con Orc, và lau sạch những vết máu dính trên đó.

“Đó có phải là tên cuối cùng không, thưa ngài?” một binh sĩ hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, con trai,” Lothar trả lời thật thà, mắt vẫn đảo quanh những ngọn cây. “Ta hy vọng là vậy, nhưng cũng không chắc.”

“Có bao nhiêu tên còn lại ở ngoài kia vậy?” Một binh sĩ khác lại hỏi, rút lưỡi rìu ra khỏi một cái xác Orc khác. Bãi đất trống đã phủ đầy những xác chết, không chỉ là xác của loài Orc. Đó thật sự là một trận chiến hỗn loạn, và những cành cây phía trên quá dày để tộc Wildhammer có thể trợ chiến với những chú Gryphon, vì vậy tất cả chỉ trông chờ vào Lothar và quân của ông. Họ đã thắng, nhưng chỉ vì nhóm Orc ít ỏi này chẳng may đi quá xa với đại quân của chúng.

“Quá nhiều,” Lothar trả lời cụt ngùn. Ông cười với các binh sĩ. “Nhưng giờ cũng đã ít đi một chút rồi, đúng không?” Họ đáp trả lại bằng những nụ cười, và Lothar bỗng cảm thấy tự hào. Một số họ đến từ Lordaeron, số khác

từ Stromgarde, một vài người từ Gilneas và thậm chí là Alterac, số người còn lại đi cùng ông từ Stormwind. Nhưng trong vài tuần vừa qua, họ đã xóa nhà ranh giới của nguồn gốc riêng. Họ giờ là các chiến binh của quân đội Alliance, chiến đấu cùng nhau như những người anh em, và ông cảm thấy tự hào vì điều này. Nếu những người còn lại của đại quân cũng được như nhóm nhỏ này, thì tất cả đều vẫn còn hy vọng, cả trong chiến tranh lẫn thời bình mà ông ước sẽ sớm trở thành sự thật.

Rồi ông để ý thấy một chuyển động từ một phía xa. “Cẩn thận,” ông nhắc, tập trung nhìn và cúi thấp người xuống, mũi kiếm chỉ vào bóng hình đang di chuyển. Nhưng đó không phải là một tên Orc mà là một người, một người lính của ông.

“Thưa ngài!” anh ta thở dốc. Không có vẻ gì như anh ta bị thương, và kiếm vẫn được đeo bên cạnh. “Có tin khẩn, thưa ngài!” Và Lothar nhận thấy rằng có một cuộn da thuộc trong tay người này, giờ thì nó đang được đưa lên cho ông.

“Cảm ơn,” ông nói và đưa tay ra nhận. Một binh sĩ khác đưa cho người đưa tin một bình nước, và anh này chắc hẳn rất biết ơn. Lothar thì chăm chú đọc nội dung của bức thư, và binh sĩ của ông trở nên căng thẳng khi thấy miệng ông cứ không ngừng há rộng.

“Điều gì vậy, thưa ngài?” một binh sĩ đánh bạo hỏi. Lothar liếc nhìn xung quanh, vò bức thư lại và vứt nó đi như búng một chú côn trùng. “Có vấn đề gì sao?”

Lothar gật đầu, vẫn đang suy nghĩ về những dòng chữ ông vừa đọc được. “Quân Horde đã đến được Lordaeron,” ông nhẹ nhàng nói, và nghe thấy vài tiếng thở dốc trong các binh sĩ xung quanh. “Chúng có lẽ đang tiến đánh thủ đô ngay bây giờ đây.”

“Chúng ta phải làm gì?” Một binh sĩ – chắc hẳn là đến từ Lordaeron, Lothar nhớ như vậy – hỏi dồn dập. “Chúng ta cần quay về ngay bây giờ!” Nhưng Lothar lắc đầu. “Chúng ta ở quá xa,” ông buồn bã nói với người lính. “Chúng ta sẽ không bao giờ trở về kịp.” Ông thở dài. “Không, chúng ta cần phải kết thúc công việc ở đây trước, để chắc rằng không tên Orc nào còn sống hoặc ít ra cũng đã bị đuổi hết ra khỏi nơi này. Chúng ta không thể

để cho chúng tồn tại ở đây, nơi mà chúng có thể dễ dàng đi đến bất cứ đâu trên lục địa này.”

Những binh sĩ đều gật đầu, dù họ có vẻ như không hài lòng với quyết định phải đi lục soát khu rừng trong lúc người thân của họ đang lâm nạn. Lothar chẳng thể trách được họ. “Turalyon và phần còn lại của quân đội chúng ta đã đang trên đường về,” ông trấn an họ, khiến một vài người nhìn lên với ánh mắt hy vọng. “Anh ta sẽ trợ giúp thủ thành.” Ông nắm chặt thanh kiếm trong tay. “Và khi chúng ta xong việc ở đây sẽ quay về thủ đô để chặn đánh những tên Orc cuối cùng đang bỏ trốn.”

Đám đông hò reo, và Lothar nở một nụ cười dù lòng ông lạnh ngắt. Ông biết mọi người hài lòng vì ý nghĩ sẽ quay về trong trận chiến cuối cùng và tin rằng quân đội Alliance sẽ thắng trận này. Ông cũng ước gì mọi chuyện được suôn sẻ như vậy.

“Thư giãn như vậy đủ rồi,” Ông ra lệnh cho binh sĩ sau khi để họ vui vẻ một vài giây. “Giờ hãy chắc rằng không còn toán quân Orc nào ở đây, rồi chúng ta sẽ quay về Aerie Peak để hội quân.” Các binh lính ngoan ngoãn nghe lệnh và giương cao vũ khí. Lothar dẫn đầu, và họ lại cùng nhau đi vào rừng cây. Người đưa thư cũng đi cùng với họ.

“Chúng đến rồi!”

Vua Terenas liếc nhìn xuống và nhăn mặt. Quân Orc đã vượt sông- những cung thủ tinh anh thông báo chúng đã xây cầu rất nhanh nhưng từ đây thì chỉ đơn giản là thấy chúng lúc nhúc như kiến tràn qua mặt hồ, và nhanh chóng áp sát tường thành. Ông vẫn còn đang điếng người vì số lượng của chúng. Từ những gì ông thấy từ thành lũy này, thì chúng rất to lớn, với những cơ bắp cuộn cuộn và những đầu to như những con quái vật. Ông không thấy một vũ khí công thành nào, ít ra là vậy, ngoài những khối cây to để đục tường. Lũ Orc cầm theo những vũ khí như ông đã tưởng tượng, nào là rìu, kiếm, búa, và ông cũng chắc rằng chúng có mang theo cả dây thừng. Dù sao thì, bức tường thành của thủ đô vẫn vững chãi như mọi khi. Chưa một kẻ thù nào phá tan sự bảo vệ này, và Terneas quyết tâm giữ vững thành tích ấy.

Đương nhiên, họ không có thời gian để chuẩn bị đầy đủ. Dân cư đã nhanh chóng tụ tập lại, chỉ vì phần lớn họ vẫn luôn ở bên trong bức tường. Gia súc thì lại là một vấn đề khác, phần lớn đã bị bỏ mặc cho số phận, chỉ trừ những loài nhỏ xíu hoặc rất quý hiếm. Lính gác đã làm tất cả để chắc rằng mọi người và mọi thứ đã ở trong thành trước khi niêm phong chặt cổng, nhưng mọi người gần như chỉ kịp đem theo vài bộ quần áo trên lưng và một vài vật dụng lặt vặt trong tay. Quê hương của họ chắc chắn sẽ bị tàn phá, và Terenas biết rằng sẽ cần một thời gian nữa mới có thể xây dựng lại được như cũ. Đó là trong trường hợp họ đẩy lùi được loài Orc và có thể ra ngoài thành một lần nữa.

Ông nhìn dọc tường thành, nơi mà lính gác và quân sĩ đã sẵn sàng. Quá ít người để bảo vệ một bức tường lớn như vậy! Nhưng phần lớn binh sĩ đã hành quân theo Lothar và đại quân Alliance. Terneas cũng không hối tiếc vì quyết định ấy. Quân Horde phải bị ngăn chặn, và Lothar cần tất cả mọi thứ để có thể làm được việc ấy. Đương nhiên, ông chẳng nghĩ đến việc bị tấn công như thế này, chắc chắn là không với việc chẳng có lực lượng Alliance ở đây. Nhưng cho dù thủ đô này có thất thủ, nếu cuối cùng phía Alliance vẫn thắng, thì đó chỉ là một cái giá không đắt.

Điều đó không có nghĩa là ông sẽ đầu hàng, đương nhiên là như vậy. Terenas lại nhìn xuống, và quan sát quân Orc hiện đã tiến gần hơn. Ông đã có thể thấy những chiếc răng nanh từ đây, và cả cờ hiệu, những bộ xương, chiến tích mà chúng đeo xung quanh cổ, thứ mà chúng có được từ những trận đánh trước. Được lắm, chúng sẽ thấy trận này khó khăn hơn nhiều so với trước kia. Dù điều gì có xảy ra đi nữa, quân Horde chắc chắn sẽ phải nhớ mãi trận đánh này.

“Dầu lửa!” Terenas hét lớn, phía dưới kia, Morev và các người khác gật đầu. Họ đưa những vạc dầu lớn lên phía trên tường thành, và đổ chúng xuống ngay phía trước mạn tường. Tên Orc đầu tiên suýt nữa đã lên tới nơi, thì gặp những đợt dầu lửa nóng sôi liên tiếp đổ xuống. Nhiều tiếng la thảm khốc vang lên trong đau đớn khi da thịt chúng bị cháy rụi, khiến hàng quân đầu tiên vỡ trận toán loạn. Một số tên cố gắng đứng dậy nhưng phần lớn thì không thể.

“Nhiều hơn nữa!” Terenas ra lệnh, và mọi người nhanh chóng phục tùng, sử dụng ròng rọc để đưa thêm vạc dầu lên và mang chúng ra. Cần phải có thời gian để làm đầy lại các vạc dầu và đốt nóng chúng, nhưng lũ Horde thì vẫn ngày một đông. Đây không phải là một trận đánh nhanh chóng – nó chắc chắn sẽ là một cuộc chiến dài hơi, và ông thầm cảm ơn Ánh sáng thiêng liêng vì họ có đủ lương thực trong vài tuần. Dầu lửa có thể sẽ hết, nhưng đây cũng chỉ là những bước khởi động của kế hoạch phòng thủ này. Terenas còn có nhiều chiến thuật khác để đối mặt với những kẻ dám xâm lược quê hương ông.

Thoras Trollbane leo qua những dãy núi rất dễ dàng như thể ông thuộc về nơi này. Lính của ông theo sát phía sau, kỹ năng leo núi của người nào cũng giỏi như kỹ năng chiến đấu của họ. Stromgarde là một vương quốc núi, vì vậy, họ đã được tôi luyện khả năng này từ khi sinh ra.

Phía trước mặt là hẻm núi đầu tiên của Alterac. Trollbane có thể thấy những dáng người đang phía xa, dưới tuyết rơi, những thân hình đồ sộ bước đi rất nặng nề nhưng rất khó coi. Rõ ràng là lũ Orc vẫn chưa quen với độ cao này. Những hẻm núi này được đục ra để nối liền thương mại giữa Alterac và những người láng giềng Stromgarde. Trollbane và những người của ông thật sự chẳng cần đến con đường này. Họ muốn được tự do leo lên những đỉnh núi với cách mà họ muốn, hơn là bị kẹt trong con hẻm dài phía trước họ. Nơi này quá dễ để bị chặn lại, hoặc tấn công bất ngờ.

Ra hiệu cho binh lính, Trollbane thủ thế, tay nắm chắc rìu. Chưa đến lúc, chưa... Ngay bây giờ! Nhảy xuống từ mỏm đá, ông đáp cạnh hai tên Orc khiến chúng không kịp trở tay vì bất ngờ. Những đường rìu vọt lóe lên, cắt ngang đầu một tên và tìm tới cổ tên còn lại. Cả hai tên đều gục xuống, và lũ Orc xung quanh gào thét, rút vũ khí ra. Nhưng bốn chiến binh của Trollbane đã nhảy xuống cạnh ông, mỗi bên hai người, nhanh chóng hạ gục những tên kế tiếp. Rồi thêm nhiều binh lính nữa đáp xuống, hạ thủ những tên Orc còn lại. Chỉ trong vài phút, hàng tá Orc đã bị giết và xác chúng chất đầy đường hầm.

Trollbane và lính của mình kéo xác chúng về một chỗ, chất lên thành một đống cao. Ông hạ lệnh cho mười người lính canh giữ chốt chặn này, rồi leo ra ngoài. Những người còn lại đi theo ông.

“Tốt lắm”, Trollbane nói với họ khi mọi người đang cùng nhau ra ngoài về phía bắc. “Đây là cái thứ nhất.” Đường hẻm thứ hai cách đây khoảng một giờ leo núi.

Họ cũng thấy con đường này đầy những con Orc, và cũng tấn công theo cách cũ. Trollbane có thể thấy loài Orc là những chiến binh đáng sợ, to lớn, khỏe mạnh và dai sức, nhưng chúng chẳng có kinh nghiệm gì đối với cái lạnh giá nơi núi non này, và cũng không quen chống đỡ những kẻ thù từ phía trên. Đoạn hẻm thứ hai này cũng nhanh chóng được xử lý như đoạn đầu tiên, và đoạn thứ ba cũng vậy. Đoạn thứ tư chắc chắn sẽ khó khăn hơn, vì nó là đoạn rộng nhất. Bốn người có thể dàn hàng ngang ở đây, hoặc ba tên Orc. Vì vậy Trollbane và người của ông phải nhảy xuống một lần ít nhất là bốn chiến binh. Nhưng cuối cùng thì đoạn này cũng đã được bít lại. Họ cẩn thận lăn vài tảng đá lớn chặn thêm để chắc rằng không ai có thể đi qua nơi này được.

Đoạn hẻm thứ năm thì lại khá trống trải. Trollbane chỉ thấy người ở đây chứ không một bóng dáng tên Orc nào. Họ mặc áo màu cam của Alterac, và đóng quân ở cả trong lẫn ngoài hẻm núi.

“Dừng!” một trong số những người lính của Alterac nói to và chìa giáo về phía họ. “Hãy xưng tên và lý do đến đây!” Có một số đồng đội của anh ta chạy đến để hỗ trợ.

“Thoras Trollbane, Vua của Stromgarde,” Trollbane trả lời cụt ngủn. Ông liếc nhìn toàn bộ binh sĩ, dù ông biết họ cũng chỉ tuân theo mệnh lệnh. “Perenolde đâu?”

“Nhà vua đang ở trong lâu đài,” người lính gác trả lời. “Còn người thì đang xâm phạm lãnh thổ của chúng ta đấy!”

“Thế còn lũ Orc?” Trollbane hỏi. “Chúng cũng là những người xâm phạm, hay là khách?”

“Lũ Orc không thể qua được chúng tôi đâu,” một người lính khác đồng ý nói. “Chúng tôi sẽ phòng thủ hẻm núi này bằng cả mạng sống của mình!”

“Tốt lắm,” Trollbane nói. “Chỉ có điều chúng sẽ không đi qua đây. Chúng đi qua bốn đường hầm ở phía nam.”

Điều này khiến nhiều binh sĩ giật mình. “Chúng tôi được lệnh canh giữ ở đây,” một trong số họ nói, trông có vẻ đang băn khoăn. “Đây là nơi được thông báo là loài Orc sẽ đi qua.”

“Không, không phải vậy,” Trollbane cắt lời. “Cũng may là lực lượng của ta đã bịt được bốn hẻm núi kia, nhưng cũng có rất nhiều tên đã đi qua. Đến Lordaeron.” Một trong số những người lính, có vẻ đứng tuổi và rõ ràng là một chiến binh dày dạn, tái mặt khi nghe những lời này. Đây cũng là người mà Trollbane nhắm đến cho câu hỏi tiếp theo của mình. “Thế Hath đang ở đâu?”

“Tướng Hath đang ở hẻm núi tiếp theo, với phần lớn lực lượng của chúng tôi,” người lính kia trả lời. Anh suy nghĩ lại một lúc trước khi nói tiếp, “tôi có thể đưa các người qua đó.”

Trollbane biết đường đi, nhưng ông cũng biết sẽ dễ dàng hơn khi ông đến đó để gặp Hath với một người hộ tống. Vì vậy ông gật đầu, và ra hiệu cho binh sĩ của mình đi theo người lính Alterac.

Phải mất một giờ nữa để đến được chặng thứ năm. Đây là hẻm núi rộng nhất Alterac và vì vậy cũng hợp lý khi để phần lớn binh sĩ chốt chặn ở đây. Nếu quân Orc đi từ phía bắc chứ không phải phía nam. Trollbane thấy Hath đang nói chuyện với một vài sĩ quan trẻ hơn nhưng vẫn chờ đến khi người lính dẫn đường chào vị tướng của mình.

“Tướng Hath, thưa ngài!” người lính gọi. “Những người khách từ Stromgarde đến, thưa ngài!”

Hath nhìn lại và giật mình khi thấy Trollbane. “Cảm ơn, trung sĩ,” bước nhanh đến để gặp những người khách trong khi vẫy tay chào thuộc cấp của mình. “Thưa Ngài,” anh nói nghiêm trang, cúi đầu trước Trollbane.

“Tướng Hath.” Trollbane trước giờ vẫn rất thích Hath. Người này là một chiến binh rắn rỏi và cũng là một nhà chiến lược tài ba, và là một cận thần đáng tin cậy. Ông không muốn gây chiến với người này và mong rằng lần này cũng vậy. “Quân Orc đổ bộ từ phía nam của các người,” ông lạnh lùng nói. “Ta đã chặn chúng lại cho các người rồi.”

Hath tái nhợt. “Từ phía nam? Ngài chắc không?” Anh ta lắc đầu trong khi Trollbane thì gật. “Đương nhiên là ngài nói sự thật rồi, nhưng tại sao? Nhà vua đích thân nói với tôi rằng chúng sẽ đổ lên từ phía bắc chứ không phải phía nam. Vì vậy ông ta đã cử chúng tôi đến đây phòng thủ.”

Trollbane nhìn xung quanh. Không một người lính Alterac nào đứng đủ gần để nghe thấy những gì ông chuẩn bị thì thầm. “Người là một chiến binh tốt và là một chỉ huy có tài, Hath à,” ông nhẹ nhàng nói, “nhưng người nói dối quá tệ. Người biết là chúng đi về hướng nam, đúng không?”

Chỉ huy của Alterac thở dài và gật đầu. “Perenolde đã làm cách nào đó để thỏa hiệp với phía Horde,” anh thú nhận. “Một lối đi trống trải để đổi lấy sự bảo vệ.”

Trollbane gật đầu. Đó chính là những gì ông đã nghi ngờ. “Và người đã tiếp tay cho chúng?” Ông nghiêm giọng hỏi.

Hath cứng đờ. “Chúng tôi phải đối mặt với sự diệt vong!” Anh trả lời sắc lẹm. “Chúng sẽ đè bẹp tất cả chúng ta, tàn sát hết tất cả mọi người! Và không ai giúp chúng tôi cả!” Anh lắc đầu. “Perenolde không còn sự lựa chọn nào khác là phải bảo vệ Alterac trước tiên. Những gì ông ta làm có thể không phải, nhưng nó đã cứu lấy nhiều mạng sống!”

“Vậy còn những mạng sống ở Lordaeron?” Trollbane thì thầm. “Họ tất cả sẽ chết chỉ vì người đã để lũ Orc đi qua.”

Hath liếc nhìn ông. “Họ là những chiến binh! Họ biết được mỗi hiểm nguy này! Quân Horde có thể sẽ giết chết cả gia đình chúng tôi, những đứa trẻ! Làm sao có thể so sánh được!”

Trollbane gật đầu, hơi có một chút sự cảm thông đối với vị tướng. “Phải, không giống nhau,” ông đồng ý. “Và sự trung thành của nhà người đối với dân tộc của mình thật đáng khen ngợi. Nhưng nếu quân Horde chiếm được Lordaeron chúng sẽ làm chủ được cả địa lục này. Vậy điều gì khiến người có suy nghĩ là các người sẽ được an toàn?”

Hath thở dài. “Tôi cũng không biết nữa,” anh ta thú nhận. “Thủ lĩnh của chúng đã hứa với Perenolde, nhưng cũng chẳng biết trước được một sinh vật như vậy thì đáng tin đến đâu.” Anh lắc đầu. “Tôi đã nói với Perenolde rằng chúng ta cần giữ lời thề với các dân tộc khác, nhưng ông ta đã phản

đổi điều đó. Tôi đã thề trung thành tuyệt đối với ông ta, nên tôi phải tuân phục. Thêm nữa, tôi cũng đã nghĩ rằng ông ta đúng, rằng đây là cơ hội duy nhất cho sự sống của chúng tôi.” Anh bỗng giận dữ. “Nhưng sự tồn vong của một giống loài còn quan trọng hơn là chỉ một vương quốc. Nếu chúng ta không giữ được danh dự, chúng ta sẽ chẳng còn gì nữa.” Anh ngẩng mặt lên, một nét cứng cáp bao trùm khuôn mặt. “Tôi sẽ lấy lại danh dự của mình,” anh nói to. Rồi anh quay lại và hét về phía những người lính của mình. “Thiếu úy, tập hợp binh sĩ! Hành quân thần tốc về phía nam! Chúng ta sẽ trợ giúp những người bạn Stromgarde giữ vững các hẻm núi và đẩy lùi quân đoàn Horde!”

“Nhưng thưa ngài-..” Người kia định hỏi lại, nhưng Hath đã lớn tiếng trấn áp.

“Ngay lập tức, các binh sĩ!” Anh nhấn mạnh, và mọi người lập tức thi hành. Sau đó, Hath quay về phía Trollbane, nói khẽ, “Ông ta ở trong lâu đài.” Anh chẳng cần phải giải thích là anh đang nói đến ai. “Những cận vệ riêng của ông ta vẫn ở đó, khoảng hai mươi người, nhưng tôi nghĩ đó không phải là vấn đề.”

Nhưng Trollbane lắc đầu. “Chúng ta không còn thời gian để nghĩ đến hăn nữa. Ngoài ra, nếu ta đến đó, sẽ bị coi như là một cuộc xâm lược. Còn nếu người đi, thì đó là sự phản bội.” Ông nghiêm trang nói. “Chúng ta sẽ để lực lượng Alliance giải quyết vấn đề này sau. Bây giờ tất cả những gì cần làm là ngăn chặn lũ Horde.”

Vị tướng gật đầu. “Cảm ơn ngài.” Rồi anh ta quay đi tụ họp với những binh sĩ của mình.

“Thật khốn. Chúng ta đã đến quá muộn!” Turalyon phi ngựa lên và nhìn xuống thung lũng phía dưới.

Họ đã đi không nghĩ, anh và Khadgar và những kỵ binh khác, với bộ binh đang hành quân phía sau. Đường như tốt nhất là đi xuyên về phía tây, qua những chân đồi ở Hearthglen và xuất hiện ở phía bắc của thủ đô vì như vậy họ có thể tràn xuống về phía cổng thành từ một khoảng đất rộng rãi, đúng

vào vị trí của công chính. Nhưng giờ anh cũng không chắc là vị trí đặc địa ấy có thật sự đáng giá để phải mất thêm thời gian di chuyển hay không.

Turalyon cũng hy vọng có thể tập hợp được thêm binh sĩ từ Thoras Trollbane, nhưng Stromgarde đơn giản là quá xa. Turalyon cũng đã nghĩ đến việc đi đường vòng, nhưng thông tin rằng quân Horde đã xuyên qua những ngọn núi và thật sự đã làm như vậy khiến anh không thể chần chừ. Họ bắt buộc phải đến được Thủ đô đúng giờ!

Nhưng giờ đây đứng nhìn từ chân dốc thoải thoải của ngọn núi ôm mình lấy Lordaeron và Hồ Lordamere, anh thấy mình đã thất bại. Quân Horde đã đến, tỏa ra và phủ kín thành phố đáng tự hào kia như những chiếc lá vàng trên một cánh cây mùa thu.

“Chúng chưa phá được tường thành,” Alleria nói, cô đứng ngay bên cạnh anh. Cô và những lính Elf khác, cả cung thủ lẫn chiến binh, đã dễ dàng theo kịp những chú ngựa. Cả cô và Lor’themar Theron đã tiến lên phía trước cùng anh để nhìn những gì đang ở phía trước họ. “Chưa phải là quá muộn đâu.”

“Đúng vậy,” Turalyon nói, vứt bỏ sự thất vọng sang một bên và chăm chú nghiên cứu thế trận. “Trận chiến này chưa ngã ngũ, và với sự tiếp trợ của chúng ta, Thủ đô sẽ đứng vững.” Anh đưa tay xoa cằm. “Thậm chí chúng ta còn có một chút lợi thế,” anh khẽ nói. “Quân Horde chưa biết chúng ta đang ở đây, vì vậy ta có thể kẹp chúng vào giữa. Cũng cần phải báo cho Terenas biết rằng chúng ta đã ở đây, để chúng ta có thể phối hợp tác chiến, và cũng là để ông ta biết họ không bị bỏ rơi.”

Theron gật đầu, quét mắt qua hàng lớp quân Orc phía dưới. “Một kế hoạch hay đấy,” anh đồng ý. “Nhưng làm sao chúng ta có thể đến được thành? Chẳng ai có thể đi qua các chiến binh kia mà toàn vẹn cả, loài Elf cũng vậy.”

Alleria cũng đồng tình. “Nếu ở đây có một khu rừng thì tôi có thể,” cô xác nhận. “Nhưng với một cánh đồng rộng như thế kia thì chẳng có chỗ nào để ẩn nấp. Sẽ là tự sát khi cố làm điều đó.”

Khadgar, ngồi trên ngựa gần phía Turalyon, nở một nụ cười với ba người họ. “Tôi có thể đi qua đó,” anh quả quyết, cười lớn trước sự ngạc nhiên của

họ. “Với một sự giúp đỡ nho nhỏ,” anh nói thêm và nhìn về phía một dáng hình thấp, có hình xăm khắp người, đang ngồi trên mỏm đá phía sau họ.

“Thưa ngài!”

Terenas nhìn lên phía trên và thấy một binh sĩ đang la hét chỉ về phía bức tường. Nghĩ rằng loài Orc đã ra đòn tiếp theo, ông nhìn theo hướng người lính đang chỉ, nhưng anh ta đang ra hiệu lên phía trên chứ không phải phía dưới. Terenas nhìn, và gần như ngưng thở khi nhìn thấy một bóng đen bay lượn trên bầu trời.

“Cung thủ chuẩn bị!” Ông gọi, vẫn nhìn chăm chăm vào bóng đen, “nhưng không được bắn khi chưa có lệnh của ta.” Có điều gì đó rất lạ. Tại sao lại chỉ cử có một tên bay phía trên, trong khi hàng ngàn tên đang tàn phá bức tường phía dưới? Liệu đây có phải là một do thám? Một tên gián điệp? Hay là một thứ gì khác?

Cung thủ đã vào vị trí, tên đã được kéo căng trên những chiếc cung dài, nhẫn nại chờ đợi. Bóng đen ngày càng gần. Giờ thì Terenas có thể thấy đó là một chú Gryphon. Lông vũ của nó lóe lên màu vàng và tím dưới ánh mặt trời, chiếc đầu đại bàng của nó quay xuống nhìn dáo dác với đôi mắt tinh anh màu vàng khi nó đáp xuống.

Và một người đang cưỡi trên lưng nó, cầm dây cương, ngồi trên yên như thể đang cưỡi ngựa.

Người này khá to lớn, nhưng không to bằng một tên Orc. Quần áo chỉnh tề, chứ không được bao bọc bởi một lớp da xanh như lũ chiến binh phía dưới kia. Terenas chăm chú quan sát, và thở phào nhẹ nhõm khi thấy một vạt áo màu tím phát phơ. Đó không phải là áo giáp, mà là áo choàng, phải, chỉ có thể là bọn họ.

“Hạ vũ khí!” Ông gọi lớn. “Đó là một phù thủy từ Dalaran!”

Chú Gryphon bay lên phía trước họ, đôi cánh cường tráng đập mạnh, rồi vút cao lên trời, lượn vòng, mặc dù các cung thủ đã quay đi để nhắm vào quân Orc phía dưới. Chắc hẳn nó đang tìm chỗ hạ cánh, và cuối cùng thì cũng tìm được một ngọn tháp. Terenas chạy theo hướng đó, Morev ở ngay phía sau ông. Họ đến vừa lúc chú ta hạ xuống và thu cánh lại.

“Ôi, thật tốt quá khi ta chưa quên cách hạ cánh,” người phù thủy nói và nhảy xuống từ lưng của thú cưỡi. “Cảm ơn,” Terenas nghe thấy anh ta thì thầm như vậy với chú Gryphon. Rồi người phù thủy quay lại, để lộ hàm râu trắng muốt, và lúc này Terenas đã nhận ra anh ta.

“Khadgar!” ông nói, đoạn vươn tay ra đập vào vai người phù thủy. “Nhà người làm gì ở đây, trên lưng sinh vật này?”

“Tôi đến để đưa một tin tốt lành,” người phù thủy trả lời, và cười. “Trông anh có vẻ hơi mệt nhưng vẫn rất ổn. Turalyon và lực lượng của anh ta ở ngay phía bên kia của thung lũng,” anh nói với Terenas, và hài lòng tiếp nhận một bình rượu từ Morev, nuốt một ngụm. “Chúng ta sẽ tấn công quân Horde từ phía sau và đuổi chúng khỏi đây.”

“Tuyệt quá!” Terenas vỗ hai tay vào nhau, đây là lần đầu tiên trong ngày ông cảm thấy vui sướng. “Với quân đội Alliance đã ở đây, chúng ta có thể hai mặt giáp công ép quân Orc vào giữa.”

“Đó cũng chính là kế hoạch của Turalyon,” người phù thủy vui vẻ đồng ý. “Kurdran đã cho tôi mượn chú Gryphon này để đến được đây báo tin. Tôi cũng rất vui vì mình vẫn còn nhớ cách điều khiển Gryphon mà Medivh đã dạy trước đây.”

“Lại đây nào,” Terenas nói với anh. “Hãy để những người hầu của ta để ý đến nó – họ sẽ xem có gì cho nó uống không, và chắc rằng họ cũng sẽ tìm cho nó cái gì đó để ăn. Chúng ta hãy nói về chuyện Ngài Turalyon đang lên kế hoạch như thế nào, chúng ta phải làm gì tiếp theo, làm sao để lũ Orc ngu ngốc kia hối hận vì đã dám chạm tay vào thành phố của ta.”

“Xông lên!” Turalyon dẫn đầu, chiến búa cầm chắc trong tay, kéo ngựa phi lên từ mặt nước và lao về phía đội quân Orc đông đảo. Rất nhiều tên đang tập trung vào bức tường thành, thứ mà chúng phải phá vỡ với tất cả sự hung tợn của mình, vì vậy chỉ một số tên nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía sau và quay lại nhìn. Một trong số đó định hét to lên báo động, nhưng đã bị chiến búa của Turalyon đã nhắm ngay vào quai hàm, khiến nó vỡ vụn và gãy cổ ngay lập tức bởi sức mạnh của cú đánh. Tên Orc ngã gục và bị ngựa của Turalyon nghiền nát.

Ngay phía sau anh là đội kỵ binh, tiếp theo sau đó nữa là bộ binh, tất cả đều đã sang đến bờ bên này. Giờ thì họ đang chiếm lợi thế trong khi lũ Horde lúc này mới quay lại để đối đầu với họ.

Đó cũng chính là lúc máy ném đá của thành phố khai hỏa, tạo nên một trận mưa đá và tên xuống lưng quân Orc.

Turalyon dẫn đầu đội kỵ binh xuyên thẳng qua hàng quân tiên phong của phía Horde, đánh một vòng và lại quay ngược về. Lúc đó máy ném đá từ trên tòa thành lại tiếp tục tấn công.

Lũ Orc đang bị nghiền nát, và hoảng loạn không biết nên làm gì. Nếu chúng quay về phía tòa thành thì quân của Turalyon sẽ đánh từ phía sau, nếu chúng quay lại nghênh chiến thì gặp phải những đợt tấn công từ tòa thành. Chúng chưa phá được tường thành vì vậy không thể lao về phía đó, ngược lại cũng chẳng thể quay về khoảng đất trống phía dưới chân núi vì phải xuyên qua được hàng rào quân đội Alliance. Dù có quay về phía nào đi nữa, quân Orc cũng đang chết dần.

Thật không may, thân thể của loài Orc chính là thế mạnh của chúng. Một đợt Orc mạnh mẽ xông lên phía trước, vũ khí sẵn sàng, và vì vậy Turalyon buộc phải lùi lại. Cung thủ Elf liên tiếp bắn mưa tên về phía trước, khiến nhiều tên ngã gục, nhưng các chiến binh khác lại ngay lập tức lấp vào chỗ trống đó. Quân Orc bắt đầu liều mình lao thẳng vào quân đội loài người, buộc họ phải đưa khiên che chắn hoặc bị nghiền nát bởi những tấm thân khổng lồ, và dần dần Turalyon nhận ra họ đã bị đẩy ngược lại gần bờ hồ. Ngay khi đã ngoài tầm bắn, nửa kia của quân Orc lập tức quay lại tấn công tòa thành, nhanh chóng làm cạn kiệt những máy bắn đá, những vạc dầu, và cả cung tên từ phía đó.

Máy bắn đá không thể bắn được những tên đã trèo lên tường thành, vì như vậy sẽ phá hủy thành phố nhanh hơn nữa, thế nên quân Orc an toàn bám dính lấy tường thành. Mặc dù đến lúc này cổng thành vẫn chưa bị phá, nhưng nó đang phải đang chịu những đòn tấn công khủng khiếp. Chiến binh Orc đã lên đến mạn thành. Phần lớn bị chặn lại, hoặc đẩy xuống khi vừa chạm đến đỉnh, hoặc leo qua, nhưng một số đã thành công và giờ đang tấn công lính gác, ném họ xuống dưới và tạo ra một lỗ hổng trong hàng rào

phòng thủ. Những tên trong đợt lên thành thứ nhất đã bị tiêu diệt hết, nhưng ngay lập tức là đợt tiếp theo. Chúng dùng chính xác của đồng đội để che chắn khi leo thành, và dễ dàng hơn trong việc chuẩn bị vũ khí tấn công quân lính loài người trên thành.

“Không được rồi!” Khadgar hét lớn với Turalyon khi họ quay ngựa lại đứng trên một chiếc cầu hình tròn mà chắc hẳn đã được dựng lên bởi quân Orc khi chúng qua hồ. “Chúng ta không có đủ binh lính để đàn áp chúng theo cách này! Phải tìm cách khác thôi!”

“Mình đang lắng nghe đây!” Turalyon trả lời, đồng thời vừa giáp chiến với một binh sĩ Orc với chiến búa của mình. “Cậu có thể sử dụng phép thuật lên chúng không?”

“Được, nhưng cũng chẳng ăn thua gì đâu,” Khadgar trả lời, đâm thanh kiếm của mình xuyên người một tên Orc khi nó đến quá gần. “Mình có thể giết chúng nhưng chỉ được một vài tên một lúc thôi. Có thể gọi bão nhưng cũng chẳng ích gì, mà điều đó lại làm mình kiệt sức không sử dụng được phép thuật nữa ấy chứ.”

Turalyon gật đầu. “Vậy hãy báo hiệu quân sĩ lui về ngang phía hồ, giữ vững cái cầu này!” Anh nói với người bạn của mình, tiếp tục quăng búa về phía trước trong khi vừa dùng khiên đẩy một tên Orc xuống dưới hồ. “Khi đó chúng ta có thể đợi đến lúc chúng không muốn chiến đấu với chúng ta nữa, và quay về phía thành phố. Khi đó ta lại tấn công chúng từ phía sau.”

Khadgar gật đầu, quá bận để có thể trả lời. Anh hy vọng kế hoạch mới sẽ thành công. Vì nếu không, lũ Orc sẽ đơn giản là đốt cháy cây cầu rồi tập trung quay về phía cổng thành đến khi nó sụp đổ. Và khi không còn cổng thành nữa, chúng sẽ vào được bên trong, và như vậy thì tất cả sẽ kết thúc. Khadgar đã thấy cảnh này một lần rồi, là khi ở Stormwind. Anh không muốn phải thấy điều này một lần nữa.

“Công thành sắp sửa không thể chịu được nữa rồi!”

Terenas lắc đầu như thể không muốn nghe bất cứ một điều gì tương tự nữa. Ông cũng quá bận để đích thân thấy tình trạng hiện giờ của cánh cổng. Một tên Orc đã trèo lên được trên thành, ở khá nơi ông đang đứng quan sát thế

trận, và nó đang lao về phía ông, cười ngoác để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn và từ từ giương búa lên.

Terenas lật đật nhặt một thanh kiếm gãy lên, đau đớn nhận ra rằng ông không phải là một đấu sĩ.

Một chiếc bóng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh ông, và ông nhận ra đó là Morev. Đội trưởng đội cận vệ cầm một thanh giáo dài, đâm về phía tên Orc, khiến nó chùn bước. “Ngài nên đến chỗ cổng thành đi, thưa ngài!” anh ta bình tĩnh nói, và tiếp tục tấn công tên Orc. “Tôi sẽ xử lý thứ này.” Phía bên kia của tên Orc, ông thấy một vài cận vệ cũng đã áp sát, hai trong số đó cũng được trang bị giáo dài.

Hiểu rằng mình ở đây cũng chẳng giúp được gì, Terenas bình thản bỏ kiếm xuống và quay đi. Ông đi xuống một vài bậc thang ngắn, ra gần phía kho vũ khí, và ở đó ông đi theo một lối hẹp sát tường thành. Lối đi kết thúc bởi một cầu thang ngắn khác, ông vội vàng leo lên và xuất hiện một lần nữa trên tường thành. Nhưng giờ là ở ngay trên cổng chính.

Ông đã nghe những tiếng đập mạnh từ trước khi lên đây, khiến răng ông va vào nhau và các khối đá cũng rung chuyển. Nhìn xuống dưới, ông thấy chúng đang liên tục đập mạnh một thân cây rất to vào cổng thành. Thậm chí từ khoảng cách này ông cũng cảm nhận được sự rung chuyển từ mỗi cú đánh ấy.

“Chống cổng ngay!” Ông nói với một thiếu úy ở gần. “Gọi người đem đồ vật đến chống đỡ cho cánh cửa đi!”

“Chống bằng gì bây giờ, thưa ngài?” Người lính trẻ hỏi lại.

“Bằng tất cả mọi thứ người có thể tìm thấy!” Terenas trả lời. Ông liếc nhìn ra phía ngoài, nơi vô vàn quân Orc đang bao vây lấy ông và thành phố. Phía xa hơn nữa, ông nhìn thấy những ánh bạc từ kim loại phía trên cầu, và biết đó là Turalyon và quân lính của anh ta. Họ đã phải lui về đó để chuẩn bị bước tiếp theo. Terenas hy vọng rằng đó là một kết hoạch hay.

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 17

“Chúng ta đã trấn áp được bọn chúng rồi!” Một tên Orc hét lớn, và Doomhammer cười vang. Chiến thắng đã ở trong tầm tay! Bức tường thành vẫn đứng vững cho dù ông đã cử rất nhiều binh lính tấn công, nhưng cánh cổng có vẻ như sắp vỡ tan trước những đợt công phá đều đặn. Một khi nó vỡ, các chiến binh của ông sẽ tràn vào Thủ đô, đè nát những hàng rào phòng thủ còn lại và tàn phá cả thành phố. Với nơi này, và khu rừng của loài Elf làm căn cứ họ có thể tiếp tục vươn ra bất cứ nơi nào trên lục địa này, đẩy lùi loài người về phía bờ biển, và cuối cùng là xuống đại dương. Và khi đó đất liền sẽ thuộc về phía Horde, và họ có thể kết thúc chiến tranh, bắt đầu một cuộc sống mới.

Giá mà có loài Ogre ở đây nhỉ, Doomhammer bỗng nghĩ đến chuyện đó, chống chiến búa xuống và nhìn các chiến binh của mình đang lao vào bức tường rắn chắc của tòa thành. Chúng chắc chắn có thể leo lên trên và thậm chí có thể làm thủng một lỗ to trên bức tường kia với những cú đánh của mình. Ông tự hỏi tại sao giờ này Gul’dan và Cho’gall cùng bộ tộc của hắn vẫn chưa tới. Ông đã hành quân thần tốc qua các hẻm núi, ông biết điều đó, nhưng dù như vậy thì giờ này lẽ ra chúng cũng phải ở đây rồi chứ.

“Doomhammer!” Ông nhìn và thấy một chiến binh của mình đang chỉ lên trên bầu trời. Lại thêm Gryphon sao? Ông thoáng lo lắng. Con thú cưỡi mình đầy lông vũ ấy đã chứng minh sức mạnh của chúng trong khu rừng ở Hinterland, và cũng vẫn uy lực ấy ở Quel’thalas. Ông cũng thấy một vài con ở đây, có một con vừa bay đến lâu đài và quay lại, nhưng không tham gia vào trận chiến. Nhưng ông vẫn thấy bất an. Tộc Wildhammer rất mạnh và cứng đầu, thú cưỡi của chúng nhanh, búa của chúng cũng lợi hại như chiến búa của loài Orc. Chúng không phải là loại kẻ

thù có thể coi thường, dù thân hình có hơi nhỏ, vì vậy nếu chúng đến, ông phải luôn sẵn sàng.

Nhưng bóng đen ấy đã xuyên qua màn mây và trở nên to lớn hơn, quá dài để có thể là một chú Gryphon, và Doomhammer nghe thấy tiếng hò reo từ phía quân lính của mình khi bóng đen ấy bay qua họ. Một con rồng! Thật là một tin tốt lành! Sinh vật khổng lồ này có thể sử dụng lửa của mình để đốt cháy cánh cổng, và dọn sạch hàng rào phòng thủ trên tường thành. Thành phố coi như đã là của ông rồi!

Con rồng hạ cánh gọn gàng, một thân hình to lớn nhảy xuống ngay khi chú rồng vừa chạm đất, và Doomhammer tiến nhanh về phía trước, đeo búa vào phía sau lưng.

“Doomhammer ở đâu?” Người cưỡi rồng hỏi. “Ta phải nói chuyện với ông!”

“Ta ở đây,” Doomhammer trả lời, binh sĩ dẫn ra để ông đi qua. “Chuyện gì thế?”

Người cưỡi rồng quay lại nhìn về phía Doomhammer, và ông lập tức nhận ra người này. Đây là một trong những thuộc hạ thân tín của Zuluhed, một chiến binh mạnh mẽ, người mà theo như thông báo, là một trong những người đầu tiên dám ngồi lên lưng những sinh vật ngỗ ngược kia. Torgus, phải, đó là tên của anh ta.

“Tôi đem tin tức từ Zuluhed,” Torgus nói to, một nét gì đó rất lạ thoáng trên gương mặt của anh – Doomhammer nhìn thấy ở đó sự tức giận, hoang mang, có cả sự xấu hổ, và sợ hãi.

“Nói đi nào,” Doomhammer trả lời, tiến đến gần khiến ông nằm trong phạm vi quét đuôi của chú rồng. Những tên Orc khác đứng gần đó nhận ra điều này, và lùi lại để đảm bảo sự riêng tư cho hai người.

“Đó là Gul’dan,” Torgus nói. Anh ta cũng cao lớn bằng Doomhammer nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt ông. “Hắn đã tẩu thoát!”

“Cái gì?” Và giờ Doomhammer hiểu ra nỗi sợ hãi trên gương mặt anh ta. Máu trong người ông như sôi lên vì giận dữ, tay nắm chặt chiến búa của mình khiến thanh gỗ như muốn mục ra. “Khi nào? Như thế nào?”

“Ngay khi ngài vừa đi,” Torgus thú nhận. “Cho’gall đi cùng với hẳn ta. Chúng kéo theo cả tộc Twilight Hammer và Stormreaver. Chúng kéo thuyền quay ngược lại biển cả và đi về phía nam.” Giờ thì anh ta đã nhìn lên, nỗi sợ hãi được thay bằng sự tức giận. “Một đồng đội của tôi đã phát hiện ra chúng và bay xuống hỏi xem tại sao chúng đi không đúng đường. Gul’dan đã giết chết anh ta, bằng phép thuật của hẳn. Chính mắt tôi thấy! Tôi muốn đuổi theo chúng nhưng biết rằng cần phải thông báo cho Zuluhed. Và ông ta lệnh cho tôi phải đến đây gặp ngài ngay!”

Doomhammer gật đầu. “Người đã làm đúng,” ông nói với người cưỡi rồng. “Nếu Gul’dan đã giết bạn người thì chắc hẳn cũng chẳng tha cho người đâu, và nếu như vậy thì chúng ta chẳng ai biết về hành động phản bội đó.” Ông nghiêng rặng. “Thằng khốn! Ta biết nó không đáng tin mà! Giờ thì nó đã lấy hết cả đội chiến thuyền đi rồi!”

“Chúng tôi có thể bay đuổi theo!” Torgus gợi ý. “Zuhuled nói đã cho tập hợp các chiến binh rồng khác. Chúng ta sẽ đốt cháy chiến thuyền thành tro, và tất cả lũ Orc trên đó.”

Doomhammer nghiêm nghị. “Phải, nhưng chỉ khi các người đến được gần. Phép thuật của Gul’dan rất mạnh, và Cho’gall cũng rất nguy hiểm.” Ông đập búa xuống nền đất. “Ta biết những Ngôi đền đó sẽ gây họa mà! Ta đã để cho nó chuyển hóa quá nhiều tên Ogre thành những chiến binh mới chỉ để phục vụ cho nó!” Doomhammer cắn mạnh vào môi, tự trừng phạt vì sự ngu ngốc của mình. Ông đã quá phấn khích khi thấy những thứ vũ khí mới cho cuộc chiến chống loài người mà bỏ qua bản năng thật sự của mình, thứ luôn nhắc nhở ông rằng lũ Warlock chỉ làm những việc vì mục đích cá nhân của chúng.

Torgus vẫn đang chờ lệnh, nhưng cả hai đều nhìn thấy một lính Orc đang lao đến. Đó là Tharbek, người chỉ đứng sau Doomhammer ở Blackrock, và anh ta dừng lại ngay chỗ đuôi rồng, đang quẫy mạnh vì bị phá rối.

“Gì thế?”

“Có vấn đề rồi,” Tharbek thông báo ngắn gọn. “Các hẻm núi đã bị chặn.”

“Gì?” Doomhammer quay lại và nhìn ra phía xa, hướng về phía Alterac. Rất rõ, ông thấy những dòng chảy của quân Orc đã dừng lại. “Chuyện gì đã

xảy ra thế?”

Tharbek lắc đầu. “Tôi không biết,” anh trả lời. “Nhưng chúng ta không thể đi qua các hẻm núi ấy được nữa. Tôi đã cho một vài chiến binh quay lại do thám nhưng chúng vẫn chưa thấy về.” Nét mặt của anh nói lên rằng lẽ ra họ đã phải về đây rồi.

“Khốn kiếp!” Doomhammer nghiêng răng. “Tên đó đã phản bội chúng ta! Ta biết rằng một tên có thể bán đứng cả dân tộc mình thì không đáng tin một chút nào!” Tuy vậy, ông vẫn nghĩ rằng người mặc áo choàng ấy thật sự không dám làm như vậy. Hoặc quân đội Alliance đã cho thấy sức mạnh thực sự của họ, hoặc có một sự đe dọa nào đó lớn hơn cả việc thống trị của loài Orc, hoặc là có thể họ đã phát hiện ra âm mưu phản bội của hắn và tước hết tất cả mọi quyền hành khiến hắn không thể làm chủ được mọi thứ nữa. Phải, giả thuyết cuối có vẻ như là đúng nhất. Hắn đã rất háo hức khi thương lượng và chắc hắn không dám nuốt lời, nhất là khi xung quanh đó vẫn còn nhiều chiến binh Orc. Chắc hắn là hắn đã bị bắt, và người khác đang nắm quyền chỉ huy vùng núi đó.

Tuy vậy, điều đó cũng sẽ không làm thay đổi kết quả trận đấu. “Bao nhiêu Orc bị kẹt ở đó?” Ông hỏi.

Tharbek lắc đầu nói. “Không thể biết được, ít nhất là một nửa bộ tộc.” Anh ta nhìn xung quanh và nói tiếp. “Chúng ta vẫn còn nhiều chiến binh ở đây. Và khi Gul’dan và những người khác đến chúng ta sẽ càng đông hơn.”

Doomhammer cười trong cay đắng, tâm trí ông vẫn đang quay cuồng. “Những tên khác! Những tên khác sẽ không đến đâu!” Tharbek trông có vẻ ngạc nhiên. “Gul’dan đã phản bội chúng ta,” Doomhammer nói với anh, rất khó nhọc để nói rõ từng chữ. “Hắn đã lấy hết thuyền, và hai bộ tộc kia cũng đi với hắn rồi, đi ra biển cả.”

“Tại sao thế?” Tharbek hỏi, không ngừng bối rối. “Nếu chúng ta thua trận chiến này, tất cả chúng ta đều sẽ không có một mái nhà nào, cả hắn cũng vậy.”

Doomhammer lắc đầu. “Điều đó chưa bao giờ là mục đích của hắn.” Ý nghĩ này đưa ông trở lại với lần gặp gỡ tên Warlock ở Stormwind, và điều hắn

nói. “Nó đã tìm ra một thứ gì đó, một thứ đầy quyền năng,” ông nhớ lại. “Một thứ mạnh mẽ đến mức hẳn sẽ chẳng cần sự bảo vệ của chúng ta nữa.” “Chúng ta sẽ phải làm gì đây?” Tharbek hỏi. Anh nhìn về phía tòa thành phía trước họ, quan sát. “Chúng ta có lẽ không đủ quân để chiếm lấy nó bây giờ,” anh nói.

Doomhammer không muốn nhìn, nhưng biết rằng anh ta đã nói đúng. Tòa thành đã chứng minh nó cứng cõi hơn là những gì ông đã dự tính, hàng rào phòng thủ cũng rất đáng nể. Những đợt tấn công từ phía sau của quân đội Alliance cũng đã khiến họ bất ngờ và làm giảm đáng kể số binh sĩ của họ. Và giờ thì họ chẳng hy vọng gì có thêm được lực lượng cứu viện từ bất cứ nơi nào nữa.

Nhưng đó không phải là vấn đề chính khiến ông cảm thấy nặng trĩu. Sự phản bội của Gul'dan đã rất tệ, nhưng hẳn còn đem theo một số quân Orc nữa. Họ đã cùng nhau ăn thề sẽ luôn lấy mục đích của toàn lực lượng Horde làm mục đích cao nhất, đặt quyền lợi của giống loài lên trên quyền lợi cá nhân. Đó chính là lý do Doomhammer giết chết Blackhand và chiếm lấy vị trí thủ lĩnh của hắn, và ông đã thề rằng sẽ chấm dứt những âm mưu dơ bẩn để phục hồi lại danh dự của toàn bộ tộc. Sự phản bội này sẽ phải bị trừng phạt, dù họ, hoặc ông, phải trả bất cứ giá nào.

“Rend! Maim!” Doomhammer gằn giọng. Anh em nhà Blackhand nghe thấy và lập tức xuất hiện, có lẽ vì nhận ra điều gì đó trong giọng nói của thủ lĩnh.

“Hãy cùng tộc Black Tooth Grin của các người đi về phía nam,” Doomhammer chỉ thị, nhớ rõ bản đồ mà lính của ông đã vẽ dưới sự trợ giúp của loài Troll. “Hãy hành quân dọc theo hồ và đi tắt qua Hillsbrad để ra đến biển. Gul'dan đã trốn nhưng chắc hẳn không đem hết thuyền đi, vì chỉ đem theo hai bộ tộc thôi. Những chiếc còn lại chắc hẳn cũng vẫn ở đó.” Ông gầm gừ, nhe răng nanh nhọn sắc. “Mau đuổi theo lũ phản bội đó và tàn sát tất cả bọn chúng đến tận Orc cuối cùng, nhấn chìm xác chúng dưới đáy đại dương sâu thẳm.”

“Nhưng – tòa thành,” Rend phản kháng lại. “Cuộc chiến!”

“Danh dự của dân tộc chúng ta phải được đặt lên trên hết!” Doomhammer gầm giọng, đưa chiến búa hướng về phía người vừa lên tiếng, như thách thức vì dám cãi lệnh ông. “Chúng ta không thể để chúng ra đi mà không bị trừng phạt!” Ông liếc nhìn hai anh em nhà Blackhand. “Và đây cũng là cơ hội để các người phục hồi danh dự của mình.” Rồi ông hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. “Ta sẽ từ từ dẫn quân về phía nam, chặn quân Alliance lại để chúng không thể đuổi theo các người và sẽ tàn phá bất cứ nơi nào ta đi qua. Ta sẽ san bằng tất cả, để rộng đường trở lại tòa thành này. Vì chúng ta sẽ trở lại!” Ông trấn an họ, “và kết thúc những gì chúng ta đã bắt đầu!” Mặc dù thật sự ông cũng đang nghi ngờ về điều này. Họ đã tấn công bất ngờ lần này. Điều đó khó có thể xảy ra trong tương lai.

Hai anh em Blackhands gật đầu, mặc dù trông không được vui vẻ lắm. “Sẽ như ngài mong muốn.” Maim đồng ý, sau đó hắt và người em quay lại phía quân lính để ra lệnh.

Doomhammer quay lại phía Torgus, người vẫn đứng kiên nhẫn chờ lệnh. “Hãy nói với Zuluhed đưa hết rông ra Biển cả.” Ông ra lệnh. “Bay nhanh nhất có thể. Người sẽ có cơ hội được báo thù cho người anh em của mình.” Torgus gật đầu, thoáng cười khi nghĩ đến việc báo thù, rồi quay lại chú rông. Doomhammer lùi lại để nó có không gian mở to sải cánh rộng của mình, và bay lên. Doomhammer đứng nhìn họ bay đi, nghiêng rằng, tay ông vẫn run lên vì xúc động và giận dữ tột độ. Ông đã ở rất gần chiến thắng! Chỉ khoảng một ngày nữa thôi và tòa thành kia sẽ là của ông! Bây giờ thì cơ hội không còn nữa. Khả năng chiến thắng trận này là gần như không thể. Nhưng vấn đề trên hết là danh dự.

Teron Gorefiend đứng cạnh ông, và Doomhammer đi vòng quanh tên Deathknight. “Người thì sao, hả, cái xác biết đi kia?” Doomhammer hỏi sinh vật ấy. “Người đã từng theo Gul’dan, và hắn đã phản bội tất cả chúng ta. Giờ người sẽ chạy đi tìm hắn chứ?”

Chiến binh Undead nhìn chăm chăm vào ông một lúc với đôi mắt rực lửa, rồi lắc đầu. “Gul’dan đã bỏ rơi dân tộc ta,” Gorefiend trả lời. “Chúng tôi sẽ không đi theo hắn. Quân Horde là tất cả, và tôi nguyện trung thành với họ, và cả với ông, ngày nào ông còn là thủ lĩnh của họ.”

Doomhammer gật đầu cộc cằn, hơi bất ngờ vì câu trả lời này. “VẬY HÃY ĐI VÀ BẢO VỆ NGƯỜI CỦA CHÚNG TA ĐỂ HỌ AN TOÀN LUI BINH KHỎI THÀNH,” ông ra lệnh. Gorefiend lập tức chấp hành, quay đi về phía các Deathknight khác. Tharbek cũng rời đi. Giờ đây, chỉ còn lại Doomhammer một mình.

“Gul’dan!” Ông hét lên, đưa cao chiến búa lên như muốn làm rung chuyển cả thiên đường. “Người sẽ phải chết vì điều này! Ta sẽ phải chứng kiến người trả giá cho sự phản bội giống loài của mình và đưa họ đến bờ hiểm nguy của sự tồn vong!” Bầu trời không đáp lời ông, nhưng Doomhammer cũng cảm thấy khá hơn một chút. Ông hạ búa xuống và quay trở lại với chiến trận, trong đầu hình thành ý nghĩ làm thế nào có thể đưa binh lính của mình an toàn về phía nam, và làm thế nào để có thể đưa toàn bộ chỗ quân còn lại quay về phía biển.

Gul’dan nằm dài trên mũi thuyền và đang tận hưởng hương vị của biển. Hắn nhắm mắt lại để cho trí tưởng tượng của mình bay bổng với những âm thanh thích thú của ma thuật. Hắn lập tức cảm thấy điều đó, rất mạnh mẽ như hương vị của máu tươi, khiến da hắn ngứa ran và tóc hắn như đang bị thiêu đốt.

“Dừng lại!” Hắn hét to, và phía sau hắn những binh sĩ đang chèo thuyền vội ngừng lại. Con thuyền lập tức đứng im, và Gul’dan cười. “Chúng ta đã đến nơi,” hắn thông báo.

“Nhưng – ở đây chẳng có gì cả,” một trong những tên Orc thuộc bộ tộc của Stormreaver của hắn tên là Drak’t hul, nói. Gul’dan quay lại, mở to mắt, nhìn vào tên Warlock trẻ tuổi kia.

“Không à?” Hắn cười. “VẬY ĐỂ TA TRỜI NGƯỜI LẠI RỒI VỨT XUỐNG ĐÁY BIỂN CHO NGƯỜI KHÁM PHÁ GIÚP NHÉ. HAY NGƯỜI THÍCH NGỒI ĐÂY VÀ TIN RẰNG TA BIẾT NHỮNG GÌ TA ĐANG LÀM?” Drak’t hul vội lùi lại phía sau, tỏ vẻ hối lỗi, nhưng Gul’dan cũng chẳng thèm để ý. Thay vào đó hắn nhìn chăm chú vào mặt nước, chỗ Cho’gall đứng gần mũi thuyền.

“Thông báo với những tên khác,” Gul’dan nói với thuộc hạ của mình. “Chúng ta sẽ bắt đầu ngay lập tức. Doomhammer có lẽ đã biết sự ra đi của

ta, và ta không muốn phải mạo hiểm đối đầu với hãn trước khi chúng ta đạt được mục đích.”

Tên Ogre hai đầu gật và quay ra la hét các tàu bên cạnh, và thông tin tiếp tục được truyền đi đến các thuyền kế tiếp. Dây thừng được quăng ra và tên Ogre cùng mọi người khác bắt đầu leo qua thuyền của Gul'dan, chuẩn bị cuộc tìm kiếm.

“Nơi mà chúng ta tìm kiếm, một ngôi đền cổ, nằm ở ngay phía dưới này,” Gul'dan giải thích cho các Warlock của hãn. “Chúng ta có thể thử lặn xuống đáy, nhưng ta cũng không rõ là nước ở đây sâu đến cỡ nào. Cộng thêm việc nó có thể sẽ rất tối, và lạnh, nói chung là không phải sở thích của ta.” Hãn cười. “Vì vậy thay vào đó ta sẽ làm cho nó nổi lên, đem ngôi đền đến với chúng ta.”

“Điều đó có thể sao?” Một trong những tên Ogre hỏi.

“Có thể,” Gul'dan trả lời. “Cách đây không lâu, tại quê hương của ta, loài Orc cũng đã từng đưa một núi lửa nổi lên ở Shadowmoon Valley. Chính ta đã hướng dẫn Shadow Council lúc đó, và bây giờ cũng sẽ là ta chỉ đạo.” Hãn dừng một lúc để xem còn câu hỏi hay sự phản đối nào không nhưng không thấy gì nữa, và hãn gật đầu, hài lòng. Các thuộc hạ mới của hãn không những khỏe mạnh hơn, mà còn có vẻ phục tùng hơn, hai sự thay đổi đều khiến hãn rất thích thú.

“Vậy khi nào chúng ta bắt đầu,” Cho'gall hỏi.

“Ngay bây giờ,” Gul'dan trả lời. “Tại sao phải chờ?” hãn quay đi, dẫn đầu, các trợ thủ xếp hàng đi phía sau. Rồi hãn nhắm mắt lại, đưa tay ra để cảm nhận nguồn năng lượng đang ngủ sâu dưới đáy đại dương. Thật dễ dàng để nắm bắt được nó, và ngay khi đã chắc chắn, Gul'dan bắt đầu kéo mạnh, dùng phép thuật để giật lấy nguồn năng lượng về phía mình từ sâu dưới kia. Cùng lúc hãn giải thoát tâm trí và lan tỏa ma lực của mình đến các nguồn năng lượng xung quanh khác, nâng chúng lên. Bầu trời phía trên tối sầm lại, mặt nước biển xung quanh bắt đầu dậy sóng.

“Ta tóm được nó rồi,” hãn nói với thuộc hạ qua kẽ răng. “Hãy hòa cùng với quyền năng của ta và các người sẽ tự cảm nhận nó. Hãy đổ hết năng lượng các người vào nguồn mà ta đã dựng, và kéo nó lên. Ngay bây giờ!”

Hắn cảm thấy được tiếp sức thêm khi ban đầu là Cho'gall và tiếp theo là lũ người còn lại dồn hết năng lượng vào hắn. Một màu đỏ tím lan tỏa khắp bầu trời và sét chớp liên hồi cùng những con sóng lắc mạnh chiếc thuyền. Sức nặng hắn đang cảm thấy dần được giải tỏa, lúc này mọi việc trở nên nhẹ nhàng hơn. Giờ chỉ như một việc vặt vãnh thôi, không đến nỗi phải khổ sở như lúc này. Sự hiện hữu của phép thuật ngày một rõ ràng hơn, sức nắm giữ của hắn ngày một chắc chắn hơn. Tất cả các yếu tố tự nhiên như đang chống lại hắn, nhưng hắn vẫn rất vững vàng.

Sau bốn giờ đồng hồ chúng đứng đó, nhìn có vẻ bất động nhưng thật ra là đang vật lộn với những thế lực siêu nhiên. Nước trút xuống từ phía trên và bắn lên từ phía dưới. Sấm rền vang. Sét chói lóa. Con thuyền như sắp bị xé toạc. Một vài tên liếc nhìn về phía hắn và các Warlock để được hướng dẫn, nhưng chẳng ai trong số đó cử động mặc cho chiếc thuyền đang chao đảo.

Bỗng một vệt lửa và khói vụt lên từ mặt nước và chỉ cách mũi tàu rất gần, khiến cả không gian bao trùm bởi tro bụi mù. Từ trong đám không khí ngột ngạt ấy, họ thấy có vật gì xé tan mặt nước như một chú gà con chuẩn bị trồi ra từ vỏ trứng. Vật gì đó giống như một tảng đá, và các chiến binh chỉ biết đứng nhìn, bàng hoàng đến nỗi chỉ biết há mồm kinh ngạc. Hòn đá nhỏ giờ trở nên to lớn hơn, thành một đảo nhỏ. Các hình thù khác cũng bắt đầu hiện ra, trồi lên mặt nước cách đó không xa, nhưng chúng được liên kết với nhau, và giờ thì cả một quần đảo được kéo lên từ mặt biển, lửa và khói mù vẫn bao quanh rất dày đặc.

Cuối cùng thì khi bầu trời chuyển từ màu đỏ tía sang xám xịt và sóng đã bớt mạnh hơn so với lúc trước, Gul'dan mở mắt, nhìn xung quanh các khối đá được liên kết, và cười.

“Sẽ sớm thôi,” hắn thì thầm, nhìn về phía các hòn đảo và cảm nhận chúng bằng tâm trí của mình, để tìm ra địa điểm mà hắn cần. “Chỉ một lúc nữa là ta sẽ đi xuyên qua chúng, đến ngôi đền mà ta hằng tìm kiếm, và cả những phần thưởng vô giá ẩn sâu trong đó nữa.”

“Ta thấy chúng rồi!” Một chiến binh báo động. “Chúng ở phía kia, trên những hòn đảo!”

Rend Blackhand, một trong hai thủ lĩnh của Black Tooth Grin, nhìn ngay ra phía chiến binh kia đang chỉ, gần nơi mà họ thấy biển cũng như bầu không khí quay cuồng khi họ đến. Cuối cùng một dải đất phía xa cũng hiện ra ở phía tây, bao bọc bởi các hình thù đen tối. “Được lắm,” hắn nói, gật đầu và đưa tay lên chiến riu. “Tăng tốc lên,” hắn nói với đội trống. “Ta muốn đuổi kịp chúng trước khi chúng có thể ẩn nấp đâu đó.” Trên chiến thuyền bên cạnh hắn cũng đang thấy Maim nói chuyện với người đánh trống của mình, chắc hắn cũng đang ra một mệnh lệnh tương tự.

“Chúng ta phải làm gì nếu chúng sử dụng ma thuật với chúng ta?” một chiến binh trẻ tuổi lên tiếng hỏi. Một vài người khác gật đầu tán thành. Đó chính là nỗi sợ hãi duy nhất, hơn cả việc bị bắt bởi quân đội loài người hay bị nuốt bởi rồng, và Rend không thể trách họ. Tuy nhiên riêng hắn lại không có cảm giác sợ hãi khi đối đầu với Gul’dan và bè lũ của hắn. Mặc dù đây là lệnh của Doomhammer, nhưng danh dự của nhà Blackhand mới là lý do chính. Rend nguyện sẽ hoàn thành nhiệm vụ, dù có phải liều mạng đi chăng nữa.

“Phép thuật của chúng rất mạnh,” hắn thú nhận, “một mình Gul’dan có thể giết chết ba hoặc bốn người chúng ta chỉ trong vài phút. Nhưng hắn phải có được khoảng thời gian đó. Hắn cũng cần có những liên kết vật chất, những thứ ở gần hắn, hoặc từ những nạn nhân của hắn. Có ai ở đây nợ một bình nước, hay một nắm đấm, hay một hòn đá sắc nhọn không? Đừng để hắn đến gần, hãy tràn lên nhấn chìm bọn chúng trước khi chúng kịp sử dụng phép thuật.” Rend đập mạnh vào riu. “Cho dù chúng có những phép thuật đi nữa thì chúng cũng vẫn là Orc, và vì vậy vẫn có thể chảy máu và chết. Điều này chẳng có gì khác khi chúng ta đi săn Ogre ở quê nhà cả. Mỗi người trong bọn chúng có thể mạnh hơn chúng ta nhưng sẽ bị gục ngã bởi một nhóm tấn công.” Các chiến binh gật đầu. Họ đã hiểu, và giờ thì nghĩ rằng phép thuật thật ra cũng chỉ là một loại vũ khí và nó không có gì đáng sợ nữa.”

“Gần đến rồi,” người lái tàu báo động, và Rend nhìn ra phía xa. Hòn đảo đã nổi lên rất rõ ràng, và Rend có thể thấy đây là một hòn đảo khá lớn, lớn hơn các đảo khác mà hắn từng đặt chân đến. Những chiến thuyền phía xa từ chỉ

là những vết mờ nay đã rõ những cánh buồm, và họ có thể thấy Orc đang đổ ra từ các thuyền đó lên bờ. Gầm vang một tiếng, Rend ra lệnh: “Chuẩn bị đổ bộ! Khi lên bờ, hãy ngấm vào các Warlock. Giết hết tất cả những ai, những gì cản đường đi của chúng ta.”

“Chúng ta không đến đây một mình,” Cho’gall báo động với Gul’dan. Thuyền của chúng vừa cập bờ hòn đảo mới, nơi vẫn bị bao phủ bởi lửa khói và bụi nham thạch.

Gul’dan nhìn theo hướng hắc chỉ và thấy một hạm đội tàu chiến đang áp sát bờ bên kia của hòn đảo. Nhìn cách mà chiếc tàu dẫn đầu đang đi thì Gul’dan biết rằng nó đang được chèo rất nhanh chứ không phải chỉ nhờ sức gió, và điều đó chỉ có thể là: Orc. Doomhammer đã tìm thấy hắc.

“Tên khốn,” Gul’dan rủa thầm. “Tại sao lần nào hắc cũng quyết định nhanh như vậy? Chỉ cần một ngày nữa thôi là tất cả sẽ hoàn thành.” Hắc thở dài. “Thôi, cũng chẳng sao. Nói với các chiến binh chuẩn bị chiến đấu. Người phải chặn chúng lại khi ta vào trong kia và tìm ngôi mộ.”

Cho’gall cười ngoác nhe ranh nanh: “Rất hân hạnh.” Tên Ogre hai đầu khổng lồ này cũng cuồng tín như tất cả các tên khác trong bộ tộc, và rất tin tưởng vào việc sẽ chung tay nhấn chìm thế giới này với bạo lực và sự khát máu. Tất cả các tên Orc trong Twillight’s Hammer cũng đều tin như vậy, và sẽ rất vui mừng vì được chiến đấu với ai hay bất cứ thứ gì nếu việc đó có thể đem đến sự kết thúc cuối cùng ấy. Dòng máu quý dữ mà phần lớn bọn chúng có được từ Draenor đã khiến sự khát máu ấy được nhân lên gấp bội. “Tôi sẽ không để chúng vượt qua đâu,” tên Ogre hứa, và rút thanh kiếm cong đang đeo bên hông ra.

Gul’dan gật đầu. “Tốt.” Rồi hắc quay đi và bắt đầu lần mò, hơi nước vẫn còn rất dày. Drak’tul và các pháp sư khác cùng lũ phù thủy Ogre cũng ngay lập tức theo bước hắc.

“Tấn công!” Rend hét lớn, tay nắm chắc chiến rìu lao lên phía trước cùng với các chiến binh của mình. “Giết chết lũ phản bội!”

“Chúng phải đền mạng!” Maim đáp lời ngay bên cạnh.

“Chiến đấu!” Cho’gall ra lệnh, kiếm của hắn giơ cao khiến lưỡi cong của nó lấp lánh ánh mặt trời chiều muộn. “Hãy để mảnh đất này được tắm máu của chúng,” cái đầu còn lại của hắn thêm vào.

Hai phe lao vào nhau tạo ra những âm thanh như sấm rền vang khắp hòn đảo đầy bụi nham thạch này, Orc đấu với Orc. Vũ khí lóe sáng, rìu và kiếm và búa nâng lên rồi hạ xuống, một quang cảnh hỗn loạn và hoang dại. Máu chảy khắp nơi, khiến không khí trở nên đỏ quánh và những con sóng xung quanh chuyển màu đen kịt. Mặt đất vẫn rung chuyển không ngừng, khiến nhiều chiến binh mất thăng bằng và phải trả giá bằng chính mạng sống của mình khi đang cố gắng gượng dậy.

Cuộc chiến rất kinh hoàng. Những chiến binh của Cho’gall tỏ ra rất nguy hiểm và chiến đấu vì chính bản thân chúng, mục đích duy nhất của chúng là gây ra những thiệt hại và đau đớn càng nhiều càng tốt. Các chiến binh của Doomhammer chiến đấu vì thù hận và công lý, trả thù vì sự phản bội của Gul’dan và trận thua quân đội loài người. Cả hai phía đều tin tưởng vào mục đích của mình, và không ai chịu thua ai.

Khác biệt duy nhất giữa bọn họ là về số lượng. Gul’dan chỉ đem hai bộ tộc đến đây: Stormreavers, tộc của hắn và Twillight’s Hammer, tộc của Cho’gall. Tộc Stormreavers là bộ tộc có số lượng ít nhất và phần lớn là các Warlock, mà tất cả bọn chúng đã đi theo Gul’dan, để lại duy nhất tộc Twillight’s Hammer ở đây chặn lực lượng của Doomhammer. Còn Rend và Maim Blackhand đang chỉ huy hàng tá quân sĩ của tộc Black Tooth Grin, một trong những bộ tộc lớn nhất của loài Orc. Phía Twillight’s Hammer đang bị thua thiệt về quân số và chúng biết điều này. Và khi cuộc chiến tiếp diễn, cùng với những thiệt hại mà hai bên đang phải gánh chịu, thì sự khác biệt ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Dù vậy, những tên Orc hung tợn không chịu đầu hàng, và chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Nhưng chúng cũng đem theo rất nhiều chiến binh của Doomhammer xuống dưới cửa tuyền cùng chúng. Cho’gall trước khi ngã xuống cũng đã kịp cắt đứt cánh tay phải của một trong các chiến binh giỏi nhất của tộc Black Tooth Grin, rồi chết bởi hai chiến rìu bổ sâu vào ngực.

Cuối cùng thì cuộc chiến cũng kết thúc với la liệt xác chết trên bờ biển, và giờ chỉ còn lại lực lượng của anh em nhà Blackhand.

“Lúc này đây,” Rend nói, lấy tay lau khô vệt máu trên rìu của mình, “chúng ta phải đuổi theo Gul’dan ngay. Chính bọn Warlock là nguyên nhân của tất cả.”

Gul’dan đang đứng trước ngôi đền cổ, lối đi bên ngoài dường như đã bị phủ kín bởi rong rêu, nấm mốc qua hàng ngàn năm. Dù vậy hẳn vẫn có thể thấy được những đường nét của ngôi đền chính là nơi mà hẳn đã thấy trong tiềm thức ở Quel’thalas. Kiến trúc này được tạo nên bởi loài Elf, và ngày xưa chắc hẳn nó rất đẹp và lộng lẫy, hẳn chắc như vậy. Giờ thì, những bức tường kia trở nên thô và sần sùi, ngôi đền này tựa như một ụ đất cát tự nhiên được tạo nên bởi rong biển và cặn vôi hơn là được xây dựng. Nhưng vẻ bề ngoài chẳng nói lên điều gì cả. Điều làm hẳn phấn khích chính là sức mạnh bên trong mà hẳn đang cảm nhận được, quyền năng ấy lôi kéo hẳn mạnh mẽ đến mức hẳn gần như thấy được chúng đang lớn vờn khiến ngôi đền rung rinh.

“Vào trong,” Hãn nói với Drak’thul và những tên khác. “Chúng ta phải vào trong.”

Thật ra hẳn đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều về việc có nên đem chúng vào theo không. Hãn biết bên trong là hầm mộ của Sargerass, và Con mắt của Sargerass chính là báu vật đem lại sức mạnh vô song, vô cùng. Nhưng liệu hẳn đủ sức để làm điều đó một mình hay không? Hay hẳn buộc phải chia sẻ nó với những tên khác trong Shadow Council? Cuối cùng thì hẳn cũng quyết định rằng hẳn chưa biết gì nhiều về bên trong kia, vì vậy mà hẳn nghĩ tốt nhất nên đem theo thuộc hạ vào trong ngôi đền. Nếu cần thiết thì hẳn có thể giết chết hết tất cả bọn chúng trước khi chạm được vào Ngôi mộ.

Cẩn thận từng bước, Gul’dan tạo nên một quả cầu ánh sáng xanh để có thể nhìn thấy những thứ xung quanh. Những căn phòng ở đây cũng cũ kỹ như vẻ bề ngoài của ngôi đền, sàn nhà thì toàn cát và rong biển, còn tường thì rong rêu càng dày hơn và có thêm cả các loại vỏ sò lớn nhỏ. Các lối đi cũng

đã bị biến dạng, méo mó theo các hình hài của các sinh vật bám vào đó qua bấy nhiêu năm.

“Nhanh lên, lũ ngu,” hăn càu gắt, “chia nhau ra tìm lối đi chính! Chúng ta phải đến được căn hầm có chứa Con mắt của Sageras trước khi các người bảo vệ của Ngôi mộ tỉnh dậy.

“Người bảo vệ?” Một trong số các Warlock, tên là Urluk, lấp bắp hỏi. “Ngài chẳng bao giờ nói gì về những Người bảo vệ!”

“Thằng yếu đuối nhất gan!” Gul’dan giận dữ, tát vào mặt tên Urluk nhút nhát. “Tao nói đi chuyển ngay!” Sự giận dữ của hăn khiến tất cả tuân lệnh, ít ra là cũng lẩn át sự sợ hãi đối với nơi này, và lũ Warlock bắt đầu tản ra tìm kiếm. Cuối cùng chúng cũng thấy một hành lang rộng, và men theo đó. Tuy nhiên khi chúng đi vào sâu hơn, thì vẻ hoang tàn lại giảm bớt. Giờ thì Gul’dan có thể thấy những đường mạ khắc tinh vi trên những cột trụ và những chạm trổ thanh tú dọc theo bờ tường cũng như những nét khảm nghệ thuật trên trần. Những bức tranh tuy đã mờ do vị mặn của nước biển, nhưng vẫn còn đủ những trang trí để thấy được nơi đây đã từng tuyệt đẹp như thế nào, một ngôi đền hoa mỹ và trang trí công phu thậm chí đối với cả những người khách khó tính nhất.

Tuy nhiên Gul’dan cũng chẳng để ý đến những thứ đó. Hăn chỉ thích thú một thứ, một thứ duy nhất, và đó chính là những quyền năng phép thuật đang chờ đợi ở phòng trong cùng sâu thẳm kia. Khi đến cửa phòng, hăn dừng lại, tận hưởng khoảnh khắc ấy.

“Nào, Sageras,” hăn lẩm bẫm, “Ta sẽ đoạt lấy những gì còn sót lại từ phép thuật của ngươi – và khiến thế giới khốn khổ này phải quỳ mọp dưới chân ta!”

Hăn đã có thể cảm thấy nguồn năng lượng, điều đó khiến tâm trí hăn hưng phấn và run rẩy trong chờ đợi. Viên ngọc năng lượng xanh trong tay hăn, khi này chỉ nhỏ bằng bàn tay, giờ đã phình to ra gấp đôi kích thước so với cái đầu của hăn, chi chít những đốm lửa xanh đang nhảy múa xung quanh và nó quá sáng, quá nóng để hăn có thể tiếp tục giữ trên tay mà phải cho nó tan chảy ra trên các bờ tường. Đã ở rất gần nguồn năng lượng rồi! Hăn sẽ như thế nào khi chạm được vào nó, và cuối cùng là sở hữu toàn bộ nó?

Quần quanh với những ý nghĩ đó, Gul'dan ra lệnh cho thuộc hạ lùi lại và chúng ngoan ngoãn nghe lệnh, lùi ra phía xa của khán phòng. Hẳn tiến lên và chạm vào viên đá nặng được làm từ những khối kim loại đen gắn trên cửa. Đây là nơi duy nhất trong ngôi đền không được trang trí, nhưng điều này lại đem lại vẻ hùng vĩ mà những bức tượng ngoài kia còn thiếu. Rõ ràng, đây là một nơi quá quan trọng đối với những thứ trang trí màu mè kia. Háo hức để biết được bên trong là những gì, Gul'dan kéo khóa cửa xuống với tất cả sức mạnh của mình. Hẳn cảm thấy nó như bị kẹt bởi không được sử dụng sau hàng thế kỷ, và một cảm giác sồn gai ốc xộc vào người hẳn. Nó vô hại, giống như một thứ gì đó gần giống phép thuật chứ không phải phép thuật thật sự, và hẳn tiếp tục cảm nhận được những năng lượng lớn hơn ở phía trước. Chúng đi qua hẳn, nhưng rồi những luồng tiếp theo lại đứng bất động. Đúng như Sageras đã từng nói với hẳn. Aegwynn đã niêm phong nơi này chống lại sự xâm lược của loài Người, loài Elf, Dwarf và thậm chí cả Gnome –tất cả các thế lực. Các thế lực của thế giới này. Nhưng hẳn là một tên Orc, và Aegwynn thì lại chưa biết gì về Draenor. Vì vậy phép thuật của bà không thể ngăn cản hẳn, và cuối cùng hẳn cũng đã có thể mở được khóa, với tất cả sức mạnh của mình, hẳn đẩy cánh cửa mở toang.

Đằng sau cánh cửa là một không gian tối tăm vô cùng khiến nguồn ánh sáng mà hẳn mang theo cũng chẳng giúp ích được gì. Một bóng tối lạnh lẽo khiến những ngón tay hẳn bất động ngay lập tức và khiến hơi thở của hẳn như muốn đóng băng. Rồi chậm chậm, bóng tối ấy hiện hình, kết hợp thành một hình dáng cụ thể, một hình dáng quái dị, kinh sợ, với cặp mắt đen tối hơn tất cả. Và rồi bóng tối ấy cười khi thấy chúng tiến vào như thể đang phấn khích vì những tù nhân vĩnh viễn này, đồng thời tiến lên phía trước trong sự kinh ngạc của Gul'dan và bày Warlock.

Quý dữ! Nhưng không giống với những gì hẳn đã từng gặp. Gul'dan nghĩ hẳn đã gặp rất nhiều sinh vật kinh khủng trong quá khứ, nhưng lần này khiến hẳn thấy rằng những quái vật lần trước chỉ là những chiếc bóng, vô hại và dễ bị hạ gục.

Không! Gul'dan hét lên trong tâm trí, vì không thể nói được nên lời. Đây không phải là thứ mà hẳn nghĩ sẽ xảy ra! Sageras đã hứa cơ mà! Hẳn cố

gắng vận dụng phép thuật của mình, cố gắng đưa tay lên, hay chạy – cố gắng làm mọi thứ. Nhưng nhìn vào vật thể phía trước khiến toàn thân hấn tê liệt, cả cơ thể và tâm trí, và hấn, một bậc thầy phép thuật, giờ chẳng thể làm gì mà chỉ biết nhìn và run rẩy khi chúng tiến lại gần. Những móng vuốt của bóng tối vươn đến khuôn mặt thất thần của hấn.

Sự va chạm đầu tiên ấy làm hấn bỗng giật mình, và không còn tê liệt nữa, ngay lập tức hấn tháo chạy, chạy trong sự sợ hãi mong tránh xa cơn ác mộng này. Drak'thul và các tên khác đứng ngay cạnh hấn lúc này, giờ thì chẳng thấy đâu nữa; chúng chắc hấn đã trốn rồi. Những tiếng thét vang vọng từ căn hầm đó khi Gul'dan chạy thực mạng qua các hành lang, khuôn mặt hấn như đang bị thiêu đốt và chỉ đến lúc này hấn mới nhận ra rằng nơi đó đã lãnh một nhát cắt sắc gọn, và sâu hoắm.

“Đồ khốn, Sageras!” Hấn nguyền rủa khi chạy thực mạng qua những chiếc cột trụ. “Ta không thể thua như vậy, ta là Gul'dan! Ta là hóa thân của bóng tối! Ta không thể kết thúc... như thế này.”

Hấn dừng lại để thở và nghe ngóng xung quanh. Không có gì. Những tiếng thét đã ngừng lại. Quân trí và yếu đuối, hấn cố gắng suy nghĩ đến cảnh tượng diễn ra với những tên Stormreaver đã theo hấn xuống đây. “Chúng chắc chắn đã chết hết rồi.” Má hấn nhói đau, và hấn đưa tay lên ôm chặt nó để máu không chảy ra từ vết thương. Hấn bỗng cảm thấy bồn loạn khi đôi chân không còn sức lực. “Dù sao, ta phải cố thoát.” Hấn tự nói với bản thân. “Quyền năng của một mình ta sẽ đủ sức để -...”

Gul'dan ngừng nói để nghe ngóng rõ hơn. Âm thanh gì vậy? Mờ nhạt, và đặc trưng, khiến hấn run lên sợ hãi. Âm thanh này có cả sự tàn ác, lẫn sự tiêu khiển?

“Giọng cười này.... Có phải người không, Sageras?” Hấn hỏi to. “Người muốn chế nhạo ta ư? Ta sẽ cho người thấy ai mới là người cười sau cùng, đồ ác quỷ, khi ta thu nạp được Con mắt rực lửa của người!”

Hấn rẽ vào một góc và phát hiện ra mình lạc vào trong một căn phòng rộng, những bức tường trống trơn đến ngạc nhiên. Được kích thích bởi một thứ gì đó mà hấn không miêu tả được, Gul'dan lao đến bức tường gần nhất và bắt

đầu viết, viết bằng máu của chính mình. Một vài lúc tưởng như hãn không thể tiếp tục, tay hãn nặng trĩu hơn bao giờ hết.

“Bị phục kích.... Bởi những Người bảo vệ,” hãn viết khó nhọc. “Ta...đang chết dần.” Hãn biết điều đó là sự thật, và cố gắng viết hết câu chuyện của mình trước khi cái chết đón hãn đi. Phía sau, hãn đã có thể nghe rõ những âm thanh đáng sợ, khô khốc mà hãn vừa gặp trong căn hầm kia. Chúng đến đây để kết thúc hãn.

“Nếu như lũ thân cận đã không bỏ ta đi,” hãn viết, mắt chẳng thể tập trung được nữa, cổ hãn khát khô chẳng nói nên lời. Nhưng giờ hãn nhận ra đó chẳng phải là lỗi của bọn họ. Là lỗi của hãn. Lúc nào hãn cũng nghĩ mọi thứ đang trong tầm kiểm soát, nhưng sự thật là hãn chỉ như một con mồi, một quân chốt thí, một tên nô lệ. Sự tồn tại của hãn cuối cùng cũng chỉ là sự giả dối, sự lừa gạt. Và tất cả sẽ sớm kết thúc.

Ta thật ngu ngốc, hãn nghĩ. Sau khi viết xong, hãn tiếp tục chạy, nhưng cũng biết rằng đã quá muộn.

Và rồi những móng vuốt vươn đến, Gul’dan hét lên một tiếng kinh hoàng.

Rend đưa tay cản Maim không tiến xa hơn nữa. “Không,” hãn nói nhẹ nhàng. Máu vẫn chảy trên chiếc thắt lưng mà hãn vừa lấy được từ một chiến binh đã chết.

“Chúng ta phải đuổi theo Gul’dan,” Maim cãi lại, lão đảo vì vết thương của mình. Máu từ những vết thương ở chân và vai giờ đây đã thấm cả ra ngoài vải băng.

“Không cần thiết nữa!” Anh của hãn nói. “Những...sinh vật kia đã kết liễu hãn rồi.” Một thứ gì đó kỳ lạ lúc này đã xuất hiện trước mắt họ, hình thù quái dị, nhiều chân, nhiều khớp xương, và rất nhiều răng. Nó đuổi theo ai đó và vừa gặp quân Orc đã tấn công ngay, lao vào họ như một con thú đói lao vào những con mồi yếu ớt. Một vài Orc đã đứng im bất động vì sợ hãi trước hình thù của con quái vật, nhưng số còn lại đã chiến đấu và cuối cùng cũng đẩy lùi được nó, dù trước đó nó đã cướp đi mạng sống của vô số binh sĩ.

Và hiển nhiên sinh vật này đến từ trong ngôi đền. Mặc dù là một chiến binh, nhưng Rend rất nhạy cảm với phép thuật. Và hẳn có thể đánh hơi thấy được mùi phép thuật nằm trong kiến trúc cổ đại kia. Nó rất mạnh, rất dồi dào, một thảm họa vượt xa tưởng tượng. Nó chứa đầy sự thù hận, khắc nghiệt và nhắm vào bất cứ vật thể sống nào. Những sinh vật lúc này chỉ là lời chào hỏi nhẹ nhàng của sức mạnh này.

Bỗng thứ gì đó khiến họ mất thăng bằng, một tiếng động chói tai từ phía ngôi đền và một âm thanh như điệu cười của ai đó từ rất xa. Những luồng khí trào ra từ đó, hôi hám và khó chịu, và còn một số thứ khác nữa. Những thứ này khiến tóc gáy của Rend dựng đứng. Không thấy gì cả, nhưng Rend chắc rằng đó là ma quỷ vừa thoát ra từ kiến trúc kỳ lạ đó. Tiếng gầm vang vẫn tiếp tục, và giờ thì mặt đất rung chuyển. Những vết nứt lớn bắt đầu xuất hiện dưới chân họ. Cả hòn đảo giờ đang bị xé toang.

“Gul’dan không còn là một mối đe dọa nữa,” Rend nói khi vừa đứng dậy, và ở một khía cạnh nào đó hẳn biết đây là sự thật. Dù Gul’dan muốn tìm bất cứ gì ở nơi đây, thì chắc chắn hẳn cũng sẽ phải trả giá bằng cái chết. Rend chỉ hy vọng cái chết ấy phải từ từ và đau đớn. Chắc rằng sẽ phải như vậy.

“Giờ chúng ta làm gì?” Maim hỏi khi họ quay đi, để lại ngôi đền phía sau.

“Chúng ta trở về với Doomhammer,” Rend nói. “Chúng ta vẫn còn một cuộc chiến phía trước, và giờ thì ít nhất là không cần lo lắng đến những tên phản bội làm suy yếu chúng ta từ bên trong nữa. Hãy để những tên này bị trừng phạt, nếu chúng dám.” Hai anh em kề vai đi về phía bờ biển, nơi các chiến thuyền đang neo đậu.

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 18

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ rồi, thưa ngài!”

Daelin Proudmoore gật đầu nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào phía trước. “Tốt lắm. Báo hiệu vào vị trí. Chúng ta sẽ tấn công ngay khi chúng vừa vào trong tầm bắn.”

“Vâng, thưa ngài.” Người sĩ quan chào và đi về phía cái chuông bằng đồng được gắn ở gần bánh lái. Ngay lập tức Proudmoore nghe thấy tiếng chân gấp rút của các thủy thủ, tiếng dây thừng được quăng ra, tiếng âm do người canh buồm nhảy xuống để chạy vào vị trí. Ông cười. Ông thích những mệnh lệnh và sự chính xác, và thủy thủ của ông biết điều đó. Ông đã đích thân chọn từng người một, và ông không bao giờ ra quân với một đội hình có thể hoàn hảo hơn. Điều này ông cũng chưa bao giờ nói ra, nhưng tất cả bọn họ đều biết.

Proudmoore trở lại với mặt biển phía trước mũi tàu, trầm tư với các con sóng và bầu trời. Ông đưa ông nhòm lên quan sát, tìm kiếm một chấm đen nhỏ ông vừa thấy cách đây không lâu. Kia rồi. Nó đã to hơn rất nhiều, giờ ông có thể đếm được số lượng thay vì chỉ thấy lờ mờ như lúc nãy. Ông chắc rằng đài quan sát sẽ có được tầm nhìn rõ ràng hơn từ phía trên, và đoán rằng khoảng chừng mười phút nữa, những hình thù kia sẽ hiện rõ hình dạng là những chiến thuyền.

Chiến thuyền của loài Orc.

Hạm đội của loài Orc, đúng hơn là như vậy.

Proudmoore nắm chặt tay lên thành tàu bằng gỗ cứng, cử chỉ duy nhất thể hiện sự sốt sắng của ông. Cuối cùng thì..! Ông đã mơ ước đến cơ hội này từ khi cuộc chiến bắt đầu. Ông như nhảy căng lên khi nghe thông báo từ Ngài

Turalyon rằng quân Orc sẽ tiến đánh Southshore, và phải kiềm chế cảm xúc của mình rất nhiều khi nghe đồn quan sát báo rằng đã phát hiện ra thuyền của quân đội Horde.

Ông cũng được thông báo rằng quân Horde chia làm hai đội chính. Nhóm đầu tiên đi trước, nhóm thứ hai vội vàng theo sau. Không rõ là có phải vì chúng gấp gáp quá mà không thể dàn trận tốt hơn – hay thật sự là nhóm thứ hai đang cố gắng đuổi theo nhóm đầu. Có thể đã có một cuộc nổi loạn trong nội bộ chúng. Proudmoore không biết, và ông cũng chẳng quan tâm. Việc chúng đã đi những đâu và làm những gì cũng chẳng có liên hệ gì cả. Tất cả những điều ông chú tâm lúc này chính là chúng đã quay lại biển cả, và đang tiến đến Lordaeron.

Điều này khiến ông cảm thấy hồi hộp.

Ông đã có thể thấy chiến thuyền mà không cần đến ống nhòm nữa. Chúng đi rất nhanh mặc dù không có buồm – ông đã có cơ hội được thấy một số tàu thuyền của loài Orc ở cự ly gần, và khi đó ông rất ngạc nhiên vì số lượng mái chèo ở hai bên. Đương nhiên nếu quá chú tâm đến tốc độ, thì sự linh hoạt sẽ giảm đi. Những chiến thuyền của ông có thể bơi vòng quanh chúng. Tuy nhiên ông không có hứng thú để làm điều này. Thủy chiến là một cuộc chiến thật sự nghiêm trọng, và Proudmoore chỉ muốn thấy các chiến thuyền của loài Orc chìm càng nhanh càng tốt.

Giờ thì ông đang đứng chờ chúng phía sau đảo Crestfall, phía bắc Kul'tiras thân yêu của ông. Cùng cả hạm đội của mình, với các họng súng sẵn sàng, ông đón chờ lũ đi vào trận địa của mình.

Và chúng đã đến.

“Bắn!” Proudmoore hét lớn khi chiến thuyền thứ mười đã vượt qua vị trí. Chắc hẳn quân Orc không thấy họ đang đón chờ chúng giữa hai hòn đảo, vì họ đã cuộn buồm lại và ngụy trang rất khéo, và đợt pháo thứ nhất đã hoàn toàn trúng mục tiêu là chiến thuyền cuối cùng, phá hủy phần giữa khoang thuyền khiến nó gãy đôi và chìm ngay lập tức. “Căng buồm! Tất cả tiến lên!” là mệnh lệnh tiếp theo của ông, ngay lập tức cả hạm đội trời lên phía trước với những chiếc buồm căng lộng gió. Ông biết đội súng của mình đang thay đạn, nhưng những binh sĩ khác đã sẵn sàng với cung nỏ và thuốc

súng. “Ngắm vào mục tiêu kế tiếp,” Proudmoore chỉ huy, và binh sĩ lập tức gặt đầu. Những thùng thuốc súng được ném qua thuyền địch và sau đó là một trận mưa tên với những mũi tên cháy rực. Thùng đầu tiên nổ vang, khiến lửa lan ra khắp mạn thuyền, và chiến thuyền đó lập tức trở thành một khối lửa.

Mọi thứ đều đúng như dự tính của Proudmoore. Orc không phải là những thủy thủ và kiến thức về thủy chiến rất hạn hẹp. Chúng là những chiến binh mạnh mẽ khi đánh tay đôi, và sẽ thật nguy hiểm nếu chúng đến được gần chiến thuyền nào đó của ông và leo sang, nhưng ông đã lệnh cho các thuyền trưởng luôn phải giữ khoảng cách. Một số thuyền đã theo kịp ông vượt qua hạm đội của loài Orc và đang quấy phá chúng từ bên hông, trong khi số còn lại vẫn đứng ở Crestfall và khai hỏa vào tàu địch từ đó. Hạm đội thứ ba cũng vừa đến, quay lại chặn những thuyền Orc đã đi qua vị trí, trong khi đó hạm đội thứ tư hướng về phía nam để khép kín vòng vây. Các chiến thuyền Orc sẽ sớm bị bao vây, và bị tấn công từ mọi phía. Chúng đã mất ba thuyền, còn Proudmoore thì chưa bị một chút trầy xước nào. Ông cho phép mình nở một nụ cười hiểm thấy. Mặt biển rồi sẽ lại sạch bóng quân Orc ngay thôi.

Đúng lúc đó đài quan sát báo động. “Đô đốc! Có thứ gì đó đang lao về phía chúng ta – và chúng đến từ trên không!”

Proudmoore nhìn lên và thấy người thủy thủ sợ hãi, hoảng loạn, đang nhìn về hướng bắc. Lập tức ông lấy ống nhòm nhìn về phía ấy, và giờ ông đã thấy nguyên nhân khiến thủy thủ của ông sợ hãi đến như vậy. Những đốm đen nhỏ từ từ lao ra khỏi các đám mây. Chúng còn quá xa để có thể nhìn rõ, nhưng ông biết chúng đang lao đến với tốc độ rất nhanh. Ông không biết kia là gì, nhưng có gì đó trong ông nói rằng, cuộc chiến này không đơn giản như ông tưởng.

Derek Proudmoore liếc lên phía trên từ chỗ anh đang đứng, cạnh người lái tàu. “Cái gì thế?” Anh hỏi người hoa tiêu, nhưng anh ta đã ngã phịch xuống chòi trên đỉnh cột buồm, quá sợ hãi không thể nói nên lời. Sợ rằng anh có sẽ ngã xiêu, Derek nắm vào dây ròng rọc gần nhất để đu lên cột buồm trung tâm. Từ đây anh có thể đi bộ đến chòi canh trên đỉnh.

“Gerard?”, anh hỏi, đi về phía người thủy thủ đang nằm đó, “anh không sao chứ?”

Gerard nhìn về phía anh, nước mắt giàn giụa, nhưng chỉ biết lắc đầu và ra vẻ sợ hãi.

“Chuyện gì thế?” Derek trèo qua cột buồm để đến chòi canh gác, cúi xuống cạnh người thủy thủ. Anh đã biết Gerard từ rất lâu rồi và hoàn toàn tin tưởng người này. Nhưng khi đã ở đây anh nhận ra rằng Gerard không bị bệnh tật gì cả. Anh ta đã quá sợ hãi, quá hoảng loạn mà không thể nói nên lời. Và cái ý nghĩ chuyện gì làm một người thủy thủ dũng cảm, một cựu binh từng trải hàng trăm trận lại sợ hãi như vậy khiến chính Derek cũng cảm thấy lạnh người.

“Anh thấy gì sao?” Gerard gật, nhắm nghiền mắt lại như thể muốn xóa đi những gì anh vừa nhìn thấy. “Ở đâu?” Người lính lắc đầu, rồi chỉ bàn tay đang run rẩy về hướng bắc.

“Nghỉ ngơi đi nhé,” Derek nhẹ nhàng nói, rồi đứng lên để nhìn những vật thể kia xem cái gì đã khiến cho người bạn của anh và toàn bộ thủy thủ đoàn sợ hãi như vậy – và lập tức toàn thân anh bỗng rã rời khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt mình.

Phía ấy, vừa thoát khỏi đám mây, là một con rồng, vảy nó ánh lên màu đỏ như máu dưới ánh mặt trời. Sau đó là con thứ hai, rồi thứ ba, và một vài con theo sau nữa, ít nhất là hàng chục con bay cùng với nhau.

Cả một phi đội.

Derek không để ý đến nỗi đau cùng cực trong mắt của con rồng đầu đàn, hay tên da xanh đang cười trên lưng nó. Đầu óc anh đang bận tính toán về tầm ảnh hưởng của các sinh vật kia đối với trận chiến. Con nào cũng to hơn một con thuyền, lại nhanh hơn và bay trên không. Những móng vuốt kinh khủng kia sẽ có thể dễ dàng xé nát thân tàu, hay cột buồm. Anh phải báo động cho phần còn lại của hạm đội, phải báo cho cha anh biết!

Quay lại, Derek chống lên cột buồm để ra lệnh xuống bên dưới. Một chuyển động khiến anh giật mình, và anh lại nhìn lên phía trên. Con rồng đầu đàn đã ở rất gần, gần tới nỗi Derek có thể thấy tên đang ngồi trên đó nở một nụ cười, và con rồng từ từ há miệng. Derek thấy đó là chiếc lưỡi dài

được bao bọc bởi hàm răng nhọn hoắt, cái nào cũng to gần bằng thân hình của anh. Rồi anh thấy một quầng sáng sâu thẳm từ trong họng nó bay nhanh ra phía trước, và bỗng nhiên thế giới xung quanh anh tràn ngập trong biển lửa. Anh thậm chí chẳng kịp hét lên một tiếng nào trước khi bị ngọn lửa nuốt chửng, thân thể anh chỉ còn là một nhúm tro tàn.

Chỉ với một vài lần oach tạc, những con rồng đã phá hủy toàn bộ hạm đội thứ ba, tất cả là sáu chiến thuyền. Mọi người trên đó đều bỏ mạng. Rồi chúng bay lên cao, quay ra phía hạm đội thứ nhất.

“Lũ khốn! Khốn kiếp!” Đô đốc Proudmoore bóp chặt tay vào hàng rào gỗ khiến các ngón tay ông như thể muốn gãy và thanh gỗ rào như muốn nát vụn. Ông tận mắt chứng kiến cảnh chiến thuyền cuối cùng của hạm đội ba chìm dưới làn sóng. Ông biết không có cơ hội nào cho Derek và thủy thủ đoàn có thể sống sót.

Nhưng việc đau buồn phải để sau, nếu ông còn sống đến ngày đó. Bỏ qua nỗi tiếc thương người con trai cả của mình, Proudmoore tập trung ra lệnh tác chiến. Phía bắc một lần nữa lại mở toang. Chiến thuyền của Orc thoải mái tiến tới trong khi những con rồng quấy phá hạm đội của ông để mở đường. Nếu điều này xảy ra thì lũ Orc sẽ có thể đặt chân lên Hillbrads hoặc Southshore, và sẽ hội họp với phần còn lại của bọn chúng. Như vậy là ông sẽ thất bại.

Điều đó là không thể chấp nhận được.

“Lái vào gần chúng!” ông ra lệnh cho người lái tàu. “Ta muốn một nửa số thuyền của chúng ta tản ra phía bắc và tiếp tục chặn đường chúng! Số còn lại cứ giữ nguyên vị trí và tấn công!”

Người thủy thủ gật đầu, “nhưng còn lũ rồng...” anh ta nói, dù tay thì đã quay bánh lái và đang đưa thuyền lao về phía trước.

“Chúng cũng chỉ là một loại kẻ thù như những tên khác thôi,” Proudmoore trả lời sắc gọn. “Chúng ta chỉ đơn giản là ngắm và bắn vào chúng như đã từng làm với các thuyền địch.”

Các thủy thủ gật đầu, nhanh chóng tuân lệnh. Buồm được căng lên và các con thuyền quay mũi lại lướt đi trong gió. Pháo đã được lên nòng và ngắm

bắn lên phía trên cao. Cung nỏ và các thùng thuốc súng cũng đã sẵn sàng. Khi con rồng đầu tiên lao đến phía họ, Proudmoore rút kiếm đưa lên cao, và chém xuống một đường sắc sảo.

“Tấn công!”

Đó là những nỗ lực đáng khen ngợi, nhưng đã thất bại thảm hại. Con rồng né hết các phát súng. Nó quật các thùng thuốc súng bằng đôi cánh của mình, và chẳng thèm để ý đến những mũi tên, những thứ tỏ ra vô hiệu trước làn vẩy dày của nó. Tuy nhiên, uy lực của đợt tấn công vừa rồi cũng đủ để nó phải lùi lại, điều này khiến Proudmoore có thời gian suy nghĩ thêm về các phương pháp khác.

May mắn thay ông cũng đã nghĩ ra được một chiến thuật khác.

Khi ông đang đắn đo về việc dùng dây thừng và xích để trói hoặc ít nhất là kéo chúng xuống, một vài hình bóng khác xuất hiện từ sau màn mây. Chúng nhỏ hơn lũ rồng, khoảng bằng hai người, với bộ lông vũ dài và những chiếc mỏ kiêu hãnh. Trên lưng chúng là những hình hài thấp bé mặc áo giáp cùng các hình xăm kỳ lạ, tay lăm lăm chiến búa.

“Wildhammer, tấn công!” Kurdran Wildhammer đứng dậy từ trên yên và phi chiến búa của mình, trúng ngay ngực tên cưỡi rồng gần nhất. Dính đòn bất ngờ, tên Orc không kịp trở tay và ngã gục ngay, cả phần ngực bị vỡ nát, hai bàn tay không còn sự sống lập tức buông rơi vũ khí. Con rồng của hắn gào lên trong điên loạn, và âm thanh ấy trở nên đau đớn hơn khi bị móng vuốt của Sky’ree cắm vào hông, khiến máu đen bắn tung tóe. Iomhar phi lên ngay bên cạnh, chú Gryphon của anh cào rách một mảng lớn cánh bên trái của con rồng, khiến nó chao đảo dữ dội. Đúng lúc đó Farand đến từ phía bên kia, lấy hết sức phi thẳng chiến búa của mình vào đầu con rồng. Mắt nó mờ đi, và nó bắt đầu rơi, tạo nên một cột sóng lớn khi cả thân hình đập xuống mặt nước. Nó chẳng thể trôi lên được nữa.

Kurdran bay vòng quanh chiến thuyền lớn nhất. “Chúng tôi đến để giúp đỡ!” Anh hét to với người đàn ông đứng tuổi phía dưới. Ông ta gật đầu và đưa kiếm lên chào. “Chúng tôi sẽ xử lý lũ quái vật này,” Kurdran nói, “ông hãy xử lý mấy cái thuyền đi nhé.”

Đô đốc Proudmoore tiếp tục gật đầu, đáp trả bằng một nụ cười. “Ồ đương nhiên rồi, chúng tôi sẽ xử chúng chú,” ông nói với người Dwarf kia. Rồi ông quay lại hoa tiêu của mình, “Tiếp tục tiến lên,” ông ra lệnh. “Chúng ta sẽ cắt chúng ra như đã bàn, rồi bao vây chúng. Ta không muốn thấy một con thuyền của Orc nào được trốn thoát!”

Tộc Wildhammer tấn công lũ rồng trong giận dữ, giết được thêm một vài con và đẩy lùi bầy còn lại. Những chiến thuyền của Proudmoore bao vây quân Orc từ khắp các phía, sử dụng pháo và thuốc súng để tấn công. Ông để mất một chiến thuyền nữa khi nó đến quá gần và bị quân Orc ủa lên từ chiếc thuyền đang bị chìm của chúng, giết gần hết tất cả thủy thủ đoàn trước khi người thuyền trưởng hy sinh bằng cách cho nổ tung các thùng thuốc súng còn lại trên tàu. Họ đã mất cả hạm đội ba và một vài chiến thuyền khác, nhưng quân Orc còn thiệt hại nặng nề hơn. Một số chiến thuyền đã chạy ra được khỏi tầm ngắm, số còn lại chìm nghiêm trước sự giận dữ của Proudmoore. Đối với bản thân lũ Orc, một số leo được lên thuyền, một số đang bám vào những mảnh vỡ trên nước, số còn lại đã chết đuối hoặc chết do lửa thiêu đốt. Xác chết đầy trên mặt biển.

Với việc chiến thuyền cuối cùng của loài Orc đã chạy thoát, lũ rồng biết rằng chẳng còn gì nơi đây khiến chúng phải ở lại nữa. Chúng quay đi và hướng về phía Khaz' Modan, trong khi phi đội Wilhammer đuổi sát phía sau với những âm thanh la hét. Proudmoore thì nhìn lại quân số của mình, mệt mỏi, nhưng cũng đã chiến thắng, đương nhiên với một cái giá quá đắt.

“Thưa ngài!” Một thủy thủ báo động. Anh ta nhướn mình ra phía trước và chỉ về phía thứ gì đó dưới nước.

“Cái gì thế?” Proudmoore hỏi, chạy về phía người thủy thủ. Nhưng nỗi giận dữ lập tức biến thành niềm hy vọng khi ông thấy một người đang nổi trên mặt nước, phì phò bám vào một thanh gỗ.

Một con người.

“Quăng dây thừng xuống cho anh ta!” Proudmoore ra lệnh, các thủy thủ lập tức thi hành. “Và kiểm tra mặt nước để tìm những người sống sót khác!” Ông không biết làm thế nào mà một thủy thủ của hạm đội ba có thể sống sót khi nơi này cách rất xa nơi hạm đội ba bị chìm, nhưng ít nhất là anh ta

đã làm được. Và điều này có nghĩa là những người khác cũng có thể làm được.

Ông cũng không ngừng tin tưởng vào một hy vọng nhỏ nhoi rằng Derek cũng là một trong số họ.

Niềm hy vọng ấy bỗng trở thành sự khó hiểu, và cuối cùng là sự tức giận, khi người kia được kéo lên thuyền. Thay vì mặc chiếc áo xanh của Kul' Tiras, người này mặc áo choàng của Alterac. Và chỉ có một cách khiến người của Perenolde bị thương ở đây trên mặt biển cùng hạm đội của quân Orc.

“Người làm gì trên tàu của loài Orc?” Proudmoore hỏi, đè đầu gối của mình lên ngực tên kia. Đang sắp hết hơi vì ngạt nước, hãn vội thở dốc và mặt trở nên tím tái. “Nói!”

“Ngài Perenolde... cử tôi đi...,” người kia cố gắng nói. “Chúng tôi... dẫn chúng đến thuyền... Ngài ấy nói phải... xin cứu viện...”

“Tên phản bội!” Proudmoore rút dao ra kề sát cổ tên kia. “Dám thỏa hiệp với loài Orc! Ta lẽ ra phải mổ người như mổ một con cá và móc hết ruột gan vứt xuống biển!” Ông ấn nhẹ và một đường máu đỏ chảy ra từ cổ tên đang nằm. Nhưng ông lại rút dao lại và đứng lên.

“Chết như vậy thì dễ dàng cho người quá,” Proudmoore nói, rồi đút dao vào vỏ. “Để người sống làm bằng chứng cho sự phản bội của Perenolde.” Ông quay về phía người thủy thủ gần nhất. “Trói nó vào cuột buồm,” ông lạnh lùng ra lệnh. “Và tìm xem còn ai sống sót không. Càng tìm được nhiều người, thì việc treo cổ Perenolde đến càng sớm.”

“Vâng, thưa ngài!” Mọi người chào và nhanh chóng làm nhiệm vụ. Mất một vài tiếng để họ chắc rằng mặt nước đã được kiểm tra kỹ lưỡng. Họ tìm thấy ba người nữa, tất cả chúng đều xác nhận một câu chuyện như tên đầu tiên. Còn rất nhiều tên Orc dưới mặt nước, nhưng đương nhiên là họ để chúng chết chìm.

“Di chuyển về Southshore,” Proudmoore nói với hoa tiêu của mình sau khi đã trói hết những tên phản bội của Alterac vào khoang. “Chúng ta sẽ hội họp với đại quân Alliance, và báo cáo về chiến thắng của chúng ta cũng như sự phản bội của Alterac. Hãy để mắt chú ý đến những chiến thuyền

Orc đã trốn thoát.” Rồi ông quay đi, hướng vào buồng lái, nơi ít nhất ông cũng có không gian để mặc niệm người con trai của mình. Và, sau đó, là viết một lá thư cho vợ, kể với bà về sự hy sinh anh dũng của người con trai cả.”

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 19

“Họ không đến được rồi.”

Tharbek trẻ tuổi quay lại, giật mình vì phát ngôn vừa rồi của thủ lĩnh. “Ý ngài là sao ạ?” anh ta hỏi.

Doomhammer nhăn mặt. “Phần còn lại của quân đội Horde. Họ sẽ không đến đâu.”

Tharbek nhìn xung quanh. “Ngài cử bọn họ đi ra tận biển cả,” anh thận trọng, lo rằng phải hứng chịu sự giận dữ của thủ lĩnh. “Sẽ phải mất nhiều ngày nữa bọn họ mới có thể quay về.”

“Chúng có rỗng, đồ ngu!” Doomhammer tung tay, tát trúng mặt Tharbek khiến anh té nhào. “Những chiến binh trên lưng rỗng lẽ ra phải đến đây từ vài ngày trước và thông báo về tiến độ di chuyển! Điều gì đó đã xảy ra! Cả hạm đội đã biến mất, cùng tất cả binh sĩ của ta!”

Tharbek gật đầu, lấy tay xoa xoa má, nhưng không nói gì. Anh chẳng cần phải nói. Doomhammer biết rằng anh đang nghĩ gì – nếu ông không lệnh cho các tộc kia đuổi theo Gul’dan, thì chắc đã chẳng có vấn đề gì xảy ra.

Doomhammer nghiêng răng. Tại sao chẳng ai trong số họ hiểu được lý do đằng sau quyết định của ông? Ông đã thấy cái nhìn tương tự từ những lính Orc khác trong mấy ngày vừa qua, từ khi ông ra lệnh rút lui. Cánh cổng đã có những vết nứt, và nghiêng vì sức mạnh của xe phá thành. Lính cảnh vệ cũng đã hết nguồn cung cấp dầu hỏa để có thể tiếp tục đổ lên đầu họ. Lực lượng Alliance đã bị đẩy lùi về phía sau hồ, và bị cầm chân ở cầu. Chỉ còn chút nữa thôi là chiến thắng! Một ngày nữa, nhiều lắm là hai, cổng thành sẽ vỡ. Vậy mà ông đã điều hết quân đi, khiến sự việc trở nên quá khó khăn để có thể tiếp tục.

Lực lượng Alliance cũng chẳng bỏ phí khoảng thời gian này để hồi phục. Loài người đổ xuống chiếc cầu ngay khi Blackhand dẫn tộc của mình đi, giao chiến với một số lượng nhỏ các chiến binh Orc còn ở lại phòng thủ và đẩy lùi họ về mặt trận chính, nơi họ bị kẹt giữa một bên là bộ binh còn bên kia là kỵ binh. Vẫn chưa thấy dấu hiệu gì của viện quân. Phải mất vài ngày thậm chí cả tuần để phần còn lại của quân đội Horde có thể quay về, như Tharbak vừa nói, với điều kiện họ đủ sức đánh bại Gul'dan và lũ Warlock, lũ Ogre hay bất cứ thứ gì tiếp tay cho tên phản bội ấy. Những binh sĩ Orc vẫn kẹt ở hẻm núi thì ông nghĩ rằng họ đã chết, vì quân đội Alliance nhất định đã chiếm lại những vùng đó. Quân Orc phía trước cổng thành là tất cả những gì Doomhammer còn lại cho cuộc chiến này.

Vì vậy ông buộc lòng phải ra lệnh lui binh. Ông hy vọng rằng sẽ gặp các tộc còn lại trên đường về, nhưng lũ rồng đáng lẽ phải ở đây từ lâu rồi. Chắc chắn đã có gì không ổn xảy ra. Và tất cả là lỗi của Gul'dan. Ngay cả khi tên Warlock chẳng chính tay giết một chiến binh Orc nào, thì sự phản bội của hắn là lý do khiến Doomhammer phải chia cắt quân lính như thế này.

Ông đã bị buộc phải làm như vậy. Ông đã lập lời thề với linh hồn các tổ tiên rằng sẽ không để giống loài của mình tiếp tục như trong quá khứ. Ông sẽ tuyên chiến với sự suy đồi, sự khát máu, điên loạn bằng mọi cách, mọi vũ khí mà ông có. Chiến thắng chẳng có ý nghĩa gì. Mạng sống của ông cũng vậy. Nếu không có lòng danh dự, thì họ chẳng khác nào những con thú, thậm chí không bằng những con thú vì họ có khả năng làm được nhiều hơn thế và đã vứt bỏ một lịch sử oai hùng chỉ vì máu, chém giết và thù hận. Nếu ông để Gul'dan đi mà không bị trừng phạt, ông sẽ có tội với sự ích kỷ ấy, sự hèn nhát ấy, và phải chịu trách nhiệm đối với hậu quả là sự suy tàn của cả một giống loài.

Ít ra thì với cách này ông cũng có thể an ủi rằng mình đã làm hết sức. Ông đã giữ được danh dự của mình, và qua đó là danh dự của toàn bộ dân tộc. Họ sẽ có thể thua trước loài người, nhưng nếu phải như vậy thì họ cũng sẽ tự hào ngã xuống với vũ khí trong tay, không buồn rầu, không một lời than vãn.

Ngoài ra, thì cuộc chiến vẫn chưa kết thúc. Ông đang dẫn quân lính của mình về hướng nam, chệch về phía đông hơn là phía tây. Khaz Modan nằm ở đó, ở giữa Lordaeron và Azeroth. Đó là quê hương của loài Dwarf, và họ đã từng hành quân xuyên qua đó để đến được Lordaeron. Loài Dwarf đã chứng tỏ chúng là một dân tộc ngoan cường, nhưng các pháo đài dần rồi cũng phải quy phục trước sức mạnh của quân đội Horde, tất cả, ngoại trừ Ironfogle. Doomhammer đã để lại Kilrogg Deadeye và tộc Bleeding Hollow của ông ta lại đó với mục đích quản lý việc khai thác mỏ quặng để đóng tàu. Nếu ông có thể dẫn các chiến binh của mình quay lại đó và hội họp với Kilrogg thì họ lại trở thành một lực lượng khá đông đảo, đủ để chống lại sự truy đuổi của quân đội Alliance và nghiền nát chúng. Các trận đánh chắc sẽ lâu hơn, nhưng họ sẽ vẫn có khả năng thống trị lục địa này và xây dựng quê hương cho mình.

Với điều kiện không gặp phải những chuyện không may nào nữa.

“Loài người!”, tên Orc do thám thở dốc, quỳ xuống hỗn hển. “Ở phía đông của chúng ta.”

Doomhammer nhìn chăm chăm vào hắn. “Phía đông? Người chắc không?” Chẳng cần chờ hắn gật đầu ông cũng biết đó là sự thật. Nhưng làm cách nào loài người lại đến được từ phía đông trong khi chúng vẫn luôn bám đuôi họ suốt chặng đường, và Lordaeron thì nằm ở phía tây nam?

Rồi ông nhớ ra. Vùng Hinterlands! Ông đã cắt lại một ít binh sĩ ở đó, khoảng một bộ tộc để đánh lạc hướng loài người trong khi tất cả quân còn lại hướng về Quel'thalas. Kế này đã thành công khi loài người phải để lại một nửa lực lượng tại đó để đánh đuổi quân Orc ra khỏi các cánh rừng. Chắc rằng các chiến binh đó chưa quay về, và giờ chúng đuổi theo họ từ hướng đông. Điều này có nghĩa là, nếu ông không cẩn thận, hai đạo quân của Alliance có thể sẽ kẹp quân Orc vào giữa và dập tắt hy vọng trốn thoát cuối cùng của họ.

“Bao nhiêu?” ông hỏi lính do thám đang uống nước như sắp chết khát.

“Hàng trăm, có thể nhiều hơn,” tên Orc trả lời, có vẻ hết hoảng. “Và một số trong đó được trang bị giáp trụ hạng nặng.”

Doomhammer tái mặt quay đi, quét một đường búa theo người giải tỏa nỗi bức tức trong ông. Lũ khốn! Chừng đó binh sĩ Alliance có thể sẽ đặt dấu chấm hết cho lực lượng của ông, đặc biệt là với đội kỵ binh đang đuổi rất nhanh phía sau. Còn khoảng một ngày nữa mới đến được Khaz Modan. Và vẫn chưa thấy một dấu hiệu nào từ loài rồng và đồng bọn của chúng.

Ông chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Doomhammer đưa mắt nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của Tharbek. “Nhanh chân lên!” ông nói với thuộc cấp của mình. “Chạy hết sức, không được nghỉ. Chúng ta phải đến được Khaz Modan càng nhanh càng tốt.”

Tharbek gật đầu và nhanh chóng ban lệnh đến các binh sĩ, và Doomhammer gầm vang khi nhìn thấy người chiến binh trẻ tuổi đi khuất. Phải chạy thì coi như đã thất bại rồi, đây là điều ông ghét khi phải thừa nhận. Nhưng ông không thể liều lĩnh giáp chiến lúc này. Ông phải gặp được tộc Bleeding Hollow đã. Khi đó thì ông mới có thể quay lại chiến đấu với lực lượng Alliance một cách cân bằng.

“Kia rồi!” Tharbek chỉ tay, và Doomhammer gật đầu khi nhìn thấy lính Orc đi tuần phía trên cầu.

“Xin chào, Doomhammer!” Người lính gọi to, và đưa rìu lên chào. “Tộc Bleeding Hollow chào đón ngài trở lại Khaz Modan!”

“Cảm ơn!” Doomhammer đáp lời, đưa chiến búa màu đen lên cao để người kia có thể nhận ra ông từ khoảng cách ấy. “Kilrogg và những người còn lại đâu rồi?”

“Chúng tôi đã dựng trại trong thung lũng giữa các ngọn núi,” người lính trả lời, nhảy xuống tầng thấp hơn để nói chuyện dễ dàng hơn. “Tôi sẽ chạy đi và thông báo về việc ngài đến.” Anh ta nhìn lên, và Doomhammer biết anh đang đánh giá đội quân đi theo ông. “Những người còn lại đâu rồi?”

“Chết rồi, phần lớn bọn họ đã chết,” Doomhammer trả lời khó nhọc. Người lính tròn mắt kinh ngạc. “Và đại quân Alliance đang đuổi phía sau chúng ta. Nói với Kilrogg hãy chuẩn bị các chiến binh nghênh chiến.”

Người lính có vẻ như muốn hỏi thêm một câu nữa, nhưng nghĩ rằng tốt nhất là nên im lặng. Sau lời chào biệt, hắn lập tức nhảy lên trên và biến

mất. Doomhammer gật đầu. Ít ra thì giờ họ cũng đã có các chiến binh Bleeding Hollow bên cạnh khi phải đối mặt với loài người một lần nữa. Kilrogg là một chiến binh dày dạn và thông minh, vẫn còn rất khỏe bất chấp tuổi tác, và tộc của ông ta rất đáng sợ và thiện chiến. Ở giữa Blackrock này cùng với tộc Bleeding Hollow, họ sẽ lại trở nên ngang bằng với quân đội Alliance.

“Chúng ta không thể chiến đấu. Kể cả khi dùng toàn lực.”

Doomhammer nhìn chăm chăm vào người tộc trưởng già đang lắc đầu, khuôn mặt ông ta khá buồn bã nhưng kiên định.

“Gì? Sao lại không?” Doomhammer hỏi.

“Lũ Dwarf,” Kilrogg trả lời cụt ngủn.

“Lũ Dwarf?” Lúc đầu ông nghĩ rằng họ đang nói đến phi đội Gryphon, nhưng Aerie Peak ở rất xa nơi này. Vậy chắc hẳn họ đang nói đến lũ người sống ở đây. “Nhưng chúng ta đã đê bẹp chúng khiến chúng rời xa thành lũy rồi mà.”

“Trừ một tòa thành,” Kilrogg thêm vào, ngược lên để cả con mắt còn nhìn thấy và con mắt đã mù lòa nhìn thẳng vào Doomhammer. “Chúng ta vẫn chưa thể phá vỡ Ironfogle, và tôi đã mất khá nhiều chiến binh tốt trong mỗi lần cố gắng công thành.”

“Vậy thì bỏ đi,” Doomhammer cương quyết. “Chúng ta không cần nó bây giờ. Phải quay lại chặn loài người trước khi chúng qua cầu. Khi chúng ta xử lý xong quân loài người sẽ quay lại tấn công Ironfogle, rồi để lại các chiến binh ở đó trong khi số còn lại hành quân về phía bắc để kết thúc cuộc viễn chinh này.”

Nhưng Kilrogg lắc đầu. “Lũ Dwarf quá nguy hiểm khi để chúng tự do phía sau chúng ta,” hắn nói. Tôi đã nhiều lần giao chiến với bọn chúng trong vài tháng vừa qua, và sự thật là, chỉ cần một chút sơ suất thôi thì chúng sẽ đổ ra từ nơi ẩn nấp và bâu lấy chúng ta như một bầy côn trùng. Mỗi lần chúng ta chiếm được một tòa thành nào thì lũ còn lại sẽ trốn sang Ironfogle và đóng quân ở đó. Tôi chỉ biết nơi đó sâu bao nhiêu, chứ không biết lũ người trong đó đông đảo đến nhường nào. Nếu chúng ta không canh phòng nơi ấy và

luôn khiến chúng bận rộn, thì sau này chúng ta không chỉ phải đối mặt với một đội quân mà là rất nhiều.

Doomhammer tái mặt, suy ngẫm về thông tin mới này. Ông luôn tin vào nhận định của Kilrogg, nhưng điều đó có nghĩa là họ sẽ không đủ quân để chiến đấu với lực lượng Alliance và mong giành phần thắng. Vậy là ông vẫn phải tiếp tục đi.

“Ở lại đây,” ông nói với Kilrogg. “Hãy cứ giữ lại số lượng quân mà người cần để phòng thủ lũ Dwarf và phá rối loài người. Ta sẽ dẫn số còn lại đến Blackrock Spire, nơi chúng ta sẽ phòng thủ với sự trợ giúp của các vách tường kiên cố.” Ông liếc nhìn người tộc trưởng già. “Nếu có thể, người cũng đem quân của mình đến đó sau khi xong việc ở đây. Có thể người sẽ gặp và tấn công quân đội loài người từ phía sau. Hoặc có thể quân của chúng ta sẽ đổ ra thêm từ Cánh Cổng Bóng Tối.” Ông nói dứt khoát.

“Blackrock sẽ là cứ điểm của chúng ta. Nếu chúng ta không thể đánh bại loài người tại nơi này thì chẳng thể làm việc đó ở bất cứ nơi nào nữa, và cuộc chiến sẽ thất bại.”

Kilrogg gật đầu, nhìn vào mắt vị thủ lĩnh lực lượng Horde một lúc khá lâu, và Doomhammer nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng mà ông chưa từng một lần nghe được từ người tộc trưởng già này. “Ngài đã có một quyết định đúng đắn,” Kilrogg nói với ông. “Tôi cũng đã biết về sự phản bội của Gul’dan. Hắn sẽ đưa chúng ta quay trở về thời kỳ trước khi Cánh cổng được mở, khi chúng ta như chìm trong sự tức giận điên loạn, đói khát và đau khổ.” Ông ta gật đầu. “Cho dù điều gì có xảy ra đi nữa, thì ngài đã giữ vững được danh dự cho chúng ta.”

Doomhammer gật đầu đáp lời, cảm thấy càng kính trọng và quý mến người tộc trưởng một mắt mà ông đã từng rất dè chừng và không mấy thiện cảm. Ông từng nghĩ về Kilrogg như một chiến binh nguy hiểm, khát máu, thích những trận đánh oai hùng hơn là vấn đề danh dự. Có lẽ ông đã nhầm.

“Cảm ơn,” cuối cùng ông cũng nói. Khi cuộc nói chuyện đã kết thúc, ông quay đi, về phía bộ tộc của mình. Mệnh lệnh được ban ra, và một cuộc hành quân khác bắt đầu. Có lẽ là cuộc hành quân cuối cùng.

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Chương 20

“Turalyon!”

Turalyon nhìn lên phía nam, không tin vào tai mình. Nhưng ở đó, đang lao về phía anh, là một người đàn ông cao lớn trong bộ giáp trụ. Biểu tượng sư tử trên khiên của ông lóe lên ánh vàng, và một thanh kiếm lớn nhô ra từ phía sau vai.

“Ngài Lothar?” Quá bất ngờ, Turalyon vội đứng dậy từ chỗ ngồi cạnh đồng lứa trại và nhìn thủ lĩnh tối cao của quân đội Alliance thẳng ngựa đến. Rồi người đàn ông lớn tuổi ấy nhảy xuống và vỗ vào vai anh.

“Thật tốt khi gặp người, anh bạn!” Anh có thể cảm thấy sự chân thành trong câu nói ấy của Lothar. “Họ nói ta có thể tìm thấy cậu ở đây.”

“Họ?” Turalyon nhìn xung quanh, vẫn bối rối vì sự có mặt bất ngờ của thủ lĩnh.

“Loài Elf,” Lothar giải thích, tháo mũ xuống và lấy tay vuốt lên cái đầu hói của mình. Ông trông có vẻ mệt nhưng hài lòng. “Ta đã gặp Alleria và Theron cùng mọi người khi đi theo hướng nam. Họ đã kể cho ta nghe những gì xảy ra ở Thủ đô và nói cậu đã dẫn những binh sĩ còn lại đi đến đây, để truy đuổi tàn quân Horde.” Ông đập mạnh vào vai anh. “Làm tốt lắm, chàng trai!”

“Tôi đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ,” Turalyon nói, tuy rất vui nhưng cảm thấy ngại vì những lời khen vừa rồi. “Và, thật sự thì, tôi cũng không chắc rằng mình biết rõ những gì vừa xảy ra.” Anh và Lothar cùng ngồi xuống. Cũng như nhiều người khác lúc đó, anh rất ngạc nhiên khi đông đảo quân Horde bỗng rời khỏi Thủ đô và nhanh chóng đi về phía nam. Rồi anh nhận được tin từ Proudmoore về trận thủy chiến và kết quả. “Phần còn lại của lực lượng Horde không đủ để đối đầu với chúng ta, đặc biệt là việc vua

Terenas liên tục đổ dầu khi chúng chạm tới tường thành,” anh kết luận, “và thủ lĩnh của chúng chắc hẳn biết điều này. Vì vậy hẳn rút lui. Chúng tôi đã đuổi theo chúng suốt từ đó.”

“Hẳn có thể đang chờ những tên Orc đó trở về từ biển cả,” Lothar bình luận, đồng thời đưa tay xấn một miếng pho mát. “Khi không thấy chúng hẳn biết rằng mình đã gặp rắc rối.” Ông cười. “Ngoài ra, việc chặn cửa các vách núi phía sau khiến hẳn không còn đường thoát, và không được tiếp viện từ đó.”

Turalyon gật. “Ngài đã nghe chuyện của Perenolde rồi chứ?”

“À ừ,” sắc mặt Lothar trở nên tối xăm. “Tại sao một người lại có thể phản bội cả giống loài của mình thì ta sẽ không bao giờ hiểu nổi. Nhưng nhờ có Trollbane mà ta không phải lo lắng gì về Alterac nữa.”

“Còn Hinterlands?” Khadgar hỏi.

“Sạch bóng Orc,” Lothar trả lời. “Cũng mất khá thời gian để tìm được hết bọn chúng – một số trốn dưới mặt đất, thậm chí dựng nhà ở dưới đó, khiến chúng dễ dàng biến mất khi bị truy đuổi – nhưng cuối cùng chúng ta cũng tìm ra. Đương nhiên tộc Wildhammer cũng vẫn luôn đi tuần để đảm bảo điều đó.”

“Và loài Elf cũng đang tiến về Quel’thas để dọn sạch chúng,” Turalyon thêm vào. “Loài Orc có vẻ như đã rời đi khỏi khu rừng nhưng loài Troll vẫn ẩn nấp đâu đó sau các bóng cây.” Anh cười sáng khoái khi nghĩ đến Alleria và đồng loại của cô cũng như số phận của những tên Troll. “Tôi chẳng muốn là chúng khi các Ranger và chúng gặp nhau lần nữa.” Anh nhìn xung quanh. “Nhưng còn Uther và các Paladin khác đâu rồi?”

“Ta cử bọn họ đi Lordaeron rồi,” Lothar trả lời, uống cạn bình rượu và bỏ nó sang một bên. “Họ sẽ kiểm tra để chắc rằng khu vực đó đã một lần nữa an toàn, sau đó họ sẽ đuổi theo chúng ta.” Ông cười mỉm. “Uther sẽ rất buồn nếu chúng ta không để lại tên nào cho anh ta chiến đấu.”

Turalyon gật đầu, liên tưởng đến việc người bạn Paladin thiện chiến ấy sẽ phản ứng thế nào nếu không được tham gia vào trận đánh cuối cùng này. Cho dù loài Orc vẫn còn rất đông nhưng có vẻ như cuộc chiến đã đến hồi kết. Anh đã từng nghĩ tất cả họ sẽ thất thủ tại Thủ đô, nhưng khi toàn bộ

quân Orc rời đi thì điều đó đã thay đổi. Lực lượng Horde giờ ngày càng trở nên ít hơn và tuyệt vọng hơn bao giờ hết.

“Chúng có thể sẽ cố gắng phòng thủ ở đây, tại Khaz Modan,” Khadgar nói, nhưng Turalyon lắc đầu. Anh thấy vui vì Lothar cũng có động tác tương tự. “Như vậy chúng sẽ phải đối đầu với loài Dwarf,” vị thủ lĩnh giải thích. Ironfogle vẫn đứng vững chưa bị chiếm đóng, và loài Dwarf sẽ luôn tìm cơ hội đánh trả loài Orc để chiếm lại những ngọn núi của họ.”

“Vậy hãy để nó cho chúng,” Turalyon nói, khựng lại vì cả Lothar và Turalyon đều quay sang nhìn vào anh. “Chúng ta có thể quay lại Ironfogle nếu loài Orc không đánh về hướng đó, và sử dụng Gryphon để kiểm tra đường đi của chúng. Nếu loài Dwarf được giải thoát, họ sẽ có thể phòng thủ các ngọn núi, khiến không còn cơ hội nào cho loài Orc có thể quay về nữa. Họ cũng sẽ tìm giết những tên nào còn sót lại trong núi.”

Lothar gật đầu. “Một kế hoạch khá đấy,” ông cười và nói. “Hãy thông báo cho quân lính, và chúng ta sẽ hành quân vào sáng sớm.” Ông đứng dậy và vươn vai. “Về phần mình, ta cần phải ngủ, “ ông nói, có vẻ như hơi bức mình với bản thân mình. “Đó là một hành trình dài, và ta không còn trẻ như xưa nữa.” Nhưng ông cũng khen ngợi Turalyon trước khi rời đi. “Cậu đã xử lý mọi chuyện rất tốt khi ta đi vắng. Ta biết sẽ như vậy mà.” Lothar dừng lại, một thần thái buồn đau lẫn lộn với sự kính trọng thoáng qua mặt ông. “Llane,” ông khẽ nói. “Cậu khiến ta nhớ lại người ấy. Cậu cũng dùng cảm y hết anh ta.” Turalyon chỉ biết nhìn, không thể đáp lời.

Khadgar bước đến phía sau Turalyon khi người chiến binh già đi khuất. “Có vẻ như cuối cùng cậu cũng đã có được sự nể trọng từ ông ấy nhỉ,” người phù thủy trêu anh. Anh ta biết Turalyon kính trọng Lothar như thế nào, và anh đã lo lắng ra sao khi nghĩ rằng mình có thể sẽ làm vị thủ lĩnh của quân đội Alliance thất vọng.

“Thôi im đi,” Turalyon ngại ngùng nói. Nhưng bản thân anh lại cười trong khi thu xếp giường ngủ, rồi sau đó là thả mình xuống, nhắm mắt, cố gắng nghỉ ngơi trước khi hành quân.

“Tấn công!” Lothar hét. Kiếm của ông đã được tuốt ra, những đường viền vàng lấp lóe ánh mặt trời khi họ lao lên con đường ngoằn ngoèo quanh ngọn núi phủ đầy tuyết. Gần đỉnh núi, các tảng đá được đẽ gọt và sắp xếp thành một bức tường to lớn. Cao hơn một chút phía trong bức tường là những bậc thang dẫn đến cánh cửa khổng lồ, và một bức tượng chiến binh Dwarf cao to. Trên nóc cổng là một đường cong oai vệ, trong đó thể hiện hình ảnh của một lò rèn. Thật là một khung cảnh hùng vĩ – cửa vào của Ironfogle

Cánh cổng được đóng lại rất nhanh, và không một cổng hay lối vào nào có thể tìm thấy ở đây được nữa. Điều đó không làm quân Orc dừng tấn công, cố gắng san bằng hàng rào phòng thủ cổ kính của loài Dwarf.

Orc chính là đối tượng mà Lothar cùng quân sĩ của ông đang nhắm đến khi họ vừa đặt chân lên bãi đất rộng phủ tuyết trắng xóa trước cánh cổng khổng lồ. Lũ Orc quay lại, tỏ ra bất ngờ – vì chúng đã quá bận bịu với cuộc công thành dưới tiếng gió lồng lộng của đỉnh núi nên không để ý quân đội Alliance đã đến từ lúc nào. Giờ đây chúng cố gắng trong tuyệt vọng với đủ mọi loại vũ khí để chống lại kẻ địch mới, nhưng vài hàng quân đầu tiên của Orc đã ngã gục trước khi chúng kịp biết người tấn công là ai.

“Không tiến lên nữa!” Lothar hét, kiếm của ông vừa chặt đứt tay một tên Orc giờ lại đang nằm trợn trong ngực một tên khác. “Đẩy chúng về phía những tảng đá!” Binh sĩ của ông nghe theo và nâng khiên lên, tiến tới một cách vững chắc, sử dụng kiếm và giáo để xử lý những tên Orc có ý định cắt ngang và những tên quay lại bỏ chạy sau khi biết rằng không thể phá vỡ đội hình này.

Nhưng, đúng như Lothar đã nghĩ, tộc Dwarf đã mong đợi giây phút này từ lâu. Cánh cổng vĩ đại bỗng rộng mở, những chiến binh cứng cáp trong các bộ giáp sắt đổ ra từ bên trong, tay cầm búa, rìu và súng. Họ lao vào quân Orc từ phía bên hông, khiến lực lượng của chúng lập tức bị chia cắt.

“Cảm ơn,” một trong số người Dwarf hét to, hướng về phía Lothar. “Ta là Muradin Bronzebeard, em trai của Vua Magni, thần dân của Ironfogle rất cảm kích người.” Bộ râu dày có màu đồng rất hợp với tên của ông, chiến rìu trong tay đã sứt mẻ, bằng chứng của việc chinh chiến qua nhiều trận.

“Anduin Lothar, Chỉ huy của quân đội Alliance,” Lothar tự giới thiệu bản thân, đưa tay ra chào. Cái bắt tay của Muradin thật sự rất mạnh mẽ đúng như ông nghĩ. “Chúng tôi rất vui vì được giúp đỡ. Mục đích của chúng tôi là dọn sạch thế giới này không một bóng Orc.”

“À phải, phải như vậy,” Muradin đồng tình, gật đầu. Ông bỗng giật mình. “Alliance? Là ông đã gửi cho chúng tôi bức thư đó vài tháng trước đây à, từ Lordaeron?”

“Đúng vậy.” Lothar nhận ra là vua Terenas cũng đã gửi thư đến đây như đối với Quel’thas. Vị vua của Lordaeron muốn có càng nhiều đồng minh càng tốt. “Chúng tôi đã hợp lại với nhau vì một mục đích chung này.”

“Thế việc này đến đâu rồi?” một người Dwarf thứ hai hỏi, tiến lại gần để tham gia vào cuộc nói chuyện. Người này có khuôn mặt và bộ râu rất giống Muradin.

“Đây là em tôi, Brann,” Muradin giải thích.

“Chúng tôi đang đuổi theo tàn quân của lực lượng Horde,” Lothar trả lời. “Rất nhiều trong số đó đã chết dưới tay chúng tôi, cả trên cạn lẫn dưới biển, giờ chúng tôi đang muốn tìm nốt lũ còn lại để kết thúc cuộc chiến này.”

Hai anh em nhìn nhau và gật đầu. “Chúng tôi sẽ hỗ trợ ông,” Muradin nói. “Rất nhiều đồng loại của chúng tôi đang chờ xuất hiện để chiếm lại các pháo đài của tổ tiên và để chắc chắn rằng không một tên Orc nào còn sót lại trên Khaz Modan.” Ông ta cười. “Giờ thì chúng tôi sẽ hợp quân cùng với lực lượng Alliance để loài Orc không còn là trở ngại đối với bất kỳ ai trong chúng ta nữa.”

“Rất chào đón sự giúp đỡ của mọi người,” Lothar thật thà nói. Ông đã gặp loài Dwarf một hay hai lần trước đó, khi còn ở Stormwind, và vẫn luôn ấn tượng với sức mạnh cũng như khả năng chịu đựng của họ. Và nếu tộc Bronzebeard này cũng thiện chiến như những người anh em Wildhammer, thì cuộc gặp tình cờ này thật sự rất đáng giá.

“Tốt lắm. Tôi sẽ cử một vài người để báo tin cho các anh em, và tiếp trợ lương thực.” Muradin gác rìu lên vai và nhìn xung quanh. “Lũ Horde đi đường nào nhỉ?”

Lothar nhìn về phía Khadgar, người đang cười. Rồi ông nhún vai, cười, và chỉ tay về hướng nam.

“Chúng đang đi về phía Blackrock Spires,” Kurdran báo động, nhảy từ chú Gryphon xuống bên cạnh Lothar và các tướng lĩnh của ông khi họ đang ngồi xung quanh một đồng lửa trại. Anh ta và các Wildhammer khác vừa đi do thám trở về.

“Blackrock Spires? Người chắc chứ?” Muradin hỏi. Turalyon để ý rằng tộc Wildhammer và Bronzebear có vẻ không ưa nhau. Không, vậy không đúng. Họ coi như là họ hàng thân thuộc, anh nghĩ – họ vẫn quý mến nhau nhưng chỉ là khó kiềm chế cãi vã và thích ra oai trước mặt nhau.”

“Đương nhiên ta chắc rồi!” Kurdran đáp lời, Sky’ree phía sau khẽ găm gù. “Ta đã đi theo chúng, không phải sao!” Bỗng một nét ranh mãnh thoáng qua khuôn mặt anh ta. “Hay các người thích tự mình nhìn thấy chúng?” Cả Muradin và Brann giật mình lùi lại, trong khi Kurdran nở một nụ cười láu cá. Đối với tộc Bronzebeard, cười Gryphon là một việc quá khó, cũng giống như việc tộc Wildhammer chiến đấu dưới mặt đất vậy.

“Blackrock Spires,” Lothar lẩm bầm. “Đó là pháo đài trên đỉnh núi?” Mọi người đều gật đầu. “Một cứ điểm rất hùng mạnh, có tầm nhìn bao quát, tường rào vững chắc, dễ phòng thủ, cũng rất dễ kiểm soát đường ra vào.” Ông lắc đầu. “Cho dù thủ lĩnh của chúng là ai đi nữa, thì tên này luôn biết rất rõ phải làm như thế nào. Trận này sẽ không dễ dàng đâu!”

“À phải rồi, chỗ đó cũng đã bị nghiền rủa,” Muradin thêm vào. “Phải, đúng vậy,” người Dwarf ấy vẫn tiếp tục khi các cặp mắt khác đang đổ dồn về mình, dù Turalyon để ý thấy Brann và Kurdran cũng đang gật gù. “Những người anh em Dark Iron của chúng tôi – anh dừng lại để nhổ một bãi nước bọt như thế cái tên ấy khiến anh ghê tởm – đã xây dựng pháo đài ấy, nhưng giờ thì có những thế lực đen tối hơn nữa đang ngự trị ở nơi đó, dưới mặt đất.” Kể đến đây anh và các người Dwarf khác đều rùng mình.

“Nếu có gì ở đó, thì nó cũng chẳng gây trở ngại gì cho lũ Orc,” Lothar nói. “Chúng sẽ rút về đó, và vượt qua hàng rào phòng thủ của chúng quả thật là một vấn đề.”

“Nhưng chúng ta có thể làm được,” Turalyon bất ngờ lên tiếng. “Chúng ta có số lượng và kỹ thuật để hạ chúng.”

Lothar cười với anh. “Phải, chúng ta có thể làm được,” ông đồng tình. “Sẽ là một thử thách lớn, nhưng tất cả những gì đáng phải làm đều là những thử thách.” Ông đang định nói tiếp thì nghe thấy tiếng lách cách quen thuộc từ một bộ giáp sắt, và quay lại để nhìn người đang phi ngựa về phía họ. Bộ giáp đã trầy xước nhưng vẫn chói sáng và trên ngực là một biểu tượng giống Turalyon đang có, biểu tượng của Hội Silver Hand. Khi anh ta đến gần, mái tóc và bộ râu nâu đỏ của anh được soi rõ bởi ánh lửa trại.

“Uther!” Lothar đứng phắt dậy đưa tay ra chào đón người Paladin.

“Thưa ngài,” Uther trả lời. Ông cũng bắt tay Turalyon, và gật đầu chào những người còn lại. “Chúng tôi đã cố gắng đến sớm nhất có thể.”

“Lordaeron đã sạch sẽ rồi chứ?” Khadgar hỏi khi Uther đang ngồi xuống hòn đá bên cạnh. Trông anh ta có vẻ mệt mỏi.

“Đúng vậy,” Uther trả lời, không dấu được nét tự hào qua đôi mắt xanh màu bão. “Tôi và các anh em chắc chắn như vậy. Không một tên Orc nào còn ở đó, và cả các vùng núi lân cận nữa.” Một cảm giác lạ lùng thoáng qua Turalyon, như thể lẽ ra anh nên ở đó với những người anh em của mình. Nhưng anh đã được giao một nhiệm vụ khác bởi chính Faol, và đang thực hiện nó cũng như Uther và mọi người khác.

“Quá tuyệt!” Lothar cười. “Và cậu đã đến rất đúng lúc, Uther. Chúng ta vừa tìm ra được vị trí cuối cùng của quân Orc, và sẽ đến đó trong khoảng..?” Ông quay sang anh em Dwarf bên cạnh. Họ chính là những người quen thuộc địa hình nơi này nhất và vì vậy sẽ biết chính xác thời gian phải hành quân.

“Năm ngày,” Brann trả lời sau khi nhắm tít. “Với điều kiện chúng không tấn công ta bất ngờ trong suốt cuộc hành trình.” Anh ta nhìn vào người anh mình và gật đầu. “Và nếu các vị muốn tới Blackrock, chúng tôi sẽ đi cùng. Không thể để mọi người đối mặt với bọn chúng một mình được.”

“Tôi không thấy có quân mai phục,” Kurdran nói, hơi bực mình vì câu nói vừa rồi của Brann có vẻ như không tin tưởng vào khả năng do thám của ông. “Toàn bộ quân Horde đang di chuyển về phía Blackrock Spires.” Ông

liếc nhìn Lothar, như thể đoán biết được câu hỏi tiếp theo của người chỉ huy. “À vâng, tộc Wildhammer cũng sẽ đi cùng mọi người chứ. Tất cả chúng ta hợp lại sẽ đông hơn bọn chúng, dù cũng không hơn nhiều lắm,” ông xác nhận.

“Ta không cần đông hơn nhiều,” Lothar trả lời. “Chỉ cần một trận chiến ngang bằng.” Mặt ông đanh lại. “Năm ngày nữa,” ông nói với tất cả mọi người ở đó, “năm ngày nữa rồi chúng ta sẽ kết thúc chuyện này.”

Đối với Turalyon những lời nói ấy như dấu hiệu của định mệnh, thậm chí là sự tận thế. Anh chỉ hy vọng sự tận thế ấy không phải dành cho họ.

Dịch: S1lverlight

Tides of Darkness – Chương 21

“Loài người đã đến!”

Doomhammer tỉnh giấc trong sự mơ màng, bực mình vì nỗi sợ hãi ông nghe thấy trong giọng nói của Tharbak. Từ khi nào hẳn trở nên yếu đuối như vậy?

“Ta biết chúng đã đến,” ông to tiếng trả lời, đứng dậy và liếc nhìn ra phía sau tên Orc. Họ đang đứng trên đỉnh núi, phía trước pháo đài và có thể nhìn thấy toàn bộ quân đoàn Horde phía dưới. Lần gần đây nhất mà ông có tầm nhìn như vậy là khi binh sĩ của ông phủ đầy khoảng đất rộng phía dưới, không để lại một chỗ trống nào. Lần này thì có một dãy đá màu đen chen vào giữa màu xanh và nâu, và ông có thể nhìn thấy rõ từng nhóm đang tụm lại, giữa chúng là một khoảng trống. Từ khi nào lực lượng Horde trở nên ít ỏi như vậy? Ông đã dẫn dắt họ đến đâu? Tại sao ông không nghe lời Durotan sớm hơn và làm theo lời người bạn già ấy? Tất cả mọi thứ mà ông đã được cảnh báo giờ đang trở thành sự thật!

“Chúng ta phải làm gì?” Tharbak hỏi, tiến về phía ông. “Chúng ta không đủ binh lực để đẩy ngược chúng lại nữa, không còn nữa.”

Doomhammer liếc nhìn tên Orc một cách đáng sợ khiến hắn vội lùi bước. Sự thật là họ đã tổn thất rất nhiều, lực lượng này đã không còn đông đảo để có thể lấp đầy thế giới này. Nhưng họ vẫn là Orc! “Chúng ta phải làm gì à?” ông rít lên, vác chiến búa lên vai. “Chúng ta sẽ chiến đấu, đương nhiên rồi!”

Không thềm để ý đến một Tharbak đang run sợ, Doomhammer bước ra khỏi hang động. “Hãy nghe ta, mọi người!” ông gầm vang, đưa chiến búa lên cao. Một số ngẩng lên nhìn, số khác thì không. Ông đập tan mòm đá

phía trước với một cú đánh mạnh, tiếng động này khiến lực lượng Horde lập tức hoàn toàn chú ý.

“Hãy nghe ta!” ông hét lên lần nữa. “Ta biết chúng ta đã một lần thất bại và phải rút lui, và số lượng quân sĩ đang giảm đáng kể! Ta biết rằng sự phản bội của Gul’dan khiến chúng ta phải trả giá quá đắt! Nhưng chúng ta là Orc! Chúng ta là quân đoàn Horde! Và những bước tiến quân của ta sẽ làm rung chuyển cả thế giới này!” Một tràng âm thanh tán dương reo lên từ phía dưới, nhưng nó rất nhỏ và yếu ớt.

“Loài người đã đuổi theo chúng ta đến nơi này,” ông tiếp tục, nước bọt phun ra theo từng chữ thể hiện sự căm phẫn. “Chúng nghĩ ta đã bị đánh bại! Chúng nghĩ ta trốn chạy đến nơi này vì sợ hãi trước sức mạnh của chúng, như một con chó trốn khỏi chủ của nó! Nhưng chúng đã sai lầm!” Ông lại đưa búa lên cao. “Chúng ta đến đây vì nơi này là pháo đài của chúng ta, nơi của chúng ta, sức mạnh của chúng ta! Chúng ta đến đây vì từ nơi này chúng ta có thể tràn lên một lần nữa, phủ đầy thế giới này với những bước chân của mình. Chúng ta đến đây để một lần nữa bao trùm lên bọn chúng, và khiến chúng run sợ khi nhắc đến chúng ta!” Lần này thì âm thanh hưởng ứng dữ dội hơn, và Doomhammer dùng để cảm nhận chúng. Các chiến binh đã đứng lên giương cao vũ khí, và ông biết rằng họ đã lấy lại được sức mạnh của mình. Rất tốt.

“Chúng ta sẽ không ngồi chờ chúng đến,” ông nói với toàn quân. “Chúng ta sẽ không ngồi im nơi đây khiến chúng có thể dễ dàng điều khiển trận đấu. Không. Chúng ta là Orc! Chúng ta là Horde! Chính chúng ta mới phải là người khơi mào chiến tranh, và chúng sẽ phải hối tiếc vì đã dám đuổi theo đến tận nơi này! Khi chúng ta đã đè bẹp bọn chúng, chúng ta sẽ dẫm lên những xác chết ấy và giành lại quyền sở hữu mảnh đất này!” Ông đưa chiến búa lên cao bằng cả hai tay, khiến đám đông hò reo làm rung chuyển những tảng đá phía trước ông. Doomhammer khẽ cười. Đây mới chính là dân tộc của ông! Họ sẽ không bao giờ ủ rũ than van hay bào chữa! Nếu họ ngã xuống, đó phải là trong chiến trận, và với bàn tay đã nhuộm máu quân địch. “Các chiến binh của các bộ tộc phải sẵn sàng ngay,” ông nói với Tharbek, kẻ vẫn đang đứng bất động. “Ta và đội cận vệ ưu tú nhất của ta sẽ đích thân

dẫn đầu đoàn quân. Tất cả lực lượng còn lại sẽ theo sau.” Ông quay về phía những bóng hình cao lớn trong bóng tối, đang chờ lệnh. Tất cả bọn chúng đều đứng lên, gật đầu, và Doomhammer cũng gật đầu đáp trả. Đó chính là đội cận vệ hạng nhất của ông, và toàn bộ chúng là Ogre.

Doomhammer đã được nuôi dạy rất kỹ lưỡng bởi loài Orc, và một trong những bài học là phải căm thù loài Ogre. Nhưng đối với những tên này thì khác. Chúng thông minh hơn hẳn những tên còn lại, đó là điều thứ nhất, và chúng lại là những chiến binh chứ không phải Warlock. Một điều cũng quan trọng không kém, đó là chúng tuyệt đối trung thành với ông và chỉ một mình ông. Ông biết chúng ngưỡng mộ sức mạnh và lòng dũng cảm của mình, chúng coi ông như một tên Ogre nhỏ, và nguyện sẽ luôn nghe theo lệnh của ông. Đáp lại tấm lòng ấy, Doomhammer cũng rất kính nể sức mạnh của chúng và đã nhiều lần dựa vào sự giúp đỡ ấy. Ông biết chúng sẽ có thể chết vì ông, và cũng bất ngờ khi nhận ra rằng mình cũng sẵn sàng có thể hy sinh mạng sống cho chúng nếu cần thiết.

Giờ thì chúng đang sẵn sàng liều mạng, khi sự sống còn của quân đoàn Horde chỉ còn trong khoảng khắc.

Ít ra thì Cánh cổng vẫn an toàn. Rend và Maim Blackhand đã sống sót sau cuộc chiến với Gul'dan và trận đánh úp của thủy quân loài người, cùng một số quân sĩ nữa. Chúng đã đưa một lính trinh sát tìm được ông ở Khaz Modan, và chúng nói muốn ông đến hội họp tại vị trí của Cánh cổng. Ông chưa bao giờ tin hai anh em nhà này, nhưng chúng đã chứng minh lòng trung thành của mình đối với dân tộc, và ông cũng cần có những chiến binh mạnh mẽ để cố thủ con đường trở về Draenor. Tuy nhiên ông chưa bao giờ nghĩ đến việc chạy trốn, ngay cả khi trận chiến này có thất bại đi nữa.

Ông gật đầu với những tên Ogre một lần nữa. Rồi ông đi ra khỏi hang, đi xuống bãi đất rộng phía dưới, nơi chiến trường chờ đón mình.

Quân đội Alliance không nghĩ là sẽ bị phục kích. Đúng như những gì Doomhammer đã nghĩ, chúng đang sắp xếp đội hình cho một trận tổng tấn công, không chờ đợi quân Orc tràn ra. Doomhammer lao xuống khiến chúng ngỡ ngàng.

“Orc!” một binh sĩ hét lên, chạy về phía Lothar và các tướng lĩnh đang đứng. “Chúng đã tấn công một số vị trí của ta!”

“Cái gì?” Lothar thúc ngựa phi nhanh đến thung lũng nơi ông đã lệnh cho một nhóm quân Alliance đóng lại đó. Turalyon và các người khác theo sát ông.

Không thể nhầm lẫn được, khi ông gần đến đã nghe thấy tiếng kim loại va chạm, âm thanh của chiến tranh. Rồi ông thấy chúng. Là loài Orc, những tên Orc mà ông chưa bao giờ thấy. Chúng có những thân hình khổng lồ, chân tay to lớn, tóc được búi nhọn lên cao như bờm ngựa. Chúng không mặc áo giáp, mà chỉ mặc áo vải, có cầu vai, đi những đôi ủng lông thú, và cách chúng sử dụng vũ khí thật đáng sợ, mọi vật cản trong tầm đều bị tàn phá. Những tên da xanh có hình xăm đầy mình, phần lớn bọn chúng đều đeo một mảnh kim loại hoặc thứ gì đó tựa như xương người trên tai, mũi, lông mày môi, và cả ngực. Chúng thật sự nguy hiểm, khiến binh sĩ loại người tháo chạy trước đợt tấn công điên loạn ấy.

“Uther!” Lothar hét lên, và lập tức người Paladin phi lên phía trước. Ông hạ kiếm xuống, chỉ vào lũ Orc, và như vậy là đủ. Người Paladin gật đầu, ra hiệu cho các anh em khác trong hội Silver Hand theo sau trong khi đeo mũ vào và giương cao chiến búa.

“Hỡi Ánh sáng thiêng liêng!” Uther hét lớn, một quầng sáng bao trùm lấy ông và vũ khí. “Chúng ta không thể để lũ quái vật kia sống trên thế gian này được!” Ông lao vào cuộc hỗn chiến, búa đập thẳng vào đầu tên Orc gần nhất khiến nó vỡ nát.

Bầu trời nơi này luôn có những đám mây dày và đen, khiến mọi thứ trở nên âm đạm hơn. Nhưng lúc này thì khác. Những đám mây tách ra và một tia sáng mặt trời chiếu xuống, bao bọc lấy Uther khi ông vùng vẫy trong đám đông quân Horde. Người Paladin trở thành biểu tượng của ánh sáng thuần khiết, đáng sợ và kinh khiếp, mỗi đòn của ông đều khiến các chiến binh Orc lùi lại.

Các Paladin khác cũng đã tham chiến, ánh sáng cũng bao quanh lấy họ. Hội Silver Hand đã đông hơn rất nhiều kể từ khi cuộc chiến bắt đầu, và giờ đã là mười hai người dưới quyền lãnh đạo của Uther, đó là chưa tính Turalyon.

Mười hai chiến binh ấy lăn xả vào chiến trận, búa, kiếm và rìu lóe sáng cùng niềm tin của họ, và binh lính Alliance lập tức lùi lại để họ có thêm khoảng trống.

Loài Orc quay lại để tiếp đón những kẻ địch mới. Đó là một trận chiến kinh hoàng, giữa sự hung hăng tàn bạo và niềm tin sắt đá, giữa những bộ giáp sáng loáng và các hình xăm. Quân Orc đủ mạnh, dai sức và điên loạn để không biết sự đau đớn là gì nữa. Nhưng các Paladin thì chiến đấu với tất cả sự tức giận và sức mạnh của niềm tin, khí thế của Ánh sáng xung quanh họ khiến khá nhiều tên Orc phải quay lưng bỏ chạy. Với lợi thế này, các Paladin đã đẩy lùi được lũ Orc man rợ, giết chết từng tên một cho đến khi tên cuối cùng ngã gục dưới chân họ.

“Tốt lắm,” Lothar vừa nói thì một lính trinh sát khác chạy tới. Gì nữa đây? Ông lo lắng. Một đợt tấn công nữa chăng?

“Thêm một đợt tấn công nữa!” người lính thở dốc, nói chính xác nỗi lo ngại của Lothar. “Lần này là về phía tây!”

“Lũ khốn!” Lothar lẩm bẩm, thúc ngựa quay về phía địa điểm của trận chiến mới. Chúng rất khôn ngoan, ông phải công nhận điều này. Ông không nghĩ là chúng sẽ tấn công và quân lính của ông cũng không sẵn sàng cho việc này. Phần lớn mọi người đều đang thư thả chuẩn bị cho một đợt tổng tấn công dài ngày, và một số thậm chí đã cởi bỏ giáp trụ, mặc dù ông đã lệnh cho họ phải cẩn thận đề phòng. Giờ thì họ phải trả giá cho sự lơ đãng ấy. Và nếu loài Orc có thể làm suy yếu nhiều cứ điểm phòng thủ với những đợt tấn công bất ngờ này, thì chúng cũng có khả năng xuyên thủng hàng phòng ngự và thoát khỏi vùng núi. Khi đó phải mất hàng tháng, thậm chí hàng năm để tìm được hết bọn chúng, và chừng đó thời gian là đủ để quân đội Horde xây dựng lại và tiếp tục kế hoạch xâm lược.

Ông không thể để chuyện đó xảy ra.

Ông xộc thẳng vào chiến trường, hất tung một tên Orc không kịp tránh đường, rồi ghìm ngựa lại, và bắt đầu quan sát thế trận. Đây là một đợt tấn công quy mô hơn nhiều so với đợt trước. Ngòi nổ chính là sáu tên Ogre ở giữa. Chúng chiến đấu rất hung bạo nhưng không tỏ ra mất trí như những tên khác, và thể hiện chiến thuật rõ ràng. Đặc biệt là tên Orc khổng lồ ở vị

trí trung tâm, với mái tóc dài được tết lại gọn gàng, chiến búa của hắn tung hoành ngang dọc, đập nát các chiến binh Alliance với mỗi cú đánh. Có gì đó trong cách di chuyển của tên này thu hút Lothar, nhanh nhẹn nhưng rất thận trọng, thậm chí là khá đẹp mắt cho dù hắn mặc một bộ giáp đen tuyền từ đầu đến chân. Đây, chính là thủ lĩnh của bọn chúng. Ông thúc ngựa lao vào đám hỗn chiến cùng lúc tên khổng lồ kia liếc nhìn lên và bắt gặp ông. Ánh mắt của hắn không rực đỏ như những tên Orc khác mà Lothar từng thấy – mà là một màu xám đầy trí tuệ. Cặp mắt ấy đang mở to, như thể nhận ra điều gì.

Kia rồi! Doomhammer cười khi quan sát người to lớn đang phi ngựa đến. Tên này, với chiếc khiên và thanh kiếm dài cùng cặp mắt tinh anh xanh màu biển. Hắn chính là chỉ huy của bọn chúng. Hắn chính là người mà Doomhammer mong muốn tìm thấy. Nếu ông có thể hạ được người này, thì khí thế quân địch sẽ sụp đổ.

“Tránh ra!” Doomhammer ra lệnh, đập nát một lính Alliance và đá văng một tên Orc đang cản đường. Người kia, ông thấy, cũng đang lao nhanh vào đám hỗn chiến, nhắm vào ông với thanh trường kiếm, chẳng thèm nhìn gì đến mọi việc xung quanh. Cặp mắt của tên chỉ huy loài người này như đã khóa chặt vào ông.

Chiến trận hỗn loạn xung quanh, nhưng Doomhammer cũng chỉ tập trung vào kẻ địch của mình. Ông tiến lên phía trước, mở đường với những cú đánh mạnh từ chiến búa, không màng đến vật cản là Orc hay loài người. Tất cả cố gắng ấy chỉ để đối mặt với người kia. Đối thủ của ông cẩn thận hơn, không mở đường bằng những cú đánh mà chờ mọi người tự động tránh ra. Cuối cùng thì chẳng còn chiến binh nào cản đường của hai người nữa, và Doomhammer đã đối diện với người này ở khoảng cách rất gần.

Đang cười trên lưng ngựa là một lợi thế của người kia. Doomhammer giải quyết vấn đề này rất nhanh chóng. Chiến búa vung lên, giáng một cú cực mạnh vào đầu chú ngựa khiến nó lập tức gục ngã, máu bắn ra từ cái đầu đập nát của nó, chân dẫy dựa. Nhưng người kia không ngã. Thay vào đó người ấy đạp lên lưng ngựa và nhảy sang một bên, rồi lập tức lao trực tiếp vào Doomhammer. Cả chiến trường như mờ nhạt đi khi hai vị thủ lĩnh

giương cao vũ khí và đụng độ nhau không một lời chào hỏi, bên nào cũng chỉ có một mong muốn duy nhất – đó là cái chết của người đối diện.

Đó thật sự là một cuộc chiến phi thường. Lothar là một người cao lớn, khỏe mạnh, to và khỏe như hầu hết các chiến binh Orc. Nhưng Doomhammer vẫn to hơn, khỏe hơn, và trẻ hơn. Tuy nhiên để bù đắp lại sức trẻ và tốc độ, Lothar lại có kỹ năng chiến đấu rất điêu luyện và kinh nghiệm tuyệt vời. Cả hai đều mặc giáp trụ hạng nặng, bộ giáp lâu năm của Stormwind chiến đấu với áo giáp đen tuyền biểu tượng của binh đoàn Horde. Và cả hai đều mang vũ khí mà không chiến binh nào sử dụng được, thanh kiếm lấp lánh những đường mạ vàng của Stormwind đấu với chiến búa làm từ đá đen của dòng họ Doomhammer. Cả hai đều muốn thắng, cho dù phải trả giá nào đi chăng nữa.

Lothar ra đòn trước. Kiếm của ông chém tới từ một bên, đột ngột đổi hướng xuống phía dưới để tránh bị chặn bởi Doomhammer, tạo nên một vết xước trên bộ giáp của thủ lĩnh Orc. Sau một tiếng thét lớn vì vết thương, Doomhammer phản đòn bằng cách giáng búa xuống rất nhanh, nhưng Lothar cũng nhanh không kém nhảy lùi lại né được đòn vừa rồi. Nhưng Doomhammer như đã lường trước được điều này, dùng sức mạnh phi thường của mình hất búa lên, sượt qua cằm của Lothar khiến ông ta loạng choạng. Một đòn búa được bồi ngay tiếp sau đó, nhưng Lothar đã kịp đưa kiếm lên đỡ. Trong một vài giây, hai chiến binh đứng bất động, lấy hết sức tì lên nhau, Doomhammer muốn ép búa xuống nhưng Lothar muốn gạt nó sang một bên, hai thứ vũ khí đều rung bần bật.

Rồi Lothar tung kiếm và thành công trong việc gạt chiến búa ra xa. Ông tiến vào gần trong khi Doomhammer đang nỗ lực đưa chiến búa trở lại và chém một cú như trời giáng vào mặt Doomhammer bằng mặt phẳng của thanh kiếm, khiến thủ lĩnh loài Orc bị choáng trong giây lát. Nhưng Doomhammer cũng đã kịp tung ra một cú đâm trúng vào cổ Lothar, và lấy lại được vũ khí cũng như sự điềm tĩnh trong khi người chỉ huy quân đội loài người đang choáng váng vì đòn vừa rồi.

Turalyon đang chiến đấu với các lính Orc khác, nhưng khi một tên ngã xuống sau đòn kết liễu của anh, anh thấy Lothar và chiến binh Orc to lớn đang đấu trực diện với nhau. “Không!” Turalyon hét lên, vị chỉ huy và là người hùng của anh đang phải đối diện với một tên quái thú to lớn mặc giáp đen. Anh lập tức ra đòn nhanh hơn, búa của anh hạ gục bất cứ tên nào cản đường, cố hết sức để nhanh chóng đến được vị trí của hai thủ lĩnh kia.

Họ lại lao vào nhau, búa và kiếm vung lên. Lothar lãnh trọn cú đánh của Doomhammer lên chiếc khiên sư tử của mình, khiến nó rung lên bần bật và suýt chút nữa làm ông ngã quỵ, nhưng mũi kiếm của ông đã đâm mạnh trúng ngực tên Orc và để lại một vết thủng sâu hoắm trên bộ giáp. Doomhammer lùi lại, cắn môi vì đau đớn và thất vọng, trong lúc ông lấy tay xé mảnh giáp đã vỡ vụn trên ngực thì Lothar cũng đã đứng dậy và vứt khiên của mình sang một bên. Rồi cả hai cùng gào lên một tiếng và lại tiếp tục lao vào đối thủ.

Doomhammer lúc này di chuyển nhanh hơn khi không còn áo giáp, nhưng Lothar cũng đang cầm kiếm bằng cả hai tay. Cả hai đều đã trúng những đòn nặng, Doomhammer bị trúng một nhát chém ngang bụng còn Lothar lãnh trọn một búa vào bên hông, và cả hai đều gồng mình đứng dậy chuẩn bị cho lần lao vào thứ ba. Xung quanh họ quân lính vẫn đang chiến đấu, hai vị thủ lĩnh hùng mạnh lại tiếp tục xông vào nhau, mỗi bên đều muốn tìm ra được điểm yếu của đối thủ, mỗi bên đều đã ra những đòn trí mạng cũng như nhận lấy những vết thương nghiêm trọng.

Hai bên lại xáp vào nhau, và Doomhammer tung một cú đâm cực mạnh vào ngực Lothar, dư âm của nó khiến toàn thân Lothar rung lên và mảnh giáp ở ngực bị vỡ nát. Trước khi ông ta có thể hoàn toàn hồi phục, Doomhammer lùi lại và dùng cả hai tay bổ chiến búa xuống với tất cả sức mạnh của mình. Lothar đưa kiếm lên nhằm chặn đòn tấn công ấy lại, toàn bộ sức lực của đòn tấn công đổ lên thanh kiếm.....

...khiến nó gãy vụn...

Turalyon như ngưng thở khi các mảnh kiếm rơi lả tả trên nền đất. Đòn tấn công của Doomhammer, giờ đây chẳng gặp một trở ngại nào nữa, tiếp tục bổ xuống, đập mạnh vào đỉnh chiếc mũ của Lothar và nghiền nát nó một

cách kinh hoàng. Sự tử của Azeroth chao đảo, theo phản xạ đưa thanh kiếm đã bị gãy xuống thấp, đâm thẳng vào ngực Doomhammer trước khi cả thân hình gục ngã. Sự im lặng đáng sợ bao trùm lên chiến trận khi cả hai phe đều ngừng chiến và nhìn người chỉ huy của lực lượng Alliance lăn lộn trên đất, co giật khi sự sống đang thoát ra từ ông. Và không còn gì ngăn cản được máu trào ra đầy chiếc đầu đã vỡ nát ấy.

Doomhammer loạng choạng, đưa một tay lên ôm vết thương trên bụng. Máu chảy ra từ các kẽ tay, nhưng ông vẫn cố gắng đứng thẳng, và lấy hết sức lực còn lại, đưa chiến búa lên cao quá đầu.

“Ta đã chiến thắng!” ông tuyên bố với giọng khàn đục, lảo đảo và máu phun ra rất nhiều từ miệng, nhưng vẫn oai phong. “Đây là kết cục cho tất cả những kẻ thù của chúng ta, cho đến khi nào thế giới của các người thuộc về chúng ta!”

Dịch: S1lverlight

Tides of Darkness – Chương 22

“KHÔNG!” Turalyon hét lên khi lao qua đám đông và quỳ xuống cạnh thi thể người anh hùng, người thầy, người chỉ huy của mình. Rồi anh liếc nhìn lên tên Orc cao lớn đứng bên cạnh, và có gì đó trong anh như vỡ ra.

Từ rất lâu Turalyon vẫn luôn đau đầu vì niềm tin của mình, với một câu hỏi đặc biệt: Làm sao mà Ánh sáng thiêng liêng có thể tiềm ẩn trong mọi sinh vật, mọi tâm hồn, khi mà lũ quái vật, tàn ác và ma quỷ này còn sống trên thế giới này? Vẫn chưa tìm ra lời giải đáp cho chính bản thân mình và những gì Nhà thờ đã dạy, và luôn ghen tị với Uther cùng các Paladin khác khi thấy họ thực hiện những quyền năng của Ánh sáng vì biết rằng anh chẳng có khả năng giống như họ.

Nhưng có gì đó từ tên Orc, tên Doomhammer này, đã mở ra câu trả lời mà Turalyon vẫn luôn cố gắng đeo đuổi bấy lâu. “Cho đến khi nào thế giới của các người thuộc về chúng ta,” tên thủ lĩnh của quân Horde đã nói như vậy. “Thế giới của các người,” chứ không phải “thế giới của chúng ta” hay “thế giới này.”

Đó chính là câu trả lời.

Anh nhớ lại câu chuyện về Cánh cổng bóng tối mà Khadgar đã kể với anh trong lần đầu gặp gỡ khi miêu tả về mối đe dọa này, và nó cũng được đề cập đến một vài lần nữa trong thời gian qua. Nhưng vì một lý do nào đó mà sự thật đằng sau vẫn chưa được sáng tỏ. Lúc này thì khác.

Loài Orc không thuộc thế giới này.

Chúng hoàn toàn xa lạ với hành tinh này, với sự tồn tại ở nơi này. Chúng đến từ đâu đó, và được trang bị sức mạnh của quỷ dữ ở rất xa nơi này.

Ánh sáng thiêng liêng thật sự có trong mọi vật, mọi người trên thế giới này. Nhưng không thể ở trong loài Orc, những cá thể không thuộc thế giới này.

Và điều đó có nghĩa là nhiệm vụ của anh đã trở nên rõ ràng. Anh có trách nhiệm bảo toàn Ánh sáng thiêng liêng và sử dụng quyền năng vinh quang ấy để rửa sạch thế giới này từ những mối đe dọa bên ngoài và giữ vững sự thuần khiết bên trong.

Những tên Orc không thuộc về nơi này, và điều này nghĩa là anh có thể giết chúng mà không ngại một sự trừng phạt nào.

“Vì Ánh sáng, thời khắc của các ngươi ở nơi này đã hết!” Anh hét lên, đứng dậy. Một vầng hào quang tinh khiết bao bọc lấy anh, chói lòa đến nỗi cả loài Orc và loài người đều phải lấy tay che mắt và quay đi. “Các ngươi không phải thế giới này, không được hưởng ân huệ của Ánh sáng thiêng liêng. Các ngươi không thuộc về nơi đây! Hãy biến đi!”

Thủ lĩnh của quân đoàn Horde nhăn nhó lùi lại, đưa tay che mắt. Turalyon nhân cơ hội này nhảy đến bên cạnh thi thể của Lothar.

“Hãy ngủ yên cùng Ánh sáng, người bạn của tôi,” anh thì thầm, đưa một ngón tay đặt lên trán vị thủ lĩnh, nước mắt tuôn rơi hòa quyện cùng máu của người chiến binh đã chết. “Người xứng đáng được hưởng ân huệ của sự thiêng liêng, và Ánh sáng sẽ chào đón người với tất cả sự ấm áp.” Một vòng tròn lan tỏa, ánh lên màu trắng tinh khiết, và anh thấy người bạn đã hy sinh của mình như đang dần trở nên thư giãn, hài lòng trong im lặng.

Rồi Turalyon đứng dậy, một tay của anh cầm thanh kiếm đã gãy. “Còn ngươi, sinh vật ngu ngốc kia,” anh tuyên bố, “Ngươi sẽ phải trả giá cho tội ác đã gây ra cho thế giới và con người nơi này!”

Doomhammer có thể cảm nhận được sự đáng sợ trong giọng nói ấy, vì vậy ông nắm chặt cán búa và tung ra phía trước, nhằm cản đòn tấn công mà ông dự đoán. Nhưng Turalyon đã dùng cả hai tay để chém tới cùng một tia sáng lóe lên...

... và thanh kiếm gãy đập mạnh vào chiến búa bằng đá đen, lực đập của nó khiến cây búa rung lên đến tận tay cầm bằng gỗ, khiến Doomhammer không thể giữ vững được vũ khí. Chiến búa rơi sang bên cạnh. Doomhammer mở to mắt khi nhận thấy những gì vừa xảy ra, rồi ông nhắm chúng lại, gật đầu, đón chờ đòn kết liễu.

Nhưng vào giây phút cuối cùng Turalyon đã xoay mặt kiếm thay vì chém bằng lưỡi của nó. Đòn này khiến Doomhammer quỳ gối, rồi ngã gục xuống cạnh Lothar, nhưng Turalyon vẫn thấy lưng hắn động đậy như đang muốn đứng lên.

“Người phải bị xét xử vì tội ác của mình,” anh nói với tên Orc không còn tỉnh táo kia, ánh sáng vẫn bao quanh mình. “Người sẽ bị giam tại Thủ đô, trong những xích sắt” – Quân Orc đang quay mặt trốn chạy, lấy tay che mắt vì ánh sáng chói lòa này – “khi mà các thủ lĩnh của quân đội Alliance quyết định số phận của người, đó sẽ là ngày người nhận lấy thất bại cay đắng nhất!”

Rồi anh quay lại và nhìn lên những tên Orc còn lại, những tên đang đứng bất động khi chứng kiến vị thủ lĩnh của chúng từ việc đang tận hưởng chiến thắng bỗng chốc gục ngã bất ngờ. “Nhưng các người thì không được may mắn như vậy đâu,” Turalyon gầm vang, chỉ thanh kiếm gãy vào chúng. Ánh sáng toát ra từ thanh kiếm, từ mắt, từ đầu và từ mắt của người Paladin. Những tảng đá đen xung quanh giờ đây tái nhợt đi vì nguồn năng lượng Ánh sáng từ cơ thể anh. “Các người sẽ phải chết ở đây, với tất cả đồng loại của mình, và thế giới này sẽ hoàn toàn được trong sạch mãi mãi!” Cùng với câu nói ấy, anh nhảy đến phía trước, thanh kiếm được bao bọc bởi ánh sáng vung lên, trúng vào cổ tên Orc gần nhất trước khi nó kịp hoàn hồn. Tên cục súc ấy ngã xuống, máu chảy lênh láng, và Turalyon lập tức bỏ qua tên này để lao vào các chiến binh Horde gần như đã mù lòa.

Điều này đã phá vỡ bầu không khí tê liệt, và hai bên lại tiếp tục chiến đấu. Uther và các người Paladin khác đã tham gia vào trận đánh và đang tiến về phía Turalyon, những quầng sáng cũng bao quanh lấy họ khi họ lao vào đám loạn quân Horde. Toàn bộ lực lượng Alliance ở ngay phía sau họ.

Trận chiến còn lại kết thúc rất nhanh. Nhiều tên Orc đã trông thấy Doomhammer ngã gục, và điều đó khiến chúng hoảng loạn. Nhiều tên trốn chạy. Những tên còn lại buông vũ khí đầu hàng – và chúng được áp giải về nhà tù, mặc dù trước đó Turalyon đã có tuyên bố, nhưng anh không thể xuống tay với những tù nhân không còn sức kháng cự, dù rằng trước đây

chúng đã làm gì đi nữa. Đương nhiên, cũng có một số liều mạng chống cự, nhưng chúng không được tổ chức, lại đang choáng váng, vì vậy chẳng thể địch lại quyết tâm của các binh sĩ Alliance.

Một nhóm bọn chúng, khoảng bốn trăm tên, đã trốn về phía nam qua dãy núi Redridge,” Khadgar thông báo, sau khi cuộc chiến đã kết thúc và thung lũng cũng yên tĩnh trở lại, chỉ còn đâu đó tiếng rên rỉ của những người bị thương và tiếng gào thét của những tù binh.

“Tốt,” Turalyon đáp lời. Anh xé một vạt áo và bọc lấy thanh kiếm gãy của Lothar.”Hãy chuẩn bị đội hình truy đuổi, nhưng đừng đi nhanh quá. Hãy báo cho các đội trưởng biết. Chúng ta sẽ không được đuổi kịp chúng.

“Không được?”

Turalyon quay lại nhìn người bạn của mình, anh ta đúng là một tài năng phép thuật nhưng lại không giỏi về chiến thuật. “Cánh cổng bóng tối mà loài Orc sẽ đi qua để về thế giới của chúng, nó ở đâu?” Anh hỏi.

Khadgar nhún vai. “Chúng ta vẫn chưa biết chính xác,” anh trả lời. “Đâu đó ở khu đầm lầy.”

“Vậy khi chúng đã nhận một thất bại hoàn toàn như vậy, thì chúng sẽ đi về đâu?”

Người phù thủy cười. “Về nhà.”

“Chính xác.” Turalyon thẳng thắn. “Chúng ta sẽ theo chúng đến Cánh cổng, để phá hủy nó một lần và mãi mãi.”

Khadgar gật đầu quay đi tìm những người đội trưởng, nhưng dừng lại khi Uther bước đến.

“Không còn tên Orc nào nữa ngoại trừ những tên đã bị chúng ta bắt,” người Paladin tuyên bố.

Turalyon gật đầu. “Tốt lắm. Một nhóm đã trốn thoát, nhưng chúng ta sẽ đuổi theo và tiêu diệt hoặc bắt gọn tất cả.”

Uther nhìn anh rồi nhẹ nhàng hỏi. “Cậu đã nắm quyền chỉ huy?”

“Cứ cho là như vậy.” Turalyon dẫn đo. Anh chưa bao giờ nghĩ về điều này trước đây. Anh chỉ là đã quen ra lệnh cho binh sĩ, nhưng đó là do yêu cầu của Lothar và khi ngài chỉ huy đang ở Hinterland với một nửa số quân còn lại. Giờ thì anh nhún vai. “Nếu ông muốn thì chúng ta sẽ gửi một vài

Gryphon về Lordaeron để hỏi vua Terenas và các thủ lĩnh khác về việc chỉ huy này.”

“Không cần thiết,” Khadgar nói, bước đến phía sau anh. “Cậu là phó tướng của Lothar và cũng là phó chỉ huy. Cậu được giao cả một nửa lực lượng khi chúng ta phải chia cắt. Cậu là sự lựa chọn duy nhất cho vị trí này một khi ông ấy đã khuất.” Người phù thủy liếc nhìn Uther, với ngụ ý rằng tốt nhất không nên phản đối việc này.

Nhưng thật bất ngờ, Uther cũng gật đầu. “Ừ phải vậy thôi,” ông ta đồng ý. “Cậu giờ là chỉ huy của chúng tôi, chúng tôi sẽ theo lệnh của cậu như đã theo ngài Lothar trước đây.” Rồi ông tiến lại gần hơn và đặt một tay lên vai Turalyon. “Thật tốt biết bao khi thấy cuối cùng niềm tin trong cậu cũng đã đủ lớn, người anh em à.” Lời khen rất chân thành, và Turalyon cười, rất vui khi nghe được những lời này từ người Paladin lớn tuổi.

“Ta cũng phải cảm ơn ngài, Uther – Người mang lại ánh sáng,” Turalyon trả lời, nhìn thấy người Paladin mở to mắt khi nghe thấy danh hiệu mới này. “Từ nay về sau mọi người sẽ biết đến ngài với cái tên này, vì tất cả những gì ngài đã đem lại cho chúng ta.” Uther cúi người, mỉm cười, rồi quay đi về phía các kỵ sĩ của Silver Hand mà không nói thêm một lời nào, hẳn là ông đang truyền lệnh tiến quân.

“Mình tưởng ông ấy định đòi quyền chỉ huy chứ,” Khadgar nói thầm.

“Ông ấy không muốn điều đó đâu,” Turalyon trả lời, vẫn đang nhìn theo Uther. “Ông ta muốn lãnh đạo, phải, nhưng là bằng chính hành động của mình. Ông cảm thấy thoải mái khi lãnh đạo Hội, chỉ vì những người ở đó cũng là các Paladin.”

“Vậy còn cậu?” Người bạn anh lập tức hỏi. “Cậu có thấy thoải mái khi lãnh đạo tất cả mọi người không?”

Turalyon suy nghĩ một lúc, rồi nhún vai. “Tôi không cảm thấy là mình xứng đáng được nhận điều này, nhưng tôi biết ngài Lothar rất tin tưởng ở tôi. Và tôi thì lại rất tin ở ông ta cũng như cách đánh giá của ông.” Anh gật đầu và thấy Khadgar đang nhìn mình. “Thôi bây giờ thì chuẩn bị đuổi theo quân Orc nào.”

Phải mất khoảng một tuần họ mới đến được nơi mà Khadgar gọi là Swamp of Sorrows. Họ đã có thể đi nhanh hơn nhưng Turalyon đã nhắc họ không nên đụng độ quân Orc quá sớm. Họ cần phải biết vị trí của Cánh cổng đã. Lúc đó họ sẽ tấn công.

Cái chết của Lothar khiến nhiều người bị sốc, nhưng nó cũng kích động lòng quân. Những người đã từng rất mệt mỏi giờ đây trở nên tập trung, cứng rắn và kỷ luật hơn. Họ đều coi cái chết của vị chỉ huy như của một người thân, và giờ dường như đang rất quyết tâm để báo thù. Tất cả bọn họ đều chấp nhận Turalyon là người kế vị, đặc biệt là những người đã theo anh từ chuyến đi đến Quel'thalas và quay trở về.

Lộ qua khu đầm lầy với nhiều khó khăn và khổ cực, nhưng ngoài những tiếng lẩm bẩm nhỏ thì chẳng ai phàn nàn. Quân trinh sát luôn theo dõi phe Horde và thông báo đều đặn, để lực lượng Alliance có thể di chuyển với tốc độ vừa phải mà không lo lắng đến việc mất dấu mục tiêu. Tàn quân Horde nói chung đang rất lộn xộn, tất cả đều hướng về một phía nhưng chẳng đi theo hàng lối nào, đơn giản là đi bộ rất chậm rãi. Turalyon hy vọng điều này sẽ không có thay đổi gì. Anh cho rằng tên thủ lĩnh lực lượng Horde, tên Doomhammer kia, đã để lại một đội quân và một chỉ huy canh giữ Cánh cổng. Nếu tên này đủ khả năng thì hẳn sẽ có thể kết hợp tàn quân Orc lại thành một lực lượng mạnh mẽ cùng với các chiến binh sẵn có của hắn. Turalyon luôn nhắc các binh sĩ phải thận trọng và không được tự mãn với chiến thắng. Nếu cho rằng đây sẽ là một cuộc chiến dễ dàng thì điều này rất có thể sẽ khiến họ thất bại.

Họ mất thêm một tuần nữa ở đầm lầy trước khi đến được một địa điểm có tên gọi Black Morass. Nhưng đến đây thì chính Khadgar cũng tỏ ra bất ngờ. “Tôi không hiểu,” người phù thủy nói, nhìn và nghiên cứu địa thế. “Lẽ ra phải toàn là đầm lầy chứ! Lẽ ra phải như những gì chúng ta vừa đi qua, ẩm ướt, bắn thiu và bốc mùi.” Anh hất viên đá đỏ răn chắc đằng trước và nhìn mặt. “Chắc chắn có gì không ổn rồi.”

“Trông như là vừa bị cháy rụi ấy nhỉ,” Brann Bronzebeard nói. Tộc Dwarf kiên quyết xin đi theo, và Turalyon rất mừng vì có thêm sự trợ giúp này. Anh cảm thấy thích hai anh em họ, với tính tình cục mịch chân thật và cách

họ thích thú một cuộc chiến hay, một ly rượu ngon, hoặc một người phụ nữ đẹp. Brann chắc hẳn có rất nhiều kiến thức, vì anh ta và Khadgar đã nói chuyện suốt cả một buổi tối về những dòng chữ khó hiểu trong khi những người khác chỉ nói chuyện phiếm. Dù sao thì tất cả mọi người ở Ironfogle đều rất am hiểu về đất và đá quý, vì vậy chuyện Brann nhận ra nguồn gốc viên đá lúc này cũng chẳng có gì lạ cả. “Nhưng không một loại lửa nào mà tôi biết có thể gây nên chuyện này,” anh ta nói thêm, lấy móng tay cào nhẹ lên viên đá. “Và chắc chắn rằng không thể gây nên một hiệu ứng rộng hết cả khu vực này như thế được. Tôi chưa bao giờ thấy những thứ như thế này.”

“Thật không may, là tôi đã từng,” Khadgar lên tiếng. “Nhưng không phải ở thế giới này.” Anh không tiếp tục kể nữa, nhưng có gì đó trên nét mặt của anh khiến chẳng ai muốn hỏi thêm.

Muradin cuối cùng cũng tiến lên định hỏi, nhưng người em của ông ta đã cản lại. “Cậu có biết tên của mình có ý nghĩa gì trong ngôn ngữ của loài Dwarf chúng tôi không?” Brann hỏi Khadgar. “Nó có nghĩa là sự tin tưởng”. Người phù thủy gật đầu. “Chúng tôi tin tưởng cậu, anh bạn. Cậu sẽ nói cho chúng tôi biết khi nào cậu thấy phù hợp.”

“À, điều này thật ra chắc hẳn là có liên quan đến loài Orc,” Turalyon chỉ ra. “Dù sao chúng ta cũng sẽ thấy dễ dàng khi đi trên đá cứng hơn là lội dưới đầm lầy, vì vậy tôi chẳng có ý kiến gì cả.” Mọi người đều gật đầu, mặc dù Khadgar đang rất trầm ngâm, họ vẫn lên ngựa và tiếp tục hành trình.

Một vài đêm sau đó, Khadgar ngồi cạnh đống lửa, nhìn lên trời và bỗng nhiên nói, “Tôi nghĩ chúng ta đang gặp phải một vấn đề.” Mọi người đều lập tức quay lại và chăm chú nghe. “Tôi đã lấy ý kiến của các pháp sư khác và chúng tôi nghĩ rằng đã biết được nguyên nhân khiến đất nơi này thay đổi như vậy.” Anh giải thích. “Đó chính là vì Cánh cổng bóng tối. Sự hiện diện của nó ở nơi này đã làm ảnh hưởng đến thế giới của chúng ta, bắt đầu bằng vùng đất xung quanh nó. Và tôi nghĩ nó đang lan rộng ra.”

“Tại sao Cánh cổng này lại tạo nên sự thay đổi như vậy? Uther hỏi. Người đứng đầu hội Silver Hand trước đây chưa bao giờ cảm thấy thoải mái với các phép thuật, vì nghĩ rằng năng lượng của chúng là không thuần khiết và

có dấu hiệu của ma quỷ, nhưng cuối cùng ông cũng đã chấp nhận nó và có vẻ như còn khá kính nể Khadgar vì những gì anh đã thể hiện qua cuộc chiến.

Nhưng người phù thủy lắc đầu. “Tôi phải nhìn thấy nó mới biết được,” anh trả lời. “Nhưng tôi nghĩ rằng Cánh cổng là để kết nối giữa hai thế giới, thế giới này và Draenor, quê hương của loài Orc, và nó có tác dụng còn hơn cả một chiếc cầu nối nữa. Như thế nó đang muốn hòa quyện hai thế giới lại làm một, ít nhất là tại điểm khởi đầu này.

“Vậy là thế giới của bọn chúng được làm từ đất đá màu đỏ.” Brann phỏng đoán.

“Không hẳn,” Khadgar trả lời. “Đã có lần tôi thấy được ảo ảnh của thế giới ấy, và những gì tôi thấy đó là một nơi trống trải, với mặt đất gần giống thế này. Có rất ít sự sống ở đó, như thể thiên nhiên đã bị loại bỏ đi. Tôi nghĩ đó là do phép thuật của chúng đã làm khô cạn mọi vật. Và sự truyền nhiễm ấy đã lan sang bên này của Cánh cổng, và mỗi khi quân Orc sử dụng phép thuật ấy thì nó càng trở nên tệ hơn.

“Vậy thì càng có lý do để phá hủy nó thôi,” Turalyon tuyên bố. “Và càng sớm càng tốt.”

Người bạn của anh cũng đồng tình. “Phải, đồng ý, càng sớm càng tốt.”

Khoảng ba ngày sau lính trinh sát quay về và thông báo rằng loài Orc đã ngừng di chuyển. “Chúng đều dừng lại ở thung lũng phía trước,” một người trinh sát nói. “Và có cái gì đó như một cánh cổng ở vị trí trung tâm.”

Khadgar liếc nhìn Turalyon, Uther và anh em nhà Bronzebeard. Đó chắc hẳn chính là Cánh cổng bóng tối.

“Thông báo cho binh sĩ.” Turalyon nói, tuốt thanh kiếm gậy của Lothar ra bằng một tay trong khi tay kia nắm chắc chiến búa của mình. “Chúng ta sẽ tấn công ngay.” Khadgar bất ngờ vì sự thay đổi ở người bạn của mình trong thời gian gần đây. Turalyon đã trở nên cứng cáp hơn, quyền uy hơn, và tự tin hơn – từ một người lính trẻ trở thành một chiến binh lão luyện và một chỉ huy đầy kinh nghiệm. Từ ngày Lothar mất đi, anh luôn có một phong thái bình tĩnh, thông thái và thậm chí là oai phong. Uther và các Paladin

khác cũng toát lên những khí thế như vậy, nhưng lại có vẻ xa cách. Turalyon dường như thân thiện hơn đối với thế giới này. Đó là một phép thuật mà Khadgar vẫn chưa hiểu được, nhưng anh rất kính trọng nó. Có thể nói nó hoàn toàn đối lập với phép thuật của anh, một sự kiểm soát đối với các yếu tố tự nhiên và các thế lực khác. Turalyon hoàn toàn chẳng kiểm soát thứ gì, mà lại mở lòng ra đón nhận những yếu tố này, anh không nắm giữ phép thuật nhưng lại tinh tế hơn bất cứ một phù thủy nào.

Các binh sĩ đã sẵn sàng. Họ lại tiến về phía trước, dắt ngựa đi theo sau. Mặt đất lúc thì cao hơn lúc thì lại dốc xuống một thung lũng sâu. Ở giữa thung lũng, đúng như những gì lính trinh sát đã thông báo, là một cánh cổng to lớn, không kết nối với một bức tường hay công trình nào, mà đứng một mình, và Khadgar như ngưng thở khi anh quan sát toàn bộ cánh cổng. Cánh cổng bóng tối – chứ không thể là cái gì khác nữa – phải cao khoảng một trăm mét và chiều rộng cũng tương đương, được làm từ những viên đá xanh xám. Nó thô ráp, ở giữa là một dòng xoáy, hai bên là hình đầu lâu giậm dử. Phần kết cấu ở bên dưới có nhiều đường viền hoa văn thô ráp, nhưng phần trên thì không. Có bốn bậc thang rộng để leo lên đến Cánh cổng, phần trung tâm lấp lánh ánh sáng xanh và đen cùng nguồn năng lượng giạt mạnh. Đối với Khadgar đó là một vòng xoáy phép thuật, phát ra năng lượng và một cảm giác kỳ lạ bao trùm mảnh đất này. Anh cũng cảm thấy được nó đang vươn ra, thấm sâu xuống đất và hút lấy mọi nguồn năng lượng từ đó.

Loài Orc đang đứng túm tụm lại trước cánh cổng, có vẻ như đang chẳng biết phải làm gì. Chúng đông hơn so với lúc này, vậy rõ ràng là Turalyon đã đúng – Doomhammer đã để lại quân ở đây nhằm canh chừng Cánh cổng. Nhưng quân số Alliance vẫn vượt trội. Quân Orc thì lại đang chia cắt thành nhiều nhóm, như thể chúng chẳng còn lý do nào để tin tưởng lẫn nhau và vì vậy quay trở về với gia đình và những đội đi săn nhỏ. Đây không còn là một đội quân nữa mà là một sự tổng hợp lộn xộn nhiều tiểu đội riêng lẻ khác nhau.

“Lúc này đây!” Turalyon hét lên, nhảy qua chỗ ẩn nấp và trượt xuống, xuất hiện ngay gần một vài tên Orc đang ngồi tại đó. Thanh kiếm của Lothar đâm ra phía trước, trúng một tên Orc và chiến búa từ tay bên kia cũng quật

ngã một tên khác, khiến đầu nó vỡ nát và ngã vào tên bên cạnh. Uther và các Paladin khác cũng đã có mặt để che chắn bên hông Turalyon, tạo điều kiện cho anh tiếp tục lao đến mục tiêu tiếp theo. Toàn bộ lực lượng Alliance giờ đây đã ở ngay phía sau họ.

Khadgar biết rằng anh cũng chẳng hữu dụng nhiều nếu lao vào đánh cận chiến thay vì sử dụng phép thuật, vì vậy anh đứng trên sườn dốc cùng các phù thủy khác, quan sát trận chiến. Nó diễn ra rất nhanh và quyết đoán. Lothar và Turalyon đã rèn luyện nên một lực lượng Alliance thống nhất, mọi người đều đồng lòng tiêu diệt kẻ thù chung. Binh sĩ cầm giáo dài được bảo vệ bởi những lính cầm kiếm và rìu, trong khi cung thủ canh chừng và hỗ trợ khi cần thiết. Quân Orc quá hoảng loạn để có thể đồng lòng, khi mỗi đội nhỏ đứng im và chiến đấu chỉ để bảo vệ chính mình. Điều đó khiến Turalyon và quân lính dễ dàng bao vây được bọn chúng, quân Orc hoặc giết hoặc bắt làm tù binh. Chiến thuật này tỏ ra lấn át trên toàn mặt trận, đánh bại tất cả tên Orc cản đường, số lượng tù binh bị trói lại bằng xích sắt cũng gần bằng số xác chết trên chiến trường. Lúc này thì cả Orc, Death Knight, và tất cả các tên khác đều quay đầu tháo chạy về phía cánh cổng. Chỉ một nhóm nhỏ đứng lại phía sau, ra sức đánh trả để yểm trợ đồng đội tháo lui.

Cuối cùng Turalyon cũng đến được những bậc thang phía dưới cánh cổng. Có hai tên Orc hung tợn rắn chắc đứng trên bậc cao nhất, mỗi tên đều cầm chiến rìu to lưỡi rộng. Chúng có huy hiệu và xương buộc trên tóc, đeo trên mũi, tai, lông mày, và khắp trên bộ áo giáp. Mái tóc chúng dựng đứng lên như thể một mũi giáo. Một trong hai tên đang phải quấn băng cầm máu ở đùi trái. Tuy vậy, cả hai đều tỏ ra rất tự tin vào chiến thắng, không có vẻ gì tỏ ra nao núng sau thất bại của thủ lĩnh chúng.

“Các người đang phải đối đầu với Rend và Maim Blackhand của tộc Black Tooth Grin,” một trong hai tên hét lớn trong khi lao xuống các bậc thang về phía Turalyon. “Cha của chúng ta, Blackhand, đã dẫn dắt bộ tộc trước khi bị tên Doomhammer giết chết và chiếm ngôi. Giờ thì hắn đã đi khỏi, chúng ta sẽ xây dựng lại binh đoàn Horde lớn mạnh hơn cả trước kia, và chúng ta sẽ băm nát các người khỏi cõi đời này!”

“Ta không nghĩ vậy,” Turalyon trả lời, kiếm của anh chói lòa dưới thung lũng. Tương phản với những nguồn năng lượng bóng tối trong cánh cổng, quanh người anh tỏa ra một hào quang chói lọi màu trắng nhạt. “Thủ lĩnh của các người đã bị bắt, bộ tộc các người hoảng loạn, tất cả những gì còn sót lại của quân Horde thì đang tụ tập hết ở đây và bị quân ta bao vây.” Anh đưa cao thanh kiếm và chiến búa. “Hãy đối diện với ta, nếu người dám. Còn không thì hãy rút về thế giới của mình và đừng bao giờ quay lại nữa.” Sự chế nhạo này tỏ ra rất hiệu nghiệm khi hai anh em kia lao xuống các bậc thang, hét về phía Turalyon những tiếng xung trận. Nhưng người Paladin trẻ, người chỉ huy của Alliance không vì thế mà nao núng. Anh lùi lại một bước và ra đòn tấn công bằng cả kiếm và chiến búa của mình, hất văng rìu của một tên Orc xuống đất. Rồi anh áp sát và quét một đường búa, sượt qua cầm của cả hai tên. Tên Orc phía bên trái choáng váng lùi lại, nhưng em của hắn thì không kịp, khiến máu lập tức bắn ra xối xả từ cầm hắn.

Khadgar đứng quan sát hai tên Orc gào lên và tiếp tục những đòn tấn công vụng về, hoang dại, nhưng Turalyon có thể dễ dàng tránh chúng bằng cánh né sang một bên hay đơn giản là lao lên phía trước, áp sát cả hai tên. Anh tặng cho mỗi tên một cú đấm vào bụng, khiến chúng khựng lại, rồi anh bồi tiếp một cú đá, khiến chúng ngã lăn từ bậc thang xuống dưới.

Thật không may là hai anh em nhà hắn không chỉ có một mình.

“Các anh em, hãy đến đây!” một tên kêu gọi. “Giết tên này!”

Hai tên Orc nữa lao xuống đám hỗn loạn, tạo khoảng trống để anh em nhà Blackhand có thể thoát ra. Chúng quơ rìu vào các chiến binh Alliance xung quanh, nhưng theo như Khadgar nhận định thì cú đánh ấy chẳng có quyết tâm gì. Chắc hẳn là chúng đang kéo dài thời gian. Một lỗ hổng nhỏ xuất hiện trong đội hình của lực lượng Alliance, và anh em Orc kia nhân cơ hội này chạy nhanh về phía cánh cổng. Một số tên cố gắng chạy theo. Tuy nhiên, Turalyon quá bận rộn để có thể đuổi theo chúng. Một số khác vẫn đang quyết tâm chiến đấu, và nguyên rủa anh em Blackhand vì sự hèn nhát của chúng. Hai tên nhảy lên mở đường cho anh em hắn vẫn đang gây phiền hà cho Turalyon.

“Arghh!” Một trong số đó gào to và càn quét về phía trước với búa chiến trong tay. Turalyon chặn đứng cú đánh bằng cách lấy búa của mình gạt vũ khí của tên Orc sang một bên, rồi đâm kiếm lên phía trước, thanh kiếm đâm xuyên qua bộ giáp vào trong cơ thể của tên Orc. Nó buông rơi vũ khí và cảm nín, há hốc mồm đưa tay lên lưỡi kiếm đầy máu, rồi lập tức gục xuống với ánh mắt vô hồn.

“Chết đi!” tên Orc khác hét lên và lao vào Turalyon. Nhưng Turalyon đã rút kiếm ra khỏi tên Orc kia và chém về phía tên còn lại, nhắm ngay vào cổ họng. Chừng đó là chưa đủ để ngăn chặn đòn tấn công từ phía kẻ thù nhưng cũng đủ để gạt rìu của hắn sang một bên, rồi anh vung búa đập thẳng xuống đầu nó. Một kết thúc thật kinh hoàng khi chiến binh Orc kia ngã gục, máu bắn tung tóe từ đỉnh đầu của nó.

Turalyon nhìn hai xác chết, rồi đảo mắt nhìn lên phía hai tên Blackhand đã biến mất ở phía xa của thung lũng. Anh tiếp tục nhìn lên và bắt gặp Khadgar. “Hãy làm ngay đi!” người Paladin hét lên, chỉ thanh kiếm của Lothar về phía Cánh cổng. “Phá hủy nó!”

“Lùi lại đi,” Khadgar hét lên đáp lời. “Mình không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!” Anh không để ý thấy người bạn của mình khẽ gật đầu và chạy ra xa khỏi công trình to lớn ấy. Thay vào đó anh và mười một phù thủy khác đang tập trung vào mục tiêu.

Anh có thể cảm thấy năng lượng của nó, sự kết nối giữa thế giới này và Draenor, và kẽ hở mà nó tạo nên biến thành lối ra vào của hai thế giới. Kẽ hở này sẽ hút hết tất cả các phép thuật, anh nghĩ vậy. Nhưng nó có mạnh mẽ cỡ nào đi chăng nữa, nó cũng chỉ được xây dựng bằng đá. Và đá thì có thể bị phá vỡ.

Tập trung cao độ, Khadgar gọi hết các nguồn năng lượng xung quanh về với anh. Cũng chẳng còn bao nhiêu, vì cánh cổng kia đã hút hết và dự trữ rất nhiều năng lượng để bảo vệ nó, để chống lại sự hấp thụ từ các phù thủy. Khadgar và các đồng đội đang thực hiện điều này, cố gắng rút hết năng lượng ẩn chứa trong cánh cổng. Tóc anh dựng đứng, năng lượng phép thuật chộp liên hồi trên khuôn mặt và bàn tay anh. Gió thét gào xung quanh, và

anh thấy sét bắt đầu đánh xuống, nhưng có lẽ đó chỉ là những nguồn năng lượng đang được giải thoát. Anh hy vọng mọi thứ chỉ đến mức này thôi.

Đối diện với Cánh cổng bóng tối, Khadgar nhắm mắt và mở rộng vòng tay. Anh tập trung tất cả các nguồn lực mà mình vừa thu nạp, nhào nặn chúng thành một quả cầu phép thuật bay lơ lửng, lập lòe trước mắt anh. Anh có thể cảm thấy quả cầu ấy. Thật hoàn hảo! Anh chuyển ý thức của mình sang Cánh cổng, sang nguồn năng lượng phía đó, rồi hình thành một đường thẳng trong tâm trí anh, kết nối vị trí của mình với Cánh cổng.

Cuối cùng, anh mở to mắt.

Và đập mạnh hai tay vào nhau. Quả cầu năng lượng bay vút tới phía trước, chuyển hóa từ hình khối cầu thành một hình dáng dẹt hơn, giống như một ngọn giáo.

Ngọn giáo ấy đâm thẳng vào trung tâm Cánh cổng, năng lượng từ nó trào ra và lan toả khắp Cánh cổng và các cột đá xung quanh. Tiếng nổ làm kinh động tất cả các binh sĩ Alliance cũng như những quân Orc còn sót lại, bản thân Khadgar cũng rung lên. Lối ra vào của Cánh cổng và các cột chống đỡ đã vỡ tung. Rất may cho quân lính Alliance ở gần đó là vụ nổ đã hút gần hết các tảng đá lớn vào không gian vô tận của Cánh cổng.

Rồi chính Cánh cổng cũng biến mất, không gian đục ngầu lúc này đã được thay bằng một khoảng không trống rỗng. Khadgar cảm thấy thế giới như vừa trút được một gánh nặng khi tất cả những gì kết nối với Draenor tan vỡ, kết thúc sự thống trị của thế giới chết chóc ấy, trả lại vẻ bình yên mà thiên nhiên nơi này đáng được hưởng.

Nhìn xuống phía dưới, Khadgar thấy Turalyon đang lồm cồm bò dậy. Người Paladin bị phủ một lớp đầy bụi đất và những viên đá nhỏ, nhưng trông có vẻ rất ổn, và anh ta đang cười với Khadgar trong khi lấy tay phủi bụi trên mặt, tay và ngực của mình.

“Tớ nghĩ chúng sẽ chẳng sử dụng nó được nữa đâu,” anh gọi với lên phía trên, và cả hai đều cười, một sự khuây khỏa trào dâng từ sâu thẳm trong tim mỗi người.

Cuộc chiến đã kết thúc. Lực lượng Alliance đã chiến thắng. Thế giới đã an toàn.

Dịch: Silverlight

Tides of Darkness – Phần kết

“Đây sẽ là một tượng đài hoành tráng đấy nhỉ,” Turalyon bình luận. Anh và Khadgar buộc ngựa vào vách núi, nhìn xuống dải đất mênh mông mà Lothar đã chiến đấu trận cuối cùng của cuộc đời cách đây vài tháng. Cảnh vật âm đạm, khô cằn, hầu hết là đá đen và nham thạch. Không khí rất ngột ngạt, đầy tro bụi, bầu trời thì vẫn luôn u ám. Những dãy núi lờ mờ sau màn sương. Phía xa xa kia là Blackrock Spire.

“Chắc hẳn như vậy rồi,” Khadgar đồng tình. “Sự hy sinh của ông ấy sẽ luôn tỏa sáng như một biểu tượng của lòng trung thành và dũng cảm, ngay cả khi các dấu vết của cuộc chiến này không còn nữa.”

Turalyon gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi tượng đài đang được xây dựng ngay phía trước Blackrock Spire. Đại tướng hoàng gia Anduin Lothar, thủ lĩnh đội kỵ binh Stormwind và chỉ huy tối cao của quân đội Alliance, đang đứng với thanh kiếm giương cao và khiên thủ sẵn sàng, nhìn lên trên như thể thách thức bầu trời. Ông mặc một bộ áo giáp hoàn chỉnh, không đội mũ, ánh mắt của ông quét ngang thung lũng, nghiêm nghị, nhưng ấm áp.

“Ít ra thì nó cũng đã kết thúc,” Khadgar nói.

Điều đó là sự thật. Trận chiến ở Cánh cổng bóng tối là trận cuối cùng. Những tên Orc sống sót đã đầu hàng và bị bắt làm tù binh. Chẳng ai biết nên làm gì với bọn chúng, và giờ thì chúng đang phải lao động khuân vác nguyên liệu cho việc xây dựng tượng đài của Lothar, và thật mỉa mai vì Turalyon lại rất biết ơn điều này. Khi công việc nơi đây kết thúc, có lẽ chúng sẽ được cử đi đâu khác để làm những thứ nặng nhọc hơn. Anh chắc rằng chúng sẽ không bị giết, nhưng cũng sẽ chẳng được thả, vì sợ chúng có thể một lần nữa tập hợp lại và gây nên những hậu họa khôn lường. Một số,

trong đó có anh em nhà Blackhand, đã trốn thoát, nhưng chúng không có đủ quân số để tạo nên một mối nguy hiểm thật sự vào lúc này.

Dù sao, đó cũng chẳng phải điều anh nên lo lắng. Terenas và các vị vua khác sẽ quyết định điều này, khi thời gian chín muồi. Sau khi Lordaeron đã sạch bóng quân thù, Terenas đã dẫn quân đến Alterac và tuyên bố thiết quân luật, theo đó bắt giữ tên phản bội Perenolde và nhốt hẳn vào tù. Số phận của Alterac vẫn chưa được rõ, nhưng lực lượng Alliance cần phải được tiếp tục duy trì, và các thủ lĩnh đã ngờ ý muốn Turalyon tiếp tục giữ cương vị chỉ huy của toàn quân. Anh đã đồng ý, vì cảm thấy Lothar rất muốn anh tiếp tục làm việc này. Mong muốn duy nhất của người bạn, người thầy ấy là bảo vệ mảnh đất và con người nơi đây. Anh nguyện sẽ theo bước ông.

“Xem ra cậu đang có những suy nghĩ nặng nề nhỉ,” Khadgar nói, vỗ vào tay anh.

“Chỉ là nghĩ về tương lai và những gì nó sẽ đem lại,” Turalyon trả lời.

“Chẳng ai biết trước được tương lai,” người bạn của anh nói, mặc dù có nét hơi kỳ lạ thoáng qua khuôn mặt cậu ta. “Mặc dù tớ nghĩ rằng chúng ta vẫn chưa thật sự tiêu diệt được hết tất cả loài Orc hay thế giới của chúng.”

“Chỉ hy vọng rằng cậu nghĩ sai,” Turalyon nói với người bạn của mình.

“Nhưng nếu cậu đúng, chúng ta sẽ ở đây đón chờ sự quay lại của bọn chúng. Và chúng ta sẽ một lần nữa đẩy lui chúng như lần vừa rồi. Thế giới này là của chúng ta, và với quyền năng của Ánh sáng thiêng liêng chúng ta sẽ bảo vệ được nó, bây giờ và mãi mãi.”

Người phù thủy cười. “Một tuyên bố hùng hồn đấy, Turalyon,” anh ta chen vào. “Có lẽ đó là những dòng chữ người ta sẽ khắc trên tượng đài của cậu, biết đâu đấy.”

“Một tượng đài à?” Turalyon cười giòn. “Hai chúng ta phải làm những gì để có được vinh dự ấy nhỉ?”

<HẾT>

Dịch: S1lverlight

Table of Contents

[Tides of Darkness – Chương mở đầu 2](#)

[Tides of Darkness – Chương 1](#)

[Tides of Darkness – Chương 2](#)

[Tides of Darkness – Chương 3](#)

[Tides of Darkness – Chương 4](#)

[Tides of Darkness – Chương 5](#)

[Tides of Darkness – Chương 6](#)

[Tides of Darkness – Chương 7](#)

[Tides of Darkness – Chương 8](#)

[Tides of Darkness – Chương 9](#)

[Tides of Darkness – Chương 10](#)

[Tides of Darkness – Chương 11](#)

[Tides of Darkness – Chương 12](#)

[Tides of Darkness – Chương 13](#)

[Tides of Darkness – Chương 14](#)

[Tides of Darkness – Chương 15](#)

[Tides of Darkness – Chương 16](#)

[Tides of Darkness – Chương 17](#)

[Tides of Darkness – Chương 18](#)

[Tides of Darkness – Chương 19](#)

[Tides of Darkness – Chương 20](#)

[Tides of Darkness – Chương 21](#)

[Tides of Darkness – Chương 22](#)

[Tides of Darkness – Phần kết](#)